

PRABUDIMAS PRASIDEDA NUO MANEŠ...

Liudmila Plett

Liudmila Plett

**PRABUDIMAS PRASIDEDA
NUO MANEŠ...**

Knyga išleista Vokietijos krikščionių misijos
„Gyvieji vandenys“ (Wasser des Lebens e.V.)
ir nemokamai platinama Lietuvoje.

Liudmila Plett

„Prabudimas prasideda nuo manęs...”

Copyright by Liudmila Plett
Visos teisės apsaugotos ir priklauso autoriui

Vertėjas:
M. Arciszewski

Redaktorė:
Inga Sereikienė

© Šventasis Raštas cituojamas iš BIBLIJA:
Senasis Testamentas. Naujasis Testamentas.
K. Burbulio vert., VšĮ leidykla Ganytojas, 1996-2022.
Cituojama gavus leidimą.

Informaciją apie galimybę nemokamai įsigyti šią knygą
galite gauti parašę užklausą šiuo el. pašto adresu:
nuo_manes@aol.com

Vertimas pagal 8-ąją leidimą originalios knygos, išleistos
2021 m.

Leidinyas pirmas, pataisytas 2025 m. Tiražas 1000 vnt.

TURINYS

Autoriaus įžanga	5
Įvadas	7
1. Vaikystė. Pirmasis nuoširdus atsivertimas	10
2. Pašaukimas į tarnystę ir nepaklusnumo kaina	17
3. Dvylika metų „vaikščiojimo po dykumą“.	23
4. Žodis tampa gyvas	39
5. Prabudimas prasideda nuo manęs	62
6. Iš tamsos į šviesą	81
7. Prabudimo priešai	105
8. Dievas yra viską ryjanti ugnis	118
9. Patikrinkite ir ištirkite save	127
10. Atsistok ir išpažink savo nuodėmes!	140
11. Tai, ko Dievas mane išmokė per zulus	152
12. Kaip tapti tinkamu indu	174
13. Kelias, kuris yra Šventas kelias	185
14. Dideli dalykai prasideda nuo mažų	204
15. Vieta, kur padedama žmonėms	223
Liudmilos Plett knygų sąrašas	240

Vertėjo pratarinė

Jūsų rankose – pirmoji Liudmilos Plett knyga, kurioje pasakojama dvasinio prabudimo Pietų Afrikoje istorija. Tai trečioji jos knyga išversta į lietuvių kalbą.

Knygoje „Prabudimas prasideda nuo manęs“ atskleidžiami ne tik šlovingi mūsų Gelbėtojo darbai, bet ir mūsų pačių sunkus ieškojimų kelias – lydimas pakilimų ir nuosmukių, nusivylimų bei „savo tikėjimo“ pralaimėjimų, kurie, manau, daugeliui iš mūsų yra labai pažįstami.

Ši knyga patraukia ne tik savo nuoširdumu, bet ir daugybe mums, krikščionims, nepatogių, tačiau svarbių ir gana „sūrių“ klausimų, kurie padeda giliau pažinti tikėjimo kelią.

Knyga turėtų būti naudinga dvasiškai ištroškusioms ir ieškančioms sieloms, kurios, tarsi nenuoramos kaip Džonatanas Livingstonas (iš R. Bacho pasakojimo), negali ramiai sėdėti vienoje vietoje ir savo gyvenime siekia kažko daugiau – dangiško, dieviško. Jos trokšta pakilti laipteliu aukščiau ir taip priartėti prie Viešpaties. Joms nesuprantami tie, kurie yra patenkinti savo dvasine būkle – pažįstama, tradicine krikščionybe, prie kurios jau seniai priprato ir prie kurios gerai prisitaikė.

Tačiau tiek artumas su Viešpačiu, tiek asmeninis dvasinis prabudimas neįmanomi be vidinio pasikeitimo – pirmiausia mumyse pačiuose. Pats knygos pavadinimas „Prabudimas prasideda **nuo manęs**“ kalba už save, nes viskas prasideda nuo mūsų, t. y. nuo manęs asmeniškai.

Atviras ir nuoširdus Erlo Štegeno pasakojimas, kuris kadaise dvasinių ieškojimų kelyje išgyveno sudėtingą procesą, yra puikus to pavyzdys.

Autoriaus įžanga

Brangus drauge! Šioje knygoje pateikiamas evangelisto ir misionieriaus Erlo Štego asmeninis pasakojimas. Ši misionierių Dievas panaudojo dvasiniam prabudimui tarp žiaurios ir karingos Pietų Afrikos zulų genties. Zulai – tauta, kurią sudaro apie septynis milijonus žmonių. Ji yra didžiausia ir labiausiai civilizuota juodaodžių gentis Pietų Afrikos Respublikoje.

Šis dvasinis prabudimas prasidėjo 1966 m. pabaigoje ir labai išplito. Jis apėmė ne tik šioje šalyje gyvenančias kitas tautas, bet ir kaimyninių Afrikos valstybių žmones. Taip pat ir daugybę žmonių iš Vakarų Europos bei kitų pasaulio šalių.

Ši knyga yra paremta daugiau nei dvidešimčia Erlo Štego pamokslų garso įrašų, padarytų per pirmuosius septyniolika metų įvairiuose Vakarų Vokietijos miestuose ir „Kwasizabantu misijos“ stotyje, kuri tapo dvasinio prabudimo centru.

Mintį parašyti šią knygą Viešpats man įdėjo į širdį 1986 m. gruodį, lankantis šios misijos stotyje, praėjus dvidešimčiai metų nuo prabudimo pradžios. Dievo balsas, kuriam negalėjau nepaklusti, vis kartojo man, ragindamas pradėti šį darbą. Tai, ką man teko pamatyti ir patirti šioje dvasinio prabudimo vietoje, apvertė mano sielą aukštybų kojomis ir privertė susimąstyti bei persvarstyti daugelį dalykų. Dėkoju Dievui už viską, ką Jis atliko manyje, ir meldžiu Viešpatį, kad tai, kas paliko neišdildomą pėdsaką mano širdyje, taptų palaiminimu ir kitiems.

Rengdama šią knygą susidūriau su sunkumais perkeliant žodinę pamokslo kalbą į literatūrinį pasakojimą. Skirtingų kalbų posakių formos dažnai labai skiriasi, todėl verčiant buvo nelengva tiksliai perteikti pamokslininko mintis.

Tikiuosi, kad skaitytojas, susidūręs su galimais stilistiniais nukrypimais, bus supratingas ir sutelks dėmesį ne į teksto formą, o į jo turinį.

Liudmila Plett

Ižanginė malda

Viešpatie, Tu esi Viešpats visų valdovų! Tu esi Tas, kuris nugalėjo tamsą ir pragarą, nuodėmę ir visas netyrąsias jėgas! Tu esi Tas, kuris prisikėlei ir kuriam suteikta visa valdžia danguje ir žemėje! Meldžiame Tave, mūsų Viešpatie ir mūsų Dieve, būk su mumis ir tarp mūsų! Tu pavertei vandenį vynu, pažvelk į šias valandas ir šią vietą, kad jos taptų palaimintos Tavo šlovei!

*„Jei kviečio grūdas nekris į
žemę ir nenumirs, jis liks vienas,
o jei numirs, jis duos gausių vai-
sių.“*

Jono 12, 24

Įvadas

Pradėdamas pasakojimą, pirmiausia noriu sugrįžti į 1840-1850-uosius metus. Vokietijos šiaurinėje dalyje, Hermansburgo miestelyje, gyveno liuteronų pamokslininkas Luji Harmsas (Ludwig Harms). Jam pamokslaujant Viešpats suteikė prabudimą Liuneburgo lygumos apylinkėse. Vis daugiau žmonių ateidavo į bažnyčią, kol galiausiai joje tiesiog nebeliko vietos. Vienų pamaldų per dieną jau nebepakako, todėl Luji Harmsui teko rengti papildomas pamaldas po pietų. Tačiau net ir jų nepakako, nes žmonių troškimas išgirsti Dievo žodį buvo tiesiog neįtikėtinas! Tada jis bažnyčioje pradėjo rengti net po tris tarnavimus per dieną. Žmonės eidavo pėsčiomis net dešimtis kilometrų, kad tik galėtų dalyvauti sekmadienio pamaldose.

Tais laikais Hermansburgo gyventojai gyveno gana skurdžiai. Valstiečių vaikai gyveno nedorai – dažnai girtuokliaudavo ir gyveno įvairiose nuodėmėse, būdami labai toli nuo Dievo. Pamokslaujant šiam pastoriui, jaunuoliai ėmė atgailauti. Jie nustojo gerti, ištvirkauti, sukčiauti ir apgaulinėti. Vieną dieną, atėję pas Luji Harmsą, jie tarė: „Klausykite, pastoriau! Norėtume skelbti Evangeliją pagonims. Jie taip pat turi išgirsti tai, ką girdime mes.“ Juos išklausęs, Luji Harmsas sutiko. Tačiau iškilo klausimas dėl jų dvasinio pasirengimo. Po ilgų svarstymų buvo nuspręsta juos siųsti studijuoti į Hamburgą. Tačiau po dviejų savaikių jaunuoliai sugrįžo labai nusivylę – profesoriai juos laikė pernelyg kvailais, kad jie galėtų įgyti pamokslininkams reikalingą išsilavinimą. Nenorėdami pasiduoti, jie buvo išsiųsti studijuoti į Brėmeną, tačiau ten pasikartojė ta pati istorija – vėl turėjo grįžti namo. Laimei, antroji nesėkmė neužgesino jaunų žmonių troškimo tapti misionieriais. Taigi Luji Harmsui nieko

kito nebeliko, kaip įkurti savo mokyklą, kurioje šie jaunuoliai buvo rengiami misionieriškai tarnystei.

Kai pirmoji problema buvo išspręsta, iškilo kita. Kaip šiems evangelistams patekti į Afriką? Didžiausias Luji troškimas buvo, kad jie keliautų į Rytų Afriką, į Etiopiją, pas gala gentį – labai drąsią ir valdingą gentį, kuri nuolat dalyvaudavo įvairiuose mūšiuose ir karuose. Jis buvo įsitikinęs, kad jei šie žmonės atgailaus, jie su Evangelija apkeliaus visą Afriką. Todėl buvo nuspręsta statyti laivą. Tai buvo tikras tikėjimo darbas, nes jų bažnyčia buvo neturtinga. Tačiau jie pasitikėjo Dievu ir meldėsi, kad Jis suteiktų viską, ko reikėjo laivo statybai. Netrukus Hamburge atsirado vienos įmonės savininkas, kuris padovanojo jiems geležies ir kitų reikalingų medžiagų. Kitas savininkas davė jiems medienos. Galiausiai jie pastatė nedidelį laivą, kurį pavadino „Kandakės“¹ vardu.

1854-aisiais, siųsdamas pirmuosius misionierius į Afriką ir atsisveikindamas su kiekvienu iš jų, Luji sakė: „Nenorėčiau tavęs čia vėl sutikti. Išsiskirkime iki tos dienos, kai vėl susitiksime danguje.“ Šie misionieriai niekada nebegrįžo į savo gimtinę – jie mirė toli nuo jos, pagoniškuose kraštuose. Jų gyvenimas tarp pusiau laukinių juodaodžių genčių buvo tikrai nelengvas, bet jie jį paaukojo Evangelijai.

Palikęs Vokietiją, laivas išplaukė į Rytų Afriką. Tačiau, kai pakeliui jie sustojo netoli Mombasos, paaiškėjo, kad visos durys į Etiopiją jiems buvo uždarytos. Nusivylę ir prislėgti, jie buvo priversti grįžti atgal. Galima tik įsivaizduoti, kokie jausmai juos buvo užvaldę.

Grįžtant atgal, jų laivas prisišvartavo prie Durbano miesto prieplaukos Pietų Afrikoje. Stovėdami ant laivo denio, misionieriai išsitraukė trimitus ir ėmė jais groti. Kaip tik tuo metu Durbane darbavosi misionierius Merenskis, kuris tais pačiais metais buvo atvykęs į Natalio provinciją iš Berlyno misijos. Išgirdęs trimtų garsus, jis iškart suprato, kad tai vokiečiai. Įlipęs į laivą, jis susitiko su misionieriais iš Hermansburgo, kurie jam papasakojo savo liūdną istoriją.

¹ Kandakė – Etiopijos karalienės vardas (Apd 8, 27).

Sužinojęs, kad jiems neleista misionieriauti Etiopijoje, Merenskis ėmė juos guosti ir drąsinti. „Pasilikite čia, tarp zulų genties! – sakė jis. – Tai ne mažiau stipri ir karinga tauta nei gala gentis. Neškite Evangeliją šiems žmonėms, nes jie taip pat nieko nežino apie Dievą!”

Misionieriai nusprendė paklausti jo patarimo ir pasiliko Pietų Afrikoje. Nuo to laiko vokiečių kilmės žmonės tapo gerai pažįstami zulų tautos juodaodžiams. Taip prasi-dėjo misionierių darbas. Praėjus daugiau nei dešimčiai metų po šio įvykio, mūsų, Štegenų, pirmieji protėviai taip pat atplaukė į Durbano uostą tuo pačiu laivu „Kandakė“ ir visam laikui įsikūrė Pietų Afrikoje. Jie atvyko čia ne kaip misionieriai, o kaip ūkininkai, savo valstietišku darbu turėję padėti misionieriams jų veikloje.

Natalio provincijoje susiformavo kelios baltųjų bendruomenės, kuriose dauguma kalbėjo vokiečių kalba. Prasidėjo vokiečių bažnyčių ir mokyklų statyba. Žmonės ėmė kurtis ir įsitvirtinti naujoje vietovėje. Deja, dažnai nutikdavo taip, kad jie prarasdavo savo pirmąją meilę Dievui.

Vis dėlto Viešpaties keliai nenuspėjami, o Jo planai išsipildo tiksliai laiku. Vokiečių misionieriai manė, kad po pirmos nesėkmės viskas klostysis ne taip, kaip reikia. Jie negalėjo numatyti, kad Dievas juos nukreips kitur. Jis uždarė jiems kelią į Etiopiją, kad atvertų duris į Pietų Afriką. Juk tik Viešpats turi visus raktus!

Kaip dažnai būname įsitikinę, kad mūsų gyvenime viskas vyksta ne taip, kaip turėtų būti ar kaip mes norėtume. Toks suvokimas slegia pečius, ir mes, parkritę, dvasiškai „gulime ant žemės“ liūdesyje ir neviltyje. Mes manome, kad viskas prarasta ir nuėjo perniek, bet nežinome, jog tai, kas vyksta su mumis, – tik Dievo apvaizdos pradžia. Tik ši pradžia yra visai ne tokia, kokią mes įsivaizduojame, o tokia, kokią Viešpats mums numatė Savo nuožiūra. Todėl palaimintas yra žmogus, kuris nusižemina Viešpaties akivaizdoje ir yra pasiruošęs vykdyti Jo valią.

1 skyrius

Vaikystė. Pirmasis nuoširdus atsivertimas

Tai, kad atsidūrėme Pietų Afrikoje, kaip ir visa šio krašto misionierių istorija, yra Dievo stebuklas. Mūsų protėviai iš mamos pusės atvyko į Pietų Afriką 1869 m., o proseneliai iš tėvo pusės – vėliau, tarp 1881 ir 1883 metų.

Mūsų giminės medyje Pietų Afrikoje niekada nebuvo pamokslininkų. XX a. pradžioje nutrūko visi ryšiai su Europoje likusiais giminaičiais, ir nuo tada apie juos nieko nebegirdėjome. Kai kurie mūsų giminės nariai, gyvenantys Pietų Afrikoje, ilgainiui atsiskyrė nuo Bažnyčios, tačiau mano tėvo namai išliko griežtai krikščioniški.

Mus, vaikus, mokė kiekvieną sekmadienį eiti į bažnyčią, bet tai mums nebuvo prie širdies. Todėl dar vaikystėje nusprendžiau, kad suaugęs atsisakysiu viso to. Nenuostabu, jog neturėjome didelio noro skirti savo tikėjimui ypatingo dėmesio. Kartais net griebdavomės gudrybių ar apgaulės, kad išvengtume ėjimo į bažnyčią. Pavyzdžiui, pradėdavome skųstis stipriais galvos skausmais, kad galėtume užsiimti kuo nors kitu. Tačiau vos tik tėvai išvykdavo į bažnyčią, likusieji vaikai susirinkdavo, ir prasidėdavo smagus futbolo žaidimas. Žinoma, „galvos skausmai“ iš karto praeidavo.

Nors su tėvais buvome griežtai laikomi bažnyčios žmoniėmis ir uoliai lankėme pamaldas savo liuteronų bažnyčioje, gyvenome visiškai pasaulietiskai. Mūsų ūkio kieme turėjome šokių aikštelę, kurią kruopščiai prižiūrėjome – valėme ir poliravome, kad ji kuo geriau tiktų šokiams. Joje vykdavo vestuvės, sužadėtuvių ir kitos šventės, pritraukdavusios žmones iš visos apylinkės. Tokiuose pobūviuose neretai būdavo girtaujama ir linksminamasi iki pat ryto. Jei vakarėliai vykdavo šeštadienio vakarą, sekmadienio rytą dažnai sulaukdavome susirūpinusių tėvų skambučių. Jie klausdavo, ar nežinome, kas nutiko jų sūnums, nes jau buvo laikas eiti į bažnyčią, o jaunuoliai vis dar nebuvo grįžę namo. Tada tekdavo jų ieškoti. Dažniausiai paaiškėdavo, kad po tokių linksmybių jaunuoliai būdavo taip girti, jog nebesugebėdavo grįžti namo ir

užmigdavo kur nors pakeliui. Tačiau nepaisant visų šių išdaigų, kai jie jau būdavo blaivūs, sekmadienio rytą per pamaldas su pamaldžia išraiška muzikuodavo ir giedodavo bažnyčioje.

Tai tęsėsi tol, kol mūsų bažnyčioje įvyko reikšmingas pokytis, kuris suvaidino svarbų vaidmenį daugelio žmonių, įskaitant ir mano paties, gyvenime. Ankstesnis pastorius ir pamokslininkas buvo perkeltas į kitą vietą, o jo vietą užėmė naujas dvasininkas. Iki tol mes, vaikai, eidami į pamaldas, turėjome įprotį pasiimti saldumynų – dažnai užmigdavome vos prasidėjus pamokslui arba ramiai juos valgydavome. Tačiau atėjus naujam pastoriumi visas pasikeitė.

Jis pamokslavo geriau nei visi kiti pamokslininkai, kuriuos mes pažinojome. Jo pamokslai buvo visiškai kitokie – turiningi, įdomūs ir trumpi, o tai mums, vaikams, labai patiko. Be to, jis skyrė mums ypatingą dėmesį ir parodė didelį supratingumą. Pavyzdžiui, vieną Velykų dieną, kai netoliese, Pietermaritzburgo mieste, vyko motokroso lenktynės, nuėjome pas jį ir paprašėme, ar jis galėtų sutrumpinti pamokslą, kad spėtume į varžybas. Jis sutiko ir kalbėjo vos dešimt ar penkiolika minučių. Po to buvome tiesiog pakerėti ir sušukome: „Tai geriausias pastorius pasaulyje! Būtent toks, kokio mums reikia! Geresnio už šį net neįmanoma įsivaizduoti!“

Tačiau iš tiesų šis pastorius buvo gana nelaimingas žmogus ir, matyt, jautė, kad jo gyvenime ir tarnystėje kažkas nebuvo taip, kaip turėtų. Jau vaikystėje jo širdyje trūko ramybės. Užaugęs jis tikėjo, kad tapęs pastoriumi ir pamokslininku pagaliau atras trokštamą vidinę ramybę. Vedamas šio troškimo, jis išvyko į Europą studijuoti teologijos. Būdamas labai gabus ir talentingas, jis sėkmingai baigė studijas. Jo pasiekimai buvo tokie išskirtiniai, kad profesoriai nenorėjo jo išleisti atgal į Afriką. Jie mėgino jį įkalbėti likti Europoje ir dirbti pastoriumi, įspėdami, kad Afrikoje jis tik pražudys savo talentą. Į šias pastabas jis atsakė su humoru: „Žinote, savo tėvynėje turiu vieną problemą. Visi bananai kažkodėl auga kreivai. Todėl noriu pabandyti juos ištiesinti.“ Išgirdęs šį atsakymą, profesoriai nusijuokė ir pripažino, kad jis beviltiškas, tad leido jam grįžti į Afriką. Sugrįžęs į savo

gimtinę, jis pradėjo misionieriaus tarnystę, o po kurio laiko atvyko į mūsų bažnyčią.

Tačiau vėliau pastoriaus pareigos ir tarnystė taip pat nesugebėjo patenkinti jo dvasinių poreikių. Jis nusprendė pamokslauti dažniau ir uoliau, todėl pradėjo rengti susirinkimus kelis kartus per savaitę. Dėl to jis taip persidirbo, kad nebepajėgė pakelti prisiimtos naštos, ir dėl prasidėjusios neurozės turėjo kreiptis į gydytoją.

Apylinkėse gyveno geras žydų gydytojas, kuris buvo netikintis. Po apžiūros gydytojas jam tarė: „Pone pastoriau, mane stebina, kad jūs, krikščionys, taip bijote mirties! Tai jau seniai pastebėjau tarp savo pacientų, kurie yra tikintys. Negaliu suprasti, kodėl jūs, tikintys Mesiju, taip drebate prieš mirtį!“ Šie žodžiai buvo tarsi karti piliulė mūsų pastoriumi.

Kad išvengtų sunkios neurozės, gydytojas patarė jam bent trims mėnesiams palikti pastoriaus tarnystę ir net vykti į ligoninę stacionariam gydymui. Tačiau pastorius atmetė šį pasiūlymą ir grįžo į savo namus nusivylęs ir prislėgtas. Gydytojo žodžiai nedavė jam ramybės, ir po tam tikrų apmąstymų jis kreipėsi į savo žmoną: „Negali būti, kad visame pasaulyje nėra žmogaus, kuris galėtų man padėti. Jaučiu, kad mano sielai kažko trūksta. Nežinau, kas tai yra, bet turi būti kas nors, kas galėtų man patarti!“ Tada jis susikrovė daiktus ir išsiruošė į kelionę, pasiryžęs negrįžti, kol neras atsakymo į savo klausimą, net jei dėl to teks keliauti daugiau nei per pusę pasaulio.

Po kurio laiko jis atvyko į Pretoriją, Pietų Afrikos Respublikos sostinę, kur sutiko vyrą, kuris buvo evangelistas, tačiau daugelio atmetas ir pažemintas. Nepaisant to, kad apie šį dvasininką buvo kalbama daug blogų dalykų, mūsų pastorius, turėdamas didelį dvasinį poreikį, nusprendė nueiti pas jį, tikėdamasis gauti dvasinę pagalbą. Keista, bet kartais tai netgi gali būti geras ženklas, jei apie žmogų kalbama daug blogų dalykų. Luko evangelijos 6-ojo skyriaus 26-oje eilutėje sakoma: „Vargas jums, kai visi žmonės jus giria.“ Šėtonas negali tylėti, jei Dievas veikia žmoguje ar tam tikroje vietoje. Būtent taip ir buvo šiuo atveju – šis evangelistas iš tiesų buvo tikras Dievo vaikas.

Per susitikimą mūsų pastorius pirmiausia nusivylė, kad šis evangelistas graikų kalbą mokėjo daug prasčiau už jį, o hebrajų – dar prasčiau. „Kaip toks žmogus gali man padėti? – galvojo pastorius. Kaip jis gali man patarti, jei net nemoka evangelistui reikalingų kalbų?! Ką man gali patarti šis neišmanėlis, jei mano žinios geresnės už jo!“ Tačiau šis evangelistas pažinojo gyvąjį Dievą ir buvo vyras, kuris mokėjo melstis. Klausydamasis savo lankytojo, jis viduje karštai meldėsi už jį, sakydamas:

„Viešpatie Jėzau, meldžiu Tave! Sugriauk tarp jų stovinčią užtvarą! Nušviesk savo šviesą šio žmogaus širdyje, nes jam reikia Tavęs...“

Įdėmiai išklauses svečio, jis pakvietė jį kartu pasimelsti. Kai jie atsiklaupė ir šaukėsi Viešpaties, mūsų pastorius staiga pajuto, kaip jo širdį nušvietė šviesa, ir tą akimirką jam atsiskleidė žodžių prasmės gelmė: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi.“ (Apr 3, 20). Tą pačią akimirką jis suprato, kad visą tą laiką Viešpats buvo išorėje, o ne viduje; kad iki šiol Jį turėjo tik savo mintyse, bet ne širdyje ar gyvenime. Su vaikišku tikėjimu jis pradėjo prašyti: „Viešpatie, ateik į mano širdį ir gyvenimą...!“ Jam tai atrodė kaip stebuklas, kai, pasikeitęs ir su vidine ramybe, jis pakilo nuo kelių. Tai buvo svarbiausia jo gyvenimo diena.

Po to jis iš karto grįžo į mūsų bendruomenę, o ateinančią sekmadienį, kai jis vėl atsistojo už sakyklos, jo pamokslas buvo taip pasikeitęs, kad atrodė, jog jis sako pamokslą pirmą kartą. Klausydamiesi jo supratome, kad jo sieloje įvyko kažkas galingo. Prieš mus stovėjo kitas žmogus ir kitas krikščionis. Tai, kas buvo sena, praėjo. Viskas tapo nauja. Jo gyvenime taip pat įvyko didelių pokyčių. Tai visiems susirinkusiems padarė didelį įspūdį. Tuomet ir aš supratau, kad tai būtent tai, ko man ir reikėjo, nes negalėjau nugalėti nuodėmės, kuri tapo nuolatine mano problema.

Mūsų šeimoje buvo šeši vaikai: penki broliai ir jauniausia sesuo. Būdavo, kad eidami prie Viešpaties vakarienės, kankindavomės suvokdami savo nuodėmingumą. O atlikę

bendrą išpažintį ir duonos laužymą, grįždavome namo su palengvėjimo džiaugsmu. Tačiau keliaudami iš bažnyčios į namus, nuėję du ar tris kilometrus, mes, broliai, imdavome ginčytis ir kivirčytis tarpusavyje. Vienas sakė viena, kitas – kita, ir kiekvienas stengėsi įrodyti savo tiesą. Susivokę galėjomės, tačiau vidinė ramybė ir džiaugsmas jau buvo prarasti. Man plyšo širdis, liūdėjau, nes vėl susitepiau ir dabar turėsiu laukti tris mėnesius, kol vėl galėsiu gauti nuodėmių atleidimą. Kai ateidavo trokštama diena ir man būdavo atleidžiama, aš nuoširdžiai džiaugdavausi, tačiau, kaip ir anksčiau, likau nepaklusnus savo tėvams. Jei jie man ką nors pasakydavo, aš paprastai jiems prieštaravau.

Tuo metu stokočiau deramos pagarbos savo tėvui. Visada sakydavau jam, ką galvoju, ir elgdavausi kaip norėjau. Tačiau kiekvieną kartą pajusdavau, kad elgiuosi ne kaip Dievo vaikas, o kaip velnio vaikas. Mane kankino sąžinė, nes gerai žinojau, kad taip elgdamasis pažeidžiu įsakymą „Gerbk savo tėvą ir motiną“, taigi nusidedu. To suvokimas mane labai liūdino, ir aš vis kartočiau ir kartočiau: „Viešpatie! Aš daugiau taip nesielsiu, nes nenoriu!“ Tačiau praeidavo šiek tiek laiko, ir viskas vėl pasikartodavo.

Kai mūsų pastorius patyrė artumą su Viešpačiu, jis pasakė, kad mums reikia Jėzaus mūsų gyvenime ir kad patys negalime tapti kitokie. Tik Jis vienintelis gali padėti mums įveikti nuodėmę ir atsikratyti šėtono galios. Po to pasikeitimas įvyko ir mano gyvenime. Melsdamasis ir verkdamas šaukiausi: „Viešpatie Jėzau! Man reikia Tavęs! Išgelbėk mane ir sunaikink mano neklusnumą! Išgelbėk mane nuo ginčų, kivirčų ir nesutarimų...“

Taip aš atsigręžiau į Viešpatį. Nuo tada niekam nebereikėjo manęs raginti eiti į bažnyčią. Priešingai, labai liūdėdavau, jei negalėdavau eiti į pamaldas kartu su kitais. Kai Viešpats ėmė veikti ir mūsų namuose, šokių aikštelė netrukus tapo vieta, kur buvo pamokslaujama ir studijuojamas Dievo Žodis. Netrukus mūsų namai prisipildė žmonių. Dažnai Evangelijos išgirsti susirinkdavo nuo keturių šimtų iki šešių šimtų žmonių. Dabar čia jau niekas nebešokdavo, bet vykdavo pamaldos ir Dievo Žodžio nagrinėjimas.

Po atgailos Biblija man tapo brangiausia ir nuostabiausia knyga. Anksčiau nemėgau skaityti. Kai mokykloje turėdavau skaityti knygas, man tai buvo tikra bausmė. Tačiau dabar, kai Jėzus atėjo į mano gyvenimą, viskas iš esmės pasikeitė. Galėdavau dieną ir naktį skaityti Bibliją arba knygas apie dvasinius prabudimus. Mano širdis prisipildydavo didžiulio džiaugsmo, kai išgirdavau ar perskaitydavau, kaip žmonės ateidavo pas Jėzų ir kaip Gyvasis Dievas juos paliesdavo. Nieko kito man nebeliko. Mano gyvenime tai tapo pagrindiniu ir svarbiausiu dalyku.

Kai mano šeima vykdavo į svečius ir kviesdavo mane kartu, visuomet atsisakydavau, rasdamas kokį nors pasiteisinimą likti namuose. Tada jiems nesakiau, kad, kai tik turėdavau galimybę pabūti vienas, pasiimdavau dainų knygą ir pradėdavau dainuoti. Anksčiau niekada nebuvau dainavęs, tačiau kai Jėzus atėjo į mano širdį ir pradėjo veikti, aš niekada nenustodavau dainuoti. Dažniausiai, likęs vienas, atsiplaupdavau su Biblija rankose ir ją skaitydavau. Jei mano šeima būdavo namie, nepastebimai pasiimdavau Bibliją ir sakydavau, kad einu pasivaikščioti, o tada eidavau į cukranendrių tankmę arba į mišką – ten nuostabiai leisdavau laiką vienas su Jėzumi, leisdamas Jam kalbėti su manimi.

Kad ir kur eičiau ar būčiau – laukuose, traktoriuje, ūkyje – Naujasis Testamentas visada buvo su manimi. Skaičiau vieną skyrių po kito, mokydamasis juos atmintinai. Niekas manęs nevertė to daryti, bet Dievo Žodis gyveno manyje ir buvo saldus kaip medus.

Mano bendraamžiai ir draugai linksmindavosi, susitikinėdavo su merginomis ir vėliau tuo dalydavosi su manimi. Jie nesuprato, kodėl taip gyvenu! Dėl ko?! Ar aš tikrai turiu tiek daug laiko Biblijai?! Bet Jėzus man buvo toks nuostabus! Jis tapo mano pirmąja meile! Pažadų žodžiai man teikė ypatingą džiaugsmą ir malonumą. Pavyzdžiui, Jono evangelijos 15-ojo skyriaus 7-oje eilutėje skaitau: „Jei pasiliksime manyje ir mano žodžiai pasiliks jumyse, – jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums duota.“ Sakiau sau, kad jei tai būtų vienintelis pažadas visoje Biblijoje, jis būtų didžiausia brangenybė iš visų žemės lobių. Tačiau tai nebuvo vienintelis

pažadas. Skaičiau toliau: „Iki šiol jūs nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų.“ (Jn 16, 24).

Šie žodžiai užliedavo mano širdį džiugesiu. Pasak jų, jei Viešpats pasilieka mumyse, o mes Jame, tuomet galime prašyti iš Jo visko, ko tik norime, o džiaugsmas, kurį randame Jame, yra ypatingas, didelis ir tobulas. Ir dar vienas pažadas, visam laikui įsirėžęs į mano širdį: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mane tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau, ir dar už juos didesnių darys, nes Aš einu pas savo Tėvą.“ (Jn 14, 12).

Tai vyko 1949-1951 m. Buvau dar labai jaunas, todėl vaikiškai giliai tikėjau ir visą tai priimdavau. Kai skaičiau Jėzaus žodžius: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums“, tikrai tikėjau, kad viskas, kas pasakyta, yra tiesa, nes Viešpats gi nėra apgavikas. Skaitydamas Mato, Morkaus, Luko ir Jono evangelijas apie Jėzaus nuveiktus darbus, galvojau, kad, remiantis duotais pažadais, jei tiki Juo, gali daryti tai, ką Jis darė. Ir ne tik tuos, bet ir dar didesnius už juos! Negaliu apsaityti, ką tai reiškė mano širdžiai. Man tai buvo lyg atsivėręs dangus! Manau, suprantate, kodėl neturėjau laiko susitikinėti su merginomis ar užsiimti kitais žemiškais dalykais. Jėzus ir Jo Žodis tapo man viskuo – mano vieninteliu.

2 skyrius

Pašaukimas į tarnystę ir nepaklusnumo kaina

Tuo metu, kai buvau visiškai pasinėręs į Biblijos skaitymą, nė negalvojau tapti pamokslininku. Vis kartodavau, kad būti mokytoju – blogiausia, o pamokslininku – išvis paskutinis pasirinkimas. *(Atleiskite man už šiuos žodžius. Šiandien pats esu pamokslininkas ir dabar pasakiau tik tai, ką tuo metu apie tai galvojau.)* Kaip ir mano tėvai, seneliai ir proseneliai, aš norėjau būti tik ūkininku. Mano idealas buvo užsidirbti pinigų. Dar būdamas visai mažas, norėjau užsidirbti pinigų, todėl net pats užsodinau visą hektarą tabako. Pinigai buvo mano dievas. Tuo metu, kai mano bendraamžiai susitikinėjo su savo merginomis, aš stengiausi užsidirbti pinigų. Mano šūkis buvo: „Pirmiausia pinigai, paskui visa kita.“

Kai baigiau vidurinę mokyklą, iškart grįžau namo į ūkį padėti tėvui prie jo darbų. Būtent tuo metu, kai laimingai gyvenome ir kartu dirbome savo ūkyje, pirmą kartą išgirdau Dievo pašaukimą dirbti Jo laukuose. Netrukus iki to mama kiekvienam vaikui padovanojo po knygą. Man atiteko Vernerio Heukelbacho knyga, kurioje pasakojama apie žmogų, kuris patyręs gilią permainą, iš bedievio tapo evangelistu. Tai buvo kaip tik man. Jausdamas širdyje, kad Dievas ir mane kviečia dirbti Jam, aš tuoj pat pasakiau: „Taip, Viešpatie! Jei Tu to nori, tai aš pasiruošęs!“ Žinoma, degdamas pirmąją meilę Viešpačiui, negalvojau apie tai, kiek tai kainuos.

Nedelsdamas nuėjau pas tėvus ir brolius bei pas mūsų pastorių ir pranešiau, kad esu įsitikinęs, jog Viešpats kviečia mane į tarnystę. Pastorius tuo labai apsidžiaugė ir iš karto pasisiūlė kartu su juo vykti į Rytų Transvalį, į konferenciją, kurioje turėjo susirinkti geriausi ir visame pasaulyje žinomi pamokslininkai. Mielai sutikau, nes buvau įsitikinęs, kad ši kelionė man bus didelis palaiminimas. Tai buvo pirmas kartas mano gyvenime, kai buvau toli nuo artimųjų, neturėjau įprastų ūkio darbų ir turėjau daug laiko apmąstymams. Čia pirmą kartą rimtai susimąsčiau, kas manęs laukia, jei paliksiu darbą ūkyje ir tapsiu pastoriumi. Tuomet net negalvojau apie

misionieriaus tarnystę, nes tada juodaodžių apskritai nelaikiau žmonėmis. Pietų Afrikoje tai nebuvo nieko ypatingo. Maža to, toks požiūris buvo taikomas ir kitų tautų žmonėms, kurie nepriklausė juodaodžių rasei. Laikėme juos tarsi ant-rarūšiais žmonėmis, prastesniais už save.

Tokia pati buvo ir mūsų nuomonė apie kitas bažnyčias, bendruomenes ir denominacijas. Mūsų akyse tik mūsų bažnyčia buvo vienintelė dvasinė, turinti tikrą ir gryną mokymą – nors tikrovėje tai nebuvo tiesa. Į kitus tikinčiuosius žvelgėme iš aukšto, manydami, kad jų tarpe jau seniai reikėjo reformų. Tačiau Viešpats yra toks maloningas, kad dėl Jo malonės kai kurie iš jų galbūt kaip nors ir išsigelbės. Mums mūsų išgelbėjimas buvo savaime suprantamas dalykas, o tai, kad pateksime į dangų, nekėlė nė menkiausių abejonių. Beje, toks požiūris yra beveik visų krikščionių dvasinė liga, ar ne taip?! Kažkodėl kiekvienas laiko savo pažiūras aukštesnėmis ir teisingesnėmis už kito ir, būdamas toks pasipūtęs, net nepastebi, kad žemina ir trypia tą, už kurį taip pat mirė Kristus.

Taigi, būdamas Transvalyje ir svarstydamas savo būsimą tarnystę, pamaniau, kad tai bus mano mylimo gyvenimo ūkyje pabaiga. Be to, turėčiau išsiskirti su tėvais, broliais ir seserimi. Taip pat mažiau, kad visai nenoriu gyventi vargingai, kaip daugelis tų, kurie darbavosi tokioje tarnystėje. Gyvenime pinigai taip pat turi reikšmės. Prisimindamas mūsų pastorių ir kitus panašius į jį, maniau, kad negalėsiu, kaip jie, gyventi skurde, pamokslauti, krikštyti, atlikti mirusiųjų laidotuvių apeigas ir pan. Ir apskritai, kas žino, ką tai man dar atneš... Ne, tai buvo ne man. Taigi buvau pasiryžęs atsisakyti savo skuboto sprendimo, nes maniau, kad nesugebėsiu jo laikytis.

Tačiau šioje konferencijoje buvo susirinkę tikrai geri pamokslininkai, ir kai vakarais klausydavausi jų pamokslų, mano širdis suminkštėdavo, ir aš sakydavau: „Viešpatie! Ne, aš vis tiek tai padarysiu! Aš pasiruošęs!“ Bet ryte mano širdis vėl buvo užkietėjusi, ir aš sau vėl kartojau, kad grįšiu atgal. Tada vėl ateidavo vakaras, ir, klausydamosi Dievo Žodžio, mano širdis ištirpdavo tarsi

sviestas, ir aš vėl sutikdavau sekti Dievo pašaukimu. Tačiau naktis praeidavo, o kitą rytą vėl atsitikdavo tas pats – aš norėdavau grįžti atgal.

Taip tęsėsi tol, kol vieną dieną galutinai nusprendžiau grįžti namo ir būti ūkininku. Tačiau buvo viena problema, kuri mane labai glumino. Juk sakiau pastoriiui, kad Viešpats kviečia mane tarnauti. Ką jam atsakysiu, jei jis paklaus, kodėl anksčiau sakydavau viena, o dabar – kita? Kaip paaiškinsiu, kodėl dar visai neseniai skelbiau, kad Dievas mane kviečia į tarnystę ir įtikinėjau kitus savo ketinimų nuoširdumu, o dabar staiga apsigalvoju? Tokių klausimų, žinoma, nenorėjau girdėti, nes prisiminiau, ko mane mokė mokykloje – kad vyras turi laikytis savo duoto žodžio. Afrikoje turime posakį: „Vyras yra žodis, o moteris – žodynas.“ Deja, gyvenime būna ir atvirkščiai. Bet kokių atveju nenorėjau atsidurti tokioje gėdingoje padėtyje.

Antras dalykas, kuris mane taip pat neramino, buvo toks: ką atsakysiu mamai, kai ji tikrai paklaus, kaip dabar suprasti mano užtikrintus žodžius apie Dievo pašaukimą ir visiškai priešingą poelgį?

Vis dar apie tai mažčiau, kai staiga į galvą šovė gera idėja. Dalyvaudamas konferencijoje dažnai girdėdavau, kaip žmonės liudijo, kad Dievas jiems buvo atsiuntęs žodį iš Šventojo Rašto. Tai prisiminęs, labai apsidžiaugiau ir nusprendžiau, jog toks paaiškinimas būtų puiki išeitis iš keblios padėties. Tuomet galėčiau ramiai nueiti pas mūsų pastorių ir pasakyti, kad galbūt klydau, nes Dievas tik išmėgino mane, kaip kadaise Abraomą. Jis norėjo įsitikinti, ar būsiu pasiruošęs paaukoti Jam savo gyvenimą, kaip Abraomas turėjo paaukoti savo sūnų. Kadangi buvau pasiryžęs sekti Jo šaukimu, Jis, pamatęs mano širdį, patikėjo manimi, kaip kadaise įsitikino Abraomo ištikimybe. Kaip tada Dievas paliko Izaoką gyvą ir neleido jo paaukoti, taip dabar Jis nereikalauja iš manęs šios aukos ir siunčia man žodį iš Biblijos, kad tai patvirtintų. Tą patį pasakysiu ir mamai – tai bus įtikinama ir teisinga. Niekas negalės prieštarauti ar ginčytis. Taigi, liko tik melstis, kad Viešpats apreikštų man tinkamą Šventojo Rašto vietą.

Tą pačią dieną susiradau nuošalią vietą, atsisėdau ant akmens, paėmiau Bibliją į rankas ir pradėjau Dievui mintyse pasakoti, koks turėtų būti mano tolimesnis gyvenimas. Grįšiu namo ir tapsiu ūkininku, bet finansiškai remsiu bažnyčias ir misionierius. Be to, mano namai visada bus atviri maldai ir Biblijos studijoms. Trumpai tariant, išsamiai paaiškinau Dievui, kaip turėtų atrodyti mano būsimas gyvenimas, numatydamas kiekvieną smulkmeną. Baigęs šį planavimą, tariau: „Bet, Viešpatie, viso to nenoriu daryti be Tavęs, nes be Tavo palaiminimo negali būti jokios sėkmės. Tegul Tavo ranka lydi šį mano darbą! Todėl prašau, kad suteiktum man tokį Šventojo Rašto žodį, kuris būtų Tavo antspaudas viskam, ką Tau kalbėjau.“ Tada atsitiktinai atsiverčiau Bibliją, tikėdamasis tą akimirką pamatyti išskirtą vietą paryškintu šriftu. Tačiau mano žvilgsnis sustojo ties paprastu tekstu, ir nežinau, kaip taip nutiko, bet prieš akis išvydau tik vieną eilutę: „Jis tarė jiems: „Sekite paskui mane, ir Aš padarysiu jus žmonių žvejais.““ (Mt 4, 19).

Supykęs užverčiau Bibliją, norėdamas ją sviesti kuo toliau. Mane užvaldė pyktis ir įniršis, ir sušukau: „Viešpatie, įrodysiu Tau, kad to nedarysiu! Nebūsiu žmonių žvejys! Aš nesutinku su Tavimi ir verčiau eisiu per gyvenimą be Tavęs!“

Grįžęs į savo kambarį, susikroviau daiktus ir trumpai pasakiau pastoriui, kad išvykstu atgal į Natalą pas savo tėvus. Jis reagavo visiškai ramiai, nepratardamas nė žodžio, ir tik po kurio laiko paklausė: – Erlo, ar tikrai esi įsitikinęs, kad tai yra Dievo valia tau? – Taip, – nedelsdamas aštriai atsakiau ir tuoj pat pakartojau: – Taip! Palikime šį pokalbį! Taigi, jam sumelavau. Pasibaisėtina, kad krikščionys gali taip lengvai meluoti. Tą dieną supratau, kokia nuožmi ir pikta gali būti tikinčiojo širdis. Juk tuomet jau buvau Dievo vaikas.

Pastorius nuvežė mane į geležinkelio stotį, o prieš išvykdamas dar kartą paskambinau namo ir pasakiau tėvams, kad rytoj šeštą valandą ryto būsiu Pietermaritzburge. Kitą rytą geležinkelio stotyje mane pasitiko tėvas ir keli broliai. Mes labai mylėjome vieni kitus. Susitikus vienas iš jų priėjo prie manęs ir linksmai pasakė: – Ak, Erlo, kaip gera, kad tu grįžai! Iš tiesų mūsų Dievas yra meilės Dievas, todėl Jis vėl

sugrąžino tave pas mus! Žinoma, tuo metu jis dar nesuprato, kas iš tikrųjų buvo nutikę. Tačiau žinojau, kad ne meilės Dievas mane sugrąžino atgal – juk buvau prieš Jį sukilęs, atsukęs Jam nugarą ir sakęs, kad negaliu eiti su Juo šiuo keliu.

Po kelių dienų, kai mudu su mama likome vieni namuose, ji manęs paklausė: – Erlo, kas atsitiko? Tu mums sakei, kad Dievas pašaukė tave būti pamokslininku ir dirbti Jo laukuose. Jei taip, tai kodėl taip greitai grįžai?

Ką galėjau jai pasakyti? – Nieko! Vieniintelis dalykas, kurį tuo metu sugebėjau padaryti, buvo tiesiog supykti. Tai buvo lengviausias pasirinkimas, o jis visada rodo, kad kažkas negerai. Supratau, jog dabar man niekas nepadės ir kad šiuo metu negaliu nieko kito, tik piktintis ir bartis. – Mama, jei nebenori manęs čia matyti, pasakyk tiesiai šviesiai! – šurkščiai atkirtau ir greitai išėjau iš kambario, garsiai užtrenkdamas duris. Taip baigėsi mano giesmės ir Biblijos skaitymas – daugiau jų net neliečiau.

Artimiausi pusantrų metų tapo tikru pragaru žemėje. Tuomet supratau: nepaklusnumas kainuoja tūkstantį kartų daugiau nei paklusnumas. Nuspręsti eiti prieš Dievą – sunkus kelias. Niekada daugiau nenorėčiau to patirti! Dažnai sakome: „Ne, tai kaina, kurios negaliu mokėti! Tokia auka man per daug didelė! Nepajėgiu to pakelti!“ Bet patikėk manimi, bičiuli, nepaklusnumas tau kainuos daug daugiau.

Po kurio laiko, vieną dieną nuėjau į savo kambarį, atsiklaupiau ant kelių ir pirmą kartą per visą tą sunkų laiką vėl paėmiau Bibliją. Mano žvilgsnis nukrypo į eilutes, kurios bylojo apie Dievo meilę man. Sunku apsakyti, kas tą akimirką vyko mano skausmo draskomoje širdyje. – Viešpatie! – verkdamas tariau. – Kaip tai įmanoma? Nors aš Tau sudaviau į veidą ir nusisukau, Tu vis dar mane myli?!

Negaliu išsamiai papasakoti, kas man tada nutiko. Pasakysiu tik tiek – Dievo meilė nuginklavo ir sugniuždė mano ledinę širdį. Ji ištirpo kaip ledo luitas saulės šviesoje. Verkiau kaip vaikas – nesuprasdamas, kodėl Dievas vis dar mane myli. Už ką?! Aš Jį taip stipriai įskaudinau. Tą akimirką patyriau, ką reiškia Dievo meilė. Jos nepatyrus, tai sunku suprasti.

Po kelių dienų vėl paėmiau Bibliją, atsiverčiau ją atsitiktinai ir perskaičiau: „Simonai, Jonos sūnau, ar myli mane labiau negu šitie?“ (Jn 21, 15). Tą akimirką pasijutau taip, tarsi Jėzus būtų čia, mano kambaryje, kalbėtusi su manimi ir užduotų klausimą: – Erlo, ar **tu** Mane myli...? Labai mylėjau savo tėvus, brolius ir seserį, tėvų namus, mūsų ūkį. Tačiau dabar skambėjo Jėzaus klausimas: – Ar myli **Mane**...? Taip, aš Jį mylėjau! Negalėjau Jo nemylėti!

Petras atsakė: – Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad Tave myliu... Jėzus jam tarė: – Ganyk mano avinėlius. Po to vėl skambėjo tas pats klausimas ir tas pats atsakymas. Simonui Petriui vėl nuskambėjo Mokytojo žodžiai: – Ganyk mano avis. Tai buvo pakartota tris kartus. Bet kai trečią kartą paklaustas Petras nuliūdo, nuliūdau ir aš. Verkdamas, kaip ir Petras, tariau: – Viešpatie! Tu žinai, kad Tave myliu! – Ganyk mano avis, – buvo Jo atsakymas. Tai buvo galutinis patvirtinimas. Tuoj pat atsikėliau nuo kelių, susiradau mamą ir pasakiau: – Mama, dabar prasideda naujas gyvenimas! Tada nuėjau pas mūsų pastorių ir pasakiau: mano abejonės baigėsi – tai, kas įvyko, man buvo lyg mirtis.

Taip prasidėjo visiškai kitoks gyvenimas. Nedelsdamas išvykau mokytis į Biblijos mokyklą, ir nuo to laiko daugiau niekada neabejojau, kam Viešpats mane pašaukė. Aš dažnai jaučiu liūdesį, kai sutinku Dievo vaikus, kurie sako nežinantis, kokia yra Dievo valia jų gyvenime. Tačiau tai – vienas svarbiausių dalykų, kuriuos turėtume aiškiai žinoti! Juk į Jo karalystę įeis ne tas, kuris sako: „Viešpatie, Viešpatie!“, bet tas, kuris vykdo savo dangiškojo Tėvo valią! Ne tas, kuris daro stebuklus Jo vardu, bet tas, kuris pažįsta Dievo valią ir jai paklūsta.

3 skyrius

Dvylika metų „vaikščiojimo po dykumą“

1951 m., ruošdamasis evangelizavimo tarnystei, Dievo akivaizdoje pasakiau tai, kas vėliau man sukėlė daug sunkumų. „Viešpatie! – sakiau, – šis žingsnis man kainavo labai daug. Dėl jo palikau viską: tėvo namus, palikimą, tėvus, brolius ir seserį – viską, ką turėjau ir galėjau turėti. Todėl Tavo vardu prašau: jei seksiu paskui Tave, meldžiu tik vienos sąlygos – kad tai nebūtų bažnyčios žaidimas. Jei man skirta skelbti Evangeliją, noriu tai daryti taip, kaip tai darei Tu. Tegul ji skamba ne šventyklose, bet laukuose ir pievose, kalnuose ir slėniuose. Noriu nešti Tavo žodį žmonėms taip, kaip jis yra parašytas. Viešpatie, trokštu Tau tarnauti ir gyventi taip, kad Tavo žodis ir pažadai išsipildytų mano gyvenime bei tarnystėje. Noriu mokytis ir kalbėti taip, kaip Tu mokei ir kalbėjai. Juk Tu pasakei: ‘Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir Aš jus siunčiu.’“ (Jn 20, 21).

Baigęs Biblijos mokyklą, patyriau tai, ko nesitikėjau: Viešpats atvėrė man duris pas zulų – Afrikos gentį, tarp kurios tuomet gyvenome. Niekada anksčiau nesitikėjau, kad dirbsiu su afrikiečiais, juo labiau tarp šios genties. Vos galėjau kalbėti jų kalba. Iš visos mūsų šeimos mano zulų kalbos žinios buvo silpniausios. Todėl negalėjau suprasti, kodėl Dievas pašaukė būtent mane! Juk ruošiausi dirbti tarp baltųjų! Tačiau Viešpaties planas buvo kitoks, ir mylėdamas Jį troškau vykdyti Jo valią. Taip tapau misionieriumi.

Kai būdavau tarp baltųjų, turėdavau būti labai atsargus ir apdairus, atidžiai rinkti žodžius, kad nieko neįžeisčiau. Tarp afrikiečių to nereikėjo. Galėjau tiesiai pasakyti vienam iš jų: „Klausyk, tau reikia atgailauti! Jei to nepadarysi, gyvas nueisi į pragarą!“

Po kurio laiko, juodaodžiai man pasakė: „Taip, krikščionybė yra gerai. Jos dėka gavome daug naudingų dalykų – dabar turime mokyklas, ligonines, galime įgyti amatą. Su misionierių atvykimu pas mus atėjo civilizacija. Tačiau vis dėlto krikščionybė mums vis dar atrodo svetima, nes ji atėjo

iš baltųjų. Ji yra baltųjų religija, jų tradicija, kurioje jie užaugo. Mes taip pat turime savo religiją ir tradicijas. Jūs, baltieji krikščionys, turite savo dievus: Dievą Tėvą, Dievą Sūnų ir Dievą Šventąją Dvasią. Kita vertus, mes turime savo status ir dievus, kurie taip pat turi vardus. Nors krikščionybė apskritai nėra bloga religija, mums jos vis tiek nepakanka. Ji panaši į vandenį, liejamą ant ugnies – jis gali užgesinti liepsną, bet negali prasiskverbti prie gyvybės šaknų. Todėl mums vis dar reikalingi mūsų dievai, ir mes privalome toliau aukoti savo mirusiųjų dvasioms.“

Toks požiūris rodo jų tikėjimo pusiškumą ir dvilypumą. Tapę krikščionimis, jie lieka pusiau krikščionys, pusiau pagonys. Atėję į bažnyčią, jie meldžiasi Viešpačiui, tačiau savo namuose ir toliau tarnauja demonams bei aukoja aukas mirusiųjų dvasioms.

Turiu pasakyti, kad zulams bendravimas su tamsiosiomis pragaro jėgomis, raganavimas ir spiritizmas yra neatsiejama jų gyvenimo dalis – tarsi kasdienė duona. Dar būdamas motinos iščiose vaikas jau patiria raganavimo įtaką. Raganavimas naudojamas ir gimdymo metu, o vėliau lydi visą gyvenimą. Todėl jiems tai tampa natūraliu ir įprastu dalyku, o bendravimas su mirusiųjų dvasiomis – kasdieniu, savaime suprantamu reiškiniu. Tačiau blogiausia, kad tai nėra vien jų vaizduotės vaisius ar paprastas įsivaizdavimas – tai tikra realybė, kurią galima išgyventi, pajusti ir patirti patiems. Piktosios dvasios su jais kalba girdimu balsu. Prie jų ateina gyvatės ir laukiniai žvėrys. Aš pats tai mačiau, todėl negalėjau jiems sakyti, kad velnias negali veikti ir pasireikšti savo jėga – jiems tai buvo tikrovė.

Be to, jie man sakė: „Krikščionybė tikrai yra geras dalykas. Tik gaila, kad vykdote misijas tarp mūsų, afrikiečių! Geriau jau pamokslautumėte baltiesiems ir mokytumėte juos, kaip teisingai gyventi. Pirmiausia atgailaukite jūs, baltieji! Mes juk dirbame baltiesiems ir juos pažįstame! Baltieji gali būti pikti ir irzlūs! Jie moka bartis ir ginčytis! Jie dažnai neturi jokios meilės!“

Kai kurie zulai kalbėjo dar atviriau: „Mes tavęs nenorime! Pamokslauk savo baltiesiems! Pažiūrėk, ką jie daro!

Jie vaikšto į kiną, rūko, geria ir ištvirkauja! Nemokyk mūsų, kad turime atgailauti ir gręžtis į Dievą! Pirmiausia atverskite baltuosius, o tada pamatysime, ką jūs turite omenyje...!“ Manau, galite įsivaizduoti, kas vyksta evangelisto širdyje, kai jis pamokslauja žmonėms apie atsigręžimą į Viešpatį.

Praėjus šešeriems metams nuo misionieriškos tarnystės pradžios, vieną dieną karštai meldžiausi, sakydamas: „Viešpatie, suteik man išminties ir savo Šventosios Dvasios galios, kad galėčiau įtikinti šiuos žmones, jog Tu esi ne tik baltųjų, bet visų Dievas, o Jėzus yra Dievo Sūnus, pasaulio, visų tautų Gelbėtojas ir kad niekas negali ateiti pas Tėvą kitaip, kaip tik per Jį.“ Tuomet gerai pasiruošiau, ketindamas kalbėti zulams, kurių tą dieną buvo susirinkę keli šimtai. Pradėdamas nuo Senojo Testamento, papasakoju jiems, kaip pranašai išpranašavo Mesiją ir kaip Jis galiausiai stebuklingai gimė iš mergelės Marijos. Taip pat pasakoju, kaip Jėzus, būdamas dvylikametis berniukas, buvo šventykloje. Po to perėjau prie pasakojimo apie Jo krikštą Jordane, Jo gundymą dykumoje ir tolesnę tarnystę iki pat Jo mirties ant Golgotos kryžiaus. Galiausiai papasakoju, kaip trečiąją dieną prisikėlęs iš numirusių Dievo Sūnus įžengė į dangų, kur dabar sėdi Dievo Tėvo dešinėje, kuris Jam dovanojo visą pasaulį. Tai sakydamas pabrėžiau, kad mums, gyvenantiems žemėje, nėra išgelbėjimo jokiam kitame varde, tik Jėzaus Kristaus vardu, ir kad ateis diena, kai Jis vėl sugrįš teisti gyvųjų ir mirusiųjų. Todėl kiekvienas, kuris Juo netiki, praranda amžinybę. Įtikinėjau klausytojus, kad joks kitas vardas nėra šventas, tik Jėzaus, ir kad tik Jis yra Kelias, Tiesa ir Gyvenimas visiems žmonėms – nepriklausomai nuo jų odos spalvos ar tautybės.

Šį savo pamokslą užbaigiau tokiu raginimu: „Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius! Viskas keičiasi, bet Jis nesikeičia! Jis ir šiandien yra toks pat, koks buvo prieš du tūkstančius metų! Taigi neikite pas savo raganas ir burtininkes! Nesikreipkite į mirusiuosius, bet eikite pas Tą, kuris prisikėlė ir yra mirusiųjų ir gyvųjų Viešpats! Ateikite pas Jėzų su visomis savo nuodėmėmis, poreikiais ir problemomis! Palikite negyvus dievus! Ateikite pas gyvąjį Dievą!“

Žinoma, tai sakydamas net neįsivaizdavau, kur visa tai nuves. Viena iš šio susirinkimo lankytojų godžiai klausėsi mano žodžių. Mes, pamokslininkai, paprastai to nesitikime – dažnai tenkinamės tuo, kad mūsų pamokslai praslysta pro žmonių galvas. Iškart po susirinkimo prie manęs priėjo pagyvenusi juodaodė moteris ir paklausė:

– Sakykite man, pamokslininke, ar viskas, ką tik pasakėte, tikrai yra tiesa?

– Žinoma, tai tiesa – negalėjau pramanyti tokių dalykų. Dievo tarnystėje negali būti jokios apgaulės. Viskas, ką skelbiau, yra tiesa.

– Vadinasi, Viešpats Jėzus, baltųjų žmonių Dievas, yra Gyvasis Dievas?

– Taip, Jis yra Gyvasis Dievas.

– Ar Jis ir šiandien gali daryti tai, ką darė prieš du tūkstančius metų?

– Taip, žinoma.

– Ar galite kalbėtis su Juo?

– Taip, galiu. Ir jūs galite su Juo bendrauti. Mes, krikščionys, tai vadiname malda. Kiekvienas žmogus gali mels-tis.

Tada ji sušuko: „O, kaip aš džiaugiuosi, kad pagaliau radau vyrą, tarnaujantį Gyvajam Dievui! Aš turiu suaugusią dukrą – ji išprotėjusi. Ar galėtumėte paprašyti savo Dievo ją išgydyti?“

Išgirdęs jos žodžius, jaučiausi lyg sviestas būtų nukritęs nuo mano duonos. Visa mano drąsa ir ryžtas akimirksniu išgaravo. „O, Erlo! Tu kvailas asilas!“ – pagalvojau sau. „Štai čia ir įstūmei save į kampą. Kaip galėjai nepagalvoti, kad turėjai palikti sau spragą, pro kurią galėtum atsitraukti! Ką dabar darysi?! Kaip išbrisi iš šios košės?“ (*Tą akimirką patyriau tikrą šoką.*) Mano galvoje žaibišku greičiu sukosi mintys: „O jei paklaustum, ar ji įsitikinusi, kad Dievas nori, jog jos dukra būtų sveika?“ Bet tuoj pat prabėgo kita mintis: „Erlo, bet juk būtent tu ką tik liepei jiems eiti pas Jėzų su visais savo poreikiais ir problemomis, o ne pas raganas ir burtininkes!“ Ir vėl kita mintis: „Taip, bet tai gali būti kryžius, kurį Viešpats jai uždėjo! Taip irgi nutinka! Gali būti,

kad tai Dievo valia! Be to, Dievo plane viskam yra savas laikas. Kodėl ji mano, kad būtent dabar jos dukra turėtų būti išgydyta?“

„Ak tu, vargšė, primityvi mamytė...“ – ištariau mintyse. „Jei būtum baltaodė europietė, mes galėtume aiškiai pasikalbėti šia tema! Bet tu esi juodaodė afrikietė ir kalbi kaip mažas, nesuprantantis vaikas!..“ (*Taip galvojau tą akimirką. Tačiau iš tikrųjų ši juodaodė moteris atėjo pas Jėzų su tuo pačiu paprastu, pasitikinčiu, vaikišku tikėjimu, apie kurį Viešpats kadaise pasakė: „Jei netikėsite kaip vaikai...“ Ir ne ji, o aš buvau tas kvailas berniukas!*)

Taip, bet ką man dabar daryti? Nenorėjau jai parodyti, kad atsidūriau aklavietėje. Išlikdamas išoriškai ramus ir tikėdamasis, kad laikas parodys man išeitį, paklausiau moters, kur yra jos dukra – ar ji čia? „Ne, – atsakė motina, – ji namie. Tai už kilometro nuo čia, galime nuvažiuoti pusę kelio, o tada turėsime eiti pėsčiomis“. „Gera!“, – pasakiau. „Greitai būsiu laisvas ir tada nueisiu su tavimi.“

Pakeliui ji papasakojo, kad yra našlė jau ketverius metus, kad jos sūnus dirba dideliame Durbano mieste, o dabar ji gyvena su sūnaus žmona ir savo pamišusia dukra. Kai pagaliau pasiekėme jų namus ir pažvelgiau į trobelę, iš išgaščio ir nuostabos garsiai sušukau: „Jūs man nepasakėte nė pusės to, ką čia matau!“

Afrikiečiai namelio viduryje paprastai turi stulpą, ant kurio laikosi šiaudinis stogas. Dabar prie to stulpo viela buvo pririšta suaugusi mergina. Viela taip giliai įsirėžė į nelaimingos moters kūną, kad iš žaizdų tekėjo kraujas. Ant jos rankų ir kūno matėsi daugybė žaizdų ir randų – kai kurios jau buvo užgijusios, kitos dar visai šviežios ir kraujuojančios. Ši išprotėjusi moteris turėjo neįtikėtiną, antgamtinę jėgą. Ji taip smarkiai plėšėsi iš pančių, kad viela tarsi peilis pjaustė jos rankas. Tuo pat metu ji be perstojo kalbėjo kažkokia nesuprantama svetima kalba. Tai nėra neįprasta tarp zulų. Tokias dvasias jie vadina „zizuais“. Jei žmogus yra apsėstas šios dvasios, jis turi gebėjimą kalbėti nesuprantamomis kalbomis, taip pat įvairiomis svetimomis kalbomis, tokiomis kaip vokiečių, anglų, indų ir kt...

– Kiek laiko ji taip surišta? – paklausiau motinos.
– Pastarąsias tris savaites, – atsakė ji.
– Ir visą šį laiką ji kalba be perstojo, dieną ir naktį. Ji nevalgo ir nemiega. Jei atnešame jai maisto, ji griebia lėkštę ir sviedžia ją į sieną.
– Bet kodėl nenaudojate ko nors minkštesnio, bent jau virvės?

„Tai nepadės, – atsiduso moteris. – Išbandėme viską. Ji suplėšo net tvirčiausias virves. Jeigu jai pavyksta išsilaisvinti, ji pabėga, ir tada ją labai sunku sugauti. Ji bėga kaip laukinis gyvūnas nuo vienu namų prie kitų. Įsibrovusi į kaimynų laukus ir daržus, ji išrauna kukurūzus, kopūstus ir kitas daržoves, laužo ir niokoja viską, kas pasitaiko jos kelyje.

Žmonės pyksta. Vyrų ateina su šunimis ar lazdomis ir žiauriai ją sumuša. Kai ją išvaro, ji bėga į kalnus ir ilgai nebegrįžta. Lyja, griaudžia perkūnija, žaibuoja, darosi šalta, ir net aš nežinau, kur mano dukra.“

Moteris pažvelgė į mane ir, su ašaromis akyse, paklausė: „Ar įsivaizduoji, ką reiškia mano širdžiai turėti tokį vaiką? Jai būtų geriau mirti, nei taip gyventi!..“

Siek tiek nurimusi, vargšė motina tęsė: „Mano dukra suplėšo savo suknelę į skiautes ir bėgioja nuoga gatvėmis. Tai taip pat labai pavojinga kitiems. Jeigu ji kam nors įkanda, įsikanda taip giliai į kūną ir nepaleidžia jo, kol kas nors ateina ir padeda aukai. Tad kai žmonės ją pamato, jie slepiasi ir užsirakina savo trobelėse ir namuose. Tada ji bėga į mokyklą. Vaikai išsigandę šokinėja pro langus, kad pabėgtų. Direktorius sušaukė komitetą ir pasakė, kad taip tęstis nebegali.“

Verkdama, ši vargšė moteris parodė man savo tuščią tvartą ir tarė:

– Aš nebeturiu nei karvių, nei avių, nei ožkų. Kas nebuvo paaukota dvasioms, tą turėjau parduoti, kad galėčiau sumokėti burtininkams. Nes jie reikalauja labai daug pinigų už savo raganavimą. Tačiau galiausiai net jie pasakė, kad mūsų dievai nebegali man padėti. Dabar esu visiškai nuskurdusi. Neturiu daugiau pinigų. Mano jėgos taip pat senka. Žinote, pamokslininke, labai dažnai norėdavau paimti peilį ir šaltakraujiškai perpjauti savo dukrai gerklę. Tačiau mane

nuolat kažkas stabdė. Atrodė, kad kažkas sakė man nedaryti to, nes tai būtų didelė nuodėmė. Tada norėjau užbaigti savo gyvenimą. Tačiau mane sustabdė mintis – kas po to nutiks mano vaikui? Kas ja pasirūpins? – Kaip aš džiaugiuosi, – baigė ji, – kad pagaliau radau žmogų, kuris tarnauja Gyvajam Dievui! Dabar turiu viltį, kad mano dukra bus išgydyta ir išgelbėta!

Šie žodžiai kaip peilis įsirežė man į širdį. Buvau pasirengęs verkti. Tą akimirką prisiminiau Gedeono žodžius, kuriais jis kreipėsi į atsiųstą Dievo angelą: „Kur yra visi Jo stebuklai, apie kuriuos pasakojo mūsų tėvai?“ (Teisėjų 6, 13).

Viduje šaukiausi Dievo ir meldžiau: „Viešpatie, suteik šį stebuklą! Juk Tu turi galią išlaisvinti ir išgydyti šią vargšę merginą!“

Po to, kai pažadėjau šiai moteriai, kad sugrįšiu pas ją, nuėjau pas savo draugus ir bendradarbius, pasidalinau savo išgyvenimu ir paklausiau, ar jie norėtų melstis už šią merginą kartu su manimi. Visi noriai sutiko, pažadėdami, jei prireiktų, palikti visus savo darbus. „Matote!“ – kalbėjau jiems. „Šešerius metus meldėmės už prabudimą, kuris taip ir neįvyko. Kas žino, gal tai bus ta kibirkštis, kurios mums reikia, kad uždegti ugnį? Jei mergina bus išgydyta, tai gali tapti prabudimo pradžia, nes visa gentis – nuo mažo iki seno – žino apie ją. Ach, kokia tai būtų pergalė mūsų Viešpačiui! Tada visi zulai sužinotų, kad Jėzus yra vienintelis tikrasis Dievas!“

Tada nuėjau į savo tėvų ūkį ir paklausiau, ar jie galėtų skirti kambarį, kuriame ši išprotėjusi moteris galėtų apsistoti, kol už ją melsimės. Mano tėvas ir motina sutiko, ir mes, kartu su keliais kitais vyrais, atvežėme apsėstąją merginą į mano tėvų namus. Visa gentis gyvenanti aplinkui, jau žinojo ir kalbėjo apie tai.

Vos tik ši mergina įžengė į jai skirtą kambarį, iš karto sulaužė kėdes ir apvertė stalą. Teko išnešti visus baldus, paliekant tik lovą. Tačiau netrukus ji ėmė traukyti spyruokles, bandydama sulaužyti lovą. Tad turėjome išnešti ir lovą. Ant grindų paklojome šiaudinį kilimą ir antklodę. Paskutinis jos veiksmas buvo dar labiau pribloškiantis – ji išlaužė langų rėmus, išdaužė stiklus ir sulankstė geležines grotas. Po kelių

valandų kambarys atrodė tarsi kiaulidė, kurioje būtų ne viena, o visa banda kiaulių.

Tris savaites, dieną ir naktį, pasninkavome ir meldėmės, tačiau ši demonų apsėsta mergina nebuvo išgydyta. Visą šį laiką ji be perstojo dainavo šėtoniškas dainas, kurias pati iškart sukurdavo. Žmonės patarė mums, kad meldamiesi turėtume nuolat kartoti Viešpaties vardą ir šauktis Jėzaus Kristaus kraujo, nes tada demonai pabėgs. Tačiau jie nepasitraukė. Priešingai, jis iškart pradėjo keikti ir šventvagiauti Kristaus Kraują tokiais baisiais žodžiais, kokius tik gali tarti pats šėtonas. Tai buvo baisu ir šlykštu. Ji sėdėjo nuoga savo pačios nešvarumuose ir basomis kojomis daužė betonines grindis, tarsi kažkas būtų daužęs jas didžiuliu kūju, norėdamas jas sudaužyti. Tai tęsėsi daugybę valandų, ir iš tolo girdėjosi baisus trypimas, šiurpus juokas ir šventvagiškos giesmės. Tai buvo tikras pragaro dvelksmas.

Po trijų savaitių mano jėgos buvo išsekusios, buvau tarsi nervų griuvena. Nesuvokiau, kas vyksta. Mes darėme viską, ką mus moko Biblija, bet tai neveikė. Praktika prieštaravo teorijai. Pasijutau kaip šio pasaulio mokslininkai, kurie tiki evoliucija ir įrodinėja, kad nėra Kūrėjo ir Dievo. Tokie žmonės tvirtina, kad prieš milijonus ir milijardus metų mes buvome žuvys. Tada šioms žuvims išaugo kojos. Vėliau iš jų išsivystė ne tik varlės, bet ir beždžionės. Tuomet beždžionė kažkokiu būdu neteko uodegos, ir taip Žemėje pradėjo formotis žmonių rasė. Jie netgi galėjo nustatyti laikotarpius ir vystymosi etapus, tačiau stebėtinai visada trūkdavo vienos „smulkmenos“ – trūkstamos grandies evoliucinės raidos grandinėje. Prieš daugelį metų Pietų Afrikoje gyvenęs profesorius Šmitas atrado žuvį, vietinių vadinama „culicensis“. Jis buvo įsitikinęs, kad pagaliau rado trūkstamą evoliucijos raidos grandį. Tačiau, dideliame jo nusivylimui, tai nepasitvirtino.

Panašiai jaučiausi ir aš. Teoriškai viskas, kas parašyta Biblijoje, buvo tiesa, bet praktiškai taip nebuvo. Tai buvo karti piliulė, kurią turėjau nuryti.

Ką dabar turėčiau daryti? Grįžti pas motiną ir pasakyti jai, kad jos dukra nebuvo išgydyta! Bet visa gentis,

gyvenanti aplinkui, žinojo, kad krikščionys meldžiasi už šią merginą. Jie girdėjo, kaip aš jiems pamokslavau sakydamas: „Neikite pas raganas! Neaukokite jaučių ir ožkų dvasioms! Jėzus yra atsakymas į visas problemas, tad eikite pas Jį! Jis niekada nesako „ne“! Burtininkai ir stabai – taip, bet Jėzus niekada!“ Dabar, ką daryti?! Dabar turiu nueiti pas tos merginos motiną ir pasakyti jai, kad Dievas mus apgavo, ir ne tik mus, bet ir visus, kurie skelbia Kristaus vardą! Bet kaip galėčiau taip pasielgti?!

Meldėmės iš visų jėgų: „O, Viešpatie! Tai ne apie mūsų vardą, bet apie Tavo Gyvojo Dievo Vardą! Apie Tavo galią ir galybę! Ką pasakys pagonys, jei ji sugrįš atgal tokia pati išprotėjusi?! O, veik Viešpatie! Padaryk šį stebuklą ne dėl mūsų šlovės, bet dėl Tavo vardo, dėl Tavo šlovės...“ Tačiau mūsų desperatiškas šauksmas ir visos maldos buvo veltui. Dievas danguje tylėjo. Tai buvo baisu!

Galiausiai man neliko nieko kito, kaip tik nueiti pas šios merginos motiną ir pasakyti jai, kad ir mes negalime padėti jos dukrai. Man buvo labai sunku, todėl karštai meldžiausi: „Viešpatie! Dabar negaliu žiūrėti žmonėms į akis! Juk turiu būti sąžiningas su jais! Kaip aš galiu pamokslauti ir įtikinti juos apie kažką, kai jie matė, kad tai nėra tiesa! Aš daugiau nebegaliu būti veidmainis! Aš taip pat turiu sąžinę! Turiu būti sąžiningas su savimi! Viešpatie, nebegaliu ilgiau čia likti! Prašau, jei gali, pasiųsk mane kur nors kitur...“ Viešpats buvo man gailestingas, ir aš galėjau išvykti į kitą vietą. Tai buvo Hanoverio apylinkės ir pietinė pakrantė. Ten išbuva dvejus metus.

Tuomet jau nustojau tikėti, kad Biblija yra pilnas Dievo Žodis ir kad visa, kas joje parašyta, yra tiesa. Kai kurie dalykai buvo tiesa, bet ne visi. Žinoma, buvau įsitikinęs, kad Dievas nėra apgavikas, ir maniau, kad Biblijos nesuderinamumo priežastis galėjo būti kažkas kita. Anksčiau nebuvo tokių rašomųjų mašinėlių, kaip dabar, todėl viskas buvo rašoma ranka ir perduodama iš vieno žmogaus kitam. Taip Biblija buvo perrašinėjama iš kartos į kartą daugelį amžių. Visiškai natūralu, kad per daugelį kartų, kai Bibliją perrašė daugelis žmonių, galėjo būti padaryta klaidų. Dėl to kai kurios

Šventojo Rašto dalys galbūt nėra tokios, kokios buvo parašytos pradžioje. Tokiu būdu viską galima gerai paaiškinti.

Taigi, kai kas Biblijoje yra tiesa, o kai kas – ne. Todėl dabar pamokslaudamas laikiausi tik tų ištraukų, kurios, pagal mano supratimą ir patirtį, atitiko tikrovę, ir stengiausi vengti tų Rašto vietų, kurios man atrodė iškreiptos. Pavyzdžiui, Jėzus pasakė samarietėi: „Kiekvienas, kas geria šitą vandenį, ir vėl trokš. O kas gers vandenį, kurį Aš jam duosiu, tas nebetrokš per amžius“ (Jono 4, 13-14). Mano nuomone, tai buvo neteisingai suprasta ir visiškai klaidinga. Juk aš visur keliavau ir evangelizavau. Buvau daugelyje bažnyčių ir bendruomenių. Šimtai ir tūkstančiai žmonių priimdavo Jėzų. Jie ateidavo prie šio Šaltinio ir gerdavo Jo duodamą vandenį. Jie gėrė Jo gyvojo vandens, bet po to vėl troško!

Pasidairykite po šiandienos krikščionių namus ir pažvelkite, kokie pasaulio daiktai juose yra: laikraščiai, žurnalai, pramogos ir daug kitų dalykų, įskaitant erotines knygas ir pornografiją. Pažinojau jaunos vyrus, kurie negalėjo praeiti pro kioskus ir knygynus, nežiūrėdami į nuogų merginų nuotraukas, kurios buvo ten išdėliotos. Jie net pirkdavo juos ir slėpdavo namuose nuo tėvų. Tai buvo žmonės, kurie tikėjo Jėzumi, kurie gėrė Jo vandenį, tačiau nuolat troško pasaulietiškų ir žemiškų dalykų. Ar pasaulyje yra labiau ištroškusių žmonių nei krikščionys?! Kiek daug tarp jų yra tokių, kurie geidžia ne tik pasaulio, bet ir nuodėmės, kurią daro, jei ne tiesiogiai, tai bent netiesiogiai; jei ne atvirai, tai slapta. Kai kurie trokšta cigarečių, kiti – alkoholio, treči – sekso ar kitų pasibjaurėtinų nuodėmių. Vaikai klausia savo tėvų, kodėl jiems neleidžiama eiti į kiną ar į šokių, o kiti gali. Gali būti labai sunku tėvams tinkamai auklėti savo vaikus, o jie visi yra krikščionys!

Biblijoje sakoma: „Nemylėkite pasaulio nei to, kas yra pasaulyje.“ (1 Jono 2, 15). Bet pažvelkite į krikščionis! Pažvelkite į šių dienų krikščioniškąjį jaunimą ir palyginkite jį su šio pasaulio žmonėmis! Ar yra didelis skirtumas tarp jų?! Laiške romiečiams dvylikto skyriaus 2 eilutėje skaitome: „Ir nesitaikykite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujinami savo protą.“ Matote, Šventajame Rašte aiškiai pasakyta, kad

krikščionys neturėtų prisitaikyti prie pasaulio ir šio amžiaus. Bet ar tai iš tikrųjų atrodo taip? Kartą atsigėrus, daugiau niekada nebeturėsi troškulio! Ne, taip negali būti! Todėl aki-vaizdu, kad Dievas negalėjo to pasakyti. Jis nėra apgavikas! Taigi šie žodžiai yra paprasčiausia Šventojo Rašto klaida. Tokiu būdu Biblijoje radau daug panašių vietų, kurios, mano manymu, buvo netinkamos šiandieniniams krikščionims.

Man taip pat atrodė, kad Apaštalų darbų knyga netinkama mūsų dienoms, nes ji buvo skirta pirmiesiems krikščionims ir baigėsi pirmajame amžiuje. Žinoma, po to dar būta prabudimo laikotarpių, bet ir jie jau buvo praeitis. Mes taip pat stengėmės nuoširdžiai, visa širdimi melstis už prabudimą ir darėme tai taip ilgai, kad galiausiai persisotinome, pavargome ir sustojome. Vėliau, kai vienas bendruomenės narys man pasakė: „Erlo, mums reikia melstis už prabudimą“, – aš, karčios patirties išmokytas tokiomis aplinkybėmis išlaikyti pusiausvyrą, atsakiau jam supratingai: „Ak, brangus broli! Tu per daug entuziastingai žiūri į šiuos dalykus! Kadaise aš galvojau taip pat. Buvo metas, kai mes net stengėmės iš visos širdies, karštai ir nuoširdžiai melstis už prabudimą, bet metams bėgant prabudimas taip ir neatėjo. Tikėtina, kad tai buvo tik pradžioje uolumo ir pirmosios meilės apraiška. Mums tai jau nebeįmanoma. Manau, kad kai pasieksi brandesnę dvasinę amžių, ir tu suprasi šią tiesą. *(Taip toli buvau pasiklydęs savo žmogiškose mintyse...)*.“

Laikui bėgant išmokau stebėti. Galbūt ir jūs jau pastebėjote, kad skirtingose žemės vietose, skirtingose bažnyčiose ir denominacijose pagrindinis vaidmuo skiriamas skirtingiems dalykams. Pavyzdžiui, amerikiečiai, pamokslaudami, visada pabrėžia tikėjimo svarbą. Svarbiausia – tikėti! Nesvarbu, kaip viskas yra viduje! Svarbiausia, kad tikėtum!

Kai tai išgirdau, pagalvojau, kad galbūt tai buvo tas slaptas raktas, kurio ilgai ieškojau. Galbūt man nepavyko, nes turėjau per mažai tikėjimo. Viduje pajutęs padrąšinimą, nusprendžiau atlikti eksperimentą, tikėdamas, kad jei negali apsispręsti, ką nors daryti, tai ir negali to pasiekti. Taigi per kitą susirinkimą pamokslavau apie tikėjimą, visada pabrėždamas žodžius „tik tikė“. Pačiais išraiškingiausiais žodžiais

įtikinėjau klausytojus, kad svarbiausia, ko mums reikia, yra tikėjimas. Tik tikėk – ir tada galime perkelti kalnus!

Ir ar žinote, kas nutiko po to?! Tarp dalyvavusiųjų pamaldose buvo žmonių, kurių šeimoje buvo aklas žmogus. Išgirdę mane sakant, kad tereikia tik tikėti, ir tada išvysite Dievo šlovę, jie labai apsidžiaugė. Sulaukę pamokslų pabaišos, jie greitai nuėjo namo, atvedė pas mane savo aklą tėvą ir pasakė: „Mes girdėjome, kad jei tiki, viskas gali įvykti. Mūsų tėvas yra aklas. Ar galėtum pasimelsti už jį, kad jis praręgėtų?“

„Tai bent...“ – pagalvojau aš. – „Idomu, kiek tai man dabar kainuos?“ Tačiau neparodęs nerimo, aš jų paklausiau: „Ar ir jūs tuo tikite?“ „Taip, žinoma!“ „Gera!“, – pasakiau, – „Jėzus kiekvieno ligonio, atėjusio pas Jį, klausė, ar jis tiki.“ *(Tuo aš pats save guodžiau – jei šis akklasis nepraręgęs, bent jau ne tik aš būsiu kaltas, bet ir jie.)*

Paprašiau, kad šie žmonės vėliau ateitų pasimelsti, o po to stengiausi surinkti visą savo tikėjimą į didžiulę krūvą, norėdamas tik vieno – kad jis būtų tarsi didelis kalnas. Deja, tuo metu negalvojau apie Jėzaus žodžius, kad jei mūsų tikėjimas bus bent kaip garstyčios grūdelis, jis bus pakankamas perkelti kalnus. Gaila, kad mes, krikščionys, šiuo klausimu viską suprantame atvirkščiai – mums atrodo, kad reikia tikėjimo, didelio kaip kalnas, kad pajudintume garstyčios grūdėlį.

Nustatytu laiku jie atėjo. Gera! pasiruošęs tikėjausi, kad dabar turėsiu pakankamai tikėjimo melstis, ir jie taip pat. Uždėjęs rankas ant aklojo galvos, meldžiausi ir tikėjau. Baigęs melstis, greitai atmerkiau akis ir pažvelgiau į ligonį. Deja, jis ir toliau liko aklas. Nesupratęs lingavau galvą. Juk turėjau tiek daug tikėjimo. Šie žmonės nusivylę paliko mane, ir aš dar ilgai stovėjau ir kartočiau: „Viešpatie, aš to nesuprantu! Taip, aš tikrai jau nieko nebesuprantu!“

Po to nelemto atsitikimo su akloju vyru pasakiau sau: „Užteks, Erlo! Daugiau niekada gyvenime nediršk taip pasielgti! Nuo šiol nebūk toks kvailas asilas! Stebėk save, o kai pamokslauji, būk atsargus ir apdairus! Nepamiršk, kad visada turi būti galimybė pasitraukti, kad neatsitiktų kas nors panašaus į tai, kas nutiko anksčiau.“ Todėl mano pamokslai

tapo labiau apgalvoti. Taip praėjo dar šešeri mano evangelizacinės tarnystės metai.

Tarnavimai vykdavo didelėje palapinėje, kurioje rengdavau Evangelijos skelbimo susirinkimus du kartus per dieną – ryte ir vakare. Kai atvykdavau į kokią nors vietą, pasilikdavau ten aštuonis, dvylika ar net keturiolika mėnesių, per kuriuos skelbiau Dievo Žodį. Ir kiekvieną kartą galėjau stebėti tą patį pasikartojantį dėsningumą. Iš pradžių susirinkimuose dalyvaudavo apie šimtą žmonių, paskui du šimtai, keturi šimtai, šeši šimtai. Tada dalyvių skaičius pradėdavo mažėti atvirkštine tvarka, o metų pabaigoje vėl susirinkimuose dalyvaudavo ne daugiau kaip šimtas žmonių.

Per evangelizacijas šimtai žmonių atsigręždavo į Viešpatį. Po susirinkimo neretai į priekį išeidavo du šimtai žmonių ir pareikšdavo norą priimti Jėzų kaip savo Gelbėtoją. Netgi pasitaikydavo, kad visa žmonių masė, visa susirinkimo dalis gręždavosi į Viešpatį! Tačiau praeidavo keli mėnesiai, ir iš to nieko nelikdavo. Nieko! Viskas grįždavo į senas vėžes. Vienos evangelizacinės akcijos metu aš ir mano darbuotojai pardavėme šimtus Biblijų, bet tai mažai ką keitė žmonių gyvenime arba visai nieko nekeitė.

Tuo metu pas mane dažnai ateidavo kiti pamokslininkai ir klausdavo, kaip man pavyksta pritraukti šimtus žmonių į pamaldas. Deja, jie matė tik išorę, bet nesuprato, kad aš jaučiausi kaip nelaimingiausias žmogus žemėje. Aš juk aiškiai mačiau, kas iš tiesų vyksta – kur pradėjau ir kur baigiau. Kas iš to gaudavosi? Mes stengiamės evangelizuoti visą pasaulį, tačiau iš tiesų bedievytė vis labiau plinta. Aš negalėjau to suprasti ir paaiškinti.

Be to, mane nuolatos persekiojo viena mintis, kuri kilo iš mano vidaus ir mane labai baugino. Paprastai, kai evangelizuodavau, stengdavausi statyti savo palapinę kuo tankiau apgyvendintoje vietoje, kad būtų lengviau surinkti žmones. Darydamas tai, visada galvodavau: „Erlo, tu nesi panašus į Joną Krikštytoją. Jis vykdė savo tarnystę dykumoje, toli nuo žmonių gyvenviečių, ten, kur visai nebuvo žmonių. Tačiau nepaisant to, pas jį ateidavo beveik visa Jeruzalė. Ir ne tik iš Jeruzalės, bet ir iš Judėjos, Samarijos ir net iš kaimyninių

valstybių. Tu, Erlo, pats eini pas žmones, bet vis tiek sunkiai juos pritrauki.“ „Jonai,“ – mintyse kreipiausi į jį, – „kaip tau tai pavykdavo? Kokia buvo tavo paslaptis...?“ Deja, nežinėjau atsakymo.

„Galbūt,“ – mažiau, – „viskas dėl to, kad Jonas Krikštytojas buvo stipri asmenybė, galinti pritraukti žmones? O gal jis turėjo talentą savo kalboje vartoti itin stiprius išsireiškimus?“ Vėl ir vėl skaitydavau jo pamokslus ir tik stebėdavausi. Abejoju, ar kada nors buvo kitas pamokslininkas, kuris ryžtųsi skelbti taip, kaip skelbė Jonas Krikštytojas. „Jonai!“ – kalbėjau sau iš nuostabos. – „Jei taip pamokslautum mūsų dienomis, tau nukirstų galvą dar anksčiau nei tavo laikais!“

Aš pats nesu sutikęs ir niekas kitas man nėra pasakojęs apie pamokslininką, kuris būtų išdrįsęs kalbėti taip, kaip kalbėjo Jonas. „Angių išperos!“ – kreipėsi jis į žmones, kurie atėjo pas jį krikštytis, t. y. į tuos, kurie norėjo atsigręžti į Viešpatį. – „Kas perspėjo jus bėgti nuo ateinančios rūstybės? Duokite vaisių, vertų atgailos!“ (Mt 3, 7-8). Tačiau šiandien žmonės ateina į pamaldas, su šypsenėle priima Jėzų kaip savo asmeninį Gelbėtoją, išeina ir tęsia savo ankstesnį gyvenimą. Jie mažai ko atsisako iš savo ankstesnio gyvenimo ir dažnai po kelių mėnesių kartojasi ta pati sena istorija.

Taigi, kokia galėjo būti Jono paslaptis?! Juk ne jo maištas – skėriai ir laukinis medus – suteikė jam Dievo jėgą! Jis vilkėjo kupranugario vilnos drabužius ir odinį diržą, bet tai taip pat negalėjo turėti lemiamos reikšmės! Galbūt jis darė stebuklus. Bet koks tada buvo jo stebuklas?! Juk niekur neskaitome, kad jis būtų daręs stebuklus ar gydęs ligas. Aklieji nepraregėjo, luošieji nepradėjo vaikščioti. Tai kas tai buvo?! Kas?! Šis žmogus **pamokslavo apie nuodėmes**. Taip, bet tai nėra labai populiaru, ypač šiais laikais. Kartą vienas pamokslininkas manęs paklausė: „Sakyk, Erlo, apie ką tu pamokslauji? Jei, pavyzdžiui, per pamokslą kalbu apie nuodėmes, vadindamas jas tikraisiais vardais, klausytojai iškart pasijunta nepatogiai ir ima kraipyti savo kėdėse. Gal aš jau esu visiškai kvailys, kad bandau kalbėti apie nuodėmes...?“

Bet, brangūs draugai, argi ne dėl to Jėzus atėjo, kad apkaltintų mus dėl mūsų nuodėmių? Būtent todėl Jis buvo

pavadintas Jėzumi, tai yra Gelbėtoju, nes turėjo parodyti savo tautai jos nuodėmes ir kaltes. Būtent tai ir darė Jonas Krikštytojas, kuris buvo pasiūstas paruošti kelią Viešpačiui. Jis tiesiai ir bekompromisiškai kalbėjo apie nuodėmes, šaukdamas atgailauti ir apsivalyti. Tik kodėl anomis dienomis žmones traukė tokie pamokslai, o dabar jie jų vengia? Man tai buvo paslaptis, kurios negalėjau įminti. „Viešpatie, – maldavau, – „suteik ir man tą gebėjimą, kurį turėjo Jonas!“ Tačiau, nepaisant mano maldų, viskas vėl pasikartodavo: evangelizacijos metu ateidavo šimtai žmonių, būdavo parduodama daugybė Biblijų, bet galiausiai likdavo tik saujelė tų, kurie iš tikrųjų norėjo sekti Viešpatį.

Ir štai, kol buvau užimtas šiomis mintimis, staiga prisiminiau istoriją, kurią kartą patyriau. 1956 m. buvau pietvakarių Afrikoje – Namibijoje. Tai labai sausringas kraštas. Ten nėra aukso, tačiau Namibijos gyventojai sako, kad jiems tai nėra taip svarbu, nes jei jie turėtų vandens, jis jiems būtų vertingesnis už auksą. Vieną dieną aplankėme ten gyvenantį ūkininką, kuris pasiūlė mums kai ką parodyti. Už kelių metrų nuo jo namų buvo grėžinys ir siurblys vandeniui semti. Paėmęs puodelį, ūkininkas įpylė į jį šiek tiek vandens ir, ištiesęs jį man, pasiūlė paragauti. Vieną gurkšnį gurkštelėjau, bet negalėjau nuryti ir tuoj pat jį išspjoviau, o po to ūkininkas mums papasakojo savo istoriją.

Jiems nereikėjo gręžti giliai, kad pasiektų šį vandenį, ir jo buvo gausu. Tačiau jų džiaugsmas buvo per ankstyvas. Paaiškėjo, kad vandenyje buvo tiek daug įvairių druskų ir cheminių medžiagų, kad jis tapo visiškai negeriamas. Tada jie nusprendė jį naudoti skalbimui. Tačiau jų nusivylimas buvo didžiulis – jau po pirmojo skalbimo visi drabužiai ėmė irti. Norėdamas kaip nors paguosti žmoną, ūkininkas pasiūlė jai šiuo vandeniu laistyti gėles ir daržoves darže. Po dviejų savaičių visos gėlės ir daržovės pradėjo vysti ir žūti. Tik tada jie suprato, kad šis vanduo niekam tikęs, nes ten, kur jis patenka, viskas sunaikinama.

Vos ūkininkas baigė pasakoti savo istoriją, mintis, tarsi žaibo blyksnis, perskrodė mano protą: „Klausyk, Erlo! Tai lygiai tas pats, kaip tavo pamokslavimas apie Dievo Žodį!

Kuo daugiau tu pamokslauji, tuo daugiau sielų žudai! Todėl į susirinkimus ateina vis mažiau žmonių. Tu jiems skelbi ne gyvenimą, o mirtį!“

Brangūs bičiuliai! Šis suvokimas nedavė man ramybės, graužė mano sielą kaip vėžys. Negalėjau to pamiršti. „O Viešpatie! – vėl ir vėl kartojau. – „Taigi kuo daugiau kalbu, tuo daugiau žalos Tau darau?“ Būtent taip nutinka daugeliui krikščionių. O, jei tik jie patylėtų! Tai būtų geriau Dievo karalystei. Šiandien Jį kenčia ne nuo Dievo Žodžio skelbimo trūkumo, bet priešingai – jo pertekliaus. Dabar krikščionys per daug kalba, ir dėl to Dievo vardas yra niekinamas. Būtų geriau, jei jie ne kalbėtų apie Dievo Žodį, bet gyventų pagal Jį!

Taigi, po dvylikos misionieriško ir evangelizacinio tarnavimo metų, pajutau, kad nebegaliu toliau taip gyventi ir pamokslauti. Suvokiau, kad visi šie metai buvo tik dvasinė klajonė dykumoje. „Erlo, – mintyse klausiau savęs, – „kokie buvo tavo triūsai vaisiai per šiuos dvylika metų? Ar pažįsti bent dvylika žmonių, kurie, atgailaudami per tave, užsidegtų širdimi dėl Viešpaties? Bent viena siela per visus metus?! „Ne.“ – prisipažinau sau, – „negalėčiau jų parodyti! Ar tikrai turiu toliau tęsti šį beprasmišką tarnavimą?! Ne! Tikrai ne! Taip švaistyti savo gyvenimą!!! Dėl ko?! Kiti žmonės uždirba pinigus, mėgaujasi gyvenimu. Kodėl aš negaliu to turėti? Kodėl turiu eiti per gyvenimą kaip vargingas pamokslininkas ir nusivylęs misionierius, skelbdamas kažką ir bandydamas įtikinti kitus tuo, kas teoriškai yra tiesa, bet praktiškai neveikia?! Jei Dievas ir šiandien yra toks pat, koks buvo anksčiau, ir jei Jo žodis nepasikeitė, kodėl mūsų krikščioniškame gyvenime viskas atrodo taip, kaip atrodo!!!“ Klausdavau, bet negaudavau atsakymo; ieškodavau, bet nerasdavau išeities. Buvau arti nevilties...

4 skyrius

Žodis tampa gyvas

1966 m. atvykau į mažą Mapumulo miestelį, esantį už šimto dvidešimties kilometrų į šiaurę nuo Durbano. Čia 1963 m. rengdavau savo evangelizacijos susirinkimus, kurių metu šimtai žmonių atsigręžė į Viešpatį. Tačiau dabar iš tų šimtų beliko nedidelė, vos dvidešimties ar trisdešimties žmonių bendruomenė.

Kai atvykdavau į šią nedidelę bendruomenę tarnauti, pirmiausia turėdavau tapti taikdariu. O kaip jie ginčijosi! Kartais atrodė, jog tuoj įsikibs vienas kitam į plaukus. Vienas turėjo kažką prieš kitą, o pastarasis negalėjo jam atleisti. Jie nesugebėjo suprasti vienas kito. Visa tai matydamas supratau, kad Dievas negali būti tarp mūsų, kol Jo vaikai nesusitvarkys savo gyvenimų ir tarpusavio santykių. Viešpačiui reikia kanalų, o mes, krikščionys, turime būti jais. Mūsų laikų problema nėra milijonai pagonių, kurie nepažįsta Dievo, bet tikintieji, kurie tampa kliūtimi Viešpaties kelyje. Kad ir kaip baisu, dažnai patys krikščionys padaro daugiau žalos Dievo darbui nei bedieviai. Apie juos apaštalas Jonas Apreiškimo knygos trečiajame skyriuje sako: „...esi nei šaltas, nei karštas“.

Vieną dieną, kai mes, kaip įprasta, buvome susirinkę, pasakiau visiems: „Žinote, draugai, vis dažniau pagalvoju apie tai, ką sakiau 1951 m., kai Viešpats pirmą kartą pašaukė mane dirbti Jo laukuose. Tuomet pasakiau, kad sutinku tapti pamokslininku, bet su viena sąlyga – „nežaisti“ bažnyčios. Tačiau šiandien, žvelgdamas į pastaruosius dvylika metų misijose, turiu pripažinti, kad viskas, ką turėjau, buvo tik žaidimas. Jaučiuosi dvasiškai bankrutavęs ir nebegaliu daugiau darbuotis taip, kaip anksčiau. Pažvelkite į šokių aikštelę, – tęsiau. – Kai pasirodo orkestras, ten renkasi du – trys šimtai ar daugiau žmonių, o pas mus malda ir Žodžio studijoms susirenka vos dvidešimt ar trisdešimt žmonių. Pažvelkite į futbolą! Per rungtynes susirenka aštuoni šimtai, devyni šimtai ar dar daugiau sirgalių, o mūsų susitikimuose dalyvauja ne daugiau kaip šimtas žmonių. Jei Viešpats ir šiandien tebėra

tas pats, jei Šventoji Dvasia nepasikeitė ir jei Biblija iš tiesų yra Gyvojo Dievo Žodis, kaip galime paaiškinti visa tai?! Jei pažvelgtume į nekrikščioniškas religijas ir ideologijas, kurios dabar užvaldžiusios žmonių protus ir širdis, pamatytume, kad jos nuolat žengia į priekį, tuo tarpu krikščionybė ritasi žemyn. Remiantis statistiniais duomenimis, 1945 m. 38 proc. žmonijos buvo krikščionys, o iki 2000 m. buvo prognozuojama, kad šis skaičius sumažės iki 10 proc. ar net dar mažiau. Tai liūdnas faktas, bet taip yra! Niekada žemėje nebuvo tiek daug pagonių, kiek dabar, ir jei viskas taip tęsis, mes, krikščionys, greitai visai išnyksime!“

Tuomet, kreipdamasis į nutilusius ir įdėmiai manęs klausančius krikščionis, paklausiau jų, ar jie sutiktų kasdien septintą valandą ryto ir šeštą valandą vakaro susirinkti studijuoti Bibliją, melstis ir visa širdimi ieškoti Viešpaties veido. „Kas žino, – pasakiau, – gal Dievas dėl savo gailestingumo prisiartins prie mūsų ir pradės savo darbą tarp mūsų.“ Išklaušę mane, visi sutiko. Taigi ši nedidelė dvidešimties ar trisdešimties žmonių grupelė pradėjo reguliariai rinktis kiekvieną rytą ir vakarą, ir nuo tada mūsų susitikimai įgavo visiškai kitokį pobūdį.

Viena Šventojo Rašto vieta, kuri mus ypač suglumino, buvo Jono 7, 38 eilutė: „Kas mane tiki, **kaip Raštas sako**, iš jo vidaus plūs gyvojo vandens upės.“²

Šiuos žodžius Jėzus ištare paskutinę didžiosios žydų šventės dieną. Septintojo Jono evangelijos skyriaus pradžioje skaitome, kad Jėzus nenorėjo vaikščioti po Judėją, bet keliavo po Galilėją, nes žydai norėjo Jį nužudyti. Artėjant žydų šventei, Jo broliai Jam sakė: „Keliauk iš čia į Judėją, kad ir Tavo mokiniai pamatytų, kokius darbus darai. Juk, norėdamas iškilti viešumon, niekas neveikia slapčiomis. Jei darai tokius darbus, pasirodyk pasauliui.“ (Jon 7, 3–4).

² Biblijos vertime į rusų kalbą ši eilutė skamba pažodžiui: „Kas tiki mane, kaip sakoma Rašte, iš jo vidaus tekės gyvojo vandens upės.“ Vokiškame ir kai kuriuose kituose Biblijos vertimuose šie Šventojo Rašto žodžiai skamba kiek kitaip, atskleidami gilesnę prasmę, būtent „Kas tiki mane **taip, kaip** Raštas sako, tam iš jo vidaus tekės gyvojo vandens upės.“ „**Taip, kaip**“ bus naudojamas šioje knygoje.

Atsakydamas savo broliams, kurie tuo metu dar netikėjo Juo, Jėzus pasakė kai ką ypatingo: „Mano laikas dar neatėjo, o jums laikas visada tinkamas.“ (Jn 7, 6). Šiuose mūsų Gelbėtojo žodžiuose slypi gili prasmė. Jis mums sako, kad žmogus, neturintis tikro tikėjimo Jėzumi, gali daryti, ką nori ir kada nori – kitaip tariant, jis gali „šokti pagal savo dūdelę“. Kita vertus, Jėzus negalėjo taip elgtis. Jis buvo visiškai priklausomas nuo Jį siuntusio dangiškojo Tėvo, todėl darė tik tai, kas atitiko Jo valią, ir sakė tik tai, ką kalbėjo Jo Tėvas.

Taip Viešpats moko ir mus, savo sekėjus, kad be Jo nieko negalime nuveikti. Be abejo, galime daryti, ką norime ir kada norime, tačiau tai bus daroma pagal mūsų pačių valią, todėl tokie darbai neatsilaikys. Be to, viskas, ką darome patys, neturi jokios vertės Dievo akivaizdoje. Tačiau kaip Jėzus buvo priklausomas nuo Tėvo, taip ir mes turime būti priklausomi nuo Jo ir būti viena su Juo. Šią tiesą, brangieji, turime giliai pažinti.

Tolesniame Jono evangelijos septintame skyriuje pasakojama, kad Jėzaus broliams nuėjus į šventę, Jis taip pat atėjo, bet ne atvirai, o tarsi slapta. Tai buvo šventė, kurioje Jėzus turėjo galimybę kalbėti žmonėms, tačiau kurį laiką to nedarė. Paskutinę šventės dieną Jėzus nebegalėjo ilgiau tylėti ir garsiai sušuko: „Jei kas trokšta, teateina pas mane ir tegeria! Kas mane tiki, **taip, kaip Raštas sako**, iš jo vidaus plūs gyvojo vandens upės.“ (Jn 7, 37-38). Nepaisant to, kad Jėzus gerai žinojo apie slaptus jų kėslus Jį nužudyti, Jis nebesislėpė, bet stovėjo žmonių akivaizdoje, kad visi galėtų Jį matyti. Jis ne tik ramiai kalbėjo, bet ir garsiai šaukė.

Idomu tai, kad žodis „šaukti“ (graikiškas žodis „krázo“³ taip pat vartojamas Šventajame Rašte pasakojime apie Jėzaus mirtį ant kryžiaus: „garsiai sušukęs, atidavė dvasią.“ (Mk 15, 37). Todėl žodžiai, kuriuos Jis ištarė paskutinę šventės dieną žmonėms, atspindėjo tai, kas sudaužė Jo širdį. Sakydamas šiuos žodžius, Kristus jau negalvojo apie tai, kiek Jam tai kainuos. Svarbiausia Jam buvo, kad tie, kurie Jį tiki, išgirstų ir suprastų Jo žodžių svarbą.

³ Krázo – graikiškas žodis, reiškiantis šauksmą ar garsų šūksnį, prasi-veržiantį sielvarto, nelaimės, baimės, ar poreikio akimirką.

Brangūs draugai, tai, ką buvo taip svarbu išgirsti to meto krikščionims, šiandien yra svarbu ir mums. Taigi pa-bandykime įsigilinti į šių žodžių prasmę, kad suprastume, ką Jėzus norėjo pasakyti tiems, kurie Jį tiki.

Pradėkime nuo pirmosios frazės: „Jei kas trokšta, te-ateina pas mane ir tegeria!“ Taigi tas, kuris nejaučia trošku-lio, kuris yra sotus ir savimi patenkintas, tegul lieka prie to, ką turi. Dievas nieko negali padaryti su tokiu žmogumi. Jam toks žmogus yra tik našta. Tačiau dvasiškai alkanas ir ištroš-kęs žmogus negali pasitenkinti niekuo kitu, kaip tik tikra duona ir tikru vandeniu. Jis ieško tol, kol randa, kad ir kiek tai kainuotų – net laisvės kaina.

Toliau Jėzus sako: „Kas tiki mane, **taip, kaip Raštas sako**, iš jo vidaus tekės gyvojo vandens upės.“ Atkreipkite dėmesį, kad čia kalbama ne apie lašus, bet apie upes, dide-lius srautus, ir ne apie paprastą vandenį, bet apie gyvąjį van-denį. Ten, kur patenka toks vanduo, prasideda naujas gyvenimas. Jei viena upė gali paversti dykumą žydinčiu sodu, tai kiek daugiau gali nuveikti daugybė tokių upių!

Visi žinome, kad tekančio vandens negalima sulaikyti. Jei vandens srauto kelyje pastatoma užtvanka ar kita kliūtis, nuolat besikaupiantis vanduo įgaus dar didesnę jėgą. Tuo-met jis arba sugriauš kliūtį silpniausioje vietoje, arba pakils iki pat jos viršaus ir tekės per ją, išsiliedamas vis plačiau ir plačiau.

Tai reiškia, kad jei tikime Jėzų būtent **taip, kaip Raštas sako**, Šventosios Dvasios galia ir gyvybė pradės tekėti iš mūsų galinga, gyva upė, kuriai negalės pasipriešinti nei šio pasaulio dvasia, nei ateizmas, nei niekas kitas. Kuo stipriau šėtonas priešinsis mums, tuo didesnė bus šio vandens galia. Draugai, atkreipkite dėmesį, kad Šventajame Rašte nesa-koma, jog šios upės turi tekėti tik iš pastoriaus, pamoks-lininko ar bet kurio kito tarnautojo vidaus. Šie žodžiai skirti visiems, kurie tiki Viešpatį. Jei ir jūs tikite Juo, tuomet šie žodžiai galioja ir jums!

Tais įsimintinais 1966 metais, skaitydami ir svars-tydami apie šią Šventojo Rašto ištrauką, klausėme savęs: ar taip yra ir pas mus? Mes ieškojome šių gyvojo vandens upių

savo gyvenimuose, bet jų neradome. Tačiau jei tikrai tikime Jėzų, mums nereikia apie tai pasakoti kitiems, nes iš mūsų tekančios gyvojo vandens upės pačios liudys apie tai.

Tada klausytojams uždaviau labai paprastą klausimą: „Sakykite, kuris iš jūsų tiki į Jėzų?“ – „Aš tikiu“, – atsakė kiekvienas. – „Nuostabu!“ – tęsiau. – „Bet tada, pasak Šventojo Rašto, iš mūsų vidaus turi tekėti gyvojo vandens upės! Ar taip yra su mumis?“ – „Ne, mūsų gyvenime taip nėra. Bet kodėl?“

Taigi, tai buvo pirmoji problema, su kuria iškart susidūrėme. Nors ir tikėjome Jėzų, neturėjome tų gyvojo vandens srautų, kurie, pasak Dievo Žodžio, turėtų tekėti iš mūsų. Tada kas yra negerai? Ar gali būti, kad kažkas negerai su mūsų tikėjimu Jėzumi? O gal visas mūsų tikėjimas tėra tik regimybė, melas ir saviapgaulė? Bet nejaugi iš tiesų viskas būtent taip?! Mes juk buvome tokie įsitikinę, kad tikime Jį! Tuomet galbūt kažkas negerai su tuo, kas Šventajame Rašte sakoma apie gyvojo vandens upes? Juk turi būti kažkokia priežastis, paaiškinanti šį neatitikimą!

Ir tada mums tarsiu nušvito: „...**kaip Raštas sako**“. Taigi, jei iškraipome Šventąjį Raštą, tampame kalti! Paskutiniame Apreiškimo knygos skyriuje sakoma: „...Jeigu kas prie jų ką pridės, Dievas jam pridės aprašytų šioje knygoje negandų. Ir jeigu kas atims ką nors nuo šios pranašystės knygos žodžių, Dievas atims jo dalį iš gyvenimo knygos ir šventojo miesto, kurie aprašyti šitoje knygoje.“ (Apr 22, 18-19). Sukrėsti mes meldėmės: „Viešpatie, esame kalti, jei iš tiesų iškraipėme Tavo Žodį. Bet Viešpatie, Tu gi žinai, kad tai padarėme nesąmoningai! Mes nenorėjome to daryti!“

Giliau apmąstę priėjome prie išvados, kad būtent šie žodžiai – „kaip Raštas sako“ – turi esminę reikšmę. Svarbu, kad būtume paklusnūs tam, kas parašyta Šventajame Rašte, ir kad tikėtume ne bet kaip – ne taip, kaip esame įpratę tikėti ar kaip buvome mokomi nuo vaikystės, bet kad mūsų tikėjimas būtų būtent toks, kaip parašyta Šventajame Rašte. Juk jei Jėzus savo dienomis atkreipdavo žmonių dėmesį į Šventąjį Raštą ir juo grįždavo jų tikėjimą į Jį, mes turėtume dar labiau tuo vadovautis!

Tačiau ką iš tiesų sako Šventasis Raštas? Tai buvo klausimas, į kurį troškome rasti atsakymą. Taip iš naujo pradėjome studijuoti ir nagrinėti Šventąjį Raštą.

Prieš pradėdami pasakiau klausytojams, kad studijuosime Dievo Žodį taip, jog, priimdami jį su vaikišku tikėjimu, nesielgsime kaip nemandagūs vaikai, kurie, perlaužę pyragą, bando iš jo išrinkti tik razinas. Deja, panašūs dalykai pasitaiko kai kuriose religijose ir krikščioniškose denominacijose, kurios iš Biblijos renkasi ir skelbia tik tai, kas joms patinka. Tokios „razinos“ ar „perliukai“ galėtų būti, pavyzdžiui, Dievo malonės ir Jo meilės tema.

Ne, mes nusprendėme atsistoti prieš Šventojo Rašto šviesą be jokių pasiteisinimų ar pagražinimų, žvelgdami tiesai tiesiai į akis. Atidėję į šalį savo supratimą, troškome priimti Jį kaip Dievo Žodį ir leisti, kad šis Žodis kalbėtų mums – nesvarbu, ar tai atitiks mūsų suvokimą, įsivaizdavimą ir jausmus, ar ne. Be to, mokydami si sutarėme skaityti visą knygą nuosekliai, nešokinėdami iš vienos vietos į kitą, kad susidarytume aiškų ir išsamų vaizdą apie tai, ką skaitome.

Mūsų pasirinktas tekstas buvo Apaštalų darbai. Nežinau, kaip ir kodėl taip atsitiko, bet pradėjome būtent nuo šios knygos. Vos tik pradėjome skaityti, Šventoji Dvasia ėmė kalbėti į mūsų širdis, stipriai jas liudiodama. Nuo pat pirmųjų eilučių Dievo Žodis iš karto mus paveikė, o kuo toliau skaitėme, tuo giliau jis mus lietė. Eilutė po eilutės sekėme Kristaus mokinių gyvenimus.

Prieš pat savo paėmimą į dangų Jėzus surinko savo mokinius ir liepė nepalikti Jeruzalės, bet pasilikti ten, kol ant jų nužengs Šventoji Dvasia. Atsiliepdami, mokiniai kreipėsi į savo Mokytoją ir paklausė Jo, ar ne dabar atėjo laikas Jam atkurti Izraelio karalystę. Atsakydamas jiems, Viešpats tarė: „Ne jums žinoti laiką ir metą, kuriuos Tėvas nustatė savo valdžia. Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jėgos ir tapsite mano liudytojais Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir ligi pat žemės pakraščių.“ (Apd 1, 7-8).

Iš to akivaizdu, kad Kristaus mokiniai buvo susirūpinę dalykais, kurie jiems neturėtų rūpėti. Tačiau Jėzus juos sustabdė ir nukreipė jų dėmesį į tai, kas turėtų būti jiems

svarbiausia – priimti Šventosios Dvasios jėgą, kad taptų Jo liudytojais.

Šioje Šventojo Rašto ištraukoje Viešpats parodė mums, kad Dievo vaikai gali būti užsiėmę dalykais, kurie ne tik nesvarbūs, bet ir atitraukia juos nuo to, kas yra svarbiausia. Tai panašu į tai, kaip Kristaus mokiniai buvo užsiėmę klausimu, kada prasidės Izraelio karalystės atkūrimas. Pastebėjęs tai, Jėzus sustabdė savo pasekėjus, sakydamas, kad ne jų reikalias nustatyti laiką ir metą.

Deja, krikščionys labai dažnai sprendžia tokius pačius klausimus dėl laiko ir meto nustatymo. Viešpats sakė: „Aš atėjau uždegti žemėje ugnies, ir taip noriu, kad ji jau liepsnotų!“ (Lk 12, 49). Tačiau mes, Kristaus mokiniai, šiandien svarstome apie kažką ir užsiimame daugybe kitų dalykų, o tuo tarpu Viešpaties Jėzaus širdis raudoja.

Viešpats uždraudė savo mokiniams palikti Jeruzalę, nes būtent ten ant jų turėjo nužengti Šventoji Dvasia. Tomis dienomis Jeruzalė buvo tapusi plėšikų landyne! Baisiausias nusikaltimas, kurį žmonės galėjo įvykdyti, įvyko būtent šiame mieste – čia buvo nukryžiuotas Dievo Pateptasis, o mokiniai turėjo slėptis uždaruose namuose. Nepaisant to, Jėzus neleido jiems išeiti ir liepė pasilikti ten, kur jie buvo.

Brangūs draugai, tai tapo mūsų pirmoji ir labai svarbi pamoka. Mes esame tokie pat žmonės kaip jie, o jie buvo tokie pat kaip mes. O mes, žmonės, linkę bėgti nuo sunkumų, ar ne? Kai pasidaro taip sunku, kad nebegalime išverti, stengiamės kuo greičiau pasitraukti iš tos vietos. Neretai išgirstame iš svečių, atvykusių į mūsų misionierių stotį: „Ak, kaip pas jus gerai! Ne taip, kaip pas mus! Jei aš, kaip ir jūs, galėčiau visą laiką čia būti, tada žinoma, kad ir aš degčiau dėl Viešpaties!“

Šiuolaikiniai krikščionys dažnai pateisina savo neištikimą gyvenimą sakydami, kad jų šeimoje susiklostė sunkios aplinkybės arba jie turi nepataisomą vyrą, kuriam niekada negalima įtikti. O vyras mano, kad žmona gyvena daug lengviau. Tėvai mano, kad vaikai neturi rūpesčių, o vaikai mano, kad tėvai gyvena gerai. Taip galvoja visi. Žmona gali palikti vyrą, sakydama, kad su tokio egoistu neįmanoma gyventi, o

vyras palieka šeimą, įsitikinęs, kad jis tiesiog nebegali būti po vienu stogu su tokia irzlia žmona. Vienas sako, kad iš šių namų jam norisi bėgti. Kitas ieško naujos gyvenamosios vietos, nes nebegali likti vietinėje bažnyčioje.

Tik, žinote, jei nesu tinkamas ten, kur esu, tai nebūsiu tinkamas ir kitur. Zulai sako: „Jei esu supuvusi bulvė, tai netapsiu sveika, jei pateksiu į gerų bulvių maišą. Priešingai, nuo manęs ir kitos bulvės pradės gesti, kol galiausiai visas maišas supus.“ Jei mano paties gyvenimas nešvarus ir neteisingas, jei mano krikščionybė sugadinta, tai aš viską supūdysiu ir sutepsiu, visur, kur tik atsidursiu. Jei savo „Jeruzalėje“ esu niekam tikęs, tuomet būsiu netinkamas ir kitur. Ar ne todėl Jėzus, žinodamas šį žmogiškąjį silpnumą, liepė mokiniams nesitraukti iš Jeruzalės? Be to, Jis pasakė, kad kai ant jų nužengs Šventoji Dvasia, jie gaus jėgos.

Yra daug krikščionių, įsitikinusių, kad turi Šventąją Dvasią, tačiau neturinčių jokios jėgos. Esu sutikęs tikinčių žmonių, kurie tvirtino esantys pakrikštyti Šventąja Dvasia, bet, deja, jiems dažnai trūko jėgos. Tarkime, kad jie gal net ir teisūs, bet kaip tuomet susieti tai ir kaip paaiškinti Šventosios Dvasios krikštą, jei nėra jėgos? Įrodymas, kad žmogus yra pripildytas Šventosios Dvasios, yra tai, kad jame gyvena tos Dvasios jėga. Apaštalų darbų knygos pirmojo skyriaus 8 eilutėje sakoma: „**Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jėgos**“. Taigi, pasak paties Viešpaties, **Šventosios Dvasios jėga** yra Šventosios Dvasios krikšto liudijimas.

Jėga graikiškai reiškia „dynamis“ (dynamis). Šio žodžio prasmę ir reikšmę gerai atspindi visiems pažįstamas žodis „dinamitas“. Žinoma, žinote, kad dinamito sprogstamoji galia naudojama ne smėlyje ar minkštame dirvožemyje, o uolose ir akmenuotose vietose. Dinamitas naudojamas tais atvejais, kai visos kitos priemonės neveikia. Lygiai taip pat veikia ir Šventosios Dvasios jėga. Ji pasireiškia ten, kur ypač sunku ir, žmogiškai kalbant, tiesiog nepakeliama. Ten, kur tamsiausia ir kietiausia žemė, Jos jėga yra stipriausia, galingiausia ir efektyviausia. Jėzus pažadėjo mokiniams tokią jėgą, kad jie galėtų veikti Jeruzalėje, kur dvasinė žemė buvo

kieta kaip granitas. Būtent ten reikėjo šio „dinamito“, galinčio susprogdinti bet kokią uolą.

Taigi, kalbame apie jėgą! Bet kam skirta ši jėga...? Kalbėdamas su mokiniais, Jėzus sakė: „Bet jūs gausite jėgą, kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, ir būsite mano liudytojai Jeruzalėje, visoje Judėjoje bei Samarijoje ir iki pat žemės pakraščių“.

Atkreipkite dėmesį, kad Kristus pasakė mokiniams, jog jie gaus jėgą ne tam, kad gydytų ligonius ar darytų stebuklus, kuriuos šiuolaikiniai krikščionys laiko vertingiausią dovana ir ryškiausiu Šventosios Dvasios jėgos pasireiškimu. Ne, Jėzaus lūpomis Dievo Žodis mums sako: „Jūs **gausite jėgos ir tapsite mano liudytojai**“. Tai reiškia, kad tas, kuris gauna Šventosios Dvasios jėgą, tampa tikru Kristaus liudytoju.

Liudytojas – (graikiškai „μάρτυς“ [mártys]) pažodžiui išvertus reiškia „kankinys“. Jūs žinote, kad kankinys tai žmogus, kuris atiduoda savo gyvybę už Kristų. Taigi Šventosios Dvasios jėga padaro mus pajėgius būti Kristaus liudytojais, t. y. kankiniais. Tai ta jėga būti ištikimam ir bekompromisiškam iki galo, jėga nesigręžioti atgal, bet eiti pirmyn, jėga pažvelgti mirčiai į akis ir žengti į ją, kaip tai padarė pirmasis kankinys Steponas. Kai į jį skriejo akmenys, jo veidas švytėjo kaip angelo, ir jis matė atsivėrusį dangų.

O kas vyksta su mumis, draugai, kai į mus skrieja akmenys? Kai žmonės mums sako neteisingus, skaudžius žodžius? Kai žmonės žeidžia mūsų jausmus? Kaip mes atrodome tada?! Ar mūsų veidas spindi kaip angelo veidas? Ar matome atsivėrusį dangų? O gal jis mums užsidaro ir atsiveria pragaras...? Bet būtent taip atrodė žmogus, pripildytas Šventosios Dvasios! Tikėjimo žmogus! Kristaus sekėjas, parklupęs ant kelių, kai į jį skriejo akmenys, o jo veidas spindėjo kaip Dievo angelo veidas, ir mirdamas jis sakė: „Viešpatie, neįskaityk jiems šios nuodėmės!“ (Apd 7, 60).

Taip, tai jėga, kuri gali būti suteikta tik iš aukštybių! Vyras, sugebantis eiti iki pat savo pabaigos, iki pat mirties! Dievo vaikas, kuris nekeičia savo „spalvos“ kaip chameleonas, kuris priklausomai nuo išorinės aplinkos, atrodo tai vienaip, tai kitaip, dvasiškai „kyla“ aukštin, paskui „krinta“

žemyn, ir taip vėl tai aukštyn, tai žemyn. Šventosios Dvasios jėga yra jėga, įgalinanti mus tapti Kristaus kankiniais. Kai priėjau prie šio klausimo, pagalvojau, kad mes negalime būti kankiniais čia, Pietų Afrikoje. Norėdami būti kankiniais, turime vykti į tas šalis, kuriose krikščionys yra persekiojami. Bet tada man staiga atėjo į galvą apaštalo Pauliaus žodžiai: „Jums dar neteko priešintis iki kraujo, kovojant su nuodėme“, kitaip tariant, „dar nekovojote su nuodėme iki mirties.“ (Heb 12, 4).

Taigi, žmogus, turintis Šventosios Dvasios jėgą, gali priešintis nuodėmei, kovodamas iki kraujo. Tik toks krikščionis tampa tikru Jėzaus Kristaus liudytoju. Jo gyvenime tai pasireiškia tokiu būdu: „Verčiau mirsiu, nei ištvirkausiu su kita moterimi“; „Verčiau mirsiu, nei vogsiu“; „Verčiau mirsiu ir tegu liejasi mano kraujas, nei veidmainiausiu ir meluosiu!“

Ar suprantate, ką tai reiškia?! Nuodėmė mums kelia didesnę pavojų nei persekiojimai dėl tikėjimo Kristumi. Kartais persekiojimai gali būti naudingi krikščionims, nes sustiprina jų atsidavimą Kristui! Būtent persekiojimų metu aiškiau atsiskleidžia, ar žmogus yra tikras krikščionis, ar tik apsimetėlis. Galime sėdėti susirinkimuose kartu su veidmainiais ir laidoti juos kaip gerus krikščionis, bet su koku siaubu atsibusime iš šios iliuzijos, kai vieną dieną pamatysime juos pragare! Galbūt mes ir patys būsime ten kartu su jais. Ir taip tikrai nutiks, jei neišmoksime atskirti balto nuo juodo! Viešpačiui svarbu ne tavo odos spalva, bet tavo širdies tyrumas!

Tai suvokdami, mūsų širdys turėtų sudužti ir raudoti! Argi šiandien nesame panašūs į paskutiniųjų laikų žmones, apie kuriuos Dievo Žodis sako: „Žinok, kad paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai, nes žmonės bus savimylės, pinigų mylėtojai, pagyrūnai, išdidūs, piktžodžiautojai, neklusnūs tėvams, nedėkingi, nešventi, nemylintys, nesutaikomi, šmeižikai, nesivaldantys, šiurkštūs, nekenčiantys to, kas gera, išdavikai, akiplėšos, pasipūtėliai, labiau mylintys malonumus negu Dievą, turintys dievotumo išvaizdą, bet atsidėję jo jėgos...“ (2 Tim 3, 1-5).

Kaip manote, kodėl? Ar dėl ištvirkavimo ir svetimavimo?! Taip galvojame mes! Tačiau Biblijoje sakoma, kad sunkūs laikai ateis todėl, jog žmonės turės pamaldumo išvaizdą, vadinsis krikščionimis, tačiau bus atsižadėję Jo jėgos! Tai blogiausia, kas gali nutikti! Kai tai supratome, buvome taip stipriai sukrėsti, kad klausėme savęs: kaip tai atrodė mūsų gyvenime ir kokios būsenos esame? Mes buvome sugniuždyti ir verkėme, suvokdami savo silpnumą ir dvasinį bejėgiškumą.

Po to, kai Jėzus Kristus įžengė į dangų, mokiniai sugrįžo atgal ir susirinkę kartu meldėsi. Su jais buvo ir Jėzaus motina Marija bei Jo broliai. Šventajame Rašte sakoma, kad jie meldėsi vieningai. Būtent ši vienybė mums pasirodė ypatinga! Juk tai dar nebuvo Sekminių diena, ir Šventoji Dvasia dar nebuvo atsiųsta į žemę. Tačiau Jėzaus Kristaus kryžiaus ir Jo Prisikėlimo pakako, kad šie žmonės susivienytų į vieną ir, būdami vienos širdies, vieningai melstųsi.

Ar suprantate, bičiuliai, kaip giliai Jėzaus Kristaus Golgotos kryžius įsiskverbė į šių žmonių gyvenimus? Kai kurie krikščionys šiandien sako, kad negali būti vienos minties ir vienos dvasios, nes dar nėra pripildyti Šventosios Dvasios. Tačiau tai – klaidinga mintis, nes tam jau pakanka vien mūsų Gelbėtojo kryžiaus! Vien šio kryžiaus turėtų užtekti, kad Dievo vaikų gyvenimuose visiems laikams išnyktų priešiskumas, ginčai, nesutarimai ir nesantaika! Juk tais laikais vien Golgotos kryžius turėjo tokią didelę reikšmę, kad net Jėzaus Kristaus broliai, kurie anksčiau Juo netikėjo, galiausiai įtikėjo ir buvo kartu su Jo mokiniais. Visa tai giliai palietė mūsų širdis, ir mes su ašaromis meldėmės: „Viešpatie Jėzau! Suteik, kad Tavo kryžius turėtų tokią pat reikšmę ir mūsų gyvenime!“

Toliau skaitydami Apaštalų darbų knygą stebėjome tolesnį Kristaus mokinių gyvenimą. Kai Sekminių dieną ant apaštalų ir kitų krikščionių buvo išlieta Šventoji Dvasia, susirinkę žmonės stebėjosi, girdėdami juos kalbančius įvairiomis kalbomis ir tarmėmis. Kai kurie iš jų šaipėsi, manydami, kad jie buvo išgėrę saldaus vyno. Tačiau apaštalas Petras tai paneigė ir paaiškino, kad įvyko būtent tai, ką pranašavo pranašas

Joelis: „Paskutinėmis dienomis, – sako Dievas, – Aš išliesiu savo Dvasią kiekvienam kūnui...” (Apd 2, 17-21).

Taigi, jei tas metas, apie kurį kalbama – kuris buvo prieš du tūkstančius metų – Dievo vadinamas paskutinėmis dienomis, kiek labiau tai galioja mūsų laikams! Jei šis pranašiškas žodis buvo toks svarbus tuometiniams krikščionims, tai daug svarbesnis jis turėtų būti mums šiandien! Jei krikščionių, gyvenusių prieš du tūkstančius metų iki Kristaus antrojo atėjimo, gyvenimas atrodė taip, kaip skaitome, tai koks turėtų būti mūsų gyvenimas!

Esu tikras, bičiuliai, kad jei ir yra koks nors skirtumas tarp pirmųjų krikščionių ir mūsų šiandien, tai tik tas, kad mes turime degti dėl Dievo labiau nei jie! Neklauskite manęs, ar aš pats tikiu, kad tai įmanoma! Taip, aš tikiu ir tikiu tuo visa širdimi! Jei žodžiai apie antrąjį Kristaus atėjimą nėra tuščia apgaulė, bet didi tiesa, tuomet šis žinojimas turėtų taip įžiebtį mūsų meilę Dievui ir taip uždegti mus tarnauti Jam, kad mūsų užsidegimas būtų dar didesnis nei mūsų tikėjimo protėvių! Vienintelis skirtumas tarp jų ir mūsų gali būti tik dar stipresnis degimas! Tik tai ir niekas kita!

Toliau skaitome, kad, kai išsipildė pažadas ir mokiniai gavo Šventosios Dvasios jėgą, jau pirmąją dieną trys tūkstančiai žmonių atgailavo. Ar kada nors bandėte suskaičiuoti, kiek skirtingų tautų ir kalbų ten buvo? Tik pagalvokite! Tūkstančiai žmonių, kasdien vieningai susirinkdavo, turėdami vieną dvasią, vieną protą ir vieną širdį! Kaip tai įmanoma?! Žmonės, kalbantys skirtingomis kalbomis, susirinkę iš skirtingų pasaulio kraštų, tūkstančiais yra kartu ir turi tas pačias mintis! Ar žinote, kokios yra sielos savybės? Ar suprantate, ką reiškia, kai didžiulė žmonių minia turi vieną širdį? Ir ne tik išoriškai, ir ne todėl, kad jie priklauso tai pačiai bažnyčiai ar bendruomenei! Ne, tai vienybė, kylanti giliai iš vidaus. Man tai buvo didžiausias stebuklas!

Įprastai būdavo taip: jei užduodamas klausimas, vienas sakydavo vieną, kitas – kitą, trečias – trečią. Taigi mes susidurdavome su įvairiomis nuomonėmis. O mūsų buvo tik 20-30 žmonių. Pamenu, vienas iš susirinkusiųjų tuo metu pasakė: „Gerai, kad man nereikia nuolat susitikti su ta sese,

nes jei turėčiau su ja kasdien bendrauti, tikriausiai jau turėčiau neurozę!“ Taigi, matote, net krikščionys gali turėti neurozę vieni nuo kitų. O gal manote, kad tarp tų trijų tūkstančių nebuvo nė vienos moters? O, ne! Vyrų ir moterų, jauni ir seni, kasdien susirinkdavo šventykloje, būdami visiškai vieningi ir turėdami vieną širdį. Nerandame nė žodžio apie susiskaldymus, net neužsimenama apie ginčus ir nesutarimus.

Atidžiai pažvelkite į šiuos žmones, draugai, ir suprasite, kad Jėzus jiems nebuvo tik pomėgis, ne tik proga laužyti duoną ar pusantros valandos ar net pusvalandžio trukmės pamaldos (*kaip esu matęs Vokietijoje*). Deja, tokios griežtai nustatytos pamaldų laiko taisyklės šiuolaikinėje krikščionybėje tapo gana įprastos. Kartą, kai prieš susirinkimą buvau rimtai įspėtas, kad mano pamokslas neprailgtų ilgiau nei pusvalandį, aš to negalėjau suprasti ir paklausiau: „Sakykite, kas atsitiko? Kodėl žmonės taip skuba namo? O gal po susitikimo turėtų būti dar kažkas?“ – „Ne,“ – išgirdau atsakymą. – „Nieko neatsitiko. Tiesiog žmonės skuba namo. Juk kiekvienas turi savų reikalų.“

Taip gali elgtis tik dvasiškai mirę krikščionys. Juk ir Dievo vaikai gali būti dvasiškai mirę. Nors jie dažnai ištisas valandas praleidžia prie televizoriaus. Šių dienų krikščionys turi daug laiko laikraščiams, žurnalams ir pasaulietinėms knygoms, kurios negarbina Viešpaties. Tačiau apie tų laikų krikščionis susidaro visai kitoks įspūdis. Jiems Kristus buvo jų gyvenimas. Visa kita buvo nereikalinga, nes tie, kurie turėjo nuosavą turtą – namus, valdas, žemes – viską parduodami, atnešdavo gautą atlygį ir padėdavo prie apaštalų kojų. Taigi niekas nesakė, kad kas nors priklauso jam, bet jie turėjo viską bendrai, ir niekam nieko netrūko. Kokia bažnyčia! O, kokia bažnyčia tai buvo!

Tuomet mums tapo aišku, kodėl ta vieta drebėjo, kai šie krikščionys meldėsi! Pas mus gi yra atvirksčiai. Mes meldžiamės, bet patys esame drebinami aplinkybių! Mūsų vaikai mus drebina! Kai kuriuos vyrus drebina jų žmonos! Kitų dvasią drebina jų giminaičiai! Taip, yra daugybė dalykų, kurie gali mus sukrėsti! Tačiau kai tie krikščionys meldėsi, vieta sudrebėjo. Tada dėl jų maldos visa Jeruzalė sudrebėjo ir apsivertė!

Mes, šiuolaikiniai krikščionys, dažnai gyvename baimėje! Mus kamuoja mintys apie tai, kas nutiks mūsų vaikams? Kas nutiks mums? Ką mums atneš ateitis? Tačiau visiškai suprantama, kodėl tokie klausimai užima atsipalaidavusio, bejėgio krikščionio gyvenimą, kuris iš siaubo negali užmigti, jei durys neužrakintos, ir kuris dėl visų savo baimių ir nerimo kartais būna arti beprotybės. Ne, brangieji! Tai ne Dievo Dvasia! Tokie krikščionys ir tokia bažnyčia negali sudrebinti pasaulio, juo labiau pragaro vartų!

Kuo toliau skaitėme, tuo labiau mūsų širdys plyšo ir tirpo. Mūsų bendrystė jau nebebuvo tik valandos, skirtos Žodžio nagrinėjimui ir maldos susitikimams, bet tapo verksmo ir nuoširdaus šauksmo Dievui valandomis.

Lygindami save su to meto bažnyčia, buvome pasirengę prasmegti kiaurai žemę iš gėdos dėl savo krikščionybės. Maldavau Viešpatį, kad teismo dieną Jis neleistų mums stovėti šalia tos bažnyčios ir kad man pačiam nereikėtų būti šalia apaštalo Pauliaus, kuris galėtų man pasakyti: „Erlo, papasakok man apie savo misionierišką tarnystę, o tada aš tau papasakosiu apie savo.“ Arba kad jis nepasakytų man: „Parodyk man bažnyčią, kurioje tu buvai pastorius, o aš tau parodysiu bažnyčią, kurioje aš buvau pastorius.“ „O Viešpatie! – pasakiau, suvokdamas savo menkumą. – Ar aš apskritai turiu teisę vadintis krikščionimi? Ar dar turime teisę vadintis Kristaus bažnyčia?“

Skaitydami toliau, priėjome penktąją Apaštalų darbų knygos skyrių, iš kurio supratome, kad kai Dievas veikia, šėtonas taip pat nemiega, darydamas viską, kad sutrukdytų Dievo darbą. Pamatęs, kas vyksta, Ananijas nusprendė, kad ir jam reikėtų parduoti savo žemę. Jis ir žmona susitarė pasilikti dalį užmokesčio už parduotą turtą, o likusią dalį Ananijas atnešė ir padėjo prie apaštalų kojų.

Petras, kupinas Šventosios Dvasios, kuri yra tiesos Dvasia, iš karto pajuto, kad kažkas ne taip. Jis tuoj pat paklausė Ananijaus, ar tai buvo tikroji kaina, už kurią jis pardavė savo nuosavybę, ir ar tai buvo visi gauti pinigai. Ananijas, nesibaimindamas, atsakė teigiamai. Tada Petras, vėl atsisukęs į jį, tarė: „Ananijau, kodėl šėtonas užvaldė tavo

širdį, kad tu pamelavai Šventajai Dvasiai, pasilikdamas dalį už žemę gautų pinigų? Argi nebuvo tavo tai, ką turėjai? O pardavęs, argi nevaldei gautų pinigų? Tai kodėl gi taip sumanei savo širdyje? Tu pamelavai ne žmonėms, bet Dievui!“ (Apd 5, 3-4). Išgirdęs tuos žodžius, Ananijas krito ant žemės ir mirė, o jaunuoliai jį išnešė ir palaidojo.

Ananijaus žmona Sapfya, nieko nežinodama apie tai, kas įvyko, po trijų valandų atėjo į tą pačią vietą. Pamatęs ją, Petras iš karto kreipėsi su klausimu: „Pasakyk man, ar už tiek pardavėte sklypą?“ Ką ji galėjo padaryti? Ji negalėjo nuvilti savo vyro! Ji norėjo būti jam ištikima!

Sutikite, kad mūsų laikų problema yra ta, jog sutuoktiniai dažnai nėra vieningi – tarp jų kyla daug ginčų, kivirčų ir nesutarimų, ko nebuvo pirmojoje bažnyčioje. Ten sutuoktiniai taip pat buvo vieningi. Ši žmona buvo vieninga su savo vyru, tačiau ši vienybė nebuvo palaiminta.

Kai Sapfya atsakė „taip“, Petras jai tarė: „Kodėl susitarėte mėginti Viešpaties Dvasią? Štai prie durų jau stovi tie, kurie palaidojo tavo vyrą. Jie išneš ir tave.“ „Bematant ji sumuko jam po kojų ir mirė. Atėję jaunuoliai rado ją negyvą, nunešė ir palaidojo šalia vyro.“ (Apd 5, 1-10).

1966 m., skaitydami šią istoriją, klausėme savęs: ar kuris nors iš mūsų norėtų būti tokios bendruomenės nariu? Argi ne tiesa, kad toks žingsnis būtų labai rizikingas? Juk tai buvo bendruomenė, kurioje nuodėmė neturėjo vietos, o melas ir neištikimybė buvo nedelsiant pasmerkiami ir baudžiami be gailės. Kas mums joje nutiktų? Kas nutiktų mūsų didelėms ir „mažoms“ nuodėmėms, kurios dažnai nėra tokios jau ir mažos? „Taip...“ – mąstėme mes, sakydami, – „gal net ir gerai, kad tarp mūsų nėra tokių bažnyčių.“

Susimąščiau, kaip elgčiausi, jei Ananijas būtų mano brolis, o Sapfya – sesuo. Kaip jausčiausi? Ką daryčiau, jei sužinočiau, kas jiems nutiko? Galbūt iš tiesų turėčiau sakyti: „Ačiū Dievui, kad negyvenau tais laikais!“ Kas žino, gal po tokio įvykio laikyčiau savo pašaukimu važinėti po bažnyčias ir įspėti kitus saugotis šių „blogų“ žmonių! „Broliai ir seserys!“ – tikriausiai visiems sakyčiau. – „Ar tai meilė?! Pagalvokite patys, ar Dievas gali taip elgtis?! Ne, žinoma, kad ne!

Tad būkite atsargūs ir saugokitės jų, nes tai ne Dievo Dvasia, kuri juose veikia...!“

O jei aš arba jūs būtume Petro vietoje? Ką pasakytume, jei Ananijas mums atneštų pinigų? Kaip būtume sureagavę? Galbūt jį apkabintume ir net pabučiuotume, sakydami: „O, brangus broli! Telaimina tave Dievas! Kitame narių susirinkime pasiūlysiu tave išrinkti diakonu ar net bendruomenės vadovu, nes mums tikrai reikia tokių žmonių kaip tu!“ (*Argi ne taip, draugai? Juk iš tiesų mums reikia žmonių, kurie atneša pinigus į bažnyčią!*)

Tačiau Petras nieko panašaus nesakė. Šventosios Dvasios pripildyti vyrai kalbėjo kitaip: „Verčiau šie žmonės tegul eina į kapą, negu gyvena bažnyčioje su savo nuodėme!“ Ar matote, kokia buvo pirmoji Jėzaus Kristaus bažnyčia?! Joje viešpatavo toks Dievo šventumas, kad už nuodėmę buvo baudžiama ne kuo kitu, o mirtimi! Todėl galima suprasti, kodėl būtent ši bažnyčia sugebėjo apversti visą pasaulį aukštyn kojomis ir sudrebinti ne tik žemę, bet ir pragarą pamatus! Ir ačiū Dievui, kad ši bažnyčia netapo pasaulio pajuokos objektu, kaip, deja, dažnai nutinka mūsų laikais.

Išnagrinėję šią Šventojo Rašto vietą, mes nepradėjome nagrinėti toliau, bet grįžome į trečiąją Apaštalų darbų skyrių, kad pamatytume Petro ir Jono ėjimą į šventyklą. Tą dieną ten buvo žmogus, kuris buvo luošas nuo motinos iščių ir sėdėjo prie įėjimo į šventyklą, prašydamas išmaldos. Abu apaštalai įdėmiai pažvelgė į jį, ir Petras tarė: „Pažiūrėk į mudu.“ „Sidabro nei aukso neturiu, bet ką turiu, tą duodu. Jėzaus Kristaus iš Nazareto vardu kelkis ir vaikščiok!“ (Apd 3, 4-6). Su šiais žodžiais jis paėmė luošąjį už rankos ir pakėlė jį į viršų. Tą pačią akimirką visų akyse įvyko stebuklas.

Ties šia Šventojo Rašto vieta mes stabtelėjome, norėdami atidžiau išnagrinėti šį atvejį nuo pirmos iki paskutinės pastraipos. Pirmiausia Petras ir Jonas įdėmiai pažvelgė ligoniui į akis. Turiu pasakyti, kad Petro elgesys mane labai nustebino. „Petrai!“ – samprotavau, mintyse kreipdamasis į jį. – Kaip galėjai taip pasielgti! Ar pamiršai, kad vos prieš kelias dienas padarei bjauriausią poelgį,

gėdingai išsižadėdamas Kristaus? O dabar be jokios gėdos ramiai žvelgi žmonėms į akis!

Ir Petras, tarsi atsakydamas, prabilo į mano širdį: „Taip, Erlo. Aš žinau šį faktą geriau už tave, nes pats jį patyriau. Taip, aš palūžau, ir mano išsižadėjimas buvo siaubingas! Bet kai pamačiau į mane nukreiptas mūsų Mokytojo akis, mano širdis sudužo ir aš graudžiai verkiau. Tada stipriai atgailaudamas kreipiausi į Jėzų, prašydamas Jo atleidimo, ir Jis atleido man mano nuodėmę ir ją pamiršo. Todėl vėl galėjau ramiai žiūrėti žmonėms į akis. Garbė Viešpačiui, kad man nebereikia daugiau vaikščioti verksmo ir mirties šešėlio slėniu!“

Brangūs bičiuliai, tai ir yra Geroji Evangelijos žinia! Jėzuje yra atleidimas! Net jei mūsų nuodėmė yra lyg purpuras, ji vis tiek taps baltesnė už sniegą. Ir leiskite man pasakyti, kad didžiausi nusidėjėliai turi vieną didelį pranašumą – jie labiau myli Kristų! Fariziejus, pakvietęs Jėzų į savo namus vakarienei, matė paleistuvę, kuri savo ašaromis plovė Kristaus kojas ir šluostė jas savo plaukais. Šis „teisuolis“ manė, kad Viešpats nežino, kokia gėdinga moteris yra prie Jo kojų. Tačiau Kristus žinojo šio žmogaus mintis ir, atsisukęs į Simoną, tarė: „Matai šitą moterį? Aš atėjau į tavo namus, tu nedavei man vandens kojoms nusimazgoti, o ji laistė jas ašaromis ir šluostė savo plaukais. Tu manęs nepabučiavai, o ji, vos man atėjus, nesiliauja bučiavusi mano kojų. Tu aliejumi man galvos nepatepei, o ji tepalu patepė man kojas. Todėl sakau tau: jos gausios nuodėmės jai atleidendžiamos, nes ji labai pamilo. Kam mažai atleista, tas menkai myli.“ (Lk 7, 44-47).

Reikia pripažinti, kad šie Jėzaus žodžiai išlieka aktualūs ir mūsų dienomis. Žmonės, kurie gyvenime daug ir baisiai nusidėjo, turi didelį pranašumą prieš mus, „teisiuosius“ – jie sugeba daug labiau mylėti Viešpatį. Tai yra kažkas nuostabaus! Kuo nuodugnesnis ir gilesnis Dievo veikimas, tuo labiau Šventoji Dvasia mus apkaltina dėl mūsų nuodėmių – tuo gilesnis mūsų sudužimas ir tuo didesnė mūsų meilė Viešpačiui. Kai kurie iš mūsų nesugeba stipriai mylėti Jėzaus, nes niekada iš tikrųjų nesuvokė savo kaltės ir nepajuto savo

nuodėmingumo. Tai ir yra nuoširdžios meilės Viešpačiui trūkumo priežastis.

Tai buvo pirmas svarbus dalykas, kurį mes apsvaistėme ir supratome. Toliau Petras sako luošam žmogui: „Pažiūrėk **į mudu**.“ Šie žodžiai man buvo visiškai neįtikėtini, nes jie visiškai prieštaravo visiems mokymams ir mano teologijai. Biblijos mokykloje mus mokė, kad kai mes liudijame, Jėzus visada turi būti kiekvienos mūsų sakomos minties centre. Todėl negalėjau suprasti, kaip Petras, Šventosios Dvasios pripildytas žmogus, galėjo padaryti tokią didelę klaidą. Juk negalima taip sakyti! Reikėjo sakyti: „Pažiūrėk į Jėzų! Pažvelk į Golgotos Kryžių! Pažvelk į Dievo Žodį ir į Dievą!“ Juk nė vienas žmogus, net pats teisusis, neturėtų drįsti sakyti: „Pažvelk į mane“, nes visų žmonių žvilgsniai turi būti nukreipti tik į Jėzų, o ne į žmogų. „O Viešpatie!“ – pagalvočiau. – „Ar nesuklydai patikėdamas Petrui dangaus karalystės raktus? Kaip Tu galėjai pasitikėti tokiu žmogumi?!“

Suglumę dėl to, mes vėl atsivertėme Dievo Žodį ir štai ką perskaitėme Antrojo laiško Korintiečiams 3 skyriaus 3 eilutėje: „Jūs pasirodote esą Kristaus laiškas, per mūsų tarnystę parašytas ne rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia.“ (2 Kor 3, 3).

Štai apie ką kalbama! Taigi, pagal Šventąjį Raštą, Petras ir Jonas buvo tas laiškas, kurį Dievas parašė savo Šventąja Dvasia. Štai kodėl jie galėjo sakyti luošam žmogui: „Pažiūrėk į mudu“, ir esu visiškai įsitikinęs, kad, kai luošas žmogus pažvelgė į juos, jis pamatė juose ne tik Petrą ir Joną, bet ir Jėzaus Kristaus atvaizdą. Šių vyrų akyse jis matė mūsų Viešpaties šlovę ir Kryžiaus šlovę. Priešingu atveju jis būtų sureagavęs į Petro žodžius kitaip, nei reagavo. Jis juk galėjo pasakyti: „Petrai! Kaip tu gali taip sakyti! Argi nežinai, kad nuo pat gimimo buvau luošas! Nesityciok iš manęs!“ Tačiau jo reakcija buvo kitokia – ir kai Petras paėmė jį už rankos, jis iškart pašoko. Tokia mūsų Gelbėtojo galia!

Ką galiu pasakyti, šie Dievo vyrai iš tiesų buvo Kristaus laiškas! Tada mes supratome, kad neturime teisės liudyti kitiems apie Dievą ir skelbti Evangeliją, kol negalime žmonėms pasakyti: „Pažvelkite į mus.“ Jei nesame tinkamas pavyzdys, tuomet neturime teisės atverti savo burnos. Noriu

tai pakartoti dar kartą. Mes neturime teisės kam nors pasakoti apie Viešpatį ar dalytis savo liudijimu, kol negalime tam žmogui pasakyti: „Pažvelk į mane“, nes priešingu atveju tik kenksime Dievo ir Jo Karalystės darbui. Neatspindėdami Jėzaus atvaizdo savyje ir savo gyvenime, esame tokie, kokie buvo fariziejai, apie kuriuos kadaise kalbėjo Kristus: „Todėl visko, ko jie liepia jums laikytis, laikykitės ir vykdykite, tačiau nesielskite, kaip jie elgiasi, nes jie kalba, bet nedaro. Jie riša sunkias, nepanešamas naštas ir krauna žmonėms ant pečių, o patys nenori jų nė pirštu pajudinti.“ (Mt 23, 3-4). Taigi, mūsų dienomis toks žmogus yra nūdienos fariziejus, kuris skelbia tiesą kitiems, bet pats negyvena pagal ją.

Petras ir Jonas buvo tikri Viešpaties liudytojai! O kaip yra su mumis šiandien? Ar šiandien mes esame Kristaus laiškas, kuris yra „visų žmonių suprantamas ir skaitomas“? (2 Kor 3, 2). Gaila, kad šiandien tikintys žmonės mažai skaito Bibliją. Kai kurie krikščionys sako, kad jos nesupranta. Jie geriau supranta laikraštį! Iš tiesų jie labiau domisi laikraščiais nei Šventuoju Raštu, nors vadina save Dievo vaikais. Neįsivaizduoju, kaip tai gali derėti. Tačiau yra kai kas, ką perskaityti gali net ir neraštingi Afrikos gyventojai. Ir žinote, kas tai yra? Jie skaito mus, krikščionis, rodydami pirštu ir sakydami: „Pažiūrėkite į šį žmogų! Jis vadina save krikščioniu, bet paklauskite, kaip jis barasi ir vaidijasi. Pažiūrėkite, kaip jis ginčijasi ir pykstasi!“ Taip... Ką į tai atsakysite, jei iš tiesų mes nesame Kristaus žinia ir mūsų gyvenimas neatspindi tikrosios Evangelijos?

Kartą į mūsų misiją atvyko sutuoktinių pora iš Vokietijos. Kurį laiką pabuvę pas mus, jie pasakė: „Ak, mūsų šalyje mums taip sunku! Mūsų kaimynai nenori nieko girdėti apie Evangeliją! Jums su pagonimis daug lengviau. Čia, Afrikoje, galite pamokslauti ir pasakoti žmonėms apie Dievą. Mes savo mieste ir net savo namuose negalime to daryti!“

Taigi, kai vieną kartą aplankėme šiuos žmones misionieriškos kelionės į Vokietiją metu, jie papasakojo mums dar kai ką apie savo „siaubingus“ kaimynus, gyvenančius virš jų, vienu aukštu aukščiau. Kartą jie nuleido magnetofono mikrofona prie šių krikščionių miegamojo lango ir įrašė

viską, kas ten vyko tarp vyro, žmonos ir jų vienintelio sūnaus, o po to įteikė jiems kasetę kaip dovaną kartu su geriausiais palinkėjimais. Kai nustebę krikščionys iš smalsumo įjungė kasetę, jie išgirdo save garsiai ginčijantis miegamajame ir įžūlius savo nepaklusnaus vaiko atsakymus. Baigdami savo pasakojimą šie krikščionys, pasipiktinę, užbaigė: „Dabar matote, kokie baisūs ir nesąžiningi yra mūsų kaimynai, ir apskritai žmonės Vokietijoje, jei jie gali taip elgtis!“

„Labai ačiū“, – padėkojau už pasakojimą. – „Dabar suprantu, kodėl šie žmonės nenori nieko girdėti apie Evangeliją. Jei būčiau jūsų kaimynas, tikriausiai taip pat nenorėčiau turėti nieko bendra su krikščionybe ar tokių krikščionių „Dievu“. Tikrai nenorėčiau klausytis tokios „evangelijos“, kuri žmones paverčia katėmis ir šunimis!“

Matote, draugai, mūsų gyvenimas turi atitikti Evangeliją, kurią skelbiame! Tame visa paslaptis. O kaip yra su mumis? Paklauskime savęs: „Ar manyje matomas Jėzaus atvaizdas? Ar esu panašus į Jį? Ar mano žmona ir vaikai mato manyje Jėzų?“

Vienas pasaulyje žinomas pamokslininkas, kurį kviesdavo visur, kartą išsiruošė į kelionę su savo žmona. Jis turėjo nuostabų pamokslavimo talentą. Jo pamokslai taip sužavėdavo klausytojus, kad jie patirdavo didelį džiaugsmą ir malonumą. Jis sugebėjo pamokslauti taip, kaip nedaugelis sugeba! Šioje kelionėje, kai jis buvo vienoje bažnyčioje, dvi gerbiamos moterys iš bendruomenės sėdėjo šalia jo žmonos pirmoje eilėje. Po šio pamokslo visi ilgai sėdėjo, sužavėti jo talento dovana, kalbos tikslumu ir grožiu. Niekas nepasakė nė žodžio, kad nesutrukdytų šventos tylos. Pamokslas buvo toks įspūdingai galingas ir tikras, kad jo pabaigoje buvo galima ištarti tik žodį „Amen“. Galiausiai viena iš moterų, lydinčių pamokslininko žmoną, negalėjo susilaikyti ir pašnabždėjo jai į ausį: „Kokia tai turėtų būti laimė būti tokio pamokslininko žmona!“ „Ak!“ – atsiduso ji. – „Jūs nežinote, koks jis namuose!“

Taigi, jei mūsų gyvenimas negali padaryti tinkamo įspūdžio mūsų žmonai ir mūsų vaikams, juo labiau jis negali paveikti velnio ir jo pragariškų jėgų! Tada pasauliui

būsime tik pajuokos objektas. Viešpats negali nieko padaryti su tokiais žmonėmis, bet velnias gali! Ar nebūtų geriau pradėti šluoti prie savo durų, prieš teisiant ir kritikuoti kitus?

Bet grįžkime prie Jono ir Petro istorijos. Po pirmųjų žodžių, skirtų luošam žmogui: „Pažiūrėk į mudu“, Petras tęsė: „Sidabro nei aukso neturiu, bet ką turiu, tą duodu.“ (Apd 3, 6). Kiek žinome, Jonas neturėjo gydymo dovanos. Žinoma, tai nereiškia, kad jis neturėjo Šventosios Dvasios jėgos ar kad jis nebuvo pilnavertis apaštalas. Be abejo, jis turėjo autoritetą ir tokią jėgą, kad turėtume būti dėkingi, jog šiandien jo nebėra gyvo, kitaip mums būtų labai nepatogu, jei jis šiandien būtų mūsų pamokslininkas. Juk jis sakė: „Kas daro nuodėmę, tas iš velnio, nes velnias nuodėmiauja nuo pat pradžios. Todėl ir pasirodė Dievo Sūnus, kad velnio darbus sugriautų. Kas yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės, nes jame laikosi Dievo sėkla. Jis negali nuodėmiauti, nes yra gimęs iš Dievo.“ (1 Jn 3, 8-9). Taigi, remdamiesi šiais žodžiais, galime nesunkiai nustatyti, kas yra tikrai atgimęs, o kas ne.

Ką dabar pasakysime, kai ištirsime save šių Šventojo Rašto žodžių šviesoje? Ar nevertėtų sušukti: „O, Jonai, gerai, kad tu miręs, nes XX a. krikščionys negali su tavimi sutikti. Tu, Jonai, nuėjai per toli! Mūsų dienomis tai tiesiog neįmanoma!“

Tačiau Jonas, būdamas toks pat žmogus kaip ir mes, paprastai ir natūraliai turėjo Dievo jėgą, kurią patyrė taip giliai, kad negalėjo suprasti, kaip žmogus, būdamas atgimęs, gali toliau gyventi nuodėmėje. Biblija mus moko: „Kas vogė, tegul daugiau nevagia. Kas melavo, tegul daugiau niekada nemeluoja. Jei svetimavo, daugiau niekada to nedaro ir t. t.“ Galas nuodėmei! Juk Viešpats – tas pats Viešpats, kuris už mus buvo nukryžiuotas, kartą pasakė: „Eik ir daugiau nenusidėk!“ Draugai, matote, kokia kalba kalbėjo Kristus ir pirmieji krikščionys, pripildyti Šventosios Dvasios jėgos! Tuomet galime suprasti, kodėl jie turėjo autoritetą, suteiktą iš aukštybių, ir nesigėdijo sakyti aplinkiniams: „Pažiūrėk į mudu.“

Apaštalas Petras galėjo ramiai pasakyti luošam žmogui: „Neturiu sidabro ar aukso...“ Ar mes galime išlikti ramūs, kai mūsų piniginiėje nėra pinigų? Juk dažnai taip atsitinka mūsų gyvenime. Jei viskas sekasi, mes šypsomės, ir mūsų veidas spindi iš džiaugsmo bei pasitenkinimo. Tada galime pasakyti kitam: „Pažiūrėk į mudu.“ Bet jei reikalai blogi, jei mes esame finansiniame akligmatvyje ir turime iš tikrųjų pasakyti: „sidabro nei aukso neturime?“ Ar tuomet nesijaudiname, galvodami, ką dabar daryti ir kaip toliau gyventi? Petras, nors neturėjo pinigų, galėjo ramiai pasakyti: „Nors sidabro nei aukso neturiu, pažvelk į mane! Aš duodu tau, ką turiu!“

Prisimenu, skaitydamas šiuos žodžius, pasakojau savo nedidelei krikščionių grupei istoriją, kuri įvyko vienoje didelėje katalikų bažnyčioje, kur buvo susirinkę beveik du tūkstančiai žmonių. Ten ne tik buvo aukojimo dėžės, bet ir didelis stalas prie durų. Po pamaldų, kai visi išsiskirstė, šis stalas tiesiogine prasme buvo užverstas pinigais, t. y., vaizdžiai tariant, buvo pilnas „aukso ir sidabro“. Kai senas kunigas su savo jaunuolu padėjėju rinko ir skaičiavo aukas, senasis pasakė jaunajam: „Pažvelk į tai, jaunuoli! Šiandien Petras negalėtų pasakyti, kad neturi sidabro ir aukso...“ – „Taip,“ atsakė jaunasis dvasininkas, „Tik, deja, jis negali pasakyti ir: ‘Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, kelkis ir vaikščiok!’“

„Matote, tęsiau, kreipdamasis į auditoriją, „kaip šiaudien viskas pasikeitė.“ Tai, ką turėjo pirmieji krikščionys, mes dabar praradome, o tai, ko jie neturėjo, mes dabar turime. Ir šis „kažkas“ yra labai svarbu mūsų gyvenime, ar ne? Kartais tai turi lemiamą reikšmę, priimant sprendimą, ar mums elgtis pagal Dievo valią, ar ne. Gali būti, kad šiuo klausimu mes primename Judą Iskarijotą...“

Prieš baigdamas šią mintį, atsitiko kažkas netikėto. Staiga susirinkimo viduryje, atsistojo jauna juodaodė mergina, kurios skruostais riedėjo ašaros, atsisuko į mane ir susijaudinusi pasakė: „Prašau, liaukitės! Aš nebegaliu daugiau to pakęsti! Leiskite man melstis!“

Aš buvau sutrikęs ir nežinojau, ką jai atsakyti. Tuo momentu mano galvoje sukosi įvairios mintys. Ši mergina buvo

atgimusi Viešpatyje tik tris mėnesius, ir aš neturėjau nei menkiausio supratimo, už ką ji ketina melstis. Tai buvo pirmas kartas mano patirtyje, kai kas nors pertraukė pamokslą tarnavimo viduryje. Ji pertraukė mane tiesiog per pusę žodžio. Aš buvau sutrikęs.

Galiausiai, nustojęs dvejoti, pasakiau: „Gera, melskis.“ Ir ši mergina pradėjo melstis. Tai buvo paprasta, bet karšta malda. Paprastais žodžiais ji ašarodama meldėsi: „Viešpatie Jėzau! Mes girdėjome Tavo žodį ir Tavo pažadus! Mes girdėjome, kaip galingai Tu veikei praeityje tarp pirmųjų krikščionių ir kaip Tavo bažnyčia tada atrodė. O, gal galėtum mums vėl siųsti tą Dvasią, kuri buvo Tavo pirmuosiuose liudytojuose, kad Tavo bažnyčia ir Tavo vaikai šiandien, dvidešimtajame amžiuje, būtų tokie, kokiais Tavo Žodis moko būti?!“

Draugai, šiuo metu negaliu apibūdinti, kas vyko mano širdyje, kai klausiau šios maldos. Atrodė, kad kažkas manyje užsidegė, ir prisiminiau žodžius, kuriuos du mokiniai pasakė vienas kitam, atpažinę Jėzų Tame, kuris juos sutiko kelyje į Emausą: „Argi mūsų širdys nedegė, kai Jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“ (Lk 24, 32). Galvodamas apie tai, supratau, kad išgyvenu galbūt tą patį, ką išgyveno tie mokiniai. Jaučiau, kad ištarta malda buvo iš Šventosios Dvasios.

Po to, kai ši afrikietė mergina baigė melstis, užbaigiau susirinkimą, nuėjau pas savo brolių, su kuriuo buvau Mapumulo, ir pasakiau: „Frydeli, šiandien išgyvenau kažką neįprasto. Pamaldas nutraukė ne teroristai, o malda. Ir jei ta malda buvo iš Šventosios Dvasios, tikiu, kad prabudimas jau labai arti. Viešpats ateis pas mus kaip ankstesniais laikais, ir Kristaus Bažnyčia bus tokia, kokia buvo prieš du tūkstančius metų!“

Po šio įvykio praėjo vos pusantros savaitės, ir Dievas, atvėręs dangų, nužengė pas mus.

5 skyrius

Prabudimas prasideda nuo manęs

Brangūs draugai, prieš pradėdamas pasakoti, kaip Šventoji Dvasia pradėjo veikti tarp mūsų, noriu jums dar ką papasakoti.

Kai kasdien rinkdavomės studijuoti Dievo Žodį ir nuosirdžiai, iš visos širdies šaukėmės Viešpaties, prašydami, kad Jis pradėtų veikti tarp mūsų ir suteiktų prabudimą, įvyko tai, ko nesitikėjome. Šventoji Dvasia ėmėsi didžiausio ir baisiausio nusidėjėlio tarp mūsų. Ir žinote, kas tai buvo? Tai buvau aš – Erlo Štegenas. Būtent nuo mano paties gyvenimo Viešpats pradėjo savo darbą.

Tai, kas man tada nutiko, primena vieną įvykį, nutikusį vyrui, kuris buvo vienos bendruomenės pastorius Amerikoje. Šis pastorius, tiesiogine to žodžio prasme, aimanavo dėl savo tarnystės krūvio. Ilgą laiką jo bendruomenėje nebuvo jokio dvasinio augimo ir judėjimo į priekį. Viskas atrodė negyva ir šalta. Jaunimas nenorėjo turėti nieko bendra su Evangelija. Bažnyčios vadovai buvo itin kietaširdžiai ir bejausmiai žmonės. Taigi šis pastorius nematė jokios išeities. Sekmadieniais, stovėdamas už sakyklos, jis jausdavosi taip, tarsi jo žodžiai daužytųsi į akmeninę sieną.

Kartą jis išgirdo apie kitą Dievo tarną, kurio bendruomenėje vyko didelis prabudimas ir per kurį Viešpats veikė Šventosios Dvasios jėga. Sužinojęs apie tai, jis nedelsdamas nusprendė nuvykti ten ir išsiaiškinti jų dvasinio pakilimo paslaptį, o kartu ir rasti sprendimą savo problemai išspręsti.

Susiruošęs jis išvyko į vietą, esančią už dviejų tūkstančių kilometrų. Nuvykęs ten, prisistatė ir pasisveikino su tuo Dievo vyru. Jis iš karto ėmė aiškinti, ko jam reikia, ir paprašė leidimo pasilikti pas juos dvi savaites, kad galėtų stebėti, kaip jie renkasi, meldžiasi, planuoja ir vykdo tarnavimus. „Mano bendruomenė, – skundėsi jis, – yra dvasiškai mirusi! Diakonai ir vyresnieji – labai sustabarėję ir šalti žmonės! Jie nieko nenori nei girdėti, nei žinoti! O mūsų jaunimas apskritai – pasinėręs į pasaulį.“

„Ak, brangus broli! – išklausęs jį, atsakė tas Dievo vyras, kuris buvo gana originalus žmogus. – Jums nereikės čia ilgai užsibūti, nes aš galiu iš karto pasakyti priežastį ir išrašyti tinkamą receptą. Jau šiandien galite grįžti namo. Atvykę nueikite į savo kabinetą, išneškite baldus ir viską, kas jame yra. Tada atsisėskite ant grindų, paimkite į rankas kriedos gabalėlį ir nubrėžkite aplink save apskritimą. Kai šis ratas užsidarys, pradėkite karštai ir nuoširdžiai melstis, prašydami Viešpaties atsiųsti prabudimą būtent į šį ratą ir veikti šioje vietoje.“

Žinoma, tokie žodžiai negalėjo glostyti to, kuriam jie buvo skirti. Dažnai Dievo vyrai nėra labai bičiuliški ir elgiasi nepaisydami mandagumo bei gerų manierų taisyklių. Šis patarimas pastoriumi buvo tarsi karti piliulė, kurią teko nuryti. Jis labai pasipiktino, nes šis patarimas jam nebuvo pagyrimas. Jis pradėjo įrodinėti, kad kaltas ne jis, o bendruomenė – ne ganytojas, o avys. Jis buvo toks pat susinervinęs kaip Naamanas, kuris nenorėjo pasinerti į Jordano upę, laikydamas ją nešvaria, neverta jo apsiplovimui. Tačiau tarnai jį įtikino, ir kai jis nusizėminęs padarė tai, ką pranašas jam liepė, įvyko stebuklas.

Galiausiai šis pastorius nusiramino ir nusizėmino. Grįžęs namo, jis nusprendė pabandyti padaryti tai, kas jam buvo pasakyta – atsisėdo ant grindų ir viską atliko pažodžiui. Tuomet jis pradėjo karštai melstis, prašydamas Viešpaties pradėti darbą nuo jo paties. Tada jis suprato, kad būtent jam pačiam reikia prabudimo. Kitą sekmadienį, atsistojęs už sakyklos ir pradėjęs sakyti pamokslą, jis netrukus pastebėjo, kad tarp susirinkusiųjų yra du vyrai, kurie kūkčiojo ir verkė. Po susitikimo jie priėjo prie jo ir, ašaroms riedant skruostais, ėmė pasakoti, kad jų gyvenimai buvo netvarkoje – jie buvo įklimpę į nuodėmę. Taip atgailavo šie jaunuoliai, kurie jau gyveno visiškai pasaulietiškai, pamiršdami, jog tas, kuris glaudžiasi prie pasaulio, tampa Dievo priešu. Tai buvo pradžia, po kurios Viešpats įžiebė savo ugnį šioje bendruomenėje.

Pateikdamas šį pavyzdį, noriu pasakyti, kad ir mums Pietų Afrikoje nutiko lygiai tas pats. Viešpats pradėjo veikti

taip, kaip nesitikėjau. Anksčiau, kai manęs klausdavo, kokia, mano manymu, yra mūsų šaltumo ir dvasinio mieguistumo priežastis, aš visada turėdavau daugybę paaiškinimų. Sakiau, kad vieniems to priežastis yra materialinė gerovė ir turtas, o kitiems – atvirkščiai, pernelyg didelis skurdas, verčiantis vogti. Taip pat minėjau, kad baltiesiems misionieriams nelengva dirbti tarp juodaodžių, kurie pasižymi karinga dvasia ir nenori atsisakyti savo pagonybės bei tradicijų, nes krikščionybę laiko baltojo žmogaus religija. Be to, buvau įsitikinęs, kad pasauliečiai vyrai nesugeba nieko kito, tik girtuokliauti ir ištivirkauti. Kaltinau jaunimą dėl jų pasaulietiško, manydamas, kad merginos galvoja tik apie vaikus, o vaikinai – apie merginas, seksą ir kūno geismus.

Todėl, nesulaukdamas prabudimo, visada kaltinau kitus, matydamas klaidas ir nuodėmes savo artimuosiuose, bendruomenėje, pamokslininkuose, kurie patys buvo drungni. Tačiau, kai pradėjome karštai melstis už prabudimą, Dievas apšvietė mano gyvenimą ir paragino mane pirmiausia pažvelgti į savo, o ne kitų žmonių nuodėmes.

Po to nebeturėjau laiko matyti kitų nuodėmių ir klaidų, nes mačiau tik savo. Tuo metu pamiršau visus žmones ir, jei taip galima sakyti, buvau visiškai susitelkęs tik į save. Anksčiau buvau toks dvasiškai aklas ir kurčias – kad turėdamas akis, nemačiau, turėdamas ausis, negirdėjau. Mačiau tik tai, kad esu Dievo vaikas, išgelbėtas ir pašauktas skelbti Evangeliją. Neabejojau, kad mano pašaukimas – raginti kitus atgailauti, ir tai dariau dvylika metų, skatindamas žmones atsisakyti savo nuodėmių bei priimti Jėzų kaip asmeninį Gelbėtoją. Aš uoliai darbavausi, sakydamas, kad pamokslausiu tol, kol iš dangaus nužengs ugnis! Tačiau ugnis nenūžengė, ir tai tęsėsi tol, kol Viešpats apreiškė man tikrąją to priežastį, asmeniškai rodydamas pirštu į mane. Nuo to laiko praėjo daug metų, bet vis dar prisimenu viską taip, tarsi tai būtų nutikę vakar. Manau, kad ir jums bus įdomu išgirsti apie tai išsamiau.

Kaip jau minėjau, nusprendę nuodugniai nagrinėti ir studijuoti Šventąjį Raštą, mes du ar tris mėnesius rinkomės kiekvieną rytą ir vakarą. Tuo metu mūsų susirinkimai vykdavo

senoje karvidėje, kurią pertvarkėme į susirinkimų namus – išvalėme mėsą, ją gerai iššlavėme ir išbalinome. Tuomet dar nesupratau pamokos, kurią Viešpats norėjo man duoti: „Erlo, jei nori, kad mano Šventoji Dvasia veiktų per tave, pirmiausia pats turi pereiti apsisvalymo procesą.“ Tik tada, kai Viešpats įtraukė mane į šį procesą, pamačiau, kiek daug purvo ir nešvarumų buvo mano gyvenime – tai liūdino Dievo Dvasią ir trukdė Jai veikti bei įgyvendinti tai, už ką uoliai meldėmės. Dažnai mes nesame tie kanalai, kuriais gali tekėti tyras gyvasis vanduo. Todėl, pasakodamas apie save, noriu parodyti, kodėl Šventoji Dvasia negali veikti per mus, jei esame nešvarūs indai ir sugedę įrankiai – toks kadaise buvau ir aš.

Vieną šeštadienį, po rytinio susirinkimo, prie manęs priėjo keletas krikščionių zulų ir paprašė perkelti vakarinį susirinkimą į antrą valandą po pietų, kad tie, kurie gyveno toli, spėtų grįžti namo dar šviesiu paros metu. Žinoma, mielai sutikau.

Kai sutartu laiku susirinkome, atsitiktinai pažvelgiau pro langą ir pamačiau teisėją, miesto valdytoją, pašto viršininką ir policijos viršininką, einančius žaisti į teniso aikštelę, esančią kitoje kelio pusėje, priešais mūsų karvidę. Staiga pasijutau sugėdintas. Pagalvojau: „Ką jie apie mane pasakys, kai pamatys mane čia, klūpančių tarp juodaodžių, besimeldžiančių ir verkiančių? Turbūt manys, kad su manimi kažkas negerai.“ Kilo klausimas – ką daryti? Galbūt vertėtų atidėti susirinkimą ir pasakyti zulams, kad jie ateitų šeštą valandą vakaro, kai šie žmonės jau bus išsiskirstę? Bet kaip tada pasirodyčiau prieš zulus, kuriems pažadėjau susirinkimą dabar?

Toliau svarstydamas staiga sugalvojau „gerą“ idėją: „Uždarysiu langą, tada tie, kurie yra lauke, negalės girdėti, kas čia vyksta.“ Atsistojęs nuėjau prie lango ir, kai jį uždarinėjau, išgirdau balsą: „Gerai, Erlo, uždaryk langą. Tuomet jūs būsite viduje, o Aš liksiu lauke ir nebegalėsiu įeiti.“

Tą balsą atpažinau iš karto. Ir staiga supratau, kad ne langas ar stiklas, ne baltieji žmonės lauke, bet mano išdidumas ir arogancija skyrė mane nuo Gyvojo Dievo! Pirmą kartą gyvenime suvokiau, kad Dievo Dvasia yra **Šventoji**

Dvasia. Šimtus ir tūkstančius kartų esu kalbėjęs apie Šventąją Dvasią, tačiau dar niekada nebuvau patyręs Jos šventumo. Pamokslavau apie Šventąją Dvasią, nežinodamas, apie ką kalbu. Ir štai dabar, savo begalinėje gailestingumo malonėje, Dievas atskleidė man dalelę savo Dvasios šventumo. Tuomet suvokiau, koks bjaurus Dievo akyse yra išdidumas! Šis suvokimas mane taip sukrėtė, kad, stovėdamas prieš nedidelę krikščionių grupę, graudžiai verkiau kaip mažas vaikas. Kai pakėliau akis, priešais save pamačiau didelėmis raidėmis užrašytus žodžius: „Dievas išdidiesiems priešinasi!“

Tada man tapo aišku, kur esu aš ir kur yra Dievas. Iki tol visada maniau, kad visų mano bėdų priežastis yra velnias ir kad jis visada man priešinasi. Tačiau dabar Dievo žodis man sako, kad mano priešininkas yra pats Dievas. Jei man priešintųsi tik šėtonas, su Viešpaties pagalba turėčiau vilties jį nugalėti, bet jei man priešinasi pats Dievas, tuomet neturiu jokios vilties. Niekada nesuvokiau, kad mano gyvenime veikia dvi priešingos jėgos, du milžinai: velnias, šio pasaulio kunigaikštis, ir visagalis Dievas! „Erlo!“ – sukrėstas sakiau sau. – „Tavo padėtis beviltiška!“

Visame, su kuo susiduriame gyvenime, svarbiausia mums turėtų būti tik viena – kad Dievas būtų už mus. Jei Jis yra už mus, kas gali būti prieš mus! Net jei visas pasaulis atsisuktų prieš mus, tačiau Dievas būtų mūsų pusėje, mes tikrai laimėtume. Tik vieno žmogaus sąjunga su Visagaliu Dievu yra nepalyginamai galingesnė už viso pasaulio ir daugybės demonų galią! Bet jei visas pasaulis būtų už mus, o Dievas – prieš mus, tuomet neturėtume jokios vilties.

Dabar, kai supratau, kad pats Dievas priešinasi man – išdidžiam ir arogantiškam – man pagaliau atsivėrė akys. Staiga aiškiai suvokiau, kodėl pastaruosius dvylika metų viskas klostėsi taip, kaip klostėsi: kodėl žmonės neatgailavo, kodėl jų širdys liko kietos ir kodėl mano pamokslavimas davė tiek mažai vaisių. Kaip galėjau tikėtis kažko kito, jei Dievas nebuvo su manimi?!

Iš prigimties nesu žmogus, kuris lengvai pravirksta, bet tuo metu nesigėdijau savo ašarų. Man buvo gėda dėl savo

nuodėmių. Mano širdis plyšo iš skausmo, ir stovėdamas priešais šią nedidelę bendruomenę, verkiau kaip mažas vaikas. Visi sutrikę žiūrėjo į mane, nesuprasdami, kas atsitiko. Tada, nenustodamas verkti, pasakiau jiems, kad esu nusidėjėlis, kad mano širdyje gyvena išdidumas ir kad pats Dievas man priešinasi. Negalėdamas daugiau kalbėti, paraginau visus melstis ir, puolęs ant kelių, ėmiau šaukti: „O Dieve, atleisk man, nedorėliui! Šiame pasaulyje nėra nė vieno žmogaus, kuris būtų toks nedoras ir nešvarus kaip aš! Aš esu didžiausias nusidėjėlis iš visų! Pasigailėk manęs, Viešpatie! Išgelbėk mane...“

Taigi pirmiausia Viešpats atskleidė mano išdidumą ir pasipūtimą, parodydamas šias nuodėmes visoje jų nuogybėje. Po to Jis pradėjo atverti mano širdies gelmes, rodydamas vieną dalyką po kito ir atlikdamas manyje savo apvalymo procesą. Buvo Kalėdų metas. Seniau Kalėdos mūsų šeimai, ypač mums, šešioms vaikams, buvo pačios džiaugsmingiausios ir laimingiausios dienos. Likus mėnesiui iki šios šventės, mes jau dainavome kalėdines giesmes. Širdyje jautėme šio laiko grožį ir džiaugėmės kaip kregždės, skrendančios į šiltuosius kraštus. Tačiau 1966-ųjų Kalėdos buvo ypatingos. Po švenčių prie manęs priėjo brolis iš zulų genties ir paklausė, ar žinau, kad buvo Kalėdos. Ne, aš to nežinojau. Aš tiesiog buvau tai pamiršęs. Neturėjome nei kalėdinio pamokslų, nei eglutės, nei papuošimų, nebuvo ir įprasto šventinio jausmo. Bet tai buvo pačios nuostabiausios Kalėdos mano gyvenime! Dievas buvo užsiėmęs su manimi. Galvojau tik apie vieną dalyką – maldavau Jo atleidimo ir pasigailėjimo. Visa kita man nebeegzistavo.

Praėjus kelioms dienoms po įvykio karvidėje, mūsų maža bendruomenė vėl buvo susirinkusi Dievo Žodžio studijoms ir maldai, aš atvykau pavėlavęs. Girdėjosi giedojimas, ir viduje kažkas ragino mane eiti tiesiai į susirinkimą. Tačiau sustabdžiau save manydamas, kad negaliu to padaryti – pirmiausia turiu persirengti. Juk negaliu stovėti prieš susirinkusiuosius vilkėdamas kasdienius darbo drabužius, be švarko ir kaklaraiščio, su Biblija rankose! Ką tas žmogus apie mane pagalvos? O ką sakys kiti? Kokį įspūdį jiems tai

paliks? Tą akimirką mano galvoje iškilo trys žmonės, kurių nuomonę ypač vertinau.

Ir staiga, tarsi žaibo trenksmas, mane persmelkė mano mėgstamiausio pranašo Elijo žodžiai, ištarti bedieviškam karaliui Ahabui: „Karaliau! Dievas, kuriam aš tarnauju...“ Draugai, įsiklausykite į šiuos žodžius ir įsivaizduokite, kokioje padėtyje tuo metu buvo pranašas! Ar žinote, ką reiškia stovėti prieš karalių, prieš savo šalies valdovą? Ar kada nors patyrėte ką nors panašaus? Man yra tekę stovėti prieš karalių, pirmuosius šalies ministrus ir prezidentus, todėl puikiai žinau, ką tai reiškia.

Pranašas Elisas, stovėdamas priešais karalių, turintį valdžią jį nužudyti arba išlaisvinti, drąsiai sako: „Karaliau! Dievas, kuriam aš tarnauju...“ Stovėdamas prieš savo žemiškąjį karalių, jis taip stipriai jautė Dievo buvimą, kad matė tik Jį vieną priešais save. Visų karalių Karaliaus buvimas jam buvo daug svarbesnis nei žemiškojo karaliaus buvimas. O aš?! Aš negaliu taip pasakyti! Juk aš stovėjau ne prieš karalių, o prieš bendruomenės vyresniųjų nuomonę! Man rūpėjo, ką jie apie mane galvos ir kalbės! Stovėdamas prieš susirinkusiuosius ir pamokslaudamas, aš klausiu savęs – ar jiems patiks tai, ką sakau? Ar jie priims mano žodžius? Ar jų neišskaudinsiu? Tačiau neklausiu savęs – kaip Dievas tai mato ir ką Jis apie tai sako! Man daug labiau rūpėjo, ką galvoja žmonės...

Taigi, bičiuliai, supratau, kokiame pavojuje atsiduria pamokslininkas ir bendruomenės pastorius, jei, skelbdamas Evangeliją, stengiasi įtikti žmonėms, derindamas savo žodžius prie jų širdžių. Tą akimirką Viešpats priminė man apaštalo Pauliaus žodžius: „Jei dar norėčiau patikti žmonėms, nebūčiau Kristaus tarnas.“ (Galatams 1, 10). „Pauliau!“ – mintyse sušukau, – „tu taip pat sakei, kad nenori tapti atmetinas, skelbdamas kitiems! Tačiau kokioje padėtyje esu dabar ir kaip atrodo Dievo Žodžio šviesoje? Visada sakydavau savo klausytojams, kad atėjau kaip Viešpaties tarnas, nors iš tikrųjų buvau vertas būti išmestas iš bažnyčios!“

Taip, Dievo Žodis vėl mane nuteisė. Juk Jėzus įspėjo, kad Jis atėjo ne teisti pasaulio, bet kad Jo ištarti žodžiai mus

teis. Tą akimirką galėjau pats įsitikinti, ką reiškia būti at-
mestam pamokslaujant kitiems.

Sukrėstas stovėjau ir verkiau, kai staiga prieš mano akis
iškilo paveikslas, kurį ir šiandien galėčiau nutapyti, jei bū-
čiau dailininkas. Pamačiau didžiulę pagonišką šventyklą su
daugybe dievaičių ir stabų. Toje šventykloje buvo žmogus,
kuris ėjo nuo vieno stabo prie kito, atsiklaupdavo prieš juos,
lenkdavo kaktą prie žemės, meldavosi ir juos garbindavo.
Kai jis pasuko veidą į mano pusę, su siaubu pamačiau – tas
žmogus buvau aš. Taip Viešpats man parodė, kaip Jis mato
mane ir kas iš tiesų esu Jo akyse.

Šis regėjimas draskė mano širdį. Norėjosi šaukti... Dvy-
lika metų įtikinėjau kitus žmones negarbinti svetimų dievų,
nes Viešpats yra vienintelis mūsų Dievas, o visa kita – stab-
meldystė, kilusi iš velnio. Dabar aš pats matau, kad mel-
džiuosi kitiems dievams – garbinu žmones ir jų nuomonę.
Dievo akyse tai yra niekas kitas, kaip stabmeldystė.

Sunku išreikšti žodžiais tai, ką patyriau tomis akimir-
komis. Dėl nepakeliamo širdies skausmo viskas plaukė ir
svyravo man prieš akis. Ilgai taip stovėjau, negalėdamas pa-
judėti, paskui apsisukau ir lėtai įžengiau į susirinkimų salę.
Tuo metu negalėjau pamokslauti, negalėjau nagrinėti Dievo
Žodžio – galėjau tik per ašaras pasakyti: „Melskimės.“ Par-
griuvęs ant kelių, verkdamas maldavau: „Viešpatie, atleisk
man! O, būk gailestingas man, nusidėjėliui...“

Tai buvo mano gyvenimo laikotarpis, kai pamiršau, jog
esu atgimęs ir kad esu Dievo vaikas. Viena yra kalbėti apie
Dievą, o visai kas kita – patirti asmeninį susitikimą su Juo!
„Viešpatie!“ – šaukiau. – „Pasigailėk manęs, nusidėjė-
lio! Sunaikink visus stabus, esančius mano gyvenime!“ Tuo-
met manęs jau nebedomino nei kitų skurdas ar turtas, nei
jaunimo nuodėmės, nei artimųjų klaidos. Aš buvau nusidė-
jėlis! Visa kita pamiršau.

Dar prieš prasidedant prabudimui, Dievas paėmė mane
į savo malūną, malantį lėtai, bet smulkiai. Ir kiekvienas,
kuris nėra išgyvenęs kažko panašaus, vargu ar supras, apie
ką aš kalbu. Tačiau tie, kurie tai patyrė, puikiai žino, **ką** turiu
omenyje.

Tomis dienomis pamiršau, kad dvylika metų buvau Evangelijos skelbėjas, pamiršau savo dvasinį išsilavinimą ir meldžiausi kaip muitininkas šventykloje: „Viešpatie, pasigailėk manęs, nusidėjėlio!“ Kaip muitininkas, mušiau save į krūtinę, suvokdamas, kad esu didžiausias ir paskutinis nusidėjėlis, kuriam reikia gilios atgailos ir atleidimo. Buvau toks kvailas, aklas ir kurčias, kad Viešpats turėjo paimti mane už sprando ir tiesiogine prasme kaišioti mano nosį į kiekvieną mano nuodėmę.

Vieną tokią dieną, kaip įprasta, su Biblija rankoje ėjau į maldos susirinkimą. Kelias vedė pro parduotuvę, kurioje buvo susirinkę daug žmonių. Eidamas pro minią netyčia prisiliečiau prie savo veido ir tik tada pastebėjau, kad pamiršau nusiskusti. Dar būdami vaikai buvome mokomi, kad vyrui gėda išeiti į viešumą nesiskutus. Net sustojau iš nuostabos. Iškart pagalvojau: „Ką pasaulis pasakys, kai pamatys mane tokį netvarkingą?“ Ir vėl lyg žaibas trenkė mintis: „Ką apie tave pasakys pasaulis?! Bet argi Biblija nesako, kad jūs numirėte pasauliui ir nuodėmei!“ Taigi, Šventasis Raštas vėl kalbėjo man, ir vėl į mano protą ir širdį prasiskverbė šviesa.

Matote, draugai! Prabudimo metu Dievo Žodis tampa gyvas ir veiksmingas. Jis ne tik paveikia mus, bet ir įsikverbia į pačią mūsų širdies gelmę. Tokiu metu nebegalime būti panašūs į žąsį ir antį, nuo kurių vanduo nubėga vos tik jos išlipa į krantą, arba į akmenį, kuris metų metus guli vandenyje ir viduje lieka sausas. Prasidėjus prabudimui, Šventasis Raštas tampa kūju, kuris sudaužo uolas.

Viešpatie! – kalbėjau aš. – Aš tikiu Tavimi, bet netikiu taip, kaip sako Šventasis Raštas! Ten sakoma, kad tas, kuris Tave tiki, yra miręs pasauliui. Tačiau aš dar nesu miręs pasauliui.

Taip, aš nebuvau miręs pasauliui. Pasaulis gyvena manyje ir darė man didelę įtaką. Jis sėdėjo mano širdies soste ir valdė mane. Buvau tada labiau miręs Gyvajam Dievui nei pasauliui!

Taip gavau rakta į atsakymą. Būdamas gyvas pasauliui ir nuodėmei, negalėjau tikėti taip, kaip sakoma Rašte, ir todėl negalėjau būti gyvojo vandens šaltiniu. Juk Viešpats

aiškiai pasakė, kad gyvojo vandens upės tekės tik iš to vidaus, kuris tiki taip, kaip sako Raštas. Dabar supratau, kodėl mano gyvenimas buvo panašus į sausą dykumą be vandens, kodėl žmonių širdys buvo uždaros mano skelbiamam Dievo Žodžiui ir kodėl mano tarnavime nesipildė Dievo pažadai. Supratau, kodėl Pietų Afrikoje nebuvo atgimimo. Aš pats buvau to priežastis, nes buvau kliūtimi Viešpaties kelyje! Jis negalėjo veikti per mane, nes mano gyvenime ir širdyje buvo daug dalykų, kurie buvo nuo velnio ir slopino Dievo Dvasią. O juk prabudimas yra Dievo Šventosios Dvasios darbas!

Mano širdis dužo ir verkė, kai tai supratau! Negalėjau rasti ramybės ir ėmiau maldauti Viešpaties, kad padėtų man tai įveikti, kad tapčiau nauju žmogumi ir tinkamu indu Jo naudojimui. Atsakydamas, Jis parodė man drungną mano širdies būseną. Pamačiau tris pakopas. Ant žemiausios pakopos buvo susirinkę daugybė žmonių, ant vidurinės – gerokai mažiau, o jų ilgi, ištįsę veidai atrodė liūdni ir nusiminę. Ant aukščiausios pakopos buvo tik keletas žmonių, tačiau jų veidai spindėjo ir švytėjo tarsi angelų veidai. Jie buvo kupini gyvybės ir šviesos. O kaip aš norėjau būti kaip jie – viršuje, ant aukščiausios, trečios pakopos!

Ne iš karto supratau, kokią gilią prasmę turi tai, ką pamačiau. Tačiau po kelių dienų, kaip įprasta atsiverčiau Bibliją, prieš mano akis iškilo Dievo žodžiai: „...O, kad būtum arba šaltas, arba karštas! Bet kadangi esi drungnas ir nei karštas, nei šaltas, Aš išspjausiu tave iš savo burnos.“ (Apr 3, 15-16). Taigi Viešpats man parodė, kokie yra šalti, drungni ir karšti krikščionys ir kaip baisiai Jo akyse atrodo drungna dvasinė būseną.

Pažodžiui išvertus iš graikų kalbos, žodis „išspjausiu“ reiškia skrandžio turinio išsiliejimą į išorę ir yra kilęs iš žodžio „vemtį“. Visi žinome, kad vėmimas nutinka, kai žmogus serga. Tokiu atveju jis negali rasti ramybės ir palengvėjimo, kol neišvemia to, kas yra skrandyje.

Ar suprantate, kodėl tai sakau? Ar žinote, kad kiekvienas tikintysis, kuris dvasiškai nėra nei šaltas, nei karštas, o tik drungnas, atneša Viešpačiui tik kančias. Vaizdžiai tariant, toks krikščionis, būdamas Viešpatyje, Jį padaro

„sergančiu“, ir Viešpats „kankinasi“, kol galiausiai jį pašalina iš savęs.

Šiuo palyginimu noriu jums pasakyti, kad jei esate Viešpatyje, tai negarantuoja, kad būsite su Juo amžinybėje. Jei esate drungnas, tai esate pavojingame kelyje. Viešpats sako, kad geriau būti šaltu, sausu, užkietėjusiu pagonimi nei drungnu krikščioniu. Toks dvasiškai drungnas tikintysis yra geriausias velnio įrankis, o mylinčiam Dievui – blogiausias. Musės renkasi ant mėšlo krūvos, o šėtonas ir jo dvasios yra ten, kur drungni krikščionys. Drungnumas – puiki vieta, kurioje tinkamas klimatas tamsiųjų pragaro jėgų veiklai. Juk ten nėra nei per šalta, nei per karšta. Kai maudomės, maišome karštą ir šaltą vandenį. Taip pat ir šėtonas noriai „maudosi“, maišydamas vieną su kitu. Velnio rankose drungni krikščionys tampa geriausiais jo įrankiais.

Jei norite susipažinti su nešvariomis mintimis, didelėmis ir mažomis nuodėmėmis, tuomet eikite pas drungnus krikščionis. Ten rasite visko, apie ką tik galite pagalvoti. Apaštalas Paulius korintiečiams rašė, kad jie turi nuodėmių, kurių neturi net pagonys. Ir tai iš tiesų yra tiesa. Galėčiau išvardyti daugybę nuodėmių, kurioms pagonys neturi net pavadinimo. Bet tarp drungnų krikščionių jų galima rasti!

Taigi, jei Jėzus mūsų neklaidina ir Dievo Žodis mūsų neveda iš kelio, tuomet vargas tam, kuris vadinasi krikščionis, bet jo dvasinė būseną nėra nei šalta, nei karšta. Vargas sielai, kuri nedega dėl Kristaus! Geriau, kad ji būtų šalta, negu tiesiog drungna! Jie neturi jokio vidinio paskatinimo melstis ir skaityti Dievo Žodį, nors laikraštis dažnai būna jų rankose. Jie jau nebedega dėl Viešpaties, žmonių sielų laimėjimas nebėra svarbiausia jų gyvenime. Tai tapo antraeilium dalyku. Jiems yra ir svarbesnių darbų. Tokie yra drungni krikščionys ištįsusiais veidais – krikščionys be degančios širdies, kurių kelias veda nuo vieno nuopuolio prie kito. Dažnai jie skundžiasi, kad jiems viskas sekasi blogai, ir tai nenuostabu. Kaip jiems gali sektis, jei Dievas nėra su jais?! Jie yra tik tai, kas Jį pykina!

Draugai, supraskite mane teisingai ir patikėkite: dvasi-nis drungnumas mums uždaro kelią į dangų, palikdamas tik

pragarą, skirtą tokiems žmonėms. Šis suvokimas turėtų mus sukrėsti ir pažadinti iš dvasinio snaudulio, kad pagaliau pradėtume melstis: „Viešpatie, pasigailėk mūsų, nusidėjėlių!“

Būtent taip nutiko ir man. Kai Dievas atskleidė mano širdies drungnumą, supratau, kad visos mano nuodėmės kilo būtent iš jo. Pamenu, kaip kritau ant lovos, verkiau ir šaukiausi Jo: „Viešpatie, duok man ugningą širdį, kuri degtų dėl Tavęs dieną ir naktį! Pašalink iš manęs šį drungnumą, visą mano dvasinį tingumą ir vangumą! Duok man širdį pagal savo valią! Pasigailėk manęs! Tu atėjai įžiebtį mumyse ugnį – tad įžiebk ją mano širdyje! Pradėk čia, nuo manęs, Viešpatie. Aš visiškai atiduodu save Tau! Paimk mano gyvenimą ir daryk su juo, ką nori, taip, kaip Tau atrodo tinkama...!“ Atsakydamas į šiuos šauksmus, Dievas veikė toliau, tęsdamas savo pradėtą darbą manyje.

Kartą mano atmintyje iškilo prieš daugelį metų mūsų šalies pirmojo ministro Henriko Ferbuto ištarti žodžiai. Kreipdamasis į mus, Pietų Afrikoje gyvenančius įvairių tautų žmones, jis sakė, kad turime mylėti tuos, kurie mus supa, kaip save pačius. Po daugelio metų Viešpats man tai priminė. „Ar prisimeni tuos žodžius?“ – Jis paklausė. – „To žmogaus jau nebėra. Jis buvo nužudytas. Bet juk prisimeni, kaip jis sakė, kad turite mylėti savo artimuosius kaip save pačius. Šiandien tau tai sako ne pirmasis jūsų vyriausybės ministras, bet visų Karalių Karalius ir visų Viešpačių Viešpats. Pasakyk Man, ar myli savo artimą kaip save patį?“

Taip... Jei atsidurtum priešais Gyvąjį Dievą ir Jis tau užduotų šį klausimą, turėtum gerai pagalvoti prieš atsakydamas. „Viešpatie!“ – atsakiau. – „Jei atvirai, aš atidaviau savo gyvybę dėl juodaodžių. Paaukojau dėl jų viską, ką turėjau, bet net ir tokiu atveju nežinau, ar galiu pasakyti, kad tikrai myliu juos kaip save patį.“ „Erlo!“ – vėl išgirdau Dievo balsą. – „Aš tavęs neklausiu, ar paaukojai savo gyvybę už juos. Klausiu tavęs, ar myli savo artimą tokia meile, apie kurią kalba Šventasis Raštas. Ar myli jį taip, kaip myli save patį?“ *(Pirmojo laiško korintiečiams tryliktame skyriuje trečioje eilutėje sakoma: „Ir jei išdalinu vargšams pamaitinti visa, ką turiu, ir jeigu atiduodu savo*

kūną sudeginti, bet neturiu meilės, – man nėra iš to jokios naudos.“)

„Viešpatie!“ – prisipažinau. – „Tiesą sakant, negaliu pasakyti, kad myliu savo artimą kaip save patį. Jei man reikia kur nors nakvoti ir man pasiūlo lovą, arba jei ateina laikas pietauti ir man duoda valgyti, net nesusimąstau, ar kiti turi, kur miegoti ar ką valgyti. Jei ką nors gaunu, esu patenkintas, ir man nesvarbu, ar mano artimasis turi tą patį. Jei ką nors gaunu, esu patenkintas ir man nesvarbu, ar mano artimasis turi tą patį. O ne, Viešpatie! Aš nemyliu savo artimo kaip savęs paties!“

Dievas tęsė tai, ką buvo pradėjęs, ir žengė dar vieną žingsnį. Jis sakė: „Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite. Ar taip elgiesi, Erlo?“

„Viešpatie!“ – beveik dejavau. – „Ir tai pas mane ne taip! Dieve mano, ne, aš ir to nedarau! Atvykęs į bet kurią vietą kaip pamokslininkas, visada gaunu kas geriausia. Žmonės man labai draugiški. O jei jie nedraugiški, negaliu to pamiršti ir tiesiai jiems apie tai pasakau. Žinoma, niekam nepasakoju apie savo nuodėmes. Apie kitų nuodėmes – taip, apie kitų klaidas – taip, bet apie savo – tikrai ne!“

„Erlo!“ – Viešpats vėl man kalbėjo. – „Pirmasis turi tapti paskutiniu, o kas iš jūsų didžiausias, turi būti mažiausias ir visų tarnas. Aš pats daviau tokį pavyzdį. Argi Aš neploviau kojas kitiems? Argi aš, būdamas mažiausias, nebuvau visų tarnas?“

„Viešpatie!“ – apgailestavau. – „Ir čia pas mane ne taip! Kiti plauna man kojas, o ne aš jiems! Ne, aš nesu mažiausias iš jų!“ (*O, kaip lengvabūdiškai anksčiau tai kalbėdavau kitiems! Tačiau kai Dievas pastato tave akis į akį su tiesa, viskas tampa rimta.*)

„O kaip tavo reikalai su juodaodžiais?“ – sekė naujas klausimas. – „Ar tikrai esi jų tarnas?“ (*Taip, bičiuliai, žmonių akyse tokį klausimą galima apeiti, bet Gyvojo Dievo aki-vaizdoje – neįmanoma.*)

„Viešpatie!“ – meldžiau. – „Tik ne tai! Aš tiesiog negaliu to daryti! Jei kur nors atvykstu, prie manęs prieina kas nors iš zulų genties ir paima mano lagaminą. O dabar, jei

atvyks juodaodis ar bet kas kitas, aš pats turiu eiti, paimti jo lagaminą ir padėti jam jį nešti?! Ne! Ar aš turėčiau būti mažiausias?! Ne, Viešpatie, ne! Visų tarnas?! Ar turiu tarnauti visiems?! Bet tai neįmanoma, Viešpatie! Žmonės lips man ant sprando ir stumdys mane! Tada neturėsiu jokio autoriteto! Kas bus toliau?! Ne, Viešpatie, aš taip negaliu! Jei turėsiu taip elgtis, tiesiog negalėsiu gyventi! Prarasiu savo paties gyvybę!“

„Būtent to Aš ir noriu!“ – atsakė Viešpats. – „Argi nežinai, kad tas, kuris išsaugo savo gyvybę, ją praras, o tas, kuris ją praranda dėl manęs, turės amžinąjį gyvenimą? Erlo, įženk į mirtį!“

„O, Viešpatie! Ar yra kas nors sunkiau už mirtį?! Numirti! Palikti viską! Atsisakyti visko! Išsižadėti savęs! Būti pasiruošusiam žengti į mirtį...“

Ir vėl išgirdau Viešpaties balsą: „Erlo! Jei nesi pasiruošęs būti visų tarnas, būti mažiausiu, būti niekuo, tuomet nustok melstis už prabudimą!“ Taip atsidūriau aklavietėje, gniaužtuose...

Ši kova tęsėsi dieną ir naktį. Naktimis pabUSDavau visas permirkęs prakaitu. Nebuvau nei ligotas, nei karščiau, bet mano širdyje vyko nuožmi vidinė kova. Kartais atrodydavo, kad nebeišversiu. Tačiau Viešpats nesiliovė kalbėjęs ir vedęs mane tolyn.

Vieną dieną per savo Žodį Jis man pasakė: „Erlo, ką darai mažiausiems iš šitų, kurie tiki Manimi, darai Man. Todėl teismo dieną Aš teisiu taip: paimsiu mažiausiąjį tavo akyse ir pasakysiu – tai, ką padarei šiam žmogui, padarei Man.“

Buvau sukrėstas: „Ką, Viešpatie?!“

Kai pats Viešpats kalba, Dievo Žodis, kurį, rodos, jau pažinojai, staiga atsiveria visai kitaip, ir tik tada supranti tikrąją Jo prasmę.

Tada paklausiau savęs: kas mano akyse yra mažiausias? Užduokite sau tą patį klausimą. Kas jūsų akyse yra mažiausias? Ar norite išbandyti savo dvasinį gyvenimą ir sužinoti, koks jis gilus? Ar norite išmatuoti savo meilę Viešpačiui ir suprasti, kiek arti Jo esate? Jei taip, pažvelkite į savo elgesį

su tikinčiais, kurie jūsų akyse yra mažiausi. Žinokite, kad jūsų santykis su Viešpačiu yra ne geresnis nei santykis su šiuo žmogumi, ir jūs nemylite Jėzaus labiau nei jo. Tai tikras jūsų krikščioniško gyvenimo atspindys amžinybės šviesoje! Visa kita tėra melas, apgaulė, ir išorinis „šventumas“. Viešpats aiškiai pasakė: „Ką padarėte šiems mažutėliams, tą padarėte man.“

Kai viską pamatai Dievo šviesoje, tai sukrečia tavo širdį ir apverčia viską aukštin kojomis. Tačiau tai gerai, nes tada bus atskleista tai, kas yra tavo širdyje.

Taigi turėjau išpažinti Viešpačiui, kad su manim viskas ne taip, kaip turėtų būti pagal Dievo žodį. Man visiškai nesvarbu, ar vaikui užtenka antklodės, kad galėtų apsikloti, ar jam šilta, jei tik man pačiam šilta. Jei nemiegu šalia knarkiančio žmogaus, viskas gerai – tegul kiti miega šalia jo. Bet ateis diena, kai Viešpats paklaus: „Ar žinai, kad tai Aš buvau su tavimi ir knarkiau?“ Ir tada neliks nieko kito, kaip tik sakyti: „Viešpatie! Jei būčiau tai žinojęs, būčiau miegojęs šalia Tavo...“

Taigi vieną dieną Dievas gali mus išbandyti, kai to visai nesitikėsime. Viešpats gali pasirodyti mums ligonio, neįgalaus, aklo, vargšo ar mūsų pažeminto brolio ar sesers pavidalu ir tikėtis iš mūsų meilės bei užuojautos. Tą valandą būsime pasverti Dievo Žodžio svarstyklėmis, ir tada atsiskleis tikrasis mūsų meilės mastas. Draugai, visa tai yra svarbu. Jei dabar nesame pasirengę jų rimtai priimti, jei šiandien nesugebame sąžiningai pažvelgti jiems į akis, teks tai padaryti paskutiniojo teismo dieną. Ir jei Dievas nėra melagis, o Šventojo Rašto žodžiai yra tiesa, būtent taip ir įvyks.

Kartą, stovėdamas po medžiu, mačiau tokį vaizdą. Keli man nepažįstami juodaodžiai juokdamiesi kalbėjosi tarpusavyje ir rodė į mane. „Pažiūrėkite, kaip atrodo tas baltasis! – sakė jie. – Tikriausiai jis girtuoklis, bet ne iš pačių blogiausių!“ Nežinau, kaip atrodžiau tą akimirką, bet štai kaip Viešpats gali pažeminti išdidų bei arogantišką žmogų. Anksčiau aš žvelgdavau į žmones iš aukšto, tačiau kai Dievas pradėjo darbą manyje, jau kiti į mane ėmė žiūrėti iš aukšto.

Dienos bėgo, o Viešpats vis labiau vedė mano gyvenimą į šviesą, atskleisdamas paslėptas mintis, poelgius ir dalykus, į kuriuos anksčiau nekreipdavau dėmesio. Jis paklausė: „Erlo, ar bendraudamas su tuo vaiku, ta moterimi ir savo broliu elgeisi taip, kaip Jėzus būtų pasiėlgęs? Ar tavo esybė ir elgesys buvo Jo esybė ir elgesys...? Kodėl tu tyli, Erlo?! Pasakyk Man, kaip yra su tavimi?“

Tada aš neištvėriau: „Dieve! Nebegaliu daugiau! Dieve, daugiau nebegaliu to pakęsti!“ – ir išgirdau atsaką: „Erlo! Argi ne tu meldeisi dėl prabudimo? O dabar sakai, kad nebegali daugiau! Na, gerai. Tuomet palik tai. Tada Aš neatėisiu! Tu prašai prabudimo, maldaui, kad atečiau pas jus, o kai pradėtu veikti, sakai, kad nebegali! Argi nežinai, kad kai Aš ateinu, savo teismą pradėtu nuo Dievo namų, o ne nuo tų, kurie yra už jų ribų!“

Draugai, dabar galite suprasti, kodėl tiek daug žmonių meldžiasi dėl prabudimo, bet tikrai nedaugelis jį patiria. Daugelis tokių prašytojų nugyvena savo gyvenimą ir miršta negavę to, ko prašė. Ar žinote kodėl? Todėl, kad daugumai šių dievobaimingų žmonių malda dėl prabudimo tėra tik pamaldžių žodžių žaismas jų lūpose. Bet Dievas nemėgsta teatro! Jis nenori turėti nieko bendra su veidmainiais! Visa širdimi tikiu ir visiems atvirai sakau, kad jei mūsų gyvenimas atitinka Dievo Žodį, nereikia prašyti prabudimo, nes jis ateis kaip natūrali teisingo gyvenimo ir tikro tikėjimo pasekmė. Mums taip pat nereikia melsti gyvojo vandens upių, nes kai tik mūsų tikėjimas pradės atitikti Šventąjį Raštą, jos pradės tekėti iš mūsų gyvenimo ir dvasinio vidaus. Todėl, jei meldžiamės, geriau prašyti Viešpaties, kad padėtų mums sutvarkyti savo gyvenimą ir turėti tikėjimą atitinkantį Dievo Žodį.

Taigi Viešpats dirbo su manimi, kol galiausiai ištariau: „Viešpatie! Daryk, ką tik nori! Aš pasiruošęs sumokėti bet kokią kainą, net jei teks ragauti mirties! Aš esu pasiruošęs! Noriu būti pasiruošęs! O jei matai, kad dar nesu, tai padaryk mane tokiu!“ Tačiau tada išdrįsau pasakyti Dievui tai, dėl ko man labai gėda ir šiandien. Aš prašiau: „Viešpatie, siųsk mums prabudimą, tik prašau, padaryk tai taip, kad visur būtų tvarka, kad viskas vyktų pagal papročius, prie kurių esame

pripratę – aiškiai ir blaiviai, be išgalvotų ir pramanytų dalykų“ (*Tuo metu jau turėjome savo tvarką ir įstatymus, savo nusistovėjusį dievoto krikščioniško gyvenimo modelį*).

Atsakydamas į tai, Dievas man griežtai tarė: „Erlo! Kas esi tu ir kas Aš?! Ar tu esi Mano mokytojas, o Aš – tavo mokinys? Ar gali man nurodinėti, ką turiu daryti?! Jei veikia Mano Šventoji Dvasia ir Aš pradedu savo darbą, darau jį taip, kaip noriu, o ne taip, kaip tu įsivaizduoji! Todėl, jei tu nenusižeminsi ir nenusilenksi prieš Mane, jei neatsisakysi savo kelių ir įsivaizdavimų, tada Aš neateisiu. Nes tavo keliai ne Mano keliai ir tavo mintys ne Mano mintys!“ (*Taip... Tai gali sudaužyti ir sugniuždyti širdį*).

Šiandien, žinoma, suprantu, kad tik tai, kame Dievas pasilieka, ir tai, kas yra paties Dievo atlikta, yra tikra. Visa kita yra proto vaisius ir žmonių prasimanymai. Tvarka egzistuoja tik ten, kur yra Dievas. Ten, kur nėra Dievo, nėra tikros tvarkos. Net jei išorinė aplinka atrodo rami ir visi tyli kaip pelės, mintyse viskas verda ir kunkuliuoja. Tik ten yra tikroji tvarka, kur Dievas viešpatauja ir viskam vadovauja. Be to negali būti jokios tvarkos.

Kai Dievas veikia, Jis viską daro taip, kaip nori. Mes negalime Jam diktuoti ir nurodinėti, negalime Jam sakyti, kad turi būti taip ar kitaip. Dievas yra Valdovas, todėl visi Jo veiksmai yra suverenūs. Vadovavimas yra tik Jo teisė! Jis nėra mūsų vergas, vaikas ar mokinys! Jis nėra mūsų šuniukas, kurį kviečiame ir vedžiojame su pavadėliu, kur ir kada norime. Ne, Jis yra Gyvasis Dievas, Viešpačių Viešpats! Jis gali ateiti pas mus tik tada, kai suteikiame Jam galimybę veikti tarp mūsų kaip Gyvajam Dievui. Priešingu atveju veltui melsimės, kad Dievas veiktų. Taip Viešpats mane atvedė iki to, kad galėjau pasakyti, jog esu pasiruošęs priimti Jo Dieviškumą ir visišką viešpatavimą.

Visą tą laiką, kol Dievas buvo užsiėmęs su manimi, net neįsivaizdavau, kad, atskleisdamas man mano nuodėmes, Jis tuo pačiu metu veikė ir kitų mūsų bendruomenės narių širdyse. Ta pati atgailos banga užliejo ir kitus, ir Šventoji Dvasia darė savo darbą, atskleisdama kiekvienam jo nuodėmingumą ir skatindama jį tai suvokti bei atgailauti. Vienas

jų ėjo pas savo kaimyną, prašydamas atleidimo už savo nedraugiškumą. Kitas teisė save už tai, kad kalbėjo su vaiku netinkamu tonu, neturėdamas ramybės širdyje. Vyras taikėsi su žmona, žmona su vyru, vaikai su tėvais, draugai su draugais. Jie vienas kitam sakydavo: „Atleisk man, aš blogai apie tave kalbėjau. Atleisk man, nes mano širdyje turėjau kartėlio prieš tave. Atleisk man, nes aš tave teisiau, užuot atėjęs pas tave asmeniškai, kaip mus moko Biblija.“ Taip jie tvarkėsi savo gyvenimus ir taikėsi su savo artimaisiais.

Vienas vyras parašė man laišką ir prašė: „Broli, atleisk man! Aš neteisingai apie tave kalbėjau. Prašau, atleisk man, nes dabar esu įsitikinęs, kad esi Dievo tarnas!“ Ak, dabar neturėjau teisės kaltinti kitų, nes pats buvau nusidėjėlis, kuris meldėsi: „Viešpatie, pasigailėk manęs! Išgelbėk mane nuo mano nuodėmių!“ Kiti taip pat meldėsi: „Viešpatie, gelbėk mus, kitaip mes čia mirsime!“

Tokiu būdu Dievas veikė mūsų širdyse ir tęsė Savo darbą tol, kol apvalė mus nuo visko, kas žeidė Jo Dvasią. Kai iš mūsų gyvenimo buvo pašalinti visi nuodėmingi šėtoniški dalykai, kai buvo paruoštas kelias Viešpačiui veikti, staiga, vieną dieną, tą akimirką, kurios visai nesitikėjome, atsivėrė dangus. Šventoji Dvasia nužengė ant mūsų iš aukštybių taip, kaip Apaštalų laikais. Jei norite sužinoti, ką tada patyriau, galiu pasakyti tik tiek, kad tą akimirką pasijutau taip, tarsi kažkas būtų uždėjęs ranką ant mano galvos ir žemaižemai ją palenkęs, o mano dvasia nuolankiai meldėsi Tam, kuris praliejo savo kraują ant Golgotos.

Pirmojo Petro 4, 17 skaitome, kad Viešpaties darbas visada prasideda nuo Dievo namų teismo. Būtent čia Šventoji Dvasia atlieka savo darbą. Ji pradeda ne nuo kitų žmonių, vaikų ar tėvų nuodėmių, bet nuo mūsų pačių nuodėmių. Gerbiama žmona! Tai prasideda ne nuo tavo vyro nuodėmių! Tau teks šluoti prie savo namų slenksčio! O tu, vyre, pamiršk savo žmonos nuodėmes! Išsivalyk savo paties gyvenimą!

Mano draugai! Būtent tokia ir yra **Geroji Naujiena!** Jums nereikia laukti, kol jūsų artimas pasikeis! Tai gali prasidėti nuo manęs ir nuo tavęs! O tada reikės atsisakyti pamėgtų nuodėmių ir pašalinti iš savo gyvenimo bei savo

širdies visa, kas žeidžia Dievo Dvasią. Juk kitų žmonių nuodėmės, mūsų artimųjų ir vadinamųjų „priešų“ blogi poelgiai bei ydos negali užgesinti Šventosios Dvasios liepsnos mūsų pačių gyvenime.

Dievo Žodis sako, kad neliūdintume Šventosios Dvasios ir negesintume Jos, nes tik tie, kurie pažįsta Viešpatį, gali padaryti tai, ko negali padaryti bedieviai. Juk ne jie atstumia Dievą, bet mes, krikščionys, savo nešvariu gyvenimu ir daugybe nuodėmių liūdiname ir gesiname Šventąją Dvasią.

Nėra prasmės tikėtis, kad netikintieji atsivers, jei mūsų, atsivertusiųjų, gyvenimas jiems nebus pavyzdys ir šviesa. Ir net jei taip atsitiks ir kas nors staiga įtikės per mus, tuomet išsipildys Jėzaus žodžiai, pasakyti fariziejams: „Vargas jums, veidmainiai Rašto žinovai ir fariziejai! Nes jūs keliaujate per jūrą ir sausumą, kad laimėtumėte vieną naujatikį, ir kai tai įvyksta, jūs padarote iš jo pragaro vaiką, dvigubai blogesnį už jus pačius.“ (Mt 23, 15).

Bažnyčia ir bendruomenė negali būti dvasingesnės už savo vadovus. Jei bendruomenė ir jos nariai yra aukštesnio dvasinio lygio nei pastorius, tuomet jis nebegali būti jų vadovas. Pamokslininko gyvenimas turi būti tyras, o jo santykiai su Dievu – teisingi, kad Viešpats galėtų veikti per jį.

Jei nėra dvasinio prabudimo, galime kaltinti ne ką kitą, o pačius krikščionis. Jei Dievas neveikia ten, kur jūs esate, kas dėl to kaltas? – Ne pasaulis, ne ištvirtėliai, ne homoseksualai, bet dievobaimingieji, kurie vadinami Dievo namais! Todėl būtent nuo jų turėtų prasidėti teismas – nesvarbu, ar jie to nori, ar nenori. Ir tai yra tiesa! Nesvarbu, ar tai jums saldi žinia, ar karti piliulė, būtina ją nuryti! Galbūt jūs, kaip ir aš kažkada, stovite Šventosios Dvasios dvelksmo kelyje! Atvažiuokite pas mus į Pietų Afriką ir aš jums parodysiu vietą Mapumule, kur stovėjau ir verkiau, supratęs, kad ne kas nors kitas, o aš pats esu kliūtis prabudimo kelyje! Ir tada aš atgailavau!

6 skyrius

Iš tamsos į šviesą

Jono 16, 7-8 Jėzus sako: „...jums geriau, kad Aš išeinu, nes jei neišeičiau, pas jus neateitų Guodėjas. O nuėjęs Jį jums atsiųsiu. Atėjęs Jis įtikins pasaulį dėl nuodėmės, dėl teismo ir dėl teismo.“

Dvasia Guodėjas (graikiškai *Parakletos*) reiškia Tą, kuris stojasi į mūsų pusę, savo petimi liesdamas mūsų petį. Tai Tas, kuris atėjo Sekminių dieną, atvėręs dangų, nužengė pas žmones, susirinkusius į Jeruzalę iš įvairių kraštų, ir prabilo jiems jų pačių kalba. Tą dieną visi susirinkusieji suprato Dievo kalbą ir tai, ką jiems kalbėjo Šventoji Dvasia. Tačiau ne visi tuomet atgailavo. Kai kurie, matydami ir girdėdami, kas vyksta, juokėsi, manydami, kad kalbantieji yra apsvaigę nuo saldaus vyno. Vis dėlto, nepaisant to, jie savo kalba išgirdo apie didingus Dievo darbus.

Taigi, Šventoji Dvasia gali kalbėti kiekvienam suprantama kalba. Jei Ji pradeda veikti, tada nesvarbu nei odos spalva, nei kalba, nei religija ar kas kita – Ji gali paliesti kiekvieną širdį. Ji moka visų tautų kalbas. Ji gali prabilti tiek visiškai neraštingiems žmonėms, tiek šio pasaulio mokslininkams. Ji kalba burtininkams ir raganoms, mokslo daktarams ir profesoriams, bedieviams ir teologams, moksleiviams ir mokytojams. Stebint, kaip Dievo Dvasia veikia šiuos žmones, belieka tik žavėtis.

Iš karto po Šventosios Dvasios išsiliejimo, Dievas ėmė veikti mūsų vietovėje, atveddamas vis naujas sielas ir griaudamas šėtono tvirtoves. Nebuvo nei varpų skambėjimo, nei kvietimų, nei išankstinio pasiruošimo. Šventoji Dvasia, kuri Sekminių dieną subūrė žmones, dabar darė tą patį darbą ir tarp mūsų. Taip buvo išspręsta „Jono Krikštytojo problema“, kuri mane kankino. Jis dar motinos iščiose buvo pripildytas Šventosios Dvasios – tos pačios Dvasios, kuri pradėjo veikti ir pas mus.

Pirmasis žmogus, kuris pas mus atvyko, buvo burtininkė, turėjusi savo mokyklą, kurioje mokė kitus burtininkystės.

Kadangi ji man buvo visiškai nepažįstama, paklausiau, ko ji nori.

– Noriu, kad pasimelstum už mane, – tarė ji. – Aš noriu Jėzaus! Esu pavargusi ir nusivylusi savo gyvenimu. Esu sukaustyta pragaro grandinėmis!

– Ką?! – sušukau, netikėdamas savo ausimis. Negalėjau to suprasti. Dvylika metų bandžiau tokius žmones atvesti pas Viešpatį. Sėdėjau su jais ištisas savaites, skelbdamas Evangeliją, bet be rezultatų. Jie savo raganavimą vadino Dievo dovana ir tvirtino, kad pats Dievas jiems ją suteikė. O dabar ši burtininkė pati atėjo su prašymu pasimelsti už ją, kad Viešpats nutrauktų ją kaustančius pragaro pančius.

– Kas su tavimi kalbėjo? – paklausiau jos.

– Niekas.

– Tai kas tau papasakojo apie Dievą?

– Niekas.

– Galbūt lankeisi kokiame nors tikinčiųjų susirinkime?

– Ne, niekada gyvenime nesu buvusi susirinkime.

– Kas tave pakvietė pas mus?

– Niekas.

– Taip, bet aš nesuprantu! – sušukau. Mano akys turbūt buvo apvalios iš nuostabos – taip pat ir jos.

– Kaip tu čia atsidūrei?! Kas tau pasakė, kad mes čia esame?

– Prašau, – pertraukė mane burtininkė, – neuždavinėk man visų šių klausimų! Aš esu pakeliui į pragarą! Jei Jėzus dabar manęs neišgelbės ir neišlaisvins iš velnio pančių, šandien gyva nusileisiu į pragarišką pasaulį. Aš esu pasmerkta visai amžinybei! Liko tik viena viltis – kad Jėzus dar gali manęs pasigailėti!

Taip, bet aš net nežinojau, kaip melstis už tokius žmones. Kurį laiką pamąstęs, pasikviečiau kelis tarnautojus ir paaiškinau jiems, kas vyksta. Tada paklausiau burtininkės, ar ji pasirengusi priimti Jėzų kaip savo asmeninį Gelbėtoją ir išpažinti nuodėmes. Juk Biblijoje sakoma: „Kas slepia savo nusikaltimus, tam nesiseks, o kas išpažįsta ir atsisako jų, susilauks gailestingumo.“ (Patarlių 28, 13). Jei žmogus išpažįsta savo nuodėmes, bet nėra tvirtai apsisprendęs

atsisakyti jų, toks išpažinimas neturi jokios prasmės – tai tik „šventas žaidimas“. Kas išpažįsta savo nuodėmes ir jų atsisako, tas gauna atleidimą ir malonę.

– Ar esi pasirengusi, išpažinusi savo nuodėmes, palikti raganavimą ir visam laikui nutraukti su juo ryšius? – paklausiau burtininkės.

– Taip! – tvirtai atsakė ji, ryžtingai nusiteikusi visiškai atsiduoti Jėzui.

Kitas iškilęs klausimas buvo – kaip su ja melstis? Juk ji apsėsta. Prisiminiau, kad anksčiau, Dievo Tėvo vardu ir Jėzaus Kristaus krauju, įsakinėjau piktosioms dvasioms išeiti iš žmogaus, tačiau jos tik juokėsi ir piktžodžiavo Viešpačiui. Mano įsakymus jos laikė humoru.

Taigi, kaip už ją melstis? Pasitarę, nuėjome į mano kambarį, susėdome ant kėdžių, sudarydami ratą, ir pradėjome giedoti. Tai buvo velykinė giesmė apie mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus prisikėlimą. Giedojome, kad Jis nugalėjo mirtį, nuodėmę, pragarą ir visas piktas jėgas, kad Jo šventasis kraujas mus apvalo ir atperka.

Kai giedojome šią giesmę antrą kartą, burtininkė staiga pakilo nuo kėdės ir, atsiklaupusi ant keturių, ėmė sukinėtis bei vartytis, judėdama tarsi laukinis žvėris. Tą akimirką ji priminė tigrę, besiruošiančią pulti savo auką. Vienas iš mūsų tarnautojų išsigando taip, kad pašoko iš baimės ir išbėgo iš kambario. Mes turėjome jį pašaukti atgal, ragindami nebijoti, nes Jėzus yra Nugalėtojas.

Išoriškai atrodė, kad demonai ir pats šėtonas žiūrėjo į mus iš apsėstos moters akių. Tai buvo tikras siaubas! Ir tada įvyko štai kas: ši visiškai neraštinga moteris, visą gyvenimą gyvenusi tarp juodaodžių, staiga pradėjo su mumis kalbėti švaria anglų kalba. Tuomet iš jos burnos pasigirdo šunų lojimas – tikras, ne dirbtinis. Po to išgirdome kiaulių žviegimą ir kriuksėjimą.

Vardu, kuris yra aukščiau visų kitų vardų, įsakėme piktosioms jėgoms išeiti iš šios moters. Mes šaukėmės Trejybės Dievo vardo. Atsakydamos piktosios dvasios piktžodžiavo, juokėsi ir tyčiojosi: „Mūsų čia yra trys šimtai galingų velnio karių, ir ši moteris yra mūsų buveinė – mes jos nepaliksime!“

Tęsėme malda, kai staiga demonai sušuko: „O, dabar mums darosi nepakeliamai karšta! Šventosios Dvasios ugnis mus degina ir ryja!“

Pirmasis šimtas demonų išėjo, po to antrasis, o trečiasis paliko ją su baisiu šauksmu. Tačiau prieš tai piktosios dvasios pasakė kažką neįprasto ir mums svarbaus: „Mes žinome apie Dievą Tėvą ir Dievą Sūnų, bet dar nebuvo susidūrę su Dievu Šventąja Dvasia. Dabar, kai Ji atėjo, Jos ugnis mus ryja!“

Tada prisiminiau Šventojo Rašto žodžius: „Ne galybe ir ne jėga, bet mano Dvasia“, – sako Kareivijų Viešpats (Zacharijo 4, 6). Be to, anksčiau nesupratau, ką Naujasis Testamentas moko, sakydamas: „Juk mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šio pasaulio tamsybių valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis danguje“ (Ef 6, 12). Skaitydamas šiuos žodžius dažnai mažčiau, kaip galėtume tai įgyvendinti. Tą akimirką man tarsi atsivėrė akys – ne kūnas kovoja prieš dvasią, bet Šventoji Dvasia prieš tamsos jėgas.

Kartą Viešpats Jėzus pasakė: „Aš atėjau uždegti žemėje ugnies ir taip noriu, kad ji jau liepsnotų!“ (Lk 12, 49). Jonas Krikštytojas skelbė tą patį, vadindamas Dievą ir Šventąją Dvasią ryančia ugnimi. Tą dieną mes praktiškai įsitikinome šių žodžių tikrumu.

Išėjus piktosioms dvasioms, moters veidas neatpažįtamai pasikeitė, o visa jos išvaizda akimirksniu persimainė. Ar galite įsivaizduoti, kaip atrodo sena burtininkė piktu, niūriu veidu ir giliomis raukšlėmis? Dabar ji atrodė kaip moteris, daugelį metų sėdėjusi prie Jėzaus kojų ir gyvenanti Jo artumoje. Jos veidas švytėjo ir spinduliavo, tarsi atsispindėtų dangus. Dangiškai šypsodamasi ji tarė: „O, kaip nuostabu! Jėzus mane išlaisvino ir atpirko! Jis nutraukė man uždėtas pragaro grandines!“

Brangūs draugai, šio vaizdo niekada nepamiršiu. Tereikia nuolankiai nusilenkti Viešpačiui, regint tokius dalykus. O, koks Jis nuostabus, mūsų Gelbėtojas ir Atpirkėjas!!!

Po jos atėjo kita, paskui dar viena ir dar viena burtininkė. Pirmiausia ėjo burtininkai ir burtininkės, po jų – piktųjų

dvasių apsėstieji. Jie ateidavo ir pasakodavo, kiek demonų juose gyvena. Kai kuriuose jų buvo šimtai, kituose – tūkstančiai. Kai kuriuose gyveno ištisi legionai. Daugelis demonų sakė, kad jie neišeis be kraujo praliejimo. Ir iš tiesų tokie apsėstieji, prieš išsilaisvinant, ilgai vemdavo krauju. Tomis dienomis klausdavome visų, be išimties:

– Kas jums papasakojo apie Viešpatį?

– Niekas.

– Ar anksčiau žinojote vienas apie kitą?

– Ne, nežinojome.

– Bet kaip jūs sužinojote, kad mes čia esame? Kaip?

Per ką jūs atėjote? Kas jus paskatino tam?

Niekas, nė vienas iš atvykusiųjų nebuvo girdėję apie tai iš kitų. Visi be išimties buvo vedami antgamtiniu būdu. Taip mes praktiškai patyrėme, kaip Šventoji Dvasia ėjo į namus ir trobas, tiesiogine prasme atveddama žmones, kaip tai darė Sekminių dieną.

Žmonės sakė: „Mes neturėjome ramybės, nes kažkas viduje ragino mus eiti. Pirmą kartą taip aiškiai suvokėme savo nuodėmes. Jautėme ir žinojome tik viena – turėjome eiti, ir mes ėjome.“ Kai kurie sakė girdėję balsą, kuris liepė: „Eikite į tokią ir tokią vietą, ir ten jums bus pasakyta, ką turite daryti“. Kiti matė regėjimus. Jie atvykdavo pas mus įvairiais būdais – iš arti ir toli. Kai kurie turėjo sumuštas, patinusias kojas, nes kelias savaites ėjo pėsčiomis iki mūsų.

Tai tęsėsi be perstojo dienomis ir naktimis, ir mes beveik nemiegojome du ar tris mėnesius. Niekada nebūčiau pagalvojęs, kad žmogus gali išverti tiek mažai miegodamas. Suvokėme, kad tai gali padaryti tik Dievas. Nors dažnai pamiršdavome pavalgyti, tačiau nesijautėme pavargę ar alkani. Viešpats nešė mus kaip ant erelio sparnų.

Išeidami iš namų bet kuriuo paros metu, mes dažnai rasdavome šimtus žmonių laukiančių kieme. Žiaurūs vyrai, kurie anksčiau nieko nenorėjo žinoti apie krikščionybę, dabar verkiantys ir kūkčiojantys, elgėsi kaip maži vaikai, tarsi kas juos būtų mušęs lazda. Jie buvo dvasinio pralaimėjimo būsenoje, tarsi parblokti ant žemės. Šventoji Dvasia atvėrė jiems akis į jų nuodėmes, Dievo teisumą ir Jo teismą.

– Kodėl nenuėjote į darbą? – klausėme jų.
– Mes negalime, – atsakė jie. – Nebegalime daugiau miegoti.

– Bet kas nutiko?!

– Mes esame nusidėjėliai! Ar Dievas gali mums atleisti?

Žmonės, kurie anksčiau neverkė, dabar verkė, klausdami: „Ar mums dar yra vilties? Ar Dievas dar gali atleisti?“

– Taip, – atsakėme.

– Bet jūs taip sakote, nes nesuprantate, kokie dideli buvo mūsų nusikaltimai!

Tuomet mes imdavome Bibliją ir skaitydavome jiems iš pranašo Izaijo knygos 1, 18: „Nors jūsų nuodėmės būtų skaisčiai raudonos, taps baltos kaip sniegas; nors būtų raudonos kaip purpuras, taps kaip vilna.“ Atsakydami jie tik linksėjo galvomis. Dievas suteikė jiems tokį gilų suvokimą ir tikrą atgailą!

Šventoji Dvasia taip aiškiai atskleisdavo jiems jų nuodėmes, kad kai kurie pradėjo abejoti, ar dar yra galimybė jiems gauti atleidimą. Todėl turėjome juos paguosti ir padrąsinti Šventojo Rašto žodžiais. Vienas žinomas žmogus sėdėjo kambaryje ir taip gaudžiai verkė, kad negalėjau to ištverti. Viską palikęs, nuėjau pas jį:

– Papasakokite, kas jums nutiko?

– O! – jis be paliovos verkė. – Aš esu nusidėjėlis! Dar liko keli centimetrai, ir aš nukrisiu į pragarą!

Jono evangelijos šešiolikto skyriaus septintoje eilutėje Jėzus sako: „Jums geriau, kad Aš išeinu, nes jei neišeičiau, pas jus neateitų Guodėjas.“ Kyla klausimas: „Ką šis Guodėjas darys, jei ateis? Kaip Jis guos žmones?“ – Biblija į tai atsako taip: „Atėjęs Jis įtikins pasaulį dėl nuodėmės, dėl teismo ir dėl teismo.“ (Jn 16, 8).

Tokiu būdu Dvasia Guodėjas parodo žmonėms jų nuodėmes. „Kaip tai gali guosti!“ – sakys kai kurie. – „Neįmanoma taip paguosti žmogaus!“ Bet ar žinote, kad Dievas guodžia žmogų kitaip nei mes. „Ne, ne!“ – sakome mes. – „Nepasakokite žmogui apie jo nuodėmes! Tai išmuštų jį iš vėžių!“ Bet, mano brangieji, jei Dievas guodžia, Jis siunčia

žmogui paguodos Dvasią, kuri pirmiausia atskleidžia jo nuodėmes.

Todėl taip sunku suprasti, kaip gali būti, kad Šventosios Dvasios pripildytas žmogus ir toliau gyvena nuodėmėje. Juk tokia yra Šventosios Dvasios, Paguodos Dvasios, prigimtis: Ji pirmiausia atkreipia žmogaus dėmesį į jo nuodėmes, o taip pat į tiesą, teisumą ir Dievo teismą. Tai iš tiesų galima patirti savo gyvenime, jei veikia tikroji, o ne suklastota Šventoji Dvasia. Tuomet jautiesi taip, tarsi jums jau būtų išaušusi teismo diena. Žmonės praranda miegą, negali valgyti, negali eiti į darbą. Jie niekur neranda nusiramino, ir tokia būseną tęsiasi tol, kol šios sielos, įsitikinusių savo nuodėmingumu, patiria gilų dvasios sudužimą. Jų jau nebetenkina bendros atgailos maldos ir slaptas nuodėmių išpažinimas asmeninėje maldoje Viešpačiui. Jie nenurimsta, kol neiškelia į šviesą savo vidinio nešvarumo – kol asmeninėje, gilioje išpažintyje neįvardija kiekvienos nuodėmės jos vardu.

Mūsų tarnavimo praktikoje buvo atvejų, kai meldėmės už visą keturių ar penkių šimtų žmonių susirinkimą, prašydami Viešpaties atleisti kiekvieno iš jų nuodėmes. Pasibaigus tarnavimui ir išleidus žmones namo, jie neišeidavo. Jie sėdėdavo ir verkėdavo – kiekvienas jautė tą patį poreikį – asmeniškai išpažinti savo nuodėmes, įvardindami kiekvieną jų vardu. Be to, jie nejautė atleidimo ir išlaisvinimo. Tokiais atvejais bendras nuodėmių išpažinimas ir bendra malda, jei taip galima pasakyti, paprasčiausiai netinka.

Efeziečiams 5, 13 parašyta: „Bet viskas, kas atskleidžiama, tampa šviesos apšviesta, o kas tik apšviesta, yra šviesa.“ O Pirmajame Jono laiške 1, 7 rašoma: „O jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir Jis yra šviesoje, mes bendraujame vieni su kitais, ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių.“

Matote, brangūs draugai, pats Dievo žodis mums sako, kad Jėzaus Kristaus kraujas mus nuplauna ir apvalo tik tada, kai vaikštome šviesoje. Apvalomoji mūsų Gelbėtojo Kraujo galia pasireiškia ne tada, kai slepiame savo nuodėmes ir vaikštome tamsoje, bet tada, kai jas iškeliamo į šviesą ir sekame Kristumi.

Beje, kai kurios nuodėmės, žvelgiant žmogaus akimis, atrodo nereikšmingos. Tačiau jei Dievas iš tiesų apreiškia save žmogui, tuomet „maža“ nuodėmė atrodo milžiniška, didesnė už didžiausią kalną. Pavyzdžiui, kiekvieną vyrą, kuris su geismu žiūri į moterį, Kristus vadina svetimautoju, o kiekvieną, kuris pyksta ant savo artimo ir laiko jį kvailiu, vadina žmogžudžiu.

Toks yra To, kurį vadiname savo brangiuoju Gelbėtoju, matas ir standartas! Toks yra mylinčio Viešpaties Jėzaus standartas! Žinoma, toks požiūris nėra būdingas drungnam krikščioniui, kuris į tokius dalykus žiūri pro pirštus, manydamas, kad tai tik pusė bėdos ir nieko tokio. Tačiau jei pamatysime ir patirsime Dievo šventumą ir Jo buvimą, tada taip nebegalvosime. Jei čia, žemėje, mes to nesuprasime, tai teks tuo įsitikinti kitoje vietoje. Tik tada ta diena mums bus teismo diena. Čia arba amžinybėje, tačiau kiekvienam iš mūsų ta diena išauš! Jei dabar nepraeisime pro šį Dievo malūną, turėsime jį pereiti vėliau.

Būdamas Europoje, dažnai girdžiu tokius žodžius: „Taip, juodaodžiams Afrikoje turi būti taip, bet mums turi būti kitaip.“ Tačiau bičiuliai, yra tik viena Biblija – tiek juodaodžiams, tiek baltaodžiams, tiek Afrikai, tiek Europai ir visam pasauliui! Mums nėra duota jokios kitos. Dievas yra šviesa, ir kiekvienas, kuris įžengia į šią šviesą, pats tampa šviesa. Kaip dažnai matome žmones, ateinančius išpažinties su liūdnamis, prislėgtais veidais. Tačiau kai jie atskleidžia savo dvasinę nešvarą ir Viešpats atleidžia jiems nuodėmes, jų pasikeitę veidai spindi ir švyti, atspindėdami Tą, kuris pats yra šviesa.

Taigi Dievas įžiebė Savo ugnį tarp mūsų, o Viešpaties Dvasia, apėmusi žmonių sielas, traukė jas iš tamsos į šviesą. Išsamiai aprašyti, kaip tai vyko, užtruktų ne vieną valandą, todėl pateiksiu tik keletą pavyzdžių.

Jauna mergaitė grįžusi iš mokyklos atsisėdo pailsėti po citrinmedžiu. Staiga prieš jos akis pasirodė lenta, ant kurios nematoma ranka rašė žodžius, o kiekvienas jų reiškė jos padarytas nuodėmes. Perskaičiusi šį ilgą sąrašą, ji paėmė juodos anglies gabalėlį ir seną popieriaus skiautę, numestą ant

žemės, ir ėmė rašyti. Kai mokinė parašė paskutinį žodį, lenta dingo, ir tą pačią akimirką ją apėmė didžiulė baimė, nuodėmingumo suvokimas ir gili atgaila. Ji be poilsio bėgo kelis kilometrus, kol mus surado. „Štai mano nuodėmės!“ – pasakė ji, ištiesdama mums tą nešvaraus popieriaus skiautę. „Dievas man atskleidė visą mano gyvenimą. Ar man vis dar įmanoma gauti atleidimą...?“ Po to ji atgailavo.

Yra nutikę, kad visiškai neraštingi žmonės patyrė kažką panašaus. Taip nutiko jaunuoliui, kuris niekada nelankė mokyklos ir nemokėjo nei skaityti, nei rašyti. Vieną vidurdienį jis dirbo lauke. Diena buvo giedra ir saulėta, danguje – nė debesėlio. Staiga pasidarė aklina tamsa, ir toje tamsoje jaunuolis pamatė apšviestą lentą, ant kurios kažkas kažką rašė. Visi parašyti žodžiai bylojo apie jo praeitį ir padarytas nuodėmes, o šis visiškai neraštingas jaunuolis galėjo skaityti kiekvieną žodį. Kai jis perskaitė paskutinę eilutę, tamsa išnyko ir nušvito skaisti saulė.

Šis įvykis jį taip sukrėtė, kad jis visas ėmė drebėti ir nebežinojo, ką daryti. Galiausiai jis prisiminė, kad kaimynystėje gyveno krikščionė, tad nubėgo pas ją. Įbėgęs į moters trobelę, jis paklausė: „Ar mokate rašyti?“ – ir, išgirdęs teigiamą atsakymą, tęsė: „Viešpats staiga parodė man mano gyvenimą ir atskleidė visas mano nuodėmes. Niekada nemaniau, kad esu toks baisus nusidėjėlis, ir negalėjau įsivaizduoti, kad Dievas yra toks šventas ir kad su visais savo nešvarumais negalėsiu atsistoti prieš Jo šventą veidą! Dabar išvardysiu jums savo nuodėmes! Prašau, užrašykite jas!“

Jis padiktavo jai, kas buvo parašyta lentoje, ir ji tai užrašė. Tada jis turėjo nueiti dvidešimt kilometrų iki vietos, kur mes buvome. Visiškai išsekęs ir permirkęs nuo prakaito, jis nedelsdamas papasakojo, ką patyrė. Padavė man popieriaus lapą, ir tarė: „Perskaitykite! Visa tai padariau savo gyvenime! Žemėje nėra nuodėmingesnio žmogaus už mane! Kas man nutiks? Ar galite man padėti? Ar Dievas gali man atleisti?“

Tada parodžiau jam kelią prie Kryžiaus, sakydamas, kad Dievo žodis sako: „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir

apvalytų mus nuo visų nedorybių.“ (1 Jono 1, 9). Išgirdęs šiuos žodžius, jis iš pradžių nesugebėjo jų įsisąmoninti, bet paskui ėmė prašyti mūsų melstis už jį. Aš su bendradarbiais tuoj pat atsiklaupėme ir viską, ką jis išpažino, atnešėme prie Viešpaties kojų.

Po šios maldos jis tapo nauju žmogumi ir, švytėdamas iš džiaugsmo, pasakė: „Dabar turiu eiti pas savo tėvus, brolius, seseris ir giminaičius, nes nuo pat mažens buvau labai nepaklusnus vaikas. Nebuvau ištikimas ir ten, kur dirbau.“ Tada jis išvyko, o sugrįžęs atstatė santykius su šeima, draugais, giminaičiais ir kitais žmonėmis. Taip savo gyvenime jis sutiko Dievą ir susitaikė su Juo.

Viešpats turi begalę būdų prabilti į žmogaus širdį. Dažnai Jis tai daro per Šventojo Rašto skaitymą. Ne kartą teko susidurti su tokiais atvejais, kai Bibliją kažkokiu būdu atsirasdavo neraštingų žmonių namuose, kurių vaikai mokėjo skaityti. Vėliau šie žmonės sugrįždavo ir pasakodavo, kad Dievas jiems prabilo tuo metu, kai vaikai garsiai skaitė Bibliją.

Kartą pas mus atėjo moteris burtininkė iš zulų genties. Ji papasakojo, kad išgirdo balsą, kuris kreipėsi į ją, tardamas: „Paimk Bibliją ir perskaityk tokį skyrių ir tokią eilutę.“ Paklususi šiam paliepimui, burtininkė nuėjo jos ieškoti. Nors ji buvo neraštinga, bet kai surado Bibliją ir ją atsivertė savo nuostabai suprato, kad gali skaityti. Perskaičiusi tą ištrauką, ji įtikėjo Viešpačiu. Sekantis jos žingsnis buvo išpažintis ir atgaila.

Tai nebuvo vienintelis toks atvejis. Krikščionimis tapę neraštingi žmonės, atėję pas mus, pasakojo, kad girdėjo balsą, sakantį: „Paimk Bibliją ir skaityk ją.“ Įdomu tai, kad atsivertę Bibliją jie galėjo skaityti, tačiau ją užvertus, šio gebėjimo netekdavo. Daug kartų girdėjome juos skaitant Bibliją ir kaskart įsitikindavome, jų žodžių teisingumu. Norėčiau jums plačiau papasakoti apie vieną iš tokių įvykių, nutikusių neraštingam vyrui.

Jei zulai suserga, jie kreipiasi ne į gydytoją, o į burtininką ar burtininkę, kad sužinotų vardą to žmogaus, kuris, jų manymu, sukėlė ligą ar nelaimę. Taigi vienas garsus burtininkas turėjo dvidešimt penkerių metų sūnų,

vardu Mabango, kuris buvo dešinioji tėvo ranka ir geras pagalbininkas burtininkaujant. Vieną dieną šis jaunuolis sunaikiai susirgo – jo kojos pirštą apėmė gangrena. Skausmas buvo toks nepakeliamas, kad jis neberado sau vietos. Jo tėvo burtai nepadėjo, tad buvo iškviesti burtininkai iš Rodezijos, kaimyninės Afrikos šalies, esančios už daugiau nei dviejų tūkstančių kilometrų. Vis dėlto net ir jie negalėjo padėti ligoniui. Todėl tėvas nuvyko į Mozambiką ir iš ten parsivežė garsiausius burtininkus. Vis gi net ir šie velnio tarnai pasirodė esantys bejėgiai. Jaunuolis buvo priverstas kęsti baisias kančias.

Būtent tuomet pirmą kartą buvome pakviesti į šią vietovę skelbti Evangeliją. Vienas iš ten gyvenusių atsivertusių krikščionių atėjo pas burtininko sūnų ir tarė: „Klausyk, pas mus atvyksta Dievo pasiuntiniai! Nueik į jų susirinkimą ir paprašyk jų melsti Viešpatį, kad tave išgydytų!“

„Ne, – atsakė ligonis. – Raganavimas ir krikščionybė negali eiti koja kojon! Spiritizmas ir tarnavimas Dievui negali būti suderinami!“ Tačiau kojos skausmai buvo tokie nepakeliami, kad jis tiesiog buvo priverstas eiti į susirinkimą. Jis atsisėdo pačioje paskutinėje eilėje, stengdamasis likti nepastebėtas. Pamokslininkas nė nenučiuokė, kad šis garsaus burtininko sūnus dalyvavo susirinkime. Jis tiesiog skelbė Gerąją Naujieną, tačiau jo žodžiai buvo taip aiškiai skirti sergančiam jaunuoliui, kad šis pradėjo slėptis už priešais sėdinčių žmonių nugarų, svarstydamas: „Kas šiam pamokslininkui pasakė apie mano nuodėmes? Kas galėjo jam viską apie mane papasakoti?“

Brangūs draugai, tai įvyksta tik tada, kai Dievas veikia per savo tikrąją Šventąją Dvasią. Pirmo laiško korintiečiams 14, 24-25 eilutėse sakoma, kad jei netikintis žmogus patektų į Dievo žmonių susirinkimą, jo širdies paslaptys atsiskleistų Šventojo Rašto šviesoje, ir jis parpuolęs pagarbintų Dievą ir išpažintų: „Dievas iš tiesų yra tarp jūsų!“

Nesuprasdamas, kaip jo gyvenimas tapo žinomas pamokslininkui, ligonis nusprendė, kad žmogus, pakvietęs jį į susirinkimą, pirmiau nuėjo ir viską apie jį papasakojo. Pietų Afrikoje dažnai sakome, kad jei žmonės taip jaučiasi ir

mąsto, tai yra labai geras ženklas. Tai dažnai įvyksta prieš žmogui pradendant atgailauti dulkėse ir pelenuose.

Būtent ir šį kartą taip nutiko. Viešpats atskleidė ne tik burtininko sūnaus nuodėmes, bet ir visą jo ankstesnį gyvenimą. Po susirinkimo, kai kiti atsistojo ir išėjo, šis jaunuolis negalėjo pakilti nuo savo vietos. Jis jautėsi tarsi priklijuotas prie kėdės. Sėdintieji jam iš dešinės ir kairės jau seniai buvo išėję, o jis vis dar sėdėjo. Kai pamokslininkas, pamatęs jį tokioje būklėje, priėjo prie jo, jis ėmė verkti ir tarė: „Aš esu baisus nusidėjėlis ir einu į pragarą. Be Kristaus esu pražuvęs! Ar Jėzus gali atleisti mano nuodėmes?“

Kai šis pagonis atvėrė savo širdį ir išpažino savo nuodėmes, Dievas palietė jį ir jis akimirksniu išgijo nuo baisios ligos. Pamokslininkas net nesimeldė už jo išgydymą. Bet kai Viešpats pasigailėjo jo sielos, tai Jis išgydė jį ir nuo kūno ligos.

Praėjus šiek tiek laiko po šio įvykio, vieną naktį šis jaunuolis susapnavo sapną. Prieš jo akis atsivėrė dangus, ir jis pamatė, kaip nusileidžia Biblija. Kai ji sustojo priešais jį, jis išgirdo Dievo balsą: „Mabango, atsiversk Bibliją ir perskaityk Patarlių knygos aštuntą skyrių nuo pirmos eilutės“. Jis sušuko: „Viešpatie, bet aš nemoku skaityti! Esu neraštingas, nes niekada nelankiau mokyklos!“ Tada tas pats balsas tarė: „Jei liepiu tau skaityti, nesakyk, kad negali to daryti! Nes Aš esu Tas, kuris sutvėrė tavo protą ir tavo akis!“

Tada Mabango paėmė į rankas Bibliją, nusileidusią jam iš dangaus, ir vos ją atsivertęs galėjo skaityti. Tai buvo pirmas kartas jo gyvenime, ir štai ką jis perskaitė: „Žmonės, į jus aš kreipiuosi, jums šaukiu, žmonių sūnūs! Jūs, neišmanėliai, mokykitės išminties; jūs, kvailiai, įgykite supratingą širdį...“ Kai perskaitė šią ištrauką, Mabango užvertė Bibliją, ir ji iškart dingo.

Kitą naktį jis vėl sapnavo tą patį sapną. Dangus vėl atsivėrė, ir pas jį nusileido Biblija. Tas pats Dievo balsas jam tarė: „Mabango, paimk Bibliją ir perskaityk pranašo Izaio knygos keturiasdešimt devintą skyrių, penkioliktą ir šešioliktą eilutes.“ Jis paėmė Bibliją ir perskaitė: „Ar gali moteris užmiršti savo kūdikį, nepasigailėti savo sūnaus? Jei ji ir užmirštų, tačiau Aš neužmiršiu tavęs. Aš įrašiau tave į savo

rankos delną, tavo sienos visada prieš mano akis.“ Tada Biblija išnyko taip pat, kaip buvo pasirodžiusi.

Trečiąją naktį jis vėl išvydo tą patį regėjimą ir išgirdo Dievo balsą: „Dabar skaityk pranašo Jeremijo knygą, pirmąjį skyrių nuo ketvirtos iki septintos eilutės“. Atsivertęs ją, Mabango perskaitė: „Viešpats kalbėjo man, sakydamas: „Pažinau tave prieš sutverdamas motinos įsčiose, prieš tau išeinant iš jų, aš pašventinau tave ir paskyriau pranašu tautoms.““ Aš atsakiau: „Ak, Viešpatie Dieve, aš nemoku kalbėti, nes esu tik vaikas.“ Bet Viešpats man tarė: „Nesakyk: „Aš esu tik vaikas“. Eik pas tuos, pas ką tave siųsiu, ir kalbėk, ką tau liepsiu.“

Vos tik išaušo rytas, Mabango nebegalėjo ilgiau laukti ir išsiruošė ieškoti Biblijos. Jausdamas didelį troškimą skaityti Dievo Žodį, jis ėjo nuo trobelės prie trobelės, klausinėdamas, ar kas turi Bibliją. Jis ilgai vaikščiojo, kol galiausiai priėjo vietinio pamokslininko namus. Mabango buvo įsitikinęs, kad čia jis gaus norimą knygą. Pamatęs šeimininką, jis iškart jo paklausė:

– Sakykite, ar turite Bibliją?

– Taip, – atsakė jis.

– Ar galėčiau ją pasiskolinti?

– Ne! – netikėtai atsakė pamokslininkas. – Kam tau jos reikia? Tu juk nemoki skaityti ir tik ją supurvinsi. Tu esi burtininko sūnus ir niekada nelankei mokyklos, tik ganai tėvo avis ir ožkas.

– Taip, tai tiesa, – maldavo jaunuolis, neatstodamas nuo jo. – Bet leiskite man nors kartą paimti į rankas Bibliją!

Pamokslininką nustebino toks elgesys, todėl jis pakvietė jį į namus. Paėmęs nuo lentynos keletą knygų, jis padėjo jas ant stalo ir tarė: – „Atspėk, kuri iš jų yra Biblija?“ Mabango akimirksniu parodė jį pirštu ir tarė: „Prašau, leiskite man iš jos paskaityti!“ Vos tik atsivertė Bibliją, jis, savo ir pamokslininko nuostabai, ėmė sklandžiai skaityti kiekvieną jos žodį.

Nuo tos dienos šis anksčiau neraštingas jaunuolis ne tik laisvai skaitė, bet ir puikiai rašė. Tai buvo Dievo dovana jam. Su Biblija rankoje jis apkeliojo dešimtis kaimų ir miestų,

skelbdamas žmonėms Išganymo Evangeliją. Per jo pamokslus šimtai žmonių atsigręžė į Viešpatį.

Kartą, viename dideliame mieste, jis dalyvavo konferencijoje, kur susirinko daugybė žinomų pamokslininkų ir teologų. Jis paprašė leidimo kalbėti susirinkusiesiems. Žiūrėdami į jį su akivaizdžiu nepasitikėjimu, jam davė penkias minutes. Po penkių minučių jam leido kalbėti dar penkiolika, o galiausiai – dar pusvalandį.

Po daugiau nei valandą trukusio pamokslo jį apsupo nustebę teologai. „Pasakykite mums, jaunuoli, – pasipylė jų klausimai, – kur studijavote teologiją ir kokią Biblijos mokyklą baigėte?“

Zulų genties kalboje žodis „Biblijos mokykla“ skamba taip pat kaip „Biblija“. Pakėlęs Bibliją, jis jiems atsakė: „Biblija“.

„Taip, tai suprantama! – nekantriai pertraukė teologai. – Bet mes norėtume sužinoti, kokiam universitete studijavote ir kur įgijote tokių žinių?“

Mabango vėl pakėlė savo Bibliją ir tarė: „Mane mokė ši Biblija“. Tačiau teologijos profesoriai vis tiek nesuprato, ką jis jiems sako.

Šis buvęs neraštingas burtininko sūnus jau daugelį metų yra mūsų misijos darbuotojas ir indas, per kurį Dievas veikia su didele jėga.

Brangūs bičiuliai, tai ne pasaka, o tikras liudijimas, kurį liudija ne tik krikščionys, bet ir visiškai netikintys žmonės. Viešpats veikia virš mūsų prašymų ir žmogiškojo supratimo. Jam suteikta valdžia danguje ir žemėje, Jis yra nesikeičiantis vakar, šiandien ir per amžius.

Dabar tęsiu pasakojimą apie prabudimo raidą. Nuo tada, kai jis prasidėjo, tapo įprasta, kad atėjęs pas mus žmogus atgailaudavo ir gręždavosi į Viešpatį, o po dviejų ar trijų savaičių, sugrįžęs namo, pasikviesdavo mus pas save. „Kame reikalas? Kas ten pas jus atsitiko?“ – mes klausdavome ir išgirsdavome: „Visa mūsų apylinkė sujudėjo!“ Kai ten nuvykdavome, rasdavome nuo dviejų šimtų iki keturių šimtų žmonių, sėdinčių po medžiais arba lauke po atvira saule ir laukiančių mūsų.

– Kas čia nutiko? – klausėme jų.

– Šis žmogus, gyvenantis tarp mūsų, atgailavo, ir žvelgdami į jo gyvenimą, jaučiame, kad ir mes turime atgailauti ir priimti tą patį Dievą. (*Žmonių sielos buvo tarsi prinokęs derlius, paruoštas pjūčiai.*)

Taip Dievo Dvasia pasiekdavo vis daugiau vietovių. Per savaitę į Viešpatį atsigręždavo šimtai, o kartais net tūkstančiai žmonių. Būdavo atvejų, kai per vieną dieną įtikėjusiųjų skaičius pasiekdavo kelis tūkstančius.

Tokiu metu šokių aikštelės, užiegos, futbolo aikštės ir teniso kortai paprastai būdavo uždaromi. Klausiate, kodėl? Nes žmonės tiesiog nebeturėjo tam laiko. Jie ėjo ir skelbė Evangeliją. Net neraštingieji ir vaikai nešė žmonėms Išgelbėjimo žinią. Ir jie tikrai neturėjo nė menkiausio supratimo apie teologiją! Tačiau jie žinojo ką kita: „Jėzus atleido mums mūsų nuodėmes! Jėzus mus išgelbėjo! Per Jį mes tapome Dievo vaikais!“ Taip jie nešė gyvąją Evangelijos žinią kitiems.

Ir kai žmonės pradėjo ateiti šimtais ir tūkstančiais, kai Viešpats pradėjo veikti dvasioje, sieloje ir kūne, pasikartojo beveik viskas, apie ką skaitome Apaštalų darbuose. Didinga Dievo jėga tvyrojo tarp mūsų, pasireikšdama įvairiais būdais, įskaitant išgydymus, stebuklus ir ženklus. Daugybė sergančių ir neįgalių žmonių buvo atnešami ir guldomi tiesiai ant žolės, ir dažnai dar neprasidėjus susirinkimui Viešpats paliesdavo juos ir išgydydavo.

Prisimenu, kaip kartą atėjo vienas aklas žmogus. Tą dieną buvome susirinkę po atviru dangumi. Susirinkimo metu jo akys staiga atsivėrė. Nepamiršiu, kaip jis po to ėjo, ištiesęs į priekį dabar jau nereikalingą lazdelę ir be perstojo kartojo: „Visada sakiau, kad Jėzus yra baltųjų žmonių Dievas! Bet dabar žinau – Jis yra mano Dievas! Jis yra mano Dievas!“ Prasidėjus prabudimui, šis juodaodžių posakis, kad Jėzus yra baltųjų žmonių Dievas, nustojo egzistuoti. Dabar jie sako: „Jis yra mūsų Dievas!“

Dabar norėčiau baigti pasakojimą apie demonų apsėstą merginą, kurios Viešpats kadaise neišgydė per mūsų maldas. Tuomet turėjau ją grąžinti motinai, sakydamas,

kad negalime jai padėti. Nuo prabudimo pradžios buvo praėję daugiau nei šešeri metai.

Kai tai prisiminiau, meldžiau Viešpatį leisti vėl su ja susitikti, jei ji vis dar gyva. Ir štai kartą, kai vienoje vietoje rengėme susirinkimą, sutikome vargšę motiną, kuri per daugelį metų nuo sielvarto buvo neatpažįstamai pasenusi, tarsi būtų praėję ne šešeri, o dvidešimt metų. O, kaip džiaugėsi mano širdis, kai vėl ją pamačiau! Ir ar žinote, kas atsitiko? Dievas padarė stebuklą! Mergina buvo išlaisvinta ir jai daugiau nebereikėjo gyventi kalnuose. Ji taip pat surado Viešpatį Jėzų. Toks yra mūsų Visagalis Dievas, ir tokia yra gyvoji Evangelija, kuri yra didžioji Dievo jėga!

Taip pat esu jums pasakojęs apie aklą vyrą, kuris anksčiau nebuvo išgydytas per mano tikėjimo malda, ir dėl to jaučiau nuoskaudą bei kartų nusivylimą. Po to, kai Šventoji Dvasia išsiliejo ant mūsų ir ėmė veikti, Viešpats išmokė mane dar vieno svarbaus dalyko – dieviškojo tikėjimo. Jis man pasakė: „Erlo, pamiršk savo vadinamąjį tikėjimą. Man jis nesvarbus...“

Žinoma, aš žinau, kad laiške Hebrajams 11, 6 parašyta: „O be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad Jis yra ir kad uoliai Jo ieškan tiems atsilygina.“ Šie Rašto žodžiai išsipildydavo Kristaus laikais. Kai pas Jėzų ateidavo žmogus, Jis jo klausdavo: „Ar tiki?“ Jei prašantysis maldaudavo atleidimo ir išgydymo, Jėzus jam užduodavo klausimą: „Ar tiki, kad tai gali įvykti?“ Tik išgirdęs teigiamą atsakymą – „Tikiu“ – Jis sakydavo: „Pagal tavo tikėjimą tau tai įvyks.“

Taigi tai, kad privalome tikėti, yra neginčijama. Tačiau skirtumas tas, kad tai, ką mes vadiname tikėjimu, ir tai, ką Šventasis Raštas vadina tikėjimu, yra visiškai skirtingi dalykai. Pavyzdžiui, Jono 5, 44 Jėzus sako: „Kaipgi jūs galite tikėti, jeigu vienas iš kito priimate šlovę, o tos šlovės, kuri iš vieno Dievo ateina, nieieškote?“ Ar matote, kaip Dievas žiūri į tikėjimą? Jis mums aiškiai sako, kad jei siekiame garbės ir šlovės iš žmonių, negalime tikėti Juo.

Bet kas gi yra tikėjimas? Šią temą reikėtų aptarti atskirai. Kad pernelyg nenukrypčiau nuo savo pasakojimo, dabar

noriu pasakyti tik vieną dalyką: Jėzus nesakė, kad turėtume tikėti savo tikėjimu, bet kad mes tikėtume Juo. Tikėjimas yra keistas dalykas. Kuo labiau koncentruojamės į savo tikėjimą ir į jį žvelgiame, tuo mažesnis jis tampa, kol galiausiai visai išnyksta. Tačiau jei žvelgiame į Jėzų, tikėjimas auga ir stiprėja, nors patys to ir nesuvokiame.

Dažnai, kai mūsų misijoje įvyksta dideli stebuklai, žmonės ateina ir klausia manęs, ar tą akimirką pajutau ypač stiprų tikėjimą. Tada turiu susiimti už galvos ir paprašyti klausiančiųjų: „Palaukite, leiskite man pagalvoti ir prisiminti, ar tada turėjau tikėjimą, ar ne? Taip, manau, kad turėjau. Mes visada privalome turėti tikėjimą.“ Tačiau toks atsakymas paprastai jų netenkina, ir po to vėl seka klausimas:

– Bet vis dėlto kaip tai įvyko?

– Tiesiog atėjau pas Viešpatį taip, kaip vaikas ateina pas tėvą. Prašiau Jo kaip savo Tėvo, ir Jis išpildė mano prašymą.

Kartą Viešpats man pasakė: „Erlo, palik ir išmesk savo vadinamą tikėjimą. Geriau galvok ir stenkis, kad tavo santykiai su Manimi visada būtų teisingi“ Ar matote, kas svarbiausia Dievo akyse? Svarbu, kad mūsų ryšys su Viešpačiu būtų nuolatinis ir nenutrūkstamas, kad mūsų gyvenime nebūtų nieko, kas mus nuo Jo atskirtų. Jei šis ryšys ar santykiai su Dievu (nesvarbu, kaip juos vadiname) yra teisingi, tuomet Jis gali netrukdomai veikti per savo Šventąją Dvasią.

Dabar grįžkime prie nutrauktos istorijos. Kai daugelis pagonių pirmą kartą išgirdavo apie Viešpatį, jie palikdavo savo praeitį ir ateidavo pas Jį, visiškai atiduodami save Jo valdžiai. Jie negalėjo iš karto žinoti visko apie savo būsimą naują gyvenimą. Net jei tai ir būtų buvę įmanoma, jie nebūtų galėję visko pakelti iš karto. Ne veltui Jėzus, kalbėdamas savo mokiniams, kartą pasakė: „Dar daug ką turiu jums pasakyti, bet dabar negalite pakelti.“ (Jono 16, 12). Taip pat ir šie įtikėję juodaodžiai, priėmę Kristų, grįždavo į savo namus, o Viešpats ir toliau juos vedė. Po kurio laiko jie sugrįždavo pas mus, norėdami geriau suprasti naujojo krikščioniškojo gyvenimo tiesas, kurias Jis jiems atskleisdavo.

Kaip jau minėjau, daugelis juodaodžių yra visiškai neraštingi – jie nemoka nei skaityti, nei rašyti. Daugelis jų niekada nebuvo girdėję apie Dievo Žodį ir neturi jokio supratimo apie Jį, todėl pats Dievas tampa jų Mokytoju. Pavyzdžiui, viena pagyvenusi moteris, anksčiau buvusi besaikė girtuoklė, atgailavo ir įtikėjo. Grįžusi namo, po kelių dienų ji vėl atėjo pas mus ir paklausė: „Sakykite, jei esu krikščionė ir Jėzus gyvena mano širdyje, ar tai reiškia, kad nebėgiu daugiau gerti vyno?“ Nustebę dėl jos klausimo, paklausėme, kaip ji priėjo prie tokios išvados. Tada ji papasakojo savo istoriją.

„Kai iš jūsųėjau namo, iš seno įpročio užsukau pas draugus ir norėjau su jais išgerti. Tačiau vos tik gurkštelėjau vyno, pasijutau blogai. Turėjau tuoj pat išbėgti iš tų namų, nes manę pradėjo pykinti. Vėmimas truko ilgai ir buvo skausmingas – maniau, kad mirsiu. Nieko panašaus anksčiau nebuvo nutikę. Po kelių dienų vėl pabandžiau išgerti vyno, ir nutiko tas pats. Dabar visiškai negaliu pakešti alkoholio. Sakykite, ar krikščionys apskritai negeria vyno? Ar tai prieštarauja krikščioniškam gyvenimui? Jaučiu, kad Dievas mane stipriai pakeitė. Jis suteikė man visiškai kitokią prigimtį – daugelio dalykų, kuriuos anksčiau dariau, dabar nebėgiu daryti. Ar tai tiesa? Ar tai teisinga?“

Matote, nuo atgailos ir atsivertimo akimirkos Kristus tapo jos gyvenimu. Taip mes vėl įsitikinome Šventojo Rašto tiesa, kurioje sakoma: „Taigi, jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena – praėjo, štai atsirado nauja.“ (2 Kor 5, 17).

Savo pasakojimo pradžioje sakiau, kad zulų gentis nuo pat motinos iščių laiko savo vaikus burtininkų įtakoje, o vėliau magija, tarnavimas demonams, mirusiųjų dvasioms ir aukojimai tampa jų kasdiene duona.

Taigi vienas toks juodaodis zulas tapo krikščionimi. Vieną dieną jį pakvietė į svečius jo paties brolis, kuris prieš atvykdamas aukėjo mirusiųjų dvasioms ir su jomis kalbėjosi. Atėjęs naujai įtikėjęs krikščionis nežinojo, kad tą dieną buvo aukojama auka. Kai pietų metu jam buvo patiekta aukojama mėsa ir jis pradėjo ją valgyti, įvyko neįtikėtinas dalykas. Žmonių akivaizdoje visas jo kūnas staiga ėmė pūstis

ir tinti. Patinimas buvo toks stiprus, kad jis negalėjo pakelti akių vokų, kad galėtų pažiūrėti.

Tada jis skubiai pasikvietė brolių ir paklausė, kokią mėsą šis jam davė. Išgirdęs, kad mėsa buvo aukota stabams, ligonis paprašė, kad jis tuoj pat pargabentų jį namo. Parpuolęs ant kelių, jis meldė Viešpatį atleisti jam šią nežinojimo nuodėmę, ir maldos metu pūtimas ir patinimas tuoj pat išnyko. Tada jis suprato, kad daugiau nebegali nei aukoti, nei valgyti stabams skirtų aukų. Taip Viešpats kalbėjo ir vis dar kalba šiems žmonėms. Jis daug ko juos moko, ir jie, kaip avys, girdi savo Ganytojo balsą. Įtikėjusiems Kristus tampa jų gyvenimu, o Biblija – vedliu. Tai darydamas, Jis pripildo žmogaus gyvenimą savimi taip, kad visa jo išvaizda ir esybė visiškai pasikeičia. Žmonos tampa panašios į Jėzų, vyruose matomas Jėzus, o vaikai atspindi Kristaus atvaizdą.

Turiu pasakyti, kad zulų šeimyninis gyvenimas dažnai vyksta pagal gerai žinomą patarlę: „Šuniui įsakinėja lazda“, o tas „šuo“ pas juos dažniausiai būna žmona. Viena afrikietė moteris, priėmusi Kristų, grįžo namo. Jos vyras buvo didžiausias girtuoklis visoje apylinkėje – piktas ir žiaurus žmogus. Jo žmonai ir vaikams dažnai tekdavo miegoti po atviru dangumi arba kukurūzų lauke, nes kasdien jis juos mušdavo lazda. Vyras viską pragerdavo, o žmona turėjo viena išmaitinti šeimą. Dėl to jų namuose niekada nebuvo ramybės, nes žmona neturėjo jėgų tylėti, tad dažniausiai kildavo kivirčiai ir muštynės. Vieną dieną moteris atgailavo ir atsivertė į Viešpatį. Po kelių dienų jos vyras, nustebęs dėl staigaus jos pasikeitimo, paklausė:

- Klausyk, žmona, kas tau nutiko?
- Kodėl tu to klausi? – ji atsakė klausimu į klausimą.
- Tu taip pasikeitei! Tu nekalbi su manimi taip, kaip seniau. Dabar esi paklusnesnė nei kada nors anksčiau! Visada norėjai tarti paskutinį žodį, tarsi ne aš, o tu būtum namų galva! O dabar tu elgiesi visiškai kitaip. Tu mane taip gerbi, kad jaučiuosi kaip karalius šiuose namuose!

Ir iš tiesų, kai jos vyras kaip visada grįždavo namo girtas, ji daugiau nebeklausdavo, iš kur jis grįžo ir kur taip ilgai buvo dingęs. Vietoj to ji atnešdavo jam dubenį su šiltu vandeniu

kojoms nuplauti, paklodavo lovą ir elgdavosi su juo ramiai ir meiliai. Stebėdamas tai, priblokštas vyras tik purtė galvą.

– Pasakyk man, – klausinėjo jis, – ar tapai krikščione?! Ar nepriėmėi baltųjų žmonių Dievo?!

Tapę krikščionimis, zulai neskuba apie tai pasakoti kitiems, nes tai gali juos pastatyti į mirtiną pavojų. Jei vaikas tėvams pasakys, kad tapo krikščionimi, jis gali būti išvarytas iš namų. Mūsų misijoje yra daug vaikų, net labai mažų, kurie buvo išvaryti iš savo namų ir šeimų. Krikščionimis tapusius žmones zulai vadina išdavikais, nes manoma, kad toks juodaodis pereina į baltųjų pusę ir, atsisakydamas savo religijos, priima baltųjų religiją.

Todėl moteris tylėjo, kai girtas vyras ją klausinėjo. Dėl to jis galėjo ją net nužudyti. Tačiau jis klausinėjo toliau, kol galiausiai ji prisipažino, kad tikrai buvo pas baltuosius Mapumulo mieste ir priėmė jų Dievą. Tada jis tarė: „Jei baltųjų žmonių Dievas galėjo tau padaryti tai, ko aš nesugebėjau padaryti su lazda, vadinasi, tame kažkas yra! Taigi aš irgi norėčiau ten nueiti!“ Kitą dieną jis atėjo į mūsų tarnavimą ir iš karto atgailavo.

Pietų Afrikoje turėjome labai garsų liūtų dresuotoją. Vieną dieną jis atvirai prisipažino, kad gali sutramdyti bet kokį liūtą, net patį grėsmingiausią, tačiau ne savo žmoną. Todėl nenuostabu, kad kai kuriems vyrams yra tikras stebuklas, jei Viešpats, pradėjęs veikti jų žmonių gyvenime, iš esmės jas pakeičia. Ir žmonai nereikia daug kalbėti ar aiškinti. Jei vyras mato stebuklingą jos gyvenimo pokytį, tuomet ji laimi savo vyrą be žodžių. Atminkite, brangios žmonos, kad vyras visada turi vieną ypatybę – jis nenori nieko priimti, jei žmona pradeda jį mokyti ar jam pamokslauti. Šis pasipriešinimas žmonos žodžiams bus matomas net ir tada, kai vyras supras, kad ji sako tiesą. Tokia jau yra vyro širdis. Todėl, žinodamas tai, Jėzus pažadėjo jums, žmonos, padėti, jei klausysite ir paklusite savo vyrams. Būtent tinkamu elgesiu moteris gali greitai užkariauti savo vyro širdį ir laimėti jį Viešpačiui. Tai patyrėme, kai tik prasidėjo prabudimas, ir nuo tada klausimas dėl vyrų atgailos nebekėlė jokių problemų. Jie atgailavo vienas po kito.

Taip pat ir vaikai, įtikėję į Jėzų, grįždavo namo ir nepratardavo nė žodžio, tačiau jų elgesys ir gyvenimas taip pasikeisdavo, kad po kelių dienų tėvai imdavo klausinėti, kas jiems nutiko. Anksčiau tekdavo du ar tris kartus pasakyti, kad eitų miegoti, ruošti namų darbus, padėti išplauti indus ir sutvarkyti namus. Dėl to dažniausiai prasidėdavo ginčai ir prieštaraavimai: „Mama, kodėl aš turiu dirbti šį darbą, o ne kas nors kitas?! Kodėl aš visada turiu plauti indus?!“ Dabar, nelaukdami, kol tėvai lieps, jie tai darė patys. Grįžę namo tėvas ir motina rasdavo viską išvalytą, išplautą ir nušveistą, ir nustebę klausinėdavo vaikų, kur jie buvo ir kas juos to išmokė. Taip tėvai per savo vaikus pažindavo ir priimdavo Viešpatį, o ši ugnis degė ir plito per Kristaus gyvenimą, regimą tuose, kurie Jį pažino ir priėmė.

Įtikėję vaikai ėjo į savo mokyklas, ir prabudimo ugnis ten ėmė liepsnoti, apimdama ne tik kitus mokinius, bet ir mokytojus. Apie vieną iš šių įvykių bus sekantis mano pasakojimas.

Netrukus po to, kai prasidėjo prabudimas, prie manęs priėjo keli tėvai (kurie dabar yra mūsų misijos geriausi darbuotojai) ir pasakė, kad nori pasiimti savo vaikus iš mokyklos. Nustebęs paklausiau, kodėl jie nori tai padaryti, o jie atsakė, kad priešingu atveju negalėtų toliau skelbti Dievo Žodžio. Dar labiau nustebęs toliau klausinėčiau jų apie tokio sprendimo priežastis.

„Argi Biblija nesako, – tarė jie, – kad tas, kuris nesugeba valdyti savo namų, nesugeba valdyti ir bendruomenės? Sužinojome, kad mūsų vaikai mokykloje buvo nepaklusnūs, blogai ruošė namų darbus, buvo ne tik šiurkštūs kitiems mokiniams, bet ir nepaklusnūs mokytojams. Taigi turime apsispręsti tik dėl vieno – arba mūsų vaikai atgailaus, arba mes turėsime liautis skelbti Dievo Žodį!“

„Na, na... – pagalvojau: O kas dabar bus?“ Tėvai tęsė: „Mes dėl to meldėmės ir nusprendėme uždrausti savo vaikams lankyti mokyklą. Nenorime eikvoti pinigų, kuriuos Dievas mums duoda savo vaikų ugdymui. Tegul jie geriau lieka nemokšomis nei protingais šėtoniukais!“

Tai išgirdęs, buvau pasirengęs griebtis už galvos, manydamas, kad toks požiūris gali reikšti prabudimo pabaigą. Tačiau šie tėvai tvirtai laikėsi savo sprendimo ir neleido nedrausmingiems vaikams lankyti mokyklos, aiškindami taip: „Vaikai, mes skelbiame Evangeliją ir pasakojame žmonėms apie Viešpatį Jėzų. Biblija moko, kad jei bažnyčios tarnautojas nesugeba išlaikyti savo vaikų paklusnių, jis negali vadovauti bendruomenei. Jūs esate nepaklusnūs, nesate šviesa ir druska mokykloje – surišate mums rankas ir kojas, užčiaupiate mūsų burnas. Taip tęstis negali! Jei tarnaujate velniui, neleisime jums mokytis!“ Taigi krikščionys paėmė savo vaikus iš mokyklos.

Po dviejų savaitių, jie atvežė vaikus į mūsų misiją ir meldamiesi prašė Viešpaties padėti jiems šioje situacijoje. Po kurio laiko vaikai vienas po kito pradėjo atgailauti. Daugeliui jų buvo ne daugiau kaip septyneri ar aštuoneri metai, kitiems – dvylika ar trylika. Viešpats atsiuntė į šių vaikų širdis gilų nuodėmių suvokimą ir atgailą. Jie prašė atleidimo savo artimųjų ir draugų, vėliau ateidavo pas mane ir išpažinties metu apvalydavo savo gyvenimą. Tada vaikai paprašė tėvų leisti jiems nueiti į mokyklą ir atsiprašyti mokytojų bei savo bendraamžių. Tėvai sutiko, bet įspėjo, kad tuo pat metu norėtų matyti jų atgailos vaisius. Vaikai pažadėjo, kad nuo šiol mokykloje gyvens Viešpačiui.

Tada tie tėvai atėjo pas mane ir paprašė, kad daugiau jiems automobilį kelionei į mokyklą. Jie prašė manęs patarimo, ką sakyti direktoriui po to, kas įvyko. Juk jie savo vaikus iš mokyklos pasiėmė be jokio paaiškinimo.

„Tai jūsų reikalas, draugai!“ – atsakiau. – „Juk ne aš jums liečiau paimti vaikus iš mokyklos. Tai buvo jūsų pačių sprendimas. Tuomet teigėte, kad pats Dievas jums tai apreiškė. Ir jei tai tiesa, tuomet Jis taip pat jums atskleis, kaip elgtis toliau. Taigi šiuo atveju aš nieko negaliu jums patarti.“ Brangūs bičiuliai, mes visada taip elgiamės, nes mes, žmonės, neturime užimti Šventosios Dvasios ir paties Dievo vietos, kuris visuomet ir visur turi būti pirmas ir paskutinis. O jei kuris nors žmogus ateina pas mus ir prašo patarimo ar pamokymo, mes savo ruožtu klausiamo tokio žmogaus: „O ką Viešpats tau sako?“

Taigi šie tėvai pasiėmė mano automobilį ir, su baime bei nerimu, nuvyko į mokyklą. Jų baimę ypač paaiškina tai, kad šios mokyklos direktorius nenorėjo nieko žinoti apie Evangeliją ir uždraudė krikščionybę mokykloje, nenorėdamas turėti su ją nieko bendro.

Kai tėvai atvyko į mokyklą, pirmiausia, neišlipę iš automobilio, pasimeldė, prašydami Viešpaties būti su jais ir eiti priešakyje, ruošdamas jiems kelią. Kai po maldos atmerkė akis, vos neapalpo. Prie jų automobilio stovėjo mokyklos direktorius. Dar didesnė buvo jų nuostaba, kai šis, kreipdamasis į juos drebančiu balsu, prabilo: „Brangūs draugai, aš jaučiuosi prieš jus kaip nusikaltėlis, kaip žmogus, nesvaria sąžine. Prašau, atleiskite man!“

Sukrėsti tėvai net nežinojo, ką atsakyti. Viskas buvo atvirkščiai. Tai juk jie padarė klaidą ir be jokio paaiškinimo paėmė savo vaikus iš mokyklos! Jie atvyko čia tam, kad atsiprašytų šio žmogaus! Bet dar nespėjus nieko pasakyti, pats direktorius paprašė jų atleidimo. Galiausiai jie visi kartu nuėjo į jo kabinetą. Atsisėdęs prie stalo, direktorius vėl kreipėsi į juos žodžiais: „Jaučiu, kad esu labai kaltas prieš jus...“

„Ne, – nutraukė jį krikščionys, – tai mes esame kalti prieš jus! Mes nusidėjome! Mes pasielgėme neteisingai, paimdami vaikus iš mokyklos be jokio paaiškinimo. Dabar norime jums pasakyti, kodėl tai padarėme. Mes skelbiame Dievo Žodį – Evangeliją – ir Biblijoje sakoma, kad jei esame bažnyčios tarnautojai ir nesugebame tvarkytis savo namuose, esame neverti savo tarnystės. Girdėjome, kad mūsų vaikai buvo nepaklusnūs ir nedrausmingi klasėje, blogai atlikdavo namų darbus, o kai kurie net rūkė ir kivirčijosi su bendraklasiais. Todėl nusprendėme, kad taip toliau tęstis negali. Arba mūsų vaikai atgailaus, arba mes turėsime nustoti skelbti Dievo Žodį. Neturėjome kito pasirinkimo, todėl nusprendėme palikti juos namuose. Verčiau tegul jie lieka neraštingi, nei išsilavinę tampa velnio tarnais!“

Po šių tėvų žodžių direktoriui iš rankų iškrito rašiklis. „Mano brangieji!“ – tarė jis. – „Leiskite man surinkti visus tėvus, papasakoti jiems, ką jūs ką tik man pasakėte, ir paprašyti, kad jie visi padarytų tą patį! Kaip pasikeistų mūsų

mokymo sistema ir darbas su vaikais, jei visi tėvai būtų tokio lygio, kokį pasiekėte jūs! Be to, noriu jums pasakyti, kad nuo šiol atveriu šios mokyklos duris Evangelijos skelbimui! Bet kuriuo dienos metu, kai tik Dievas jus paskatins, maloniai kviečiame atvykti pas mus! Atidėsime visas pamokas ir surengsime pamaldas. Mūsų durys jums visada bus atviros, ir čia galėsite pamokslauti Dievo Žodį!“

Kai tėvai paklausė, ar jie dabar vėl gali leisti savo vaikus į mokyklą, direktorius su džiaugsmu atsakė teigiamai. Pirmadienio rytą visi šie vaikai, pradedant jauniausiuoju, atėjo į mokyklą ir pirmiausia nuėjo į direktoriaus kabinetą, kad atsiprašytų. Tuomet jie paprašė leidimo kalbėti su visais mokiniais. Direktorius surinko visus septynis šimtus mokinių, o krikščionys vaikai atsistojo ir paprašė atleidimo už tai, kad gyveno nedorą gyvenimą ir buvo neištikimi Viešpačiui Jėzui.

Kol vaikai taip smerkė savo neteisingą gyvenimą, prašė kitų vaikų atleidimo ir liudijo Viešpatį, visi mokytojai vienas po kito ėmė kūkčioti, o vėliau – garsiai raudoti. Po to pradėjo verkti ir mokiniai. Šventoji Dvasia aplankė mokyklą, ir šimtai jaunų sielų atsigręžė į Kristų, apvalydami ir sutvirtindami savo gyvenimus. Per tris savaites Viešpaties įžiebta ugnis pasklido po mokyklas ir įvairias kitas švietimo įstaigas iki pat zulų genties respublikos universiteto. Dievo žodis ir Šventoji Dvasia palietė tūkstančius vaikų ir jaunimo. Taip Viešpats laimėjo pergalę! O nuo ko, atrodo, viskas prasidėjo? – Nuo „neteisingo“ poelgio! Toks yra mūsų Viešpats! Jis dažnai ateina tada, kai to visai nelaukiame, ir pradeda veikti taip, kaip niekada nesitikėjome!

Brangūs draugai, jei nors kartą patirsite dvasinį prabudimą, nemanau, kad po to pasitenkinsite kuo nors mažesniu! Jei esate patenkinti kuo nors mažesniu, tai tik todėl, kad niekada nepatyrėte prabudimo džiaugsmo! Jei pažinsite Dievą Jo šlovėje, didybėje ir galybėje, tuomet budėsite ir melsitės, prašydami Viešpaties padėti jums gyventi taip, kad niekas nestovėtų tarp jūsų ir Jo!

7 skyrius

Prabudimo priešai

Jei meldžiamės dėl prabudimo, turime neužmiršti sunkumų, kurie neišvengiamai jį lydės. Taip yra todėl, kad dvasinis prabudimas – tai, ko velnias ypač nekenčia. Tikrasis dvasinis prabudimas yra Šventosios Dvasios veikimas ištikimuose ir atsidavusiuose Dievo tarnuose, kurie gavę jėgų iš aukštybių, leidžiasi į misijų laukus. Jei šie Dievo pasiuntiniai įsiveržia į šėtono karalystę, jis tikrai neliieka abejingas. Tuo metu jis deda visas pastangas, kad sutrukdytų ar bent jau apsunkintų Dievo darbą. Tam jis pasitelkia savo indus, kurių turi daugiau nei pakankamai – ne tik tarp pasaulio žmonių, bet, deja, ir tarp tų, kurie save laiko krikščionimis. Apie tai liudija tai, ką patyrėme prieš pat prabudimo pradžią ir jam toliau vystantis.

Pirmiausia velnias stengėsi padaryti viską, kad užkirstų kelią prabudimo pradžiai. Tuo metu, kai kasdien rinkdavomės ieškoti Viešpaties ir tvarkyti savo gyvenimus, netikėtai buvau iškviestas pas merą. Atvykęs, pamačiau ten ir teisėją. Jie pasisveikino, pakvietė mane atsisėsti ir pradėjo klausinėti, kur vyksta mūsų susirinkimai. Atsakiau, kad pamokslauju sename tvarte, kuris anksčiau buvo karvidė. Tai išgirdę, jie norėjo tiksliai sužinoti, kur ši vieta yra.

Aiškindamas iškvietimo priežastį, meras paaiškino, kad toje vietovėje yra žmonių, kurie pateikė skundą prieš mane netoliese esančiame Pitermaricburgo mieste. Jie nenorėjo, kad skelbčiau jiems Evangeliją, ir reikalavo, kad būčiau pašalintas iš jų gyvenviečių. Buvo įvardytos vietos, į kurias man nebuvo leista eiti pamokslauti. Verta pabrėžti, kad Pietų Afrikoje turime laisvę skelbti Evangeliją. Tačiau jei, pavyzdžiui, koks nors juodaodžių genties karalius ar vadas pareiškia, kad nenori turėti nieko bendra su krikščionybe, mūsų baltoji vyriausybė į tai atsižvelgia, nes siekia nepažeisti juodaodžių gyventojų teisių.

Be to, yra bažnyčių, kurių privačius interesus gina pati vyriausybė. Praėjusiame amžiuje, kai pirmieji misionieriai

atvyko į Pietų Afriką, jiems buvo suteikta teisė valdyti ūkius su dideliais žemės sklypais. Tuo metu juos supo vietiniai gyventojai. Jei kuris nors zulas priimdavo Kristų ir tapdavo krikščioniu, jis būdavo išvaromas iš savo bendruomenės. Tokiems žmonėms nebebūdavo vietos tarp jų gentainių, todėl jie rasdavo prieglobstį dideliuose baltųjų misionierių ūkiuose. Taip tūkstančiai hektarų žemės tapo vietinių bažnytinių bendruomenių nuosavybe, kurios visiškai kontroliavo gyvenimą šiose teritorijose. Jų teisės bei įgaliojimus saugojo vyriausybė. Būtent tokios bažnyčios neleido man likti ir pamokslauti jų valdomose apylinkėse, nes nepriklausiau nei joms, nei jų organizacijoms. Savo skunde bažnyčios vadovai rašė, kad nenori, jog „atitraukčiau jų avis“ nuo jų (*žinoma, turėta omenyje dvasinės avis*).

Taigi, nors turėjau oficialų Pietų Afrikos vyriausybės leidimą vykdyti misionierišką veiklą ir teisę pamokslauti bet kur, šiuo atveju vietiniai bažnyčių valdytojai galėjo spręsti, ar leisti man būti jų teritorijoje.

Supratęs situaciją, meldžiausi ir atidaviau tai į Viešpaties rankas, nes jaučiau, kad turiu likti Mapumule. Tuomet teisėjas ir meras liepė pateikti detalų teritorijos planą. Išnagrinėję, jie nustatė, kad ginčytinos teritorijos riba ėjo ne per tvarto vidurį, o per jo šiaurinę pusę. Buvo nustatyta, kad tik viena aštuntoji pastato – šiaurės rytų kampas – buvo laisvoje teritorijoje, o likusios septynios aštuntosios priklausė draudžiamai zonai.

Tada meras paklausė, kurioje tvarto dalyje pamokslauju. Atsakiau, kad stoviu kairėje pusėje nuo stalo, esančio tvarto kampe. Palyginęs orientyrus su plano duomenimis, teisėjas nustebęs sušuko. Paaiškėjo, kad per pamokslus visada stovėdavau ties riba – toje pusėje, kurioje nebuvo jokių draudimų, o klausytojai sėdėdavo draudžiamoje zonoje. Man buvo leista toliau pamokslauti. Dievas stebuklingai išsprendė šią problemą, ir netrukus po to prasidėjo prabudimas.

Matote, brangūs bičiuliai! Velniui beveik pavyko sužlugdyti Dievo darbą – atrodė, kad viskas kabojo ant plauko. Tačiau jei nuolankiai vaikščiosime Viešpaties akivaizdoje ir

būsime Jam klusnūs visame kame, Jis sugriauš visus šėtono planus ir ketinimus. Dievui nėra nieko neįmanomo.

Vos po kelių dienų nuo prabudimo pradžios mums vėl buvo uždrausta rengti tarnavimus. Šį kartą draudimą paskelbė valdžios atstovas, kuris nenorėjo nieko žinoti apie krikščionybę. Jis uždraudė mums rinktis, motyvuodamas tuo, kad vieta, kurioje susirenkama, buvo skirta ne bažnyčiai, o pramonei. Tada pagalvojau, kad tai gali būti prabudimo pabaiga. Tačiau nors žmonės gali uždrausti mūsų susirinkimus, bet jie niekada nesugebės surišti Šventosios Dvasios ar sustabdyti Gyvojo Dievo Žodžio. Nuo tos dienos šioje vietovėje nebegalėjome rengti tarnavimų ir maldos susirinkimų, tačiau Viešpaties įžiebta ugnis toliau degė. Pats Dievas ėjo priešakyje – toliau atvesdamas žmonių sielas ir griaudamas prieš mus iškilusias užtvaras.

Žmogus, kuris pritaikė įstatymą ir uždraudė mūsų susirinkimus, buvo bedievis ir turėjo tik vieną septynerių metų sūnų. Netrukus po to, kai jis pasipriešino mums, jis buvo perkeltas į kitą provinciją – į mūsų šalies sostinę Pretoriją. Tačiau vos jam su jo šeima ten atvykus, ištiko nelaimė. Vieną dieną, kai jo sūnus išėjo pasivaikščioti, nežinia iš kur atbėgo didelis šuo ir taip jį sudraskė, kad vaikas mirė vietoje. Tai buvo Dievo atpildas žmogui, kuris tapo kliūtimi prabudimui. Vėliau mums pasakojo, kad po šio įvykio šis bedievis vyras pradėjo lankytis bažnyčioje.

Kitas vyras, veikęs kartu su pirmuoju ir taip pat priešinęsis mums, turėjo sveikus, normalius vaikus. Tačiau kai jis pastojo kelią prabudimui, jo šeimoje gimė dar vienas vaikas, kuris negalėjo nei gyventi, nei numirti – jis kentėjo baisias kančias.

Kai velniui nepavyksta užkirsti kelio prabudimui iš išorės, jis bando tai padaryti iš vidaus, ieškodamas jam tinkamų sielų. Viena tuo metu mūsų bendruomenei priklausiusi šeima, pasipriešino prabudimui, manydama, kad norint būti krikščionimi pakanka priimti Viešpatį ir lankyti susirinkimus. Jie teigė, kad nėra būtinybės rinktis kasdien po du kartus, kaip tai darėme mes, nes namuose taip pat yra buities darbų ir kitų rūpesčių, kuriuos reikia atlikti. Šioje šeimoje

buvo keturios dukterys. Po to, kai šeima sukilo prieš mus, per vienerius metus visos jos pasidavė ištvirtinimui, ir kiekviena jų susilaukė nesantuokinio vaiko.

Kita mūsų bendruomenės šeima taip pat pasipriešino prabudimui, vadindama mus pernelyg kraštutiniais ir fanatiškais. Jie troško ramaus, patogaus krikščioniško gyvenimo ir bandė įtikinti kitus elgtis taip pat. Tačiau pasekmės buvo skaudžios – visi šios šeimos sūnūs pateko į kalėjimą. Po kurio laiko jų motina atėjo pas mus prašydama aplankyti jos įkalintus vaikus.

Yra ir daugiau pavyzdžių, kaip Dievas teisė tuos, kurie priešinosi Jo darbui. Viena vertus, matėme Dievo meilę ir ištikimybę, kita vertus, Jo teismą ir atpildą, patvirtinantį tiesą, jog iš Dievo nepasišaipysi.

Tačiau, nepaisant to, kad ne kartą patyrėme ir įsitikinome, kad Dievas yra su mumis, man buvo nelengva ištverti man primestus suvaržymus. Todėl dažnai ilgai meldavausi. Apimtas liūdesio vieną dieną, važiuodamas automobiliu pro man uždraustą vietovę, staiga savo širdyje išgirdau pažado žodžius: „Šią tautą ir šias žemes duosiu tau kaip paveldą.“ Nustebęs sušukau: „Viešpatie! Kaip tai gali įvykti, jei man teismo sprendimu uždrausta įžengti į šią sritį?“ Tačiau Dievo ištarti žodžiai vis dėlto pildosi.

Žinoma, mes ir toliau meldėmės, nors ir nebe taip viešai. Vieną dieną pas mus atėjo moteris, dirbusi merui, ir paprašė pasimelsti už ją, nes buvo apsėsta. Pagalvojau, kad jos prašymas galbūt ir yra nuoširdus, tačiau taip pat tai galėjo būti spąstai mums. Todėl pasakiau, kad negaliu už ją melstis, nes noriu būti paklusnus valdžiai. Juk Biblija moko mus gerbti įstatymus ir valdžią. Tai paaiškinęs, nusiunčiau ją atgal pas merą, kad jam perduotų, kodėl atsisakiau už ją melstis.

Po kelių dienų buvau iškviestas į miesto valdybą. Atvykęs ten, meras manęs paklausė, kodėl atsisakiau melstis už jam dirbančią moterį. Atsakiau, kad negaliu to padaryti, nes man tai uždrausta. „Niekas negali uždrausti tau melstis už žmogų!“ – paprieštaravo jis. „Taip, bet aš meldžiuosi už žmones ne vienas, meldžiuosi kartu su mūsų tarnautojais“. – paaiškinau. – „Ir jie dažnai meldamiesi gieda.“ Meras nutilo

ir ilgai mąstė. Galiausiai atsisuko į mane ir tarė: „Gera. Gali tai daryti.“

O, kokie laimingi tada buvome! Tai buvo tarsi prasiveržimas pro draudimų sieną! Nuo tada vėl galėjome rinktis kartu, giedoti ir melstis už žmones.

Moteris, dirbusi miesto valdyboje, turėjo legionus piktųjų dvasių, kurios teigė, kad neišeis iš jos kūno be kraujo praliejimo. Ir iš tiesų, daugybę valandų apsėsta moteris vėmė krauju, kol ją paliko piktosios dvasios.

Netrukus po šio įvykio, vieną vidurnaktį, susirinkome mano miegamajame ir karštai meldėmės. Tuo metu gyvenau Mapumulo mieste, dideliame vyresniojo brolio name su daugybe kambarių, tad pašaliniai negalėjo žinoti, kuriame iš jų esame. Staiga mūsų maldą nutraukė garsus beldimas į langą. Pakilau nuo kelių, priejau prie lango, atidariau jį ir pamačiau priešais save stovinčius du juodaodžius vyrus. Paklausus, ko jie norėjo, jie atsakė, kad buvo pasiųsti specialiai dėl manęs.

Paaškęjo, kad maždaug už dešimties kilometrų nuo mūsų gyvenamosios vietos mirė zulų genties vyras, kurio net nepažinojau. Jo paskutinis noras buvo, kad aš atlikčiau laidotuvių apeigas prie jo kapo.

Neapgalvotai, visiškai nesusimąstęs ir nepasiklausęs Viešpaties, iš karto pasakiau tiems žmonėms pirmą į galvą atėjusią mintį – kad negaliu išpildyti šio prašymo, nes jų vietovė man yra uždrausta. *(Iš tiesų, mūsų liežuvis tarsi pragaro ugnimi įžiebtas – dažnai kalbame per daug ir prasilenkiame su sveiku protu.)* Supratęs, kad suklydau, paprašiau abiejų vyrų palaukti, kol pasimelsiu.

Atsiklaupę ant kelių, gavome aiškumą, kaip turėtume elgtis toliau. Tada pasiūliau šiems vyrams pasilikti pas mus nakvoti, o ryte nueiti pas merą ir papasakoti jam apie mirusiojo paskutinę valią bei priežastį, dėl kurios jie atvyko pas mus. Dabar tai jau buvo nebe mano, o valdininkų problema. Jie, kaip niekas kitas, žinojo, kad paskutinis mirštančiojo noras turi būti išpildytas bet kokia kaina. Priešingu atveju, kiltų triukšmas ir pasipiktinimo banga, kuri galėjo virsti revoliucija.

Išklausęs pasiuntinius, meras nusiuntė juos pas tuos, kurie buvo tiesiogiai atsakingi už tą apylinkę. Ką gi galėjo daryti tie valdininkai, kurie manęs nenorėjo matyti savo valdose?! Jie taip pat puikiai suprato, kad priešintis negali, nes pagal juodaodžių įsitikinimus, jei kas nors išdrįstų prieštarauti mirštančiojo valiai, už tai būtų žiauriai nubaustas – mirusiojo dvasia nuolat jį persekios ir kankins. Tokios yra jų pažiūros ir toks yra vietos gyventojų tikėjimas.

Atsidūrę beviltiškoje padėtyje, vietos valdininkai buvo priversti parašyti merui, kad šis suteiktų man leidimą patekti į jų teritoriją ne ilgiau kaip dviem valandoms, kad galėčiau atlikti laidojimo apeigas. Po to turėčiau nedelsiant išvykti. Taigi rankose turėjau raštišką leidimą vykti į laidotuves vietovėje, kurioje man buvo uždrausta lankytis. Šis įvykių posūkis mums suteikė tiek džiaugsmo, kad jautėmės tarsi pasiruošę skristi!

Kai atvykome į vietą paskirtą dieną, ten jau buvo susirinkę šimtai žmonių. Tai buvo puiki proga skelbti Evangeliją! Atrodė, kad vyksta ne laidotuvės, o vestuvės. Mums nebuvo jokios priežasties liūdėti, nes juk stovėti pergalės žemėje yra nuostabu!

Praėjus kelioms dienoms po šio įvykio pas mus vėl atvyko pasiuntiniai su tokiu pat prašymu. Kito mirusiojo paskutinė valia buvo tokia pati – kad prie jo kapo surengčiau laidotuvių apeigas. Dar kartą nusiuntėme atvykusius vyrus pas merą. Visa procedūra vėl pasikartojė, ir pasiuntiniai vėl man įteikė leidimą. Taigi antrą kartą per laidotuves surengėme viešą tarnavimą. Po kurio laiko toje pačioje, man uždraustoje zonoje, vėl kažkas mirė.

Matote, draugai, mes tarnaujame Tam, kuris turi pragaro ir mirties raktus ir kuriam nėra nieko neįmanomo. Kadai Dievas pasinaudojo faraonu, kad būtų pašlovintas Jo vardas. Taip ir šiandien Viešpats naudoja panašius į faraoną kietaširdžius ir žiaurius žmones, kad Jo Didis ir Šventas Vardas būtų išaukštintas.

Per kelias savaites palaidojome apie dešimt žmonių, ir visi jie buvo palaidoti teritorijoje, į kurią man buvo uždrausta patekti. Kiekvieno mirusiojo paskutinis noras buvo,

kad aš ir mano tarnautojai jį palaidotume. Galiausiai meras, negalėdamas to pakęsti, tarė šių žemių savininkams: „Kaip jus suprasti?! Viena vertus, draudžiate šiam žmogui ateiti pas jus, o kita vertus, beveik kas penkias minutes išduodate jam leidimą!“

Tomis laidojimo savaitėmis tūkstančiai žmonių patyrė Šventosios Dvasios veikimą. Viešpats panaudojo kai kurių mirtį tam, kad daugelio sielos būtų prikeltos naujam gyvenimui Kristuje!

Taip Dievas atvėrė mums duris evangelizuoti toje vietovėje, kurios tebėra atviros iki šiol. Net valdininkai, kurie anksčiau mums priešinosi, dabar tapo mūsų draugais ir dažnai kviečia mus pas save. Po laidotuvių apeigų žmonės sakydavo: „Štai tokios Evangelijos mes trokštame – būtent šie žmonės turėtų ją mums skelbti!“

Brangūs draugai, turiu pasakyti, kad tai, ką patyrėme, nėra išimtis. Ten, kur pradeda veikti Dievas, pradeda veikti ir šėtonas. Prabudimas, apie kurį visi kalba tik gerai, negali būti kilęs iš Šventosios Dvasios. Klausiate, kodėl? – Todėl, kad jei velnias yra ramus, tai rodo, kad ši karalystė priklauso jam, ir jis yra jos valdytojas. Tačiau kai jis įsiunta, tai yra aiškus ženklas, kad jis kažką praranda. Tuomet jis visomis išgalėmis stengsis trukdyti Dievo darbui, tam naudodamas indus, kuriuos (kad ir kaip būtų skaudu tai pripažinti) labai dažnai randa tarp tų, kurie save laiko pamaldžiais Dievo vaikais.

Taip buvo ir Kristaus laikais. Fariziejai tuo metu buvo laikomi pačiais pamaldžiausiais žmonėmis. Šiandien žodis „fariziejus“ tapo įžeidžiančiu ir net paniekinančiu pavadinimu, ir jei mus pavadina fariziejais, galime net supykti, ar ne? Tačiau tomis dienomis šie žmonės buvo laikomi aukščiausio pamaldumo lygio atstovais. Fariziejai pasninkaudavo du kartus per savaitę, aukoję dešimtąją dalį savo pajamų, daug meldėsi ir darė tai, ko kiti dažnai nedarydavo. Tai buvo žmonės, kurie keturis šimtmečius nuoširdžiai ir karštai meldėsi, kad Dievas atsiųstų Mesiją. Bet kai galiausiai jų maldos buvo išklausytos ir Mesijas atėjo į žemę, jie Jo nepriėmė – neapkentė, nukryžiuavo ir prikėlė prie Golgotos kryžiaus.

Fariziejai prakeikė Kristų, nes Jis atėjo ne taip, kaip jie manė, ir ne taip, kaip jie įsivaizdavo. Visa tai įvyko todėl, kad per keturis šimtmečius maldų už Mesiją jie susikūrė savas doktrinas ir įsivaizdavimus apie Jo atėjimą. Jie tikėjo, kad atėjęs Mesijas tikrai pasirodys kaip karalius ir atsisės savo soste ant Alyvų kalno. Tam jie netgi naudojosi Šventojo Rašto eilutėmis, kurios tarsi ir patvirtindavo jų įsivaizdavimus.

Štai kodėl Jo atėjimo įvaizdis jiems buvo nepriimtinas. „Kaip iš Nazareto gali ateiti kas nors gero?“ – sakė jie. – „Be to, **mes žinome, iš kur Jis yra**, tačiau Šventajame Rašte sakoma, kad kai Mesijas ateis, **mes to nežinosime**, nes Jis staiga atsiras tarp mūsų!.. Kaip šis apsišaukėlis drįsta teigti, kad atėjo iš dangaus!“ – piktinosi jie toliau. – „Argi Jėzus nėra Juozapo sūnus, kurio motiną ir tėvą mes pažįstame? Juk pažįstame ir Jo brolius bei seseris...“

Žinoma, šiandien iš to tikriausiai tik juokiamės. Tačiau turiu pasakyti, kad labai pavojinga žinoti tik pusę tiesos ir matyti tik pusę dalyko.

Šie pamaldžiausi ir dvasingiausi to meto žmonės tapo Kristaus priešininkais vien dėlto, kad Jo atėjimas neatitiko jų sampratų ir įsivaizdavimų. Dėl šios priežasties jie ne tik kad nepatyrė prabudimo, bet ir tapo jo aršiais priešininkais.

Nuo tų laikų praėjo daug šimtmečių, tačiau šis pavyzdys ir šiandien tebėra svarbi pamoka. Kaip ir Kristaus laikais, taip ir dabar galima tikėtis, kad tie, kurie meldžiasi už prabudimą, vėliau gali tapti jo priešininkais, kai jis prasidės. Gali būti, kad tokie žmonės bus ir tarp mūsų.

Ne veltui Jėzus sakė, kad negalima pilti naujo vyno į senus vynmaišius, nes tai padarytų dvigubą žalą – vynmaišiai suplyštų, o vynas išbėgtų. Taigi, kad Dievas galėtų į mus įpilti savo naujojo vyno, būtina, kad mūsų senieji vynmaišiai atsinaujintų. Arba, kitaip tariant, jei norime, kad Viešpats atgaivintų mūsų dvasią ir pradėtų veikti mūsų gyvenime, turime būti pasirengę palikti viską, kas yra mūsų, atsisakyti savo senųjų sampratų, įsivaizdavimų, minčių ir kelių bei priimti Viešpaties mintis bei Viešpaties kelius.

Prabudimas neįmanomas, kol nesusižeminsime ir neišsižadėsime savęs, leisdami Viešpačiui veikti taip, kaip Jis

nori. Jis juk yra mūsų Viešpats ir Jis turi tokią teisę. Jei su tuo nesutiksime, ne tik nepatirsime prabudimo, bet ir tapsime jo priešininkais, kai jis prasidės.

Pažįstu vieną žmogų, kuris prieš keletą metų pasakė, kad, melsdamiesi už prabudimą, turime budėti ir saugoti savo širdį, kad, jam atėjus, netaptume jo priešininkais. Tačiau, nepaisant to, kad jis taip sakė, vėliau būtent taip ir nutiko jam pačiam. Kai jų tarpe prasidėjo prabudimas, jis pats tapo pasipriešinimo lyderiu. Jis pasipriešino, nes Dievas panaudojo žmones, kurių jis visai nesitikėjo, ir dėl to, kad prabudimas prasidėjo ten, kur, jo manymu, jis niekaip negalėjo prasidėti.

Deja, tokie pavyzdžiai nėra reti. Prieš daugelį metų piečiausiame Pietų Afrikos Respublikos taške, Gerosios Vilties kyšulyje, gyveno Dievo vyras Andre Morei, liuteronų bažnyčios pastorius. Viešpats siuntė prabudimą į tą vietą, kur jis gyveno. Tai įvyko per maldos susirinkimą, kuriame buvo meldžiamasi už prabudimą. Tarp jų buvo viena niekuo neišsiskirianti mišrios rasės mergina, kuri visada sėdėdavo paskutinėse eilėse. Per bendrą maldą ši mergina paprašė leidimo pasimelsti atskirai. Kai ji, gavusi leidimą, ėmė melstis, įvyko netikėtas dalykas – Dievas ją išgirdo, o Šventoji Dvasia nužengė ir pradėjo veikti.

Kas galėjo pamanyti, kad viskas įvyks būtent taip?! Vieni verkė, kiti karštai meldėsi, treči nusižeminę atgailavo, o Andre Morei, stebėdamas šią sceną, norėjo viską sustabdyti. Jis tam priešinosi, nes manė, kad tai buvo neteisinga, kad viskas turėjo būti kitaip. Būdamas šios bendruomenės pamokslininkas ir pastorius, kuris pats meldėsi už prabudimą, jis maištavo prieš tai, tvirtindamas, kad tai, kas įvyko, negalėjo būti iš Viešpaties. Tačiau staiga šiam vyrui prabilo pats Dievas ir įsakė jam negesinti Šventosios Dvasios. Tik po to, kai Andre Morei suvokė šią nuodėmę ir atgailavo dėl savo pasipriešinimo, Dievas priėmė jį ir pavertė jį savo šlovės indu. Taigi, kaip matote, mes galime melstis už prabudimą, bet jei jis neįvyksta taip, kaip įsivaizdavome, galime patys prieš jį sukilti.

Panašų atvejį patyrėme ir čia, Pietų Afrikoje. Kai 1966 m. pabaigoje ir 1967 m. pradžioje prasidėjo prabudimas, aš

džiūgavau ir sakiau: „O, kokia tai didelė pergalė! Visa krikščionybė dabar triumfuos ir džiaugsis kartu su mumis dėl šio lūžio tamsos ir dvasinės prieblandos karalystėje!“ Tačiau mano nusivylimas buvo didžiulis, kai vietoj džiaugsmo teko susidurti su nuožmiu pasipriešinimu iš fariziejiskos, įstatymais grįstos krikščionybės pusės. Net dešimt metų visų krikščioniškų bažnyčių durys mums buvo užvertos – tai truko tol, kol žmonės suprato, kad tik tikrasis dvasinis prabudimas gali duoti tokių vaisių.

Pažvelgus į visą Kristaus Bažnyčios istoriją matyti, kad inkviziciją dažniausiai rengdavo ne bedieviai, o tie, kurie laikė save pamaldžiais ir tiesos gynėjais. Prisiminkite, kas vyko Reformacijos laikais, kai katalikų bažnyčia ryžtingai atmetė naująjį mokymą! Tuo metu Europoje liejosi kraujas! Martynas Liuteris buvo paskelbtas nusikaltėliu ir neteko pilietinių teisių, todėl bet kas galėjo jį nebaudžiamai nužudyti. O, jei kiekvienas liuteronų pastorius ir pamokslininkas dažniau apie tai pagalvotų!

Džono Veslio laikais anglikonų bažnyčia taip pat priešinosi ir maištavo prieš tikrąjį krikščioniškąjį mokymą. Tai nuėjo taip toli, kad Veslis, netekęs vietos pamokslams, buvo priverstas atsistoti ant savo tėvo kapo ir sakyti: „Iš čia manęs neišvarysite! Čia palaidotas mano tėvas, todėl čia galiu pamokslauti!“

Taip, bičiuliai, būti tikru krikščioniu, ištikimai sekti Jėzumi, tikrai kainuoja! Kai apie žmones kalbama blogai, kai jie persekiojami, kai labai stengiamasi paneigti tai, ką jie sako, – dažniausiai tai yra labai geras ženklas. Ar galite man įvardyti bent vieną pranašą ar kitą tikrąjį Dievo vyrą, apie kurį visi gerai kalbėtų! Juk buvo sakoma, kad net mūsų Viešpats ir Mokytojas buvo apsėstas demono, buvo „išėjęs iš proto“ ir darė stebuklus belzebulo galia. Ne veltui Jis, kreipdamasis į savo mokinius, pasakė: „Jei namų šeimininką jie praminė Belzebulu, tai ką kalbėti apie namiškius!“ bet „Būkite linksni ir džiūgaukite, nes didelis jūsų atlygis danguje.“ (Mt 5, 12; 10, 25).

Gyvenimas rodo, kad kai žmogus nežiūri rimtai į savo tikėjimą, aplink jį tvyro ramybė ir tyla. Tačiau vos tik jis

nuoširdžiai atsiverčia ir atiduoda savo gyvenimą Jėzui, iškart tampa velnio taikiniu. O jis daro viską, kad tokį Dievo vaiką palaužtų ir apšmeižtų.

Jei tarp jūsų yra Evangelijos skelbėjas, kuriam niekas neprieštarauja ir kurio žodžiams visi be išimties pritaria, vadinasi, su juo kažkas negerai. Tokius įspėja Šventasis Raštas: „Vargas jums, kai visi žmonės jus giria.“ (Lk 6, 26). Vargas tam, kuris, stovėdamas už sakyklos, siekia įtikinti klausytojams ir iš jų išgirsti tik „taip“ ir „amen“. Toks žmogus turėtų kuo greičiau pasitraukti nuo sakyklos, nes jis tik užsitrauks Dievo rūstybę ir prakeiksmą.

Jei mes, pamokslininkai, rimtai žiūrime į savo tarnystę ir skelbiame Dievo Žodį taip, kaip jis parašytas, neįmanoma, kad visi su juo be išimties sutiktų – juo labiau šėtonas. Jei velnias tyli ir nerodo jokio pavojaus, kyla klausimas: „Apie ką mes pamokslaujame? Ką sakome ir ko mokome?“ Prisiminkite, kas nutikdavo, kai tikrieji Dievo vyrai – pranašai ir apaštalai – skelbdavo Jo žodį! Pagalvokite, kaip žmonės reaguodavo į Jėzaus žodžius – To, kuris atėjo išgelbėti savo tautą iš nuodėmių! Kaip tai buvo tada ir kaip yra dabar?

Ar žinote, kad po kai kurių mano apsilankymų Europoje jauni žmonės negali atleisti man už tai, kaip apie juos kalbėjau? Klausiate, kodėl? Pabandysiu jums paaiškinti. Pagonės merginos išlaiko nekaltybę iki santuokos, tačiau Europos jaunimui tai atrodo nepriimtina. Tai, kas pagonių bendruomenėse yra sveikintina, tarp baltųjų krikščioniškų tautų atmetama kaip kraštutinė, atsilikusi ir neįgyvendinama idėja. Argi ne taip?

Baltaodės moterys man pasipiktinusios sako: „Ką jūs čia pamokslaujate! Tai neįmanoma! Kad turėtume paklusti ir nusileisti savo vyrams! Ne, tai ne mūsų civilizuotam amžiui!“ Vienas europietis pamokslininkas man sakė: „Ne, Erlo! Tai buvo senais laikais. Šiandien daug moterų yra mokslininkės, mokytojos, gydytojos, slaugytojos. Argi jos taip pat turėtų būti paklusnios vyrams? Ne, dabar vyrai ir moterys yra lygūs!“

Brangieji, ko mes laikomės?! Kas yra mūsų orientyras ir vedlys?! Argi Dievo Žodis nebėra svarbus?! Kur yra tie,

kurie išdrįstų atsistoti viso pasaulio akivaizdoje ir pasakyti, kad Dievo Žodis tebėra galiojantis ir šiandien, kad Jis turi tokią pat reikšmę mūsų amžiuje kaip ir anksčiau, ir kad Dievo valia turi būti vykdoma tarp mūsų žemėje kaip ir danguje?!

Supraskite, mano pagrindinė užduotis nėra priversti žmones atsigręžti į Dievą, vesti juos į atgailą ar gydyti ligonius. Man svarbiausia kalbėti tai, kam mane siuntė Viešpats. Todėl turiu būti Jam tame ištikimas ne tik dabar, bet ir visada, iki pat savo mirties valandos. Nesvarbu, ar gyvensiu, ar mirsiu, ar būsiu giriamas, ar smerkiamas! Visa tai – nesvarbu! Svarbu, kad būtų skelbiama tiesa, nepaisant klausytojų reakcijos.

Apaštalas Paulius Pirmajame laiške Korintiečiams 9, 16 sako: „Jeigu skelbiu Evangeliją, neturiu kuo girtis, nes tai mano būtina pareiga, ir vargas man, jei Evangelijos neskelbsčiau!“ Taigi ir aš negaliu pamokslauti kitaip! Turiu jums sakyti tik tiesą! Ką dar galime skelbti, jei Dievo Žodis daugiau nebegalioja? Ko dar galime tada laikytis, ir kuo remtis?

Taip, būti tikru krikščioniu – tai kažką kainuoja! Bet ačiū Dievui, kad Jėzus kartą pasakė: „Simonai, Simonai! Štai šėtonas pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius. Bet Aš meldžiau už tave, kad tavo tikėjimas nepalūžtų, ir tu atsivertęs stiprink savo brolius!“ (Lk 22, 31-32).

Mano draugai, Tas, kuris kadaise taip meldėsi už Petrą, meldėsi ir už jo pasekėjus. Tad dėkui Dievui, kad Jis vis dar suteikia jėgų savo ištikimiesiems tarnams per viską praeiti. Praeiti, kad ir kiek tai kainuotų! Tačiau vargas tarnautojui, kuris neturi drąsos bekompromisiškai sekti Viešpačiu, palikdamas kreivus pataikavimo žmonėms kelius! Vargas tam, kuris neturi drąsos kalbėti tiesą ir už ją kovoti! Vargas pamokslininkui, kuriam rūpi įtikinti žmonėms! Jam būtų geriau nepamokslauti, nes Dievo Žodis apie tokius žmones sako: „Bet bailiams, netikintiems... skirta dalis ežere, kuriame dega ugnis ir siera“ (Apr 21, 8).

Baigdamas šią temą, noriu pasakyti dar kai ką, kas turėtų eiti kaip raudona gija per visą tai, kas išdėstyta aukščiau. Jei žmogus tampa prabudimo priešininku, dažniausiai priežastis

būna viena – nuodėmė, kuri rado vietą jo gyvenime, ir labai dažnai ta nuodėmė yra ištvirkavimas. Norite, tikėkite, norite – ne, bet tai tiesa. Galite įsidėmėti mano žodžius, ir gali praeiti daug metų, kol prieisite prie tos pačios išvados, jei tiesa paaiškės.

Tarp Dievo vaikų, deja, labai dažnai ir tarp pamokslininkų, yra daug nešvarumo. Nesu jūsų priešas, broliai, bet nesu ir šiuolaikinių „Rašto aiškintojų, fariziejų ir sadukiejų“ draugas! Tas, kuris stovi už sakyklos, turi turėti tyrą širdį ir skelbti Dievo Žodį iš tyros širdies! Mums nereikia jokių kitų mokytojų! Geriau jau tada gyventi be jų!

8 skyrius

Dievas yra viską ryjanti ugnis

Brangūs draugai, kalbėdamas apie prabudimą, dažnai jį lyginu su saule. Saulei tekant ar leidžiantis, ji primena raudoną rutulį, į kurį galima ramiai žiūrėti, ir dažnai sunku pasakyti, ar tai saulė, ar mėnulis. Tokiais momentais matome saulę be jos galingos, akinančios ir šildančios jėgos. Tačiau viskas atrodo kitaip, kai vidurdienį saulė pakyla į zenitą ir šviečia visa savo galia – tuomet net nereikia į ją žiūrėti, kad įsitikintume jos buvimu, nes jaučiame jos skleidžiamą šilumą. Kai saulė vėl krypta link saulėlydžio, ji vėl tampa raudonu rutuliu, o jos akinantis spindesys susilpnėja.

Panašiai yra ir tradicinėje krikščionybėje. Dievas yra tarsi saulė saulėtekyje ar saulėlydyje. Tačiau prabudimo metu Jis – tarsi saulė zenite: veikiantis visa savo šlove, galybe ir didybe, spindintis savo šventumu. Tuomet patiriama tai, kas kitu metu atrodo sunkiai įsivaizduojama.

Ankstyvojoje apaštalų bažnyčioje, netrukus po Sekminių, Ananijas mirė vien dėl savo apgaulės, ir jo žmona netrukus pasekė jį dėl tos pačios priežasties. O šiandien, nors bažnyčiose vyksta siaubingi ištvirtavimai, nieko panašaus neįvyksta. Šiais laikais tarp tikinčiųjų tvyro neapykanta, veidmainystė, melas, pavydas ir kerštas, tačiau nieko neprasto neįvyksta. Žmonės ramiai gyvena toliau. Tačiau, kai Viešpats apsireiškia visa savo galia, kai Jis veikia kaip Prisikėlusysis ir pasirodo žmogui visa savo dieviškąja didybe, tuomet prasideda nepaprasti, ypatingi ir sukrečiantys įvykiai. Norėčiau su jumis pasidalyti kai kuriais pavyzdžiais, kuriuos patyrėme Pietų Afrikoje.

Pirmasis nutikimas įvyko Mapumulo mieste, kur prasidėjo atgimimas. Vieną dieną, kaip įprasta, susirinkome ir karštai meldėmės, prašydami: „Viešpatie! Juk savo Šventajame Žodyje Tu mums sakai: „Aš atėjau uždegti žemėje ugnies ir taip noriu, kad ji jau liepsnotų!“ (Lk 12, 49). Štai mes čia, Viešpatie! Įžiebk savo šventąją ugnį! Įvykdyk tai, dėl ko atėjai! Pakrikštyk mus savo šventąja ugnimi, savo Šventąja

Dvasia!“ Tarsi primindavome Viešpačiui Jono Krikštytojo žodžius: „Jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi“ (Lk 3, 16).

Kai taip meldėmės, nutiko tai, ko dar niekada nebuvome patyrę. Vienas vyras staiga sušuko: „Vargas man! Mano akys dega lyg ugnyje! O, aš degu! Vargas man! Aš esu žmogus nešvariomis akimis! Viešpatie, meldžiu atleisk man!“ Po to pasigirdo kitos maldininkės šauksmas: „Vargas man! Mano burna! Mano liežuvis! Vargas man!“

Tai priminė pranašo Izaijo išgyvenimą. Pamatęs Viešpatį, sėdintį savo soste šlovėje, ir išgirdęs serafimus šaukiant: „Šventas, šventas, šventas kareivijų Viešpats!“, jis išsigando ir drebėdamas sušuko: „Vargas man, esu žuvęs! Aš – žmogus nešvariomis lūpomis ir gyvenu tarp žmonių nešvariomis lūpomis“ (Iz 6, 5). Taigi patyrėme, kad mūsų Dievas iš tiesų yra ryjanti ugnis (Heb 12, 29).

Ir vėl maldos metu vienas iš susirinkusiųjų sušuko: „O, mano kojos! Mano kojos dega tarsi ugnis!“ Vyras, apimtas nevilties, nusiavė batus ir numetė juos į kitą patalpos galą. Jis mušė rankomis savo kojas, tarsi norėdamas užgesinti deginančias liepsnas. Nors jokios ugnies nesimatė – tai buvo dvasinė patirtis, tačiau nelaimingasis vyras taip kankinosi, kad bijojome, jog jis gali mirti. Tai buvo Viešpats tarp mūsų – Jis lietė kiekvieną ten, kur žmogus buvo nešvarus. Galėčiau išsamiai papasakoti, kodėl įvyksta tokie dalykai, bet manau, kad patys galite įsivaizduoti, ką reiškia nešvarios akys, nešvarios lūpos, nešvarus liežuvis ar kojos, vaikštančios nešvariomis vietomis.

Vienas juodaodis pamokslininkas, kuris buvo palaiminimas daugeliui žmonių, per kurį daugelis atsivertė į Viešpatį ir patyrė išlaisvinimą, staiga sušuko: „O, aš žūstu! Viešpatie, pasigailėk manęs, nusidėjėlio...“

Kai baigėme melstis, jis papasakojo, kad maldos metu jautėsi taip, tarsi kažkas būtų pjovęs jį į dvi dalis. Apibūdinamas tai, jis pavartojo tuos pačius žodžius, kuriuos skaitome Mato 24, 48-51 eilutėse, kur Viešpats pasakoja palyginimą apie nedorą tarną: „Bet jei blogas tarnas tartų savo širdyje: „Mano šeimnininkas neskuba grįžti“ ir pradėtų mušti savo tarnybos draugus, valgyti ir gerti su girtuokliais, – to tarno šeimnininkas sugrįš tą dieną, kai jis nelaukia, ir tą valandą, kurios

jis nenumano. Jis perkirs jį pusiau ir paskirs jam dalį su veidmainiais. Ten bus verksmas ir dantų griežimas.“

Šis brolis labai išsigando ir drebėjo dėl patirto išgyvenimo, todėl karštai prašė mūsų melstis už jį. Susibūrėme ratu ir pradėjome melstis. Meldžiantis jis staiga pakilo nuo kelių, nuėjo į kambario vidurį ir ėmė suktis bei rangytis kaip gyvatė, vis kartodamas: „Esu neperregimoje, juodoje tamsoje. O, kokia tai tamsa! Net savo rankos nematau!“ (*nors tuo metu buvo giedra, saulėta diena*). Matydami, kaip jis raitosi ir muistosi kambario viduryje, nustojome melstis. Tai buvo pirmas kartas, kai patyrėme kažką panašaus, ir nežinojome, ką daryti toliau. O jis ir toliau šaukė: „Aš esu tamsoje, kur yra verksmas ir dantų griežimas!...“ (*Tuo metu mes išgyvenome šiuos Šventojo Rašto žodžius, žvelgdami šį Evangelijos skelbėją.*)

Mes vėl tęsėme maldą, maldaudami: „Viešpatie, pasi-gailėk jo! Atleisk jam!“ Galiausiai jis atsitokėjo ir tarė: „Neįmanoma žodžiais apsaityti to, ką tik patyriau. Tamsa, kurioje buvau atsidūręs, buvo tiesiog apčiuopiama. Tai iš tiesų išorinė tamsa – didesnės už ją nėra!“

Raginome jį nedelsiant atsigręžti į Viešpatį ir atgaila su-tvarkyti savo gyvenimą, tačiau jis taip ir neatskleidė savo slap-tos nuodėmės. Po kelių dienų jis mirė. Jis mirė kaip Judas Iskarijotas – mirtimi, kurios niekam nelinkėčiau. Žmonės, kurie tvarkė jo kūną, vėliau pasakojo, koks tai buvo baisus re-ginys. Tik po jo mirties paaiškėjo, kas buvo daroma slaptoje. Išaiškėjo, kad šio vyro gyvenimas buvo nešvarus: jis darė bjaurius dalykus su kai kuriomis jaunomis bažnyčios mergi-nomis, kritikavo ir smerkė savo artimuosius, šmeižė kitus tar-nautojus. Už visa tai jį ištiko teisingas Dievo teismas. Taigi tada patyrėme, ką reiškia ugnies krikštas. Tai nebuvo vienin-telis toks įvykis – vėliau tai pasikartojo dar kelis kartus.

Kitoje vietoje, kur buvo susirinkę daug žmonių, karštai besimeldžiančių Viešpačiui, įvyko kai kas, ką galima paly-ginti su stipriu triukšmu, sklindančiu nuo labai žemai virš pastato praskrendančio didžiulio reaktyvinio lėktuvo. Kai Šventoji Dvasia šitaip nužengė, vieta sudrebėjo – lubos vir-pėjo, o sienos siūbavo. Tarp susirinkusiųjų buvo juodaodis

vyras, kuris kėlė baimę visai savo genčiai. Jei jis ketindavo ką nors nužudyti, tai darydavo labai žiauriai ir šaltakraujiškai – ramiai, be išorinio pykčio, paimdavo ietį ir, priėjęs prie numatytos aukos, įvykdydavo savo planą. Visi jo genties vyrai drebėjo prieš jį. Jis iš tiesų buvo žiaurus, bedieviškas, kraujo ištroškęs pagonis, kuris nieko nebijojo.

Nežinia, kaip ir kokių būdu jis atsidūrė tame susirinkime, tačiau, vedamas iš aukštybių, šis bailsus žudikas tapo Dievo jėgos veikimo liudininku. Išgirdęs galingą triukšmą ir pamatęs, kaip sujudėjo bei susvyravo lubos, kaip drebėjo visas pastatas, jis puolė ant kelių. Jis labai išsigando, ir drebedamas, nuoširdžiai atgailavo. Jis negalėjo palikti šios patalpos be gilių atgailos – visiškai atiduodamas save Gelbėtojiui ir patirdamas visišką vidinį apsilvymą. Po atgailos jis radikaliai pasikeitė – tapo visiškai kitu žmogumi ir iki šiol yra nuostabus pavyzdys tiek krikščionims, tiek pagonims.

Dar vienoje vietoje, už pusantrų ar dviejų šimtų kilometrų nuo Mapumulo, taip pat buvo susirinkę krikščionys, kurie meldė Viešpatį, kad Jis uždegtų savo ugnį jų pagoniškoje gyvenvietėje. Patalpa, kurioje vyko šis maldos susirinkimas, buvo per maža, todėl teko išnešti visus baldus. Kai kurie dalyviai sėdėjo ant kėdžių, tačiau dauguma – tiesiai ant grindų.

Tarp susirinkusiųjų buvo juodaodė moteris, kuri taip pat buvo laikoma krikščione. Kai visi karštai meldėsi, ji staiga ėmė neramiai blaškytis savo vietoje ir šaukti: „Vargas man! Esu neverta! Man net nebuvo galima ateiti į šį susirinkimą... Kaip aš galėjau išdrįsti stoti prieš Dievo veidą su visomis savo nuodėmėmis!“ Ji šokinėjo nuo grindų tarsi stovėtų ant įkaitusios krosnies. Verkdama ir prakaituodama ji kartojo: „O, aš degu! Vargas man! Kokia aš kalta!...“

Atsiprašiusi ji paprašė susirinkusių krikščionių leisti jai išeiti. Gavusi jų sutikimą, moteris neišėjo, o tiesiog išbėgo iš patalpos ir, nesustodama, nubėgo kilometrą į kalną – iki pat savo namų. Įbėgusi į trobelę, ji puolė prie savo vyro ir maldavo atleidimo: „Dievas sukūrė mus, žmonas, kad būtume pagalbininkės savo vyrams – tarė ji jam, – bet aš nebuvo tavo pagalbininkė. Nebuvau tokia žmona, kokia turėčiau būti pagal Šventąjį Raštą! Nebuvau tau

geras pavyzdys! Viešpats man tai atskleidė! Atleisk man, vyre! Prašau, atleisk man!“

Gavusi jo atleidimą, ji ėmė vaikščioti nuo vieno savo vaiko prie kito, sakydama: „O, vaikai! Atleiskite man! Nebuvau jums gera motina! Kiek kartų jus bariau ir pykau ant jūsų! Kaip dažnai buvau nepatenkinta ir supykusi, sakydama žodžius, kurių nereikėjo tarti! Prašau, atleiskite man, kad buvau neprotinga!“

Tai padariusi, ji bėgo nuo vienu kaimynų prie kitų, atgailaudama ir siekdama susitaikyti. „Atleiskite, – su ašaromis akyse kalbėjo ji, – blogai apie jus kalbėjau! Atleiskite man, esu didelė nusidėjėlė!“ Tada ši moteris nubėgo pas baltuosius, kuriems dirbo, ir nusizėminusi prašė jų atleidimo.

Atnešusi atgailos vaisių, ji grįžo pas susirinkusius krikščionis, kurie vis dar buvo toje pačioje patalpoje, ir atsiklaupti ėmė melstis: „Dėkoju Tau, Viešpatie, už šią man suteiktą galimybę! Dėkoju už Tavo gailestingumą ir už šį maloningą laiką, kurį davei, kad galėčiau susitvarkyti savo gyvenimą! Dėkoju Tau, Viešpatie, kad galėjau ateiti su visomis savo nuodėmėmis ir kad Tu suteikei man galimybę nueiti pas žmones ir paprašyti atleidimo už visus savo neteisingus žodžius ir veiksmus!“

Nuo to laiko praėjo daug metų, tačiau ši moteris iki šiol yra gyva Viešpaties Jėzaus liudytoja. Ji pati patyrė, kad iš Dievo nepasišaipysi! Išgyvenusi šventą Jo buvimą, ji dabar kalba apie tai su tikru įsitikinimu. Verta paminėti, kad ši gili atgaila davė gausių vaisių. Jos vyras, tuo metu buvęs užkietėjęs girtuoklis, atgailavo ir tapo geru pavyzdžiu daugeliui pagonių. Jos vaikai taip pat įtikėjo ir visa širdimi tarnauja Viešpačiui – trys iš jų tapo misionieriais ir mūsų misijos darbuotojais.

Pranašo Malachijo knygoje skaitome: „Kas išsilaikys Jo atėjimo dieną ir kas ištvers Jam pasirodžius? Jis yra kaip lydytojo ugnis ir kaip skalbėjų šarmas. Jis ateis kaip sidabro lydytojas ir apvalys Levio palikuonis, išgrynins juos kaip auksą ir sidabrą, kad jie aukotų Viešpačiui teisumo auką“ (Malachijo 3, 2-3).

Nežinau, ar kada nors matėte, kaip gryninamas aukšas. Pietų Afrikoje turime daug aukso kasyklų, ir šį procesą

mačiau daugybę kartų. Kiekvieną kartą stebėdamas jį, galvojau apie Viešpatį, kuris, kaip lydytojas, išgrynina mus – lygiai taip, kaip Jis išgrynina ir išlydo sidabrą bei auksą. Ir Jis neskuba. Jis atsisėdą savo soste ir sako: „Gerai, dabar – per ugnį...“ Palaimintas žmogus, kurį Viešpats apvalo dabar! Juk geriau būti išgrynintam dabar nei teismo dieną, kai visi turės pereiti per ugnį! Bet vargas tam, kurio gyvenimas nebus apvalytas ir praveistas per ugnį – ir ne šiaip per ugnį, o per ugninę krosnį!

Galima prisiminti ir kitą atvejį. 1967 m. į Viešpatį atsivertė viena jauna mergina, patirdama labai gilią atgailą. Po atsivertimo jos širdis degė dėl Jėzaus. Ji vaikščiojo po namus ir kaimus, liudydama žmonėms apie Dievą ir kviesdama juos atsiduoti Jam. Ji visiems sakydavo: „Tik neateikite, jei nenorite priimti Jo visa širdimi, nes Dievas neleis jums žaisti su Juo!“ Išgirdę šiuos karštus raginimo žodžius, daugelis žmonių paliko savo senąjį nuodėmingą gyvenimą ir atsigręžė į Viešpatį. Šios merginos vardas buvo Lilimo.

Deja, pirmosios meilės ugnis buvo trumpalaikė. Netrukus jos dvasinis gyvenimas pradėjo blėsti. Ji nebesilankė reguliariai maldos susirinkimuose ir nebedalyvavo visuose tarnavimuose. Ji vis dažniau pasilikdavo namuose, aiškindama tai nuovargiu. Taip ji palaipsniui vis labiau traukėsi, kol Dievo ugnis jos širdyje visiškai užgeso. Po to ji pradėjo gyventi siaubingą gyvenimą ir, nevaržomai paleistuvaudama su įvairiais vaikinais bei vedusiais vyrais, visiškai puolė. Po kurio laiko ji išgarsėjo dėl savo bjauraus ir nežaboto ištvirtimo. Galiausiai ji susilaukė vaiko su vyru, kuris jau turėjo tris žmonas – ji tapo ketvirtąja.

Po devynerių metų, 1976 m., vieną sekmadienio rytą ji netikėtai atėjo į mūsų misionierių stotį. Tą dieną turėjome vykti į atokų mūsų misijos filialą, esantį už dviejų valandų kelio. Prieš pat kelionę pamatęs Lilimo, paklausiau, iš kur ji atvyko ir ko norėtų. Negalėdama nuslėpti gėdos, ji žemai nuleido galvą ir pasakė, kad norėtų vėl sugrįžti. „Gerai, – pasakiau, – dabar neturiu laiko, nes turime išvažiuoti, bet čia, Kvasizabantu, taip pat vyks susirinkimas, kurį praves kiti tarnautojai. Taigi galėsi ten nueiti.“

Vėliau man papasakojo, kad šiame susirinkime dalyvavo apie tūkstantis žmonių, kurie sėdėjo abiejose salės pusėse, o tarp eilių buvo tik siauras praėjimas. Lilimo sėdėjo arčiau priekio, netoli šio praėjimo. Tą dieną oras buvo giedras ir saulėtas, nebuvo jokių lietaus požymių. Tačiau vos prasidėjus susirinkimui, danguje pasirodė keli debesys, kurie tiesiog mūsų akyse virto tamsiais perkūnijos debesimis. Jie greitai judėjo, priartėjo ir pakibo virš pastato, kuriame buvo susirinkę žmonės. *(Tai ne pasaka – aš to neišgalvoju. Mano mažąją dukrelę, kuriai tuo metu buvo vos keli mėnesiai, į susitikimą atnešė juodaodės darbuotojos. Ji gulėjo vežimėlyje, kuris stovėjo praėjime netoli šios moters).*

Susitikimas vyko įprastai, kai staiga netikėtai trenkė žaibas, nutrenkdamas Lilimo. Žmonės sėdėjo iš dešinės, kairės, priekio ir nugaros, tačiau žaibas, nepalietęs kitų, trenkė tiesiai į ją. Smūgis buvo toks stiprus, kad ji buvo išmesta į orą ir buvo nublokšta į šalį – tiesiai į praėjimą tarp žmonių. Ji kurį laiką gulėjo be sąmonės ant betoninių grindų. Po kelių valandų ji atgavo sąmonę ir pradėjo tyliai šnabždėti, nes negalėjo kalbėti garsiau. Pusė jos liemens buvo paralyžiuota.

„Norėčiau pasikalbėti su pamokslininku! – sušnabždėjo ji. – Prašau, pakvieskite jį pas mane!“ Kai jis atėjo, ji atvėrė savo širdį ir kelias valandas išpažino savo nuodėmes, pradėdama nuo 1967 m. Pamokslininkas buvo patyręs žmogus, pas kurį išpažintį buvo atlikę daugybė žmonių, tačiau tokios išpažinties jis dar niekada nebuvo girdėjęs. Jo širdis plyšo iš skausmo, ir jis pravirko. Ji papasakojo apie pastaruosius devynerius metus, atskleisdama viską, kas buvo padaryta. Ji peržvelgė savo gyvenimą diena po dienos, atverdama kiekvieną jo puslapį tarsi knygą ir su giliu gailesčiu išpažindavo savo nuodėmes. Kai išpažino visas savo nuodėmes, ji buvo nunešta į mūsų misijos ligoninę.

Kai tą dieną vėlai vakare grįžome iš kelionės, mus nustebino neįprastas reginys. Šimtai žmonių tylėdami stovėjo gatvėje prie ligoninės.

– Kas čia nutiko? – paklausiau nustebintas tylos. – Ar kas nors mirė?

– Ne, – atsakė man. – Šiandien Viešpats aplankė mus ir buvo tarp mūsų.

– Taip, bet kodėl jūs čia taip stovite? – Aš nieko nesu-pratau. – Kas gi atsitiko?

Lilimo guli ten, kambaryje... Ar tu galėtum nueiti pas ją?

Kadangi delsiau, prie manęs priėjo mūsų darbuotojas ir pasakė: „Prašau paskubėk! Greičiau nueik pas ją!“

Kai įėjau, iš karto pamačiau Lilimo, kuri gulėjo nejudėdama. Pamačiusi mane, ji tyliai ištare: „Tu vis dar prisimeni mane, ar ne? Tu taip pat žinai, kokia buvo mano atgaila! Tikriausiai nepamiršai, kaip aš degiau dėl Viešpaties nuo tos dienos, kai į Jį atsigrėjiau. Bet paskui paslydau atgal ir puoliau į nuodėmę. Mano gyvenime yra dar keletas dalykų, apie kuriuos turėčiau papasakoti tik tau.“

Taip ji vėl atvėrė savo širdį ir išpažino tas nuodėmes, apie kurias norėjo papasakoti tik man. Kai ji tai padarė, krikščionys pradėjo už ją melstis. Viešpats išklausė mūsų malda, ir Lilimo buvo visiškai išgydyta nuo paralyžiaus. Atsistojusi ant kojų, ji tarė: „Dabar turiu kuo greičiau nuvykti pas savo mamą ir paprašyti jos atleidimo. Kaip dažnai ji mane įspėdavo, rodydama tiesos kelią! Bet kaip apsėsta mergina galėjo klausyti, ką jai sakė motina? O, kokia esu kalta prieš ją! Ne-kantrauju ją pamatyti, kad sutvarkyčiau mūsų santykius!“

Vienas iš mūsų darbuotojų paėmė automobilį ir nuvežė ją į tėvų namus. Ten nuvykusi, ji puolė prie savo mamos ir pasakė: „O, mama, atleisk man! Šiandien Viešpats sutiko mane kelyje didžiulės šviesos pavidalu, taip, kaip kadaise sutiko Paulių! Jis parbloškė mane ant žemės siųsdamas žaibą iš dangaus...“

„Vaike!“ – pertraukė ją motina. – „Užteks mus apgaulinėti! Tu esi labai sumani melagė. Kas čia per nesąmonė! Apie kokį žaibą kalbi? Šiandien buvo giedra diena!“

„Mama!“ – pakartojo Lilimo. – „Dabar aš nemeluojau! Į mane tikrai trenkė žaibas...!“ Ir ji papasakojo jai, kas nutiko, prašydama atleidimo.

Grįžusi pas mus į misionierių stotį, ji pasakė: „Praeis kelios savaitės, kol vėl galėsiu jus pamatyti. Man reikia aplankyti daugybę kaimų ir miestų, kuriuose paleistuvavau ir

nusidėjau įvairiais būdais. Noriu vėl nuvykti į tas vietas, kad sutvarkyčiau savo gyvenimą ir paprašyčiau visų atleidimo. Prašau pasimelsti už mane! Dabar turiu atnešti savo atgailos vaisių!“ Taigi ji išvyko tai atlikti iš tikrųjų.

Brangūs draugai! Kaip tai atrodo pas jus? Ar turime laukti, kol trenks žaibas ar nužengs ugnis?! Palaimintas, kas tiki nematęs! Tad kodėl laukiate, kol bus apreikšta Dievo rūstybė?! Argi neužtenka to, kad Viešpats šiandien jums kalbėjo šiuo pavyzdžiu?! Ar reikia laukti kažko panašaus?! Ar jums neužtenka Dievo Žodžio?! O gal norite padaryti Dievą melagiu?!

Biblijoje sakoma: „...Šiandien, jei išgirsite Jo balsą, neužkietinkite savo širdžių!“ (Hebrajams 3, 15). Galbūt Viešpats kalbėjo jums skaitant šias eilutes. Ar paklusote Jam, ar ir toliau gyvenate su visomis savo nuodėmėmis? Ar drįstate ir toliau gyventi taip, kaip iki šiol?! Jūs ateinate į Šventojo Rašto šviesą su nuodėmės našta ir išeinate su ta pačia našta! O gal manote, kad Viešpats ir toliau turės tai kęsti?! Kiek dar ilgai?

Net jei neišgyvensime žaibo smūgio ir šis pastatas nesudrebės kaip medis nuo galingo vėjo, net jei nepajusime savo kūnuose deginančios Dievo rūstybės ugnies, argi neužtenka to, kad Viešpats kalba su mumis dabar?!

Galbūt šiomis akimirkomis Jis tau sako: „Atgailauk ir atsigręžk! Nustok nuodėmiauti! Apvalyk savo gyvenimą!“ Ir jei išgirdote tą Dievo balsą, kuris jums rodo, kad kažkas negerai, tai ką Jam atsakysite? Ar jau viską sutvarkėte? Ar tu, žmona, nuėjai pas savo vyrą ir paprašei atleidimo? O gal norite pasakyti, kad jūsų vyras kaltesnis už jus? Pamišk tai dabar! Tu juk nesiruoši gulėti kape kartu su juo! Galbūt tu mirsi anksčiau už jį, o jis atgailaus po tavo mirties...! Ir tu, vyre! Ar tavo santykiai su žmona geri? Vaikai! O kaip jūs dabar atrodote Dievo akivaizdoje?!

Dabar – palankus metas! Dabar – atleidimo valanda! Valanda, kai turime susitaikyti su Viešpačiu! Todėl visa, kas Jam nepatinka ir su kuo negalime atsistoti prieš Jo šventąjį veidą, turi būti pašalinta! Padarykime tai jau šiandien, kad atėjus paskutinei valandai nesudegtume Jo rūstybės ugnyje kartu su savo nuodėmėmis!

9 skyrius

Patikrinkite ir išstirkite save

Jono evangelijos penktojo skyriaus trisdešimt devintoje eilutėje skaitome: „Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose turį amžinąjį gyvenimą. O Raštai liudija apie mane.“ Šie Viešpaties žodžiai kadaise buvo skirti žmonėms, kurie tikėjosi gauti amžinąjį gyvenimą per Dievo Žodį. Patvirtindamas jų lūkesčius, Jėzus tuos pačius žodžius šiandien skiria ir jums, ir man.

Studijuoti Šventąjį Raštą turėtų kiekvienas krikščionis. Jis yra tarsi veidrodis, kuriame galime pamatyti save amžinybės šviesoje. Jūs, be abejo, žinote, kad veidrodis egzistuoja tam, jog, pažvelgę į jį, galėtume įsitikinti, ar viskas gerai su mūsų išvaizda. Jei norime suprasti savo dvasinę būklę, turime paimti į rankas Dievo Žodį – tada mūsų darbai atsiskleis Jo šviesoje. Tai sakydamas, visai nenoriu pasakyti, kad neturėtume žvelgti į Jėzų. Žinoma, turime. Tačiau Dievo stebuklas yra tas, kad žvelgdami į Jį, matome ir save. Jei nepaliaujamai nukreipsime žvilgsnius į Jį, tai Jo šlovė, šventumas, meilė ir gailestingumas atsispindės ir mumyse.

Prabudimas, kurį Viešpats mums dovanojo Pietų Afrikoje, kilo būtent iš Dievo Žodžio. Jis prasidėjo tuomet, kai kai kurie krikščionys nusprendė leisti Dievo Žodžiui veikti jų gyvenime taip, kaip buvo numatyta Viešpaties. Tais nepamirštamais 1966 metais, kai Dievo vaikai priėmė tokį sprendimą, Šventasis Raštas ėmė atgyti ir tapo veiksmingas.

Daugelis mūsų šalies krikščionių, tai patyrę savo kailiu, dabar sako: „Jei kada nors žmonijos istorijoje buvo laikas, kai Dievo Žodis buvo ypač svarbus, tai tas laikas yra šiandien – laikas, kuriame dabar gyvename.“ Taigi prieš du tūkstančius metų gyvenusius krikščionis būtų galima pateisinti, jei jie sakytų, kad Šventasis Raštas buvo parašytas ne jiems, o paskutiniųjų amžių krikščionims. Tačiau tai nėra ir negali būti pasiteisinimas mums, krikščionims, sulaukusiems šių laikų.

Brangūs bičiuliai, būdamas žemėje, Jėzus sakė, kad Jis atėjo ne teisti pasaulio, bet kad Jo ištarti žodžiai teis mus.

O jei taip, tai mūsų pagrindas turi būti Dievo Žodis. Jis turi būti mums lemiamas – mūsų matas ir mūsų mastelis. Priešingu atveju plauksime pasroviui su pasauliu to net nepastebėdami – tik todėl, kad priprasime prie daugelio dalykų, su kuriais mes, krikščionys, niekada neturėtume taikstyti. Ar žinojote, kad varlė, išokusi į karštą vandenį, tuoj pat žūsta? Tačiau jei tą pačią varlę įleisime į šaltą vandenį ir pamažu ją šildysime, ji ir toliau gyvens jame net ir esant vis aukštesnei temperatūrai, nes jos kūnas taip pat lėtai prisitaikys prie pokyčių.

Taip pat ir dvasiniame gyvenime galime pamažu priprasti prie daugelio dalykų. Įvairūs pasaulietiški ir su Biblija nesuderinami dalykai gali nepastebimai įsiskverbti į bažnyčią ir užvaldyti žmonių mintis bei širdis. Tai įvyks taip subtiliai, kad **mes to net nepastebėsime**. Tokiu būdu mes patys įsitvirtiname ir kitus įtvirtiname tame, kas iš tiesų nėra tiesa. Bet jei mūsų tikėjimo protėviai prisikeltų iš kapų ir visa tai pamatytų, ką jie mums tada pasakytų...?

Ar kada nors teko plaukti plačia upe? Pavyzdžiui, Indijos vandenyne yra vadinamųjų povandeninių srovių, kurios yra itin pavojingos plaukikams. Jei ten plauksi nesiorientuodamas į krantą, gali atsipeikėti tik tada, kai srovė jau bus tavo nunešusi toli nuo kranto. Tai nutiks visišškai nepastebimai, ir gali būti, kad už tavęs jau bus uolos, į kurias tavo bloškia bangos, o už savo neapdairumą sumokėsi gyvybe. Todėl ir savo dvasiniame gyvenime turime nuolat nagrinėti Šventąjį Raštą, tikrindami ir ištirdami save: ar vis dar esame krikščionys, ar vis dar remiamės Dievo Žodžiu, ar vykdome tai, ko Dievas iš mūsų tikisi, ar esame tinkamoje dvasinėje būsenoje pagal Dievo vertinimo matą, o gal jau esame nunešti nuo tiesos kokios nors svetimos srovės?

Prabudimo pradžioje tarp mūsų buvo drąsus ir dvasiškai blaivus krikščionis, kurio širdis degė dėl Viešpaties. Jis niekada nepuolė į kraštutinumus, bet visada buvo ramus ir supratingas. Praėjus dviem ar trimis dienoms nuo prabudimo pradžios, kaip įprasta, buvome susirinkę savo karvidėje jis atsisuko į mane ir paklausė: „Erlo, kur dingo tie du žodžiai iš Biblijos, kurie vakar buvo užrašyti čia ant sienos?“

Nustebęs atsakiau, kad vakar nei ant sienos, nei ant popieriaus nebuvo parašyta jokių žodžių. Tačiau jis tvirtino, kad žodžiai vis dėlto buvo: pirmoje eilutėje buvo vienas žodis, užrašytas anglų kalba – „**test**“ (lietuvių k. reiškia „**patikrinkite**“), o antroje eilutėje buvo žodis zulų kalba, kuris reiškia „**ištirkite**“.

Vėl mėginau jį įtikinti, kad ant sienos nieko nebuvo. Tačiau jis papurtė galvą ir tvirtai pasakė, kad viską tiksliai prisimena – net gali nupiešti, kaip atrodė žodžiai, kuriuos perskaitė virš durų išeidamas. Vis dar abejodamas pažvelgiau į vietą, į kurią jis rodė, bet ten nebuvo nei klijų žymių, nei vinių, kurios būtų laikę popierių su užrašytais žodžiais.

Grįžęs namo pasiėmiau anglišką Bibliją ir, meldamasis, paprašiau Viešpaties kalbėti man per Jo Šventąjį Žodį. Tada atsivertęs Ją perskaičiau eilutę, prie kurios užkliuvo mano akys. Tai buvo ištrauka iš Antrojo laiško korintiečiams, 13 skyriaus, 5 eilutės: „Patikrinkite patys save, ar gyvenate tikėjimu. Ištirkite save!“ Taigi tai buvo tie patys žodžiai – „patikrinti“ ir „ištirti“, apie kuriuos man pasakojo mūsų brolis. Vokiškoje Biblijoje jie išversti taip: „Išbandykite save, ar stovite tikėjime, tikrinkite patys save.“

Nustebęs pagalvojau, kad niekada anksčiau nebuvau atkreipęs dėmesio į šiuos žodžius ir net neprisiminiau, jog jie yra Šventajame Rašte. Nuo to laiko iki šiandien šie žodžiai – „patikrinkite“ ir „ištirkite“ – tapo tarsi vėrinys ant kaklo ir mūsų šūkiu. Jie mums buvo didžiulis palaiminimas, todėl norime ir toliau jais vadovautis.

Taip pat ir jūs, draugai, patikrinkite ir ištirkite viską, kas pasitaiko jūsų kelyje. Tačiau prieš ką nors išbandydami, pirmiausia patikrinkite save: ar vis dar esate tikėjime? Ar vis dar einate tiesos keliu, arba gal jau nuklydote nuo jo? Šiuo atveju tik Dievo Žodis gali būti mūsų orientyras. Deja, tarp krikščionių dažnai būna visai kitaip. Mes lengvai lyginame save su kitais žmonėmis tarsi vaikai, kurie sako: „Tie vaikai tai daro, o kodėl mums negalima?“ Kaip dažnai girdime: „Jei jis taip elgiasi, kodėl aš negaliu? Kodėl turėčiau būti nepatenkintas savo gyvenimu ir dvasine būkle, jei visi kiti

broliai ir seserys mūsų bažnyčioje gyvena lygiai taip pat ir jie yra patenkinti?“

Deja, taip šiandien mąsto daugelis krikščionių, nors Biblija mus moko, kad turime save tikrinti ne lygindami su kitais, bet Dievo Žodžio šviesoje. Būtent šioje šviesoje turime vaikščioti Viešpaties akivaizdoje! Jei nuolat tikrinsime ir tirsime save, jei mūsų gyvenimas ir tikėjimas atitiks Šventąjį Raštą, tuomet tapsime šaltiniais, iš kurių tekės gyvojo vandens upės, gebančios pamaitinti ištroškusias sielas.

Jei netikrinsime ir neištirsime savęs, gali atsitikti taip, kad **pats Dievas** mus išbandys ir pasvers ant savo Žodžio svarstyklių. Tai įvyks tada, kai to nesitikėsime – kaip atsitiko vienoje gerai žinomoje Biblijos istorijoje. Karalius Belšacaras, Nebukadnecaro sūnus, gerai žinojo viską, ką buvo išgyvenęs jo tėvas. Jam tikrai buvo pasakota, kaip dėl savo išdidumo ir puikybės Dievas atėmė iš jo sveiką protą, ir jis septynerius metus gyveno kaip laukinis žvėris, maitindamasis žole. Tačiau, nors žinojo šią istoriją, Belšacaras savo valdymo metu nenusižemino prieš Viešpatį ir gyveno taip, kaip norėjo. Tikriausiai kažkuriuo metu jį pasiglemžė „povandėninė srovė“.

Vieną dieną jis surengė didžiulę puotą, kur valgė ir gėrė vyną su savo draugais, žmonomis ir sugulovėmis. Pasigėręs jis įsakė atnešti auksinius ir sidabrinius indus, kuriuos jo tėvas buvo parsivežęs į Babiloną iš Jeruzalės šventyklos. Kai indai buvo atnešti ir jis su svečiais pradėjo gerti iš jų vyną, tą pačią akimirką jis pamatė ant sienos priešais save ranką, kuri rašė žodžius: „Mene, Mene, Tekel, Uparsin“. Didįjį karalių apėmė siaubas, ir jis garsiai šaukėsi tų, kurie galėtų jam paaiškinti užrašytų žodžių prasmę, žadėdamas už tai didelį atlygį, tačiau niekas negalėjo jam padėti.

Šioje sudėtingoje situacijoje karalienė atėjo padėti Belšacarui. Ji pasakė, kad jų karalystėje yra vyras, vardu Danielius, kuris tarnauja Gyvajam Dievui ir kuris buvo didžiulis palaiminimas jo tėvo valdymo metu. Kai Danielius buvo pakviestas ir atvestas pas karalių, jis priminė jam Nebukadnecaro istoriją, sakydamas: „O tu, jo sūnau Belšacarai, nenusižeminai širdimi, nors visa tai žinojai. Tu pasipūtei

prieš dangaus Viešpatį, kurio rankoje yra tavo gyvybė ir kurio žinioje yra visi tavo keliai.“ (Danieliaus 5, 22-23).

Kartais gyvenime nutinka taip, kad žmogus, prieš daugelį metų patyręs ypatingą artumą su Viešpačiu (per kurį Dievas jam apsiareiškė šlovėje ir galybėje), su laiku tai pamiršta. Galbūt esate davę priesaiką Viešpačiui dėl kažkokio dalyko, bet laikui bėgant ją pamiršote. O gal kai kurie iš jūsų turėjote tikinčius tėvus ir ne kartą jautėte tėvo ar motinos maldos už jus jėgą. Tačiau dabar jų jau nebėra. Jie mirė, o jų maldos ir visa kita liko užmaršty. Taip, žmonės pamiršta daugelį dalykų, bet Dievas nepamiršta!

Dievo siūsta ranka ant sienos užrašė žodžius: „Mene, Mene, Tekel, Uparsin“, o tai reiškia: „esi pasvertas ir rastas per lengvas“.

Nežinau, kaip teisėjai teisėjauja jūsų šalyje, bet Pietų Afrikos Respublikoje mes kalbėjomės su keliais teisėjais, kurie yra mūsų draugai, ir paklausėme jų, kodėl sunkų nusikaltimą padariusiam asmeniui buvo paskirta švelnesnė bausmė nei numatyta įstatyme. Jie paaiškino, kad jei nužudymą įvykdęs asmuo buvo apsvaigęs nuo alkoholio ir nesuvokė savo veiksmų, tuomet jam taikomas šiek tiek kitoks vertinimas. Taip teisia žmogaus įstatymas. Tačiau Dievas laikosi kitokio požiūrio. Jis pasvėrė Belšacarą, kai šis buvo girtas, ir tuoj pat paskelbė Savo sprendimą: „Tu rastas per lengvas“. Kaip matote, Viešpats turi savo kriterijus ir svarstyklės, ir tai yra Dievo Žodis.

Rimtai pagalvokite apie šiuos žodžius: „Tu esi pasvertas ir rastas per lengvas.“ Juk Dievas ir šiandien naudoja tą patį kriterijų – Savo Šventąjį Žodį. Ir ant šių svarstyklių mes turime nuolat save sverti, kasdien tikrindami savo vaikščiavimą Jo akivaizdoje. Tikriausiai paklausite, kaip tai padaryti? Tuomet atsiverskite Bibliją – Ji jus pamokys. Pavyzdžiui, Senajame Testamente sakoma: „Nežudyk“, tačiau Naujajame Testamente žudiku vadinamas tas, kuris pyksta ir niršta ant savo artimo, vadindamas jį įžeidžiais žodžiais. Tai pirmas pavyzdys to, kokių kriterijų Dievas mums taiko.

Mato evangelijos penktame skyriuje, 23-24 eilutėse, rašoma: „Todėl jei neši dovaną prie aukuro ir ten prisimeni,

jog tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo dovaną ten, prie aukuro, eik pirmiau susitaikyti su broliu ir tik tada, sugrįžęs, aukok savo dovaną.“ Pastebėjote, kaip Dievo Žodis žvelgia į šį klausimą? Jame nesakoma, kad tu turi kažką prieš savo brolį, bet kad „tavo brolis turi šį tą prieš tave.“ Tuomet tu turėtum nueiti pas tą žmogų ir su juo susitaikyti. Tik tada tavo atneštą dovaną Viešpats priims kaip palankią auką.

Ar matote, koks yra Dievo matas mums ir kokios Jo svarstyklės! Dabar pasverkite save ant jų. Ar nebūsime per lengvi?! Juk jūs nežinote, kada, kokių metu ar kokiomis gyvenimo akimirkomis šios svarstyklės, esančios Dievo rankose, jus pasveria. Karalius Nebukadnecaras ir jo sūnus Belšacaras turėjo tokį stulbinantį Dievo liudijimą, kokio turbūt niekas kitas neturėjo. Abu jie buvo Dievo pasverti netikėtai, tuo metu, kai to visai nelaukė. O kaip yra su jumis, brangūs draugai?!

Taip pat žinote, kad mums neleidžiama svetimauti. Svetimavimas yra pasibjaurėtina nuodėmė. Pas mus Pietų Afrikoje, tarp baltųjų, ji vertinama labai neigiamai, tačiau nepaisant to, kas trečia pora išsiskiria. O Johanesburgo didmiestyje statistiškai kas antra šeima išyra. Tačiau liūdniausia, kad tai liečia ir tikinčiuosius. Įvairių bažnyčių pastoriai man yra pasakoję, kad pas juos yra šeimų, kuriose vaikai turi skirtingas pavardes, nes pirmasis vaikas buvo nuo pirmojo vyro, antrasis vaikas turi antrojo vyro pavardę, o trečiasis – trečiojo vyro pavardę. Tokie baisūs dalykai vyksta Pietų Afrikoje!

Tačiau Jėzus, kurio vardu mes vadinamės, šiuo klausimu pranoksta mūsų žmogiškąjį supratimą apie svetimavimą. Jis svetimautoju vadina net tą, kuris tik su geismu pažvelgia į moterį ir mintyse jos užsigeidžia. (Mt 5, 28) Ar tu tai supranti, vyre?! Jei tik kartą pažvelgsi į kitą moterį turėdamas nešvarių minčių, Viešpaties akyse tu jau išsiskyrei ir tapai svetimautoju.

Ką – per daug fanatiška?! Per siauras kelias, kuriuo reikia eiti, ir per status kalnas, į kurį reikia kopti?! Ir ar tai apskritai įmanoma?! Tuomet geriau išvis nesituokti, nei

tuoktis! Juk taip ir pasakė mokiniai, kai Jėzus jiems apie tai kalbėjo... Draugai, kaip su šiuo klausimu yra jūsų gyvenime? Prabudimo metu Dievo Žodis tampa gyvas ir aštrus – iš tiesų aštresnis už dviašmenį kalaviją. Ir šis Žodis mums bus lemiamas teismo dieną. Mes su juo neprasilenksime! Ne, nepavyks prasilenkti! Nuo Jo nepabėgsime, nes Jis mus pasivys! Juk tai paties Jėzaus Kristaus žodžiai, taigi Dievo matas.

Tačiau tai dar ne viskas. Pavyzdžiui, ką Šventasis Raštas sako apie apkalbas, paskalas ir šmeižtą? Biblijoje sakoma: „Jei tavo brolis tau nusidėtų, eik ir pasakyk jam apie jo kaltę prie keturių akių.“ (Mt 18, 15). Jei nenueisime pas jį, bet kalbėsime apie jo nuodėmę su kuo nors kitu, tai nusidėjėlis nueis į pražūtį, o ir mes kartu su juo, nes ne tik jam nepadėjome, bet ir apkalbėjome jį, trypdami ir pažemindami kitų akyse. Toks yra Dievo kriterijus tiems, kurie nesieltgia pagal Jo Žodį.

Deja, dažnai pamirštame, kad jei Viešpats veikia, Jis visada pradeda nuo mūsų, krikščionių. Mes gi esame specialistai, teigiantys, kad Jo veiksmai bus nukreipti ne į mus, bet į kitus. Tačiau pažiūrėkime, ką apie tai sako Jėzus: „Kodėl matai krislą savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje? Veidmainy, pirmiau išritink rąstą iš savo akies, o paskui pažiūrėsi, kaip išimti krislelį iš savo brolio akies.“ (Mt 7, 3.5).

Matote, kaip mus vertina visų teisėjų Teisėjas – Tas, kuris teis visus teismo dieną! Pagal mūsų supratimą ir požiūrį, mūsų pačių nuodėmės ir klaidos atrodo kaip krislai, o mūsų artimųjų klaidos, nuodėmės ir trūkumai – kaip rąstai, apie kuriuos tiek daug kalbame ir galvojame. Tačiau Dievas į tai žvelgia priešingai, vadindamas mus veidmainiais, kurie pirmiausia turi išsitraukti rąstą iš savo sugedusios širdies ir nedoro gyvenimo.

Yra žmonių, kurie nuolat kalba apie kitų nuodėmes. Jie tai daro net gerdami kavą ar arbatą su pyragaičiais. Tuo pat metu iš jų lūpų kaip iš gausybės rago pilasi naujienos: „Ar girdėjai, kad tas ir tas padarė tą ir tą?! Ar žinai, ką tas vaikas padarė?!“ Norėčiau kai ką pasakyti tiems, kurie mėgsta apkalbėti. Prieš kalbėdami apie kitų žmonių vaikus, pirmiausia papasakokite apie savo! Jei esate sąžiningas ir nuoširdus

žmogus bei tikras krikščionis, prieš kalbėdami apie artimųjų nuodėmes, pirmiausia išpažinkite savąsias! Ar suprantate, apie ką kalbu? Nuo šiol niekada to nepamirškite, nes to mus moko Biblija! Jei nenorime to matyti dabar, teks prabusti teismo dieną, kai jau bus per vėlu ką nors pakeisti, nes atėjo amžinoji pražūtis – nesibaigiančios kančios pragare.

Tikriausiai dabar suprasite, kodėl dažnai sakau žmoniems gerai pagalvoti prieš pradėdant melstis už prabudimą. Ar žinote, ką tai reiškia, kai Dievo Žodis tampa lemiamas ir veiksmingas – kai Jis iš tiesu tampa tikru „taip“ ir „amen“? Tada nebegalėsite gyventi kaip anksčiau, nes turėsite tikrai atsigręžti į Dievą ir visiškai sutvarkyti savo gyvenimą! Ar pasakytumėte, kad tai nėra lengva? Taip, žinoma, nelengva. Tačiau būtent tokioje šviesoje mes ir turime vaikščioti – Dievo Žodžio šviesoje!

Ar dalyvaujate Viešpaties vakarienėje? Ar žinote, kad Dievo Žodis sako, jog prieš imdami duoną ir vynuogių sulčių turime patys save išbandyti ir rimtai patikrinti? Pirmame laiške korintiečiams 11, 27 sakoma: „Todėl kas nevertai valgo tos duonos ir geria iš Viešpaties taurės, tas bus kaltas prieš Viešpaties kūną ir kraują.“ Tai reiškia, kad jei valgote Viešpaties vakarienės duoną ir geriate Sandoros vyną nevertai, jūs patys save teisiате. Neatsitiktinai po to seka žodžiai: „Todėl tarp jūsų daug silpnų bei ligotų ir daug užmigusių. Jei mes patys save teistume, nebūtume teisiami.“ (1 Kor 11, 30-31).

Pietų Afrikos gydytojams ne kartą esu sakęs, kad jie ne tik apžiūrėtų savo pacientus, bet ir paklaustų, ar jie dalyvavo Viešpaties vakarienėje. Svarbu, kad gydytojai, nesvarbu, ar jie tikintys, ar ne, to nepamirštų. Tie gydytojai, kurie yra krikščionys, turėtų tai ypač gerai įsidėmėti. Būtent dėl to daug Dievo vaikų yra silpni, neįgalūs ir sergantys – nes jie nevertai dalyvauja Viešpaties vakarienėje. Mūsų daug, tačiau duona – viena, todėl turime būti vieningi. Draugai, o kaip yra jūsų bendruomenėse? Ar tarp jūsų brolių ir seserų yra vienybė? Ar esate vienos minties?

Vynas simbolizuoja Kristaus kraują, kurio nevalia trypti kojomis. Juo esame atpirkti ir priklausome Viešpačiui!

Ar mes tai suvokiame?! Kai geriame iš Kristaus kančios taurės, ar iš tiesų susimąstome apie tai, ką sako Jo Žodis: „Jūs negalite gerti Viešpaties taurės ir demonų taurės. Negalite sėdėti prie Viešpaties stalo ir prie demonų stalo.“ (1 Kor 10, 21). Ką į tai pasakysite? Ar geriate iš abiejų taurių – šio pasaulio ir krikščionybės taurės? Ar sėdite prie dviejų stalų? Jei taip, tada nedirškite dalyvauti Viešpaties vakarienėje, nes ji pasitarnaus jūsų prakeikimui.

Galite prieštarauti, kad jau ilgą laiką dalyvaujate Viešpaties vakarienėje su kartėliu širdyje ir nesugebėjimu atleisti kitiems, tačiau iki šiol jums nieko neatsitiko. Bet ar žinote, kad taip elgdamiesi patys užneriate sau kilpą ant kaklo?

Kaip dažnai meldėtės šia malda: „Ir atleisk mums mūsų kaltes, **kaip ir mes atleidžiame** savo kaltininkams“? Tai reiškia, kad Dievas atleis jums taip, kaip ir jūs atleidžiate! Ir nė trupučio daugiau! Jei kam nors neatleidžiate, ir Dievas neatleis jums. Juk jūs patys suteikiate Jam tokią teisę, sakydami: „Atleisk mums, būtent taip kaip mes atleidžiame!“

Argi neskaitėte palyginimo apie žmogų, kuriam šeimininkas atleido labai didelę skolą, bet kuris nenorėjo būti gailestingas savo skolininkui? Tačiau skola, kurios šis nedorėlis pareikalavo iš savo artimo, buvo tik maža dalelė to, kas buvo atleista jam pačiam. Ar pamenate, ką padarė jo šeimininkas, išgirdęs apie šį poelgį? Ar jis nesupyko, sakydamas: „Nedoras tarne! Visą tą skolą aš tau atleidau, nes tu manęs maldavai! Argi neturėjai atleisti savo artimui taip, kaip aš atleidau tau?“ Tai pasakęs, valdovas atidavė nedorąjį tarną kankinimams, kol šis grąžins jam visą skolą. Taigi dėl to žmogaus kietos širdies valdovas iš jo išsireikalavo visą skolą, kurią anksčiau buvo jam atleidęs.

Viešpats baigia šį palyginimą žodžiais: „Taip ir mano dangiškasis Tėvas pasiels su jumis, jeigu kiekvienas iš širdies neatleisite savo broliui jo nusizengimų.“ (Mt 18, 35).

Kaip matote, Biblija nėra pasakų knyga, ir aš tuo neabejoju. Esu įsitikinęs, kad Dievo Žodis ir šiandien galioja! Todėl vargas žmogui, kuris tiki, kad Dievas atleido jam nuodėmes, bet neatleidžia savo artimui, kuris jam nusikalto! Vargas jam! Jei tu, būdamas toks, tvirtinsi, kad esi pakeliui į dangų, aš tuo

nepatikėsiu, nes svarbu ne tai, ką žmonės sau galvoja, o tai, kas parašyta Biblijoje. Kiekvienas žmogus yra melagis, o Viešpats yra tiesa, todėl viliuosi ir remiuosi tik tuo, ką sako Dievas, nes būsimė pasverti Jo Žodžio svarstyklėmis.

Brangūs draugai! Jūs priklausote skirtingoms bažnyčioms ir konfesijoms. Kaip tai yra pas jus? Ne jūsų bažnyčioje, bet kiekviename iš jūsų asmeniškai? Ar sveriate save Dievo Žodžio svarstyklėmis? Ar gyvenate pagal tai, ką kalbate? Galbūt kitiems pamokslaujate apie prabudimą, apie Šventosios Dvasios veikimą tarp žmonių ir Dievo karalystės kūrimą? Kieno karalystę iš tiesų statote ir su kokiomis jėgomis turite reikalų? Galbūt kalbate apie spiritizmą, juodosios magijos jėgas, bet nežinote, kad patys esate „juodose rankose“, nes savo gyvenime toleruojate tai, kas nėra Šventosios Dvasios vaisiai!

Ar tikrai esi tikras, kad turi amžinąjį gyvenimą? Tuomet patyrinėk Šventąjį Raštą, kuris yra tiesa, ir Jis tau pasakys, ar gausi amžinąjį gyvenimą, ar negausi! Baisu, jei žmogus gyvena viltimi, kad bus išgelbėtas ir turės amžinąjį gyvenimą, bet savo kelionės pabaigoje pamato, jog tai visai ne taip! Štai kodėl būtina nuolat tikrinti save ir savo gyvenimą Evangelijos šviesoje, sekant Viešpačiu.

Neseniai nutiko labai pamokantis įvykis. Vienas vokiečių kilmės vyras, kurio protėviai prieš daugelį metų atvyko į Pietų Afriką, turėjo aukštą padėtį, buvo autoritetingas, turtingas ir savo bendruomenėje laikomas geru krikščioniu. Staiga jis susirgo. Kai kreipėsi į gydytoją ir buvo apžiūrėtas, išgirdo sukrečiančią žinią. Gydytojas pasakė, kad yra bejėgis jam padėti, nes jis serga itin sunkia vėžio forma, o jo būklė beviltiška. Ar galite įsivaizduoti, kokią šoką sukėlė ši žinia?

Vienas iš mūsų darbuotojų aplankė šį ligonį, ir štai ką jis jam papasakojo: „Nuo tada, kai sužinojau apie savo ligą, su manimi pradėjo vykti kažkas neįprasto. Diena po dienos visas mano gyvenimas, pradedant vaikyste, praeina prieš akis lyg filmas. Prisiminiau, kad kadaise, labai seniai, buvau pažadėjęs vieniems žmonėms kažką svarbaus, bet to neišpildžiau. Nedelsdamas paskambinau sūnui ir paprašiau, kad nuvežtų mane pas juos. Atvykęs pas tuos žmones pasakiau,

jog mano gyvenimas eina į pabaigą ir kad Viešpats atskleidė man visas mano klaidas, primindamas ir šią neišpildytą skolą. Supratau, koks didelis apgavikas buvau. Norėdamas ištaisyti savo kaltę, išsitraukiau čekių knygelę ir išrašiau jiems didelę sumą...“ „Mano broli!“ – tęsė vyras, atsisukdamas į lankytoją. – „Nekalbėk su manimi apie politiką – nebeturiu tam laiko! Nekalbėk apie tai, kas vyksta pasaulyje, ir nepasakok nieko apie pinigus! Kadaise tai buvo mano tikslas ir gyvenimas, bet dabar man tai nerūpi! Turiu pasiruošti amžinybei! Viskam galas! Visos mano mintys, žodžiai, darbai ir poelgiai dabar stovi prieš mane – o kaip aš liūdžiu, kad taip gyvenau!...“ Taigi, šis žmogus jau artėjo prie savo gyvenimo pabaigos, tačiau jam tai vis dar buvo malonės metas.

Bičiuliai, pasitikrinkime save šiandien, kol mūsų ateitis dar priešakyje! Juk nežinome, kiek laiko liko kiekvienam iš mūsų! Ne veltui Mozė sakė: „Pamokyk mus skaičiuoti mūsų dienas, kad įgytume išmintingą širdį!“⁴ (Ps 90, 12). Vieną dieną turėsime stoti prieš Viešpatį, nesvarbu, ar esame tikri dėl savo išgelbėjimo, ar nesame. Visada turime remtis tuo, kad vieną dieną, kai to visai nesitikėsime, Dievas įžengs į mūsų gyvenimą. Tuomet Jis ateis su savo svarstyklėmis mūsų pasverti! Ir vargas mums, jei būsime per lengvi!

Gali būti, kad Dievas aplankys mus ne tada, kai klūpime ant kelių ar stovime už sakyklos, bet tada, kai žiūrime pornografiją ar esame kartu su paleistuve. Galbūt Jis pasigailės mūsų, kad nesusirgtume sunkia AIDS liga. *(Nes dabar kiekvienas ištvirtėlis turi skaitytis su šia galimybe, nes tai yra Dievo teismas nedorėliams. Tegul tai išgirsta visas pasaulis!)* Net jei mūsų kūnas išlieka sveikas, kokia iš to nauda, jei siela nukeliauja į pragarą! Viešpats gali mus pasverti net ir tą akimirką, kai esame pavydūs, susierzinę, ir pikti, kai turime piktų minčių arba dėl savo puikybės išaukštiname save virš kitų! Taip, mes nežinome, kokia ta akimirka bus ir kur ji mus užklups.

⁴ Biblijoje vokiečių kalba šie Mozės maldos žodžiai iš Ps 90, 12 pažodžiui išversti taip: „Išmokyk mus mąstyti apie tai, kad turime mirti, kad galvodami apie tai įgytume išmintingą širdį.“

Amerikoje gyveno labai graži mergina, kuri buvo tarsi akių vyzdys ir deimantas jos tėvams. Ji buvo išskirtinė, jau nuo mokyklos laikų buvo pripažinta „pirmąja“. Vėliau, studijuodama universitete, ji buvo išrinkta grožio karaliene, ir visi negalėjo atsigrožėti ja. Jos tėvai didžiavosi, kad pasauliui padovanojo tokią neprilygstamą gražuolę. Tą dieną, kai ji buvo karūnuota grožio karaliene, buvo surengta didelė šventė. Matydami savo dukrą, karūnuotą nuostabia karūna, tėvo ir motinos širdys prisipildė laimės ir džiugesio. Ir štai pokylis baigėsi, ir žmonės pradėjo skirstytis. Vos tik tėvai atsisveikino su dukra ir grįžo į namus, netikėtai suskambo telefonas. Pakėlusį ragelį, merginos motina išgirdo sunerimusį gydytojo balsą: „Nedelsdami atvažiuokite! Jūsų dukra yra reanimacijos skyriuje! Įvyko nelaimingas atsitikimas, ir jos būklė labai sunki!“

Kai tėvai atvyko į ligoninę ir įėjo į palatą, kuriame gulėjo jų dukra, motina negalėjo atpažinti savo gražuolės dukters. Jos veidas buvo iškraipytas ir subjaurotas. Ji gulėjo specialioje pakabinamoje lovoje, nes jos stuburas buvo sulaužytas, o kojos sutraiškytos. Aplink stovėjo lašelinės ir įvairūs aparatai, gulėjo švirkštai ir medicininiai instrumentai.

Motina tyliai priėjo ir prisėdo. Mergina vis dar buvo sąmoninga ir pajuto jos buvimą. „Mama!“ – atmerkusi akis, ji tyliai sušnabždėjo. – „Mama, atėjo mano mirties diena. Mama, tu mane išmokei, kaip jaunai merginai pasidaryti makiažą. Tu taip pat išmokei, kaip gražiai užsidegti cigaretę ir pakelti vyno taurę, kad ji skambėtų. Mama, tu išmokei mane, kaip rengtis, bet neišmokei, kaip mirti!... Ir štai dabar aš mirštu! Pasakyk man, ką dabar turiu daryti!“ Bet motina tylėjo. Gerklėje užstrigo gumulas, o iš akių nenutrūkstamai riedėjo ašaros. „Mama, paskubėk, aš mirštu! Ką man dabar daryti!!!“ Bet motina nieko negalėjo pasakyti. Taip ir mirė ši mergina. Ji buvo pasverta ant svarstyklių ir rasta labai lengva.

Pasakykite man, bičiuliai! Jei dabar mirtumėte, kokia būtų ši akimirka jums?! Kaip tai atrodytų jūsų gyvenime?! Ar ir jūs būtumėte pripažinti pernelyg lengvais? Ar gyvenate

pagal Šventąjį Raštą? Ar Dievo Žodis gali tai patvirtinti? Ar Jėzus ir jums gali pasakyti: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, pavesiu tau didelius. Eikš į savo šeimininko džiaugsmą!“ (Mt 25, 21).

Ar esi tam pasiruošęs? Ar mes esame tam pasiruošę? Pagalvokite apie tai! Pažvelkite į tai amžinybės, kuri neišvengiamai ateis, šviesoje! Aš jums nepamokslauju apie save! Pamiškite mane! Aš ateinu ir išeinu! Nekalbėkite apie mane kitiems, nes taip tik pakenksite mano tarnystės misijai! Kalbėkite apie Jėzų ir būkite ištikimi Jam! Susitvarkykite savo gyvenimą! Jis turėtų atitikti Šventąjį Raštą, bet ar tai matyti jūsų gyvenime?! O, kaip aš trokštu, kad Jo šventas buvimas jūsų gyvenime padarytų tai, kas įvyko pas mus, Pietų Afrikoje!

10 skyrius

Atsistok ir išpažink savo nuodėmes!

Septintajame Jozuės knygos skyriuje aprašomas vienas iš Izraelio tautos pralaimėjimų, kai jie buvo nugalėti ir turėjo trauktis nuo priešo. Dievo tautą ištikusi nelaimė kilo dėl Achano vagystės. Šio skyriaus šeštoje-tryliktoje eilutėse skaitome: „Jozuė perplėšė savo drabužius ir puolė veidu žemėn prie Viešpaties skrynios; taip jis ir Izraelio vyresnieji pasiliko ligi vakaro ir užsibarstė dulkių ant galvų. Jozuė sakė: ‘Ak, Viešpatie Dieve, kodėl Tu pervedei šitą tautą per Jordaną, kad atiduotum mus amoritams sunaikinti? O, kad mes būtume likę anapus Jordano! Viešpatie, ką man sakyti, kai Izraelis bėga nuo priešų? Juk tai išgirdę kanaaniečiai bei visi krašto gyventojai susitelkę apsups mus ir sunaikins. Ką tada darysi dėl savo vardo?’“ (Jozuės 7, 6-9).

Atsakydamas į šį šauksmą, Dievas tarė Jozuei: „Atsikelk! Ko guli kniūbsčias ant žemės? Izraelis nusikalto; jis sulaužė mano sandorą. Jie paėmė dalį to, kas buvo skirta sunaikinti; pavogė, paslėpė ir pasidėjo prie savo daiktų. Izraelitai negalėjo ištovėti prieš priešą ir bėgo nuo jo, nes susitėpė sunaikinimui skirtais daiktais. Aš nebebūsiu su jumis, jei nepašalinsite prakeikimo tarp savųjų. Kelkis! Pašventink tautą ir pasiruoškite rytojui, nes Aš, Izraelio Dievas, taip sakau: ‘Tarp jūsų yra sunaikinimui skirtų daiktų; tu neištovėsi prieš savo priešus, kol nepašalinsi prakeikimo tarp savųjų.’“ (Jozuės 7, 10-13).

Šioje istorijoje aiškiai matome, koks yra mūsų Viešpats ir ką reiškia gyventi su Dievu. Matome Dievo tautą po didžiulės pergalės, kai prieš ją sugriuvo Jericho sienos. O, kaip jie tuomet šlovino ir garbino Viešpatį, žinodami, kad tai – ne jų nuopelnas, o Dievo galybės pasireiškimas! Patyręs šią nuostabią pergalę ir nežinodamas apie Achano nusikaltimą, Dievo tarnas Jozuė išsiuntė žvalgus į priekį, visiškai pasitikėdamas dar viena būsima pergale.

O mes, pastoriai ir pamokslininkai! Kaip dažnai neturime nė menkiausio supratimo, kas vyksta mūsų bažnyčiose ir

bendruomenėse! Sekmadieniais bažnyčioje matome žmones – beveik visi, išskyrus kelias išimtis, išoriškai atrodo tarsi angelai. Stovėdami prieš juos, pamokslaujame apie didžiąją Dievo meilę ir gailestingumą, apie tai, kad Dievas mirė už mus ir kad per Jo mirtį ant Golgotos kryžiaus mes gavome išgelbėjimą ir nuodėmių atleidimą. Kai jie tai girdi, jiems, žinoma, nesunku tuo patikėti! Juk, atrodytų, kiekvienas be didelio vargo pateks į dangų! Tačiau, mūsų pareiga – visų pirma pasakyti jiems, kad jie negali išvysti Viešpaties veido, kol neatsisakys savo nuodėmių, bent jau kol nenustos meluoti ir vogti! Tai nereiškia, kad visada turime žmonėms sakyti, jog jie eis į pragarą. Tačiau jei stovime su Biblija rankose prie mirusiojo karsto, privalome bent jau pasakyti gyviesiems, kad jie atgailautų, jei nenori patekti į tą baisią amžinųjų kančių vietą.

Po šlovingos pergalės prieš Jerichą Jozuė, manydamas, kad viskas tebėra gerai, pasiuntė žvalgus iširti Gajaus miestą. Grįžę jie pranešė, kad to miesto gyventojų yra nedaug ir jiems nugalėti pakaktų dviejų ar trijų tūkstančių karių. Po pasitarimo buvo nuspręsta pasiųsti tris tūkstančius vyrų. Visiškai pasitikėdama būsima pergale, ši kariauna paliko stovyklą ir išžygiavo užkariauti miestą ir jo gyventojus.

Tačiau viskas susiklostė kitaip, nei buvo tikėtasi. Įvyko tai, ko niekas nelaukė. Priešas pasirodė per stiprus, ir Dievo tauta buvo priversta trauktis, palikdama trisdešimt šešis žuvusius karius gėdingo mūšio lauke. Išgirdęs apie tai ir pamatęs, kaip išrinktoji Dievo tauta traukiasi, tuo metu, kai pagonys džiaugsmingai šventė pergalę, Jozuė iš sielvarto perplėšė savo drabužius ir krito veidu į žemę priešais Viešpaties Sendoros skrynią, šaukdamas: „Ak, Viešpatie Dieve, kodėl Tu pervedei Savo tautą per Jordaną, kad atiduotum mus amoritams sunaikinti? O, kad mes būtume likę anapus Jordano! ...Juk tai išgirdę kanaaniečiai bei visi krašto gyventojai susitelkę apsups mus ir sunaikins. Ką tada darysi dėl savo vardo?“ (Jozuės 7, 7.9)

Taip meldėsi šis didis Dievo tarnas kartu su tautos vyresniaisiais, suvokdamas, kad dabar jie neturi jėgų įveikti priešą, kad velnias tapo per stiprus, o Dievo tauta, nugalėta ir

pažeminta, guli ant žemės. Visą dieną iki pat vakaro jie šaukėsi Dievo, kol Jis jiems atsakė ir, kreipdamasis į Savo tarną, griežtai tarė: „Kelkis! Kodėl parpuolei ant veido?“ Kitaip tariant, šiuolaikine kalba: „Nustok melstis! Kam Man to reikia?“

Draugai, sutikite – dvidešimtojo amžiaus krikščionybėje daug kalbama apie maldą ir būtinybę daugiau melstis. Kaip dažnai dabar girdime: „Kodėl mūsų dvasinis gyvenimas blėsta? Kodėl nevyksta prabudimas? Kodėl nevyksta dvasinis augimas? O, turbūt mums reikia daugiau melstis! Turėtume praleisti maldoje daugybę dienų ir naktų! Taip pat turėtume daugiau pasninkauti... Kodėl iš mūsų vidaus neteka gyvojo vandens upės? Kodėl šiandien pasaulyje taip mažai Dievo stebuklų? Kodėl pasaulis triumfuoja, ir velnias laimi pergalę po pergalės?! Kodėl?! O taip, iš tiesų turime daugiau ir uoliau melstis!“ Ir, pritardami tam, susirenkame į maldos susirinkimus ir meldžiamės, meldžiamės, meldžiamės...

Tačiau pažvelkime į šį konkretų atvejį. Kai Jozuė ir vyresnieji ilgai meldėsi ir šaukėsi Viešpaties, jiems apsireiškė pats Dievas ir tarė: „Užteks – liaukitės!“ Kreipdamasis į Savo tarną, Jis sako: „Kodėl tu parpuolei ant veido ir kodėl taip šauki? Kam Man to reikia? Kelkis, nes į Mano tautos tarpą įėjo nuodėmė, ir ji turi būti pašalinta.“

Maldos susirinkimai neturi jokios prasmės, jei neapvalome savo gyvenimo nuo nuodėmės. Dažnai pas mus ateina žmonės ir klausia, kaip mes žiūrime į pasninką? Tada aš jiems sakau, kad, mano nuomone, geriau skelbti pasninką ne savo skrandžiui, o savo nuodėmėms. Geriau normaliai valgyti, neduodant maisto nuodėmei, negu pasninkauti ir tęsti nuodėmiavimą.

Patikėkite, nėra prasmės fiziškai pasninkauti, jei nuodėmė ir toliau mus valdo. Kokia nauda, jei pasninkaujame, bet mūsų veidai paniurę, mes esame nedraugiški, pikti ir nekantrūs? Ar manote, kad toks pasninkas patinka Dievui? Ne – tai tik žmogiškas dalykas, todėl jis neturi jokios prasmės ar reikšmės Viešpaties akivaizdoje. Pažįstu vieną krikščionį, kuris labai dažnai ir ilgai pasninkaudavo, tačiau, kaip liudija jo žmona ir vaikai, būtent per tas vadinamąsias pasninko dienas jis buvo ypač nepakenčiamas namiškiams ir visiems aplinkiniams.

Fariziejus taip pat domino šis kūniško pasninko klausimas, į kurį Jėzus jiems atsakė: „Argi galite versti pasninkauti vestuvininčius, kol su jais yra jaunikis? Ateis dienos, kai jaunikis bus iš jų atimtas, ir tada, tomis dienomis, jie pasninkaus.“ (Lk 5, 34-35). Taigi, kaip matote, jei Jaunikis yra tarp mūsų – pasninkauti nereikia. Bet jei Jo nėra – tada, žinoma, turime pasninkauti.

Viešpats sako Jozuei: „Kelkis, kodėl parpuolei ant veido? Izraelis nusidėjo, jie sulaužė mano sandorą, kurią su jais sudariau!“

Draugai – jūs, kurie rengiate maldos susirinkimus – ar girdite šiuos Viešpaties žodžius?! Jis ir dabar sako: „Kodėl jūs tiek daug meldžiatės? Kodėl parpuolate ant savo veidų?“ Supykęs ant Savo išpirktos tautos, Viešpats aiškina Savo tarnui: „Aš nebebūsiu su jumis, jei nepašalinsite to, kas yra praeikta iš savo tarpo.“

Daugelis pamokslininkų sako, kad Viešpats bus su mumis iki pasaulio pabaigos, ir kad jei esame Dievo vaikai – Jis mūsų niekada nepaliks. Nesuprantu, kaip galima kalbėti tokias nesąmones. Viešpats yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius – Jis nesikeičia! Senojo Testamento Dievas yra ir Naujojo Testamento Dievas! Kartą šis Dievas ir pasakė Jozuei: „**Aš nebebūsiu su jumis, jei nepašalinsite praeikimo tarp savųjų!**“

Žinoma, tai šiurpūs žodžiai, tačiau, norime to ar ne, privalome juos priimti į širdį. Kitaip visa mūsų krikščionybė bus tik teatras, o mūsų „Dievas“ – tik stabas, susikurtas pagal mūsų širdies troškimus ir užgaidas. Tai – ne Biblijos Dievas, o tik mūsų proto ir vaizduotės išmislas! Pirmojo laiško korintiečiams 10-o skyriaus 11-oje eilutėje rašoma: „Visa tai jiems atsitiko kaip pavyzdžiai, ir tai yra užrašyta pamokyti mums, gyvenantiems amžių pabaigoje“ Ši istorija taip pat aprašyta Biblijoje ir turi didelę reikšmę mums, gyvenantiems paskutiniais laikais.

Kaip matyti iš šio pavyzdžio – šaukiančių žmonių maldą nutraukė pats Dievas, kuris liepė jiems liautis melstis, kadangi jų tarpe buvo kažkas, ką reikėjo sutvarkyti: Izraelis buvo nusidėjęs.

Šiuos žodžius – „Izraelis nusidėjo“ – mums tikriausiai sunku suprasti. Kaip tai įmanoma? Juk nusidėjo ne Izraelis, o tik vienas žmogus – Achanas! Kodėl Dievas pyksta ant visos Izraelio tautos?!

Matote, koks Dievo kriterijus! Nusidėjo tik vienas žmogus iš visos Izraelio tautos, bet Viešpats kalba apie visą tautą.

Grandinės, sudarytos iš atskirų grandžių, stiprumą lemia silpniausia grandis. Tai reiškia, kad jei visoje grandinėje yra tik viena silpna grandis, visa grandinė laikys ne daugiau nei ta silpniausia grandis. Taip pat yra ir tarp krikščionių. Kiekvienas, esantis mūsų gretose, yra tarsi viena su mumis, ir mes tampame neatskiriami nuo jo, todėl vieno nario nuodėmė užtraukia prakeiksmą visai bendruomenei. Tik tada, kai nuodėmė bus atskleista ir nubausta arba kai ją padaręs asmuo bus pašalintas iš bendruomenės, visi kiti taps laisvi. Būtent taip ir atsitiko šiuo atveju. Kai Izraelio tauta pašalino iš savo tarpo tą, ant kurio gulėjo prakeikimas, Dievas vėl apsigyveno tarp jų. Būtent tik po to, bet ne prieš tai!

Dar vienas dalykas, į kurį reikia atkreipti dėmesį. Tą akimirką, kai Viešpats staiga prabilo Jozuei, visi susirinkusieji aplink palapinę nustojo melstis. Neatsitiktinai Dievo Žodyje sakoma: „Budėkite ir melskitės“, ir žodis „budėkite“ pateikiamas pirmasis. Deja, mes, krikščionys, dažnai elgiamės priešingai. Maldą iškeliame į pirmą vietą, o budėjimą – į antrą ar paskutinę, arba net visai pamirštame apie jį.

Dievas kreipiasi į Jozuę ir atveria jam akis į tai, apie ką jis net nepagalvojo, melddamasis ir šaukdamasis dangaus – tai buvo tikroji jų pralaimėjimo ir Dievo rūstybės priežastis.

Argi ne taip yra ir pas mus? Kokia nauda iš to, kad meldžiamės už Dievo tautos dvasinį prabudimą ir pergalę, jei nuodėmė yra tarp mūsų! Jei vadiname save Kristaus Bažnyčia ir norime, kad Viešpats gyventų tarp mūsų, turime apsi-valyti. Juk pats Dievas pasakė: „Būkite šventi, nes Aš, Viešpats, jūsų Dievas, esu šventas“ (Kun 19, 2). Kai mūsų tarpe atsiranda kas nors nešvaraus ar nešvento, Dievas pasitraukia arba mus visiškai palieka – nes negali būti bendravimo tarp šventumo ir prakeikimo, tarp švaros ir nešvaros. Jei norime, kad Dievas pasiliktų mūsų tarpe, turime arba

sunaikinti tai, kas prakeikta, arba pašalinti iš savo tarpo tą, kas save surišo su nuodėme ir nenori su ja išsiskirti. Jei to nepadarys, Dievo tauta negalės pasiekti pergalės.

Būtent taip ir pasielgė Jozuė: jis sukviatė visus žmones ateiti pas jį, kaip Viešpats buvo liepęs – pagal gimines, šeimas ir šeimynas. Taip buvo atpažintas Achanas, kurio nuodėmė tapo Izraelio pralaimėjimo priežastimi. Atsigręžęs į jį, Jozuė tarė: „Mano sūnau, atiduok Viešpačiui, Izraelio Dievui, garbę bei prisipažink Jam ir pasakyk man, ką padarei; nieko neslėpk nuo manęs!“ Supratęs, kad buvo demaskuotas, Achanas galiausiai prisipažino: „Iš tiesų aš nusidėjau Viešpačiui, Izraelio Dievui, padarydamas tai ir tai. Pamačiau tarp daiktų prabangų apsiaustą iš Šinaro, du šimtus šekelių sidabro ir aukso gabalą, sveriantį penkiasdešimt šekelių. Aš jų užsigeidžiau ir juos pasiėmiau. Visa užkasiau į žemę, savo palapinės viduje, ir sidabras yra apačioje.“ (Jozuės 7, 19-21). Taip buvo atskleista ši padaryta nuodėmė.

Atkreipkite dėmesį: Achanas išpažino savo nuodėmę tik tada, kai pats Dievas ją atvėrė. O juk jis turėjo galimybę tai padaryti anksčiau, bet nepanoro ja pasinaudoti. Padaręs nuodėmę, jis ją slėpė ir dangstė, kad apie ją nesužinotų niekas iš aplinkinių. Tačiau prieš Dievą nėra nieko paslėpta, ir žiūrėkite, kaip Aukščiausiasis vertina tai, kas buvo padaryta.

Mes, krikščionys, tokiais atvejais dažniausiai sakome taip paprastai: „Viešpatie! Atleisk ir pasigailėk mūsų, nusidėjėlių“, kaip aklasis, kuris šaukė: „Jėzau, Dovydo sūnau, pasigailėk manęs!“ Atsakydamas į tai, Kristus pasišaukė jį pas save ir paklausė: „Sakyk man, ką nori, kad tau padaryčiau?“ Tuomet aklasis pasakė apie savo aklumą, ir Jėzus palietė jo akis.

Ar jūs suprantate, kodėl aš apie tai kalbu? Mes visada turime, taip sakant, griebti jautį už ragų. Tokia malda kaip „Viešpatie, atleisk man ir pasigailėk manęs“ nepadės. Ji tik pridengia mūsų dvasinį nešvarumą. Atskleisdamas Achano nuodėmę ir iškeldamas ją į šviesą, Dievas aiškiai pasakė, kad tarp Jo tautos yra tai, kas prakeikta, kad buvo įvykdyta vagystė, bet kaltas asmuo ją nusišėpė, taip apgaudamas kitus. Kai Jozuė paragino Achaną prisipažinti, šis prisipažino, kad iš

tiesų paėmė tai, kas buvo prakeikta, ir paslėpė tai savo palapinėje. Tuomet ten pasiūsti vyrai viską iškasė, atnešė ir padėjo visų akivaizdoje, tada Achanas ir jo šeima buvo užmėtyti akmenimis. Jų lavonai, kartu su gyvuliais ir turtu, buvo sudeginti o ant jų buvo sukrauta didžiulė akmenų krūva – kaip priminimas, kad Dievas netoleruoja nuodėmės.

Mąstydami apie šį pavyzdį, galbūt norėsime paklausti: „Bet kodėl jo žmona, sūnūs ir dukterys buvo užmėtyti akmenimis kartu su Achano? Juk Biblijoje sakoma, kad niekas nebus baudžiamas už kito nuodėmės?“ Deja, Biblija mums apie tai nieko nesako, tačiau galime daryti prielaidą, kad Achano žmona ir kiti šeimos nariai žinojo apie jo poelgį, bet ar dėl savo neišmanymo, ar sąmoningai jie apie tai nutylėjo.

Žinoma, norėtusi paklausti Achano žmonos: kodėl ji ne-nubėgo pas Jozuę ir nepasakė jam apie vyro neteisėtus veiksmus, iškeldama juos į viešumą? Juk tai būtų išgelbėję jos pačios, jos vaikų ir galbūt net jos vyro gyvybę! Kodėl žmona nesustabdė blogio?! Kodėl sūnūs neatsistoję ir nepasakė: „Tėve, Dievas to nepakęs!“

Deja, dažnai nutinka taip, kad žmonės susivienija nuodėmėje ir dangsto blogį. Taip elgiasi vyrai, matydami, kad jų žmonos nusideda. Taip dažnai elgiasi žmonos, kai nusideda jų vyrai, ir tėvai, kurie tylą pridengia savo vaikų nuodėmes. Taip žmonės tarpusavyje jungiasi nuodėmėse, užuot stoję Dievo pusėn ir sakydami: „Dievas to netoleruoja, todėl ir aš negaliu būti kartu su tuo!“ Taigi, šiuo atveju Achano šeimos narių tylėjimas buvo priežastis, dėl kurios jie sulaukė jo likimo ir buvo nubausti mirtimi.

Šioje istorijoje Viešpats visiems, kurie vadinasi Jo vardu, aiškiai parodo: nebus jokio dvasinio judėjimo pirmyn, jei tarp mūsų yra nuodėmė. Ar dabar suprantate, kodėl mūsų bažnyčiose yra taip, kaip yra? Nes Dievas, kuris kažkada taip elgėsi, yra tas pats Dievas ir šiandien. Ir jei dar neturėjote tokio susitikimo su Juo, žinokite, kad išmuš valanda, kai tai patirsite! Net jei tai įvyks ne šiame pasaulyje, o būsimajame, bet vieną dieną tai turi įvykti! Tada Viešpats taps regima tikrove, ir tada tiesa atsiskleis dangaus ir žemės akivaizdoje. Tai neišvengiama, ir nesvarbu, ar mes tuo tikime, ar ne!

Dar vienas dalykas, į kurį norėčiau atkreipti jūsų dėmesį. Kalbėdamas asmeniškai Jozuei, Dievas jam sakė: „Aš nebebūsiu su jumis, jei nepašalinsite prakeikimo tarp savųjų!“ Išgirdęs tai, Jozuė turbūt galėjo sušukti: „Viešpatie, ką tai turi bendro su manimi? Kodėl Tu mane apleidai? Juk nusidėjo kitas Tavo tautos vyras! Aš gi buvau Tau ištikimas!“ Tačiau tikras Dievo tarnas taip nesielgia. Jam pakako vien žodžių: „Izraelis nusidėjo“, ir tuo viskas jam buvo pasakyta. Jis neatsiejamas nuo tautos ir kartu su jais prisiima jos kaltę bei bausmę. Pagalvokite apie tai, Dievo tautos ganytojai! Rimtai apie tai pagalvokite!

Dabar atsiverskime Naująjį Testamentą, kad šie klausimai taptų dar aiškesni. Pirmojo laiško korintiečiams penktojo skyriaus vienuoliktoje eilutėje Dievo Dvasia mums kalba per apaštalą Paulių: „Bet jums rašiau, kad nebendratumėte su tuo, kuris vadinasi brolis, o yra ištvirkėlis, gobšas, stabmeldys, keikūnas, girtuoklis ar plėšikas. Su tokiu net nevalgykite kartu.“ Mes galbūt ne tik sėdime prie vieno stalo su tokiais žmonėmis, bet ir kartu su jais dalyvaujame Viešpaties Vakarienyje!

Ką dabar, kai stovime Dievo žodžio šviesoje, turėtume atsakyti?! Kuo mums tapo Dievas?! Kas nutiko krikščionybei?! Ką mums šiandien reiškia Biblija?! Jei ji mums nebeturi prasmės, tuomet gal meskime ją į ugnį!!! Jei ji yra Dievo Žodis, kodėl mes Jam nepaklūstame?! Argi pamiršome, kad nepaklusnumas Viešpaties akyse prilygsta burtininkavimo nuodėmei, o priešinimasis – stabmeldystei! Ar galite dabar suprasti, kodėl daugelis krikščionių yra tarsi apkerėti, bejėgiai, įsipainioję į velnio tinklus, neturintys poilsio naktimis, be ramybės savo širdyse, turintys pamaldumo išvaizdą, bet išsižadėję Dievo jėgos!

Taip yra todėl, kad mes rimtai nežiūrimė į Bibliją. Ji mums tapo tarsi pasakų knyga! Bet jei ji vis dar yra Gyvojo Dievo Žodis, tai kada pagaliau mes su baime priimsime ją kaip tikrąjį Dievo Žodį?! Argi pranašas Izaijas nesakė, kad Dievas gyvena tuose, kurie bijo Viešpaties ir dreba prieš Jo vardą! Ką šiandien darome su Dievo Žodžiu? Šiuolaikiniai teologai tiesiogine to žodžio prasme jį plėšo į gabalus, tvirtindami, kad jis

reiškia visai ką kita! Bet ir mes patys! Mes, krikščionys! Ką mes darome su Dievo Žodžiu? Galbūt jau trypiame jį savo kojomis, laikydami jį mėšlu ir purvu. Mums ne gėda sėdėti prie vieno stalo su žmogumi, kuris vadina save atgimusiu, krikščioniu ir Dievo vaiku, bet yra pavydus, godus, savanaudis ir gyvena ištvirkaudamas su jauna mergina ar ištekęjusia moterimi! Ir mes su visu tuo taikstomės, sakydami, kad turime daugiau šlovinti ir garbinti Viešpatį, daugiau melstis! O, kokia tamsa! Tuo metu, kai mūsų šviesa turėtų spindėti stipriau nei bet kada, mes patys esame tamsoje!

„Jozuė! Kelkis! Dabar ne laikas melstis ir gulėti veidu žemyn! kažkas negerai su Dievo tauta! Kelkis, mano tarne, tegul tauta pasišventina! Kol tai kas prakeikta yra tarp jūsų, nesitikėkite mano pagalbos, buvimo ir palaiminimo! Aš negaliu gyventi su tokia tauta ir pasilikti joje!“

Taip Viešpats kadaise atsitraukė nuo Izraelio, ir buvo tik dvi galimybės – arba pašalinti tai, kas prakeikta iš savo tarpo, arba prarasti Dievą. Garbė Viešpačiui, kad Jozuė buvo pasiryžęs padaryti viską, kad Dievas liktų su jais! O ką mes pasirinktume? Ar mes esame pasirengę pasirinkti tą patį?! Ar esame pasirengę pašalinti iš savo aplinkos ir savo gyvenimo tai, kas Dievo akyse yra prakeikta? Ar esame pasirengę padaryti viską, ką galime, kad mūsų maldos ir mūsų aukos būtų išgirstos ir priimtinos Dievui?

Žinote, kai mūsų misionierių stotyje vyksta maldos susirinkimas, jo nepradedame, kol nepaklausime visų, ar nėra nieko, kas mus skiria, ir ar kuri nors siela turi ką nors, kas dar nėra sutvarkyta. Kol tai nepadaryta, nėra prasmės melstis, nes priešingu atveju tai beprasmiška. Gaištame laiką, kai klaupiamės ir meldžiamės, bet tarp mūsų kažkas stovi! Kol tai nebus išvalyta ir pašalinta, geriausia išvis nerengti maldos susirinkimų. Galbūt pasaulis atrodytų visai kitaip, jei krikščionys mažiau melstųsi, nes jei meldžiamės, o mūsų gyvenimas nėra sutvarkytas, tuomet mes esame atviros durys, pro kurias šėtonas lengvai įeina. Malda be budėjimo ir švento gyvenimo yra atviros durys velniui. Tai lengvai pastebima klaidingų mokymų ir sektų pavyzdžiuose. Daugelis jų prasidejo būtent nuo maldos.

Brangieji, noriu dar kartą pakartoti Jėzaus žodžius iš Kalno pamokslo: „Todėl jei neši dovaną prie aukuro ir ten prisimeni, jog tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo dovaną ten, prie aukuro, eik pirmiau susitaikinti su broliu, ir tik tada sugrįžęs aukok savo dovaną“ (Mt 5, 23-24).

Matote, Viešpats nepakenčia, kai ateinate prie Jo altoriaus melstis nesusitaikę su savo artimu, broliu, seserimi, vyru ar žmona, nes tokia malda neturi jokios prasmės! O kaip tai yra pas jus?! Kiek daug pasaulyje yra nesusitaikiusių krikščionių! Kiek daug blogio, įsiskaudinimų, piktumo ir nesantaikos! Ir su tokiomis širdimis jūs lenkiatės ir meldžiatės, tikėdamiesi iš Viešpaties gauti tą ar aną!

Kaip jums sekasi tvarkytis jūsų namuose? Pirmojo apaštalo Petro laiško trečio skyriaus septintoje eilutėje Dievo žodis vyrams sako: „Ir jūs, vyrai, gyvenkite su žmonomis supratingai, kaip su silpnesniu indu, gerbdami jas kaip gyvenimo malonės bendrapaveldėtojas, kad jūsų maldos nebūtų trukdomos.“ Taigi, vyre, jei tavo požiūris į žmoną nėra tinkamas, jei širdyje jauti kartėlį prieš ją, tuomet tavo malda neturi jokios prasmės, nes Viešpats jos neišgirs.

Pas mus buvo vienas brolis, kuriam Dievo malonė šiuo klausimu atvėrė akis. Jis mums pasakojo, kad melddamasis šaukdavo „Aleliuja“ taip garsiai, kad jį girdėdavo kaimynai už trijų namų. Jam atrodė, kad būtent taip jis turėtų išpažinti Viešpatį be gėdos prieš žmones. Tačiau tuo pat metu jis kasdien ginčijosi su žmona ir ant jos riaumojo kaip liūtas. Pagalvokite patys, ar jo maldos ir „šventų žodžių“ žaismas galėjo paveikti kitus žmones, kai jo gyvenimas buvo toks?!

Draugai, turiu jums tai kalbėti, nes Viešpats mane ragina, o aš turiu būti Jam ištikimas! Esu Jo tarnas ir turiu daryti tai, ką Jis man įsako. Nenoriu, kad vieną dieną apie mane būtų pasakyta tai, ką kadaise Viešpats pasakė apie pranašus: „Jie yra lyg nebylūs šunys, kurie neloja. Jie mėgsta gulėti, snausti ir sapnuoti.“ (Iz 56, 10). Taigi pranašas ir pamokslininkas turi būti kaip šuo, kuris, perspėdamas apie pavojų, pradeda loti.

Dabar dar kartą trumpam grįžkime prie Achano istorijos. Atskleidamas jo nuodėmė, Dievas įvardino visus nešvarius dalykus, kuriuos jis padarė, tikraisiais vardais,

sakydamas, kad jis ne tik paėmė tai, kas buvo prakeikta, bet ir sulaužė sandorą, paslėpė, melavo ir išsižadėjo. Tuo noriu pasakyti: nesulauksime pagalbos, atleidimo ir išlaisvinimo, jei nuodėmes išpažinsime paviršutiniškai. Kai išpažįstame nuodėmę, turime prieiti prie jos šaknų ir išrauti ją su šaknimis. Nieko gero nebus, jei nutrauksime tik jos viršūnę. Jei pavogei, tai nesakyk: „Nežinau, kaip tai atsitiko. Tai buvo tiesiog klaida. Vėliau norėjau tai grąžinti...“ ir panašiai. Prisipažindamas, tiesiai šviesiai pasakyk, kad esi vagis. Nesakyk, kad matydamas tą ar aną, turi nešvarių minčių. Verčiau pasakyk Gyvajam Dievui, kad esi ištvirkėlis ir svetimautojas. Kiekvienas žmogus yra tai, apie ką galvoja. Žmogaus mintys yra jo tikrasis paveikslas, nes jos kyla iš netyros ir nepašventintos širdies.

Draugai, neabejoju, kad tarp jūsų yra daug tokių, kurie, nuoširdžiai trokšta sutvarkyti savo gyvenimą ir iškelti į šviesą prieš Viešpatį savo nuodėmes bei visą dvasinę nešvarą. Todėl, kreipdamasis į tokius žmones, noriu kai ką pasakyti kiekvienam iš jūsų šiuo klausimu asmeniškai. Jei buvote išpažinties, o po to pastebėjote, kad jos paslaptis nebuvo išlaikyta, niekada daugiau neikite pas tą, kuris buvo vienintelis liudytojas tarp jūsų ir Dievo. Kartoju, niekada daugiau neikite pas tą žmogų, nes jis buvo neištikimas, ir Dievas bus jo teisėjas! Niekas neturėtų kištis į jūsų išpažinties paslaptį. Tik tu, Dievas ir šis tarnautojas, kurio gyvenimas taip pat turi būti nuodugnai apvalytas.

Viešpats įsakė Jozuei surinkti žmones, kad jie galėtų apsisvalyti nuo to, kas prakeikta. Be šio apsisvalymo Dievas negalėjo daugiau būti tarp jų. Ar dabar suprantate, ką turite daryti, jei iš tiesų trokštate prabudimo? Ar žinote, ko jums reikia, jei norite, kad iš jūsų vidaus tekėtų gyvojo vandens upės? Pamiirškite maldą! Pamiirškite pasninką – ne to jums dabar reikia! Atgailauk už nuodėmę savo gyvenime! Eikite pas savo artimuosius. Ar viskas jūsų santykiuose su jais yra sutvarkyta? Pažvelkite į savo praeitį! Ar ten viskas jau išvalyta? Ar su visais jau susitaikėte? Ir jei dabar norite susitaikyti, neikite pas žmogų ir nesakykite: „Tu buvai neteisis dėl to ir to, ir dar ten suklydai“, ir nepradėkite ginčytis ir įrodinėti. Jei taip elgiatės,

tai jums apskritai nereikėtų niekur eiti! Pasilikite geriau ten, kur esate, su savo purvu ir nuodėmėmis! Susitaikyti galėsite tik tada, jei eisite savęs pažeminimo keliu! Kas nenusižemina, tas negali būti išaukštintas! Kas nepraras savo gyvybės dėl Viešpaties, tas jos negaus. Toks yra Dievo kelias!

Daugelis meldžiasi už prabudimą, todėl noriu jiems ką pasakyti. Nors nesu nei pranašas, nei pranašo sūnus, bet **tai** galiu pasakyti labai tvirtai. Galite melstis už prabudimą visą gyvenimą, iki pat mirties, bet jo niekada nesulauksite, jei nedarysite to, ką sako Dievas: „Atsistokite ir pašalinkite tai, kas prakeikta! Kiekvienas išvalykite savo gyvenimą – ir taip bus apvalyta visa bažnyčia! Būkite šventi, nes Aš esu šventas!“

Jei norime, kad Gyvasis Dievas būtų tarp mūsų, turime vengti nuodėmės ir apsivalyti nuo jos! Į ką šiandien pavarė Dievo atpirktoji tauta?! Kas nutiko Kristaus karių armijai mūsų paskutiniaisiais laikais?! Kur jis, dvasinis Izraelis?! Kur Sionas?! Perskaitykite pranašo Izaijo knygos šešiasdešimt ketvirtą skyrių ir susimąstykite apie šiuos žodžius: „Tavo šventieji miestai sunaikinti. Sionas paverstas dykuma, Jeruzalė sugriauta.“ (Iz 64, 10).

Pirmoji bažnyčia Jeruzalėje buvo pripildyta Dievo buvimo! Joje nuodėmė ne tik nebuvo toleruojama, bet ir nedelsiant baudžiama mirtimi, kad kartą ir visiems laikams parodytų, jog jokia nedorybė negali patekti į Dievo tautą! O kas dabar atsitiko bažnyčiai?! Į ką ji pavarė?! Kuo ji tapo žmonių sąmonėje?!

Kai kuriems bažnyčios sąvoka reiškia krikštą, apsilankymą joje per Velykas ir Kalėdas, dalyvavimą savo vestuvių dieną ir galiausiai paskutinį kartą – per savo pačių vadinamąsias „krikščioniškas“ laidotuves. Jie mano, kad jei priimsi Jėzų, iškart tapsi Dievo vaiku. Po to gali gyventi kaip nori. Nesvarbu, kaip. Pakanka, kad esi vadinamas Dievo vaiku. Tik Dievas, kuris yra tas pats nekintantis Dievas vakar, šiandien ir per amžius, dabar mums sako, kaip ir tuomet Jozuei: „Aš nebebūsiu su jumis, jei neišnaikinsite prakeiktojo iš savo tarpo! Kas turi ausis, tegu klauso!“

11 skyrius

Tai, ko Dievas mane išmokė per zulus

Pirmame laiške korintiečiams, devintajame skyriuje skaitome: „Būdamas nuo nieko nepriklausomas, pasidariau visų vergas, kad tik daugiau jų laimėčiau. Žydams buvau kaip žydas, kad laimėčiau žydus. Tiems, kurie laikosi įstatymo, tapau kaip besilaikantis įstatymo, kad laimėčiau besilaikančius įstatymo, nors pats nesu jam pavaldus. Tiems, kurie neturi įstatymo, buvau kaip neturintis įstatymo, – pats būdamas ne be Dievo įstatymo, bet pavaldus Kristaus įstatymui, – kad laimėčiau tuos, kurie neturi įstatymo. Silpniešiams pasidariau kaip silpnas, kad laimėčiau silpnuosius. Visiems tapau viskuo, kad vienaip ar kitaip kai kuriuos išgelbėčiau. Visa tai darau dėl Evangelijos, kad būčiau jos dalininkas. Argi nežinote, kad lenktynėse bėga visi, bet tik vienas gauna laimėtojo apdovanojimą? Taigi bėkite taip, kad laimėtumėte! Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko; jie taip daro, norėdami gauti vystantį vainiką, o mes – nevystantį. Todėl aš bėgu nedvejodamas ir grumiuosi ne kaip į orą smūgiuodamas, bet tramdau savo kūną ir darau jį klusnų, kad, kitiems skelbdamas, pats netapčiau atmestinas.“ (1 Kor 9, 19-27).

Iš visos širdies dėkoju Viešpačiui, kad Jo nustatyta tvarka galėjau tapti misionieriumi tarp juodaodžių, nes tai tapo man didžiuliu palaiminimu. Mes, baltieji, labai skiriamės nuo juodaodžių ne tik odos spalva, bet ir gyvenimo būdu, elgesiu, papročiais, įpročiais bei daugeliu kitų dalykų. Pavyzdžiui, kai atsistojame prieš įeinantį žmogų, parodome jam pagarbą. Juodaodžiai, kita vertus, lieka sėdėti. Jų nuomone, atsistojimas yra nepagarba įeinančiam asmeniui. Kalbėdami juodaodžiai niekada nežiūri kitam žmogui į akis, nes jie tai laiko įžūlumu. Jų šeimyninis gyvenimas taip pat labai skiriasi. Poligamija vis dar paplitusi tarp tų, kurie lieka ištikimi pagonybei, o jų gausių šeimų narių tarpusavio santykiai baltiesiems neįprasti ir keistoki. Labai griežtai laikomasi vyresniškumo ir įvairiausių taisyklių, susijusių su šeimos narių

teisine padėtimi. Žinoma, tai toli gražu ne viskas, ką būtų galima pasakyti apie jų gyvenimą. Pateikiau tik keletą pavyzdžių, kad parodyčiau didelius skirtumus tarp mūsų, skirtingų rasių atstovų.

Tačiau nors visos žemėje gyvenančios gentys ir tautos labai skiriasi viena nuo kitos, mes, krikščionys, vis dėlto esame pašaukti būti palaiminimu visiems ir būti tikrais Viešpaties mokiniais. Jėzus sakė, kad negalime būti Jo sekėjais, jei neišsižadėsime savęs. Negalime būti palaiminimu savo artimiesiems, nepriklausomai nuo jų rasės ar tautybės, jei neišmoksime vertinti kitų labiau nei savęs. Kai vadinamės Viešpaties tarnais, turime sugebėti išsižadėti ne tik savęs, bet ir mirti sau; ir tai turi būti ne tik gražūs žodžiai mūsų lūpose, bet ir mūsų gyvenimas. Kitaip neįmanoma! Ne veltui apaštalas Paulius minėtose eilutėse sako, kad jis daro klusnų ir tramdo savo kūną. Ir tai tikrai kainuoja.

Jei nesame pasirengę įžengti į mirtį su savuoju „aš“ ir savo kūnu, tai negalėsime tapti Kristaus mokiniais, o tai reiškia, kad negalėsime būti palaiminimu kitiems – o būtent toks yra mūsų pašaukimas! Juk, pasak Šventojo Rašto, mes privalome būti palaiminimu ne tik savo artimiesiems ir aplinkiniams, bet ir visam pasauliui, kuriame gyvename! Netikite manimi? Tuomet pažvelkite į Dievo Žodį ir rasite tam patvirtinimą Jėzaus Kristaus žodžiuose: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.“ (Mk 16, 15) ir kitoje vietoje: „Todėl eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu, mokydami juos laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs.“ (Mt 28, 19-20).

Ar galėsime išmokyti kitus laikytis Viešpaties įsakymų, jei patys jų nesilaikome? Ar galėsime kitus padaryti Jėzaus mokiniais, jei patys nesame Jo mokiniai? Ar galėsime pasakyti kitam: „Nevok“, jei patys esame nesąžiningi?! Ar sugebėsime mokyti kitus nuolankumo, kai patys esame arogantiški ir nesugebame būti nuolankūs?! Mes paprasčiausiai neturime moralinės teisės raginti juos keistis pagal Kristaus paveikslą, jei jie nemato Jėzaus mummyse ir jei Kristaus šlovė neatsispindi mūsų gyvenime.

Žinomas pamokslininkas ir evangelistas Čarlzas Sperdženas kartą savo studentams pasakė: „Kai kalbate apie dangiškus dalykus, jūsų veidai turėtų švytėti, o jūsų gyvenimas turėtų atspindėti Dievo šlovę. Kai giedate apie dangų, jūsų balsai turėtų skambėti kaip angelų balsai. Bet jei kalbate apie pragarą, jūsų veidai gali likti tokie, kokie yra, ir to pakaks.“

Matote, mes dažnai nesugebame kitų padaryti Kristaus mokiniiais, nes mumyse pačiuose matyti tik pragaras ir velnias. Jei savo gyvenime nedarome to, ko mus moko Biblija, vadinasi, esame ne Jėzaus, o šėtono mokiniai. Žinoma, mes galime vadintis Kristaus mokiniiais, bet, deja, tik vadintis. Kaip dažnai matome žmones, kurie vadina save krikščionimis, bet pažvelgę į jų gyvenimą matome, kad jų mokytojas yra velnias, bet ne Jėzus.

Dėka to, kad Viešpats mane pasiuntė pas juodaodžius, aš daug ko iš jų išmokau. Mes galime daug ko išmokti iš savo artimųjų. Kas visada sako: „Aš žinau“, tas yra kvailys ir dažniausiai nieko nežino. Tai nėra mano žodžiai – taip mums sako Biblija. Visada turime mokytis, taip pat ir iš tų, kurie mus supa. Pietų Afrikos Respublikoje dažnai sakau žmonėms, kad turime didžiulį privalumą gyventi šalyje, kurioje yra daug rasių, genčių ir tautybių. Tai turėtų mums pasitarnauti į gerą, nes suteikia puikią progą mokytis vieniems iš kitų. Net iš vaikų galime išmokti daug gerų dalykų, ir turiu pasakyti, kad iš jų tikrai turime ko pasimokyti. Ne veltui Jėzus, mokydamas savo mokinius, kartą paėmęs vaiką, pastatė jį prieš juos ir tarė: „...jeigu nepasidarysite kaip maži vaikai, neįeisite į Dangaus karalystę.“ (Mt 18, 3).

Netrukus po to, kai prasidėjo prabudimas, išgyvenau akimirką, kai pajutau didžiulį dvasinį sunkumą ir pajutau vidinį poreikį pasidalinti tuo su kuo nors kartu maldoje. Kiek pagalvojęs, nusprendžiau, kad sekančiam susirinkimui vadovaus kitas brolis, o aš vyksiu į kalnus melstis vienas. Mintyse apžvelgiau visus pažįstamus krikščionis ir išsirinkau dvasingiausią šeimą, su kuria galėčiau dalytis maldos bendryste. Apsisprendęs, išvykau. Nuvažiavęs keletą kilometrų automobiliu ir vėliau pakilęs aukštai į kalnus, pagaliau pasiekiau vietą, kurioje gyveno šie žmonės.

Pamatę mane, jie labai apsidžiaugė. Mano veidas tą akimirką buvo rimtas ir susikaupęs, nes, mano tuometiniu supratimu, pasninko ir maldos dieną negalima būti linksmam, todėl veidas turėjo būti kuo labiau surūgęs. Tačiau, priešingai nei aš, šeiminkai buvo laimingi kaip vaikai, o jų veidai švytėjo.

– O! Kokia puiki staigmena mums! – sušuko jie. – Sakyk, kas paskatino tave atvykti pas mus?

– Žinote, – atsakiau, – norėčiau visą šią dieną skirti pasninkui ir maldai.

– Tai puiku! Bet prieš pradėdami melstis, pirmiausia pagaminsime tau ką nors užkąsti.

Turiu pasakyti, kad zulų genties žmonės yra labai sveetingi. Neįmanoma užėjus į jų namus išeiti nepavalgius. Puodelis arbatos čia nesiskaito. Zulai neįsivaizduoja, kaip galima paleisti svečią jo nepamaitinus. Net jei jie yra neturtingi, jie ant stalo padės priešais jį viską, ką turi, o jei kieme turės tik vieną vištą, tai jie paruoš jums ją.

Todėl, kai mano draugai pradėjo kalbėti apie maistą, aš iš karto paprieštaravau, sakydamas, kad šiandien neturiu laiko nei valgyti, nei gerti, nes noriu visą dieną praleisti pasninkaudamas ir melsdamasis. Į tai jie pradėjo nuoširdžiai juoktis. „Ką!!! – juokdamiesi ištarė jie. – O gal tu norėtum, kad vieną dieną Viešpats mums pasakytų: „Aš buvau ištroškęs, o jūs nedavėte Man vandens, buvau išalkęs, o jūs nedavėte Man valgyti“? Ar nori mums paspęsti spąstus?! Ne jau, žinoma, kad mes to nedarysime ir tau nepaklusime! Taigi maloniai prašome įeiti į mūsų namus.“

Taigi man neliko nieko kito, kaip tik eiti į jų trobelę ir atsisėsti, o jie nuėjo gaudyti vištos... Negalima pagavus vištą iškart jos virti. Ją reikia papjauti, apipešioti plunksnas ir išdarinėti. Taip aš sėdėjau ir sėdėjau... Man atrodė, kad laukiu ne kelias valandas, o visą amžinybę. Įdomu, kad mes, baltieji, kažkodėl visada skubame. Mums visada trūksta laiko. Visada skubame, norime, kad viskas vyktų kuo greičiau. Beje, tai trumpiausias kelias į psichiatrinę ligoninę arba bent jau į neurozę. Kita vertus, juodaodžiai niekur neskuba. Jie visada turi laiko.

Sėdėdamas ir laukdamas, kol bus paruoštas maistas, kalbėjau pats sau: „O Dieve, kaip aš iššvaisčiau šį sekmadienį, kuris turėjo būti Viešpaties diena! Kokią nepataisomą klaidą padariau! Būtų buvę geriau jei nebūčiau čia atvykęs! Juk galėjau melstis kartu su kitais! Kiek daug būčiau galėjęs šiandien nuveikti! O dabar visa ši diena tiesiog prarasta! Diena, kuri turėjo būti pasninko ir maldos diena, buvo praleista laukiant maisto! Argi ne kvailai pasielgiau!!!“

Taigi, bardamas save, toliau sėdėjau ir nuolat žiūrėjau į laikrodį. O laikas vis bėgo... Jau atėjo pietų metas, o aš vis dar laukiau maisto. Pagaliau man atnešė šalto gėrimo, paskui puodelį arbatos. Tada jie padengė stalą, kuris tiesiog lūžo nuo maisto. Maisto buvo labai daug! Vištiena, įvairios kitos mėsos rūšys, ryžiai, bulvės, salotos, daržovės, vaisiai... Tai buvo tikri karališki pietūs, ir aš buvau vienintelis, sėdintis prie to stalo. *(Pagal zulų papročius garbingas svečias prie stalo paliekamas vienas. Prieš pradėdant valgyti, šeimininkai išeina iš kambario, kad svečias valgydamas galėtų jaustis visiškai laisvas).*

Šeimininkai paprašė palaiminimo, o aš pradėjau valgyti. Nors priešais mane padėta lėkštė buvo neįprastai didelė, joje vis tiek neužteko vietos bent po truputį sudėti viso man paruošto maisto. Vyras ir žmona taip uoliai manimi rūpinosi, kad galiausiai pasakiau: „Tai jau nebe valgymas, o ėdimas.“ Vos tik spėjau suvalgyti tai, kas buvo mano lėkštėje, jie padavė man desertą ir gėrimą. Po to atnešė „Coca-Cola“. „Mano draugai! – maldavau. – Aš daugiau nebegaliu! Tai nuodėmė taip prisivalgyti ir prisigerti!“ – „Gera, gerai! – pasakė jie. – Dabar tik išnešime indus, o tada melsimės.“ – „O! – beveik sudejavau. – Kaip dabar galiu melstis, kai mano pilvas toks pilnas!“ *(Matote, tuo metu mano maldos vis dar eidavo iš pilvo, bet ne iš širdies!)*

Kai stalas buvo nuvalytas, pagaliau atsiklaupėme ir pradėjome melstis. Nepraėjus nė porai minučių, vieta po mumis sudrebėjo. Nesugebėjau suvokti, kas vyksta. Susiėmęs už galvos verkiau ir vis kartoju: „Viešpatie, aš Tavęs nebepažįstu! Kaip tai įmanoma? Koks Tu esi? O, aš tikrai nepažįstu Tavęs, mano brangus, mylintis Viešpatie!“

Taip visiškai iš naujo pradėjau pažinti Dievą – tokį, kokio niekada anksčiau nepažinojau. Aš Jį pažinojau tik iš pasakojimų, piešiau savo vaizduotėje tarsi paveikslą, o savo protu kūriau tarsi paminklą. Deja, tai buvo ne tik mano, bet ir daugelio žmonių paklydimas. Per amžius ir kartas, mokymų bei knygų dėka, žmonės susikūrė Dievo įvaizdį, savo protu ir vaizduote pasidarydami sau stabą. Mes galime tvirtinti, kad Dievas yra toks ar anoks, kad tarnaujant Jam viskas turi vykti taip, kaip vyksta pas mus, ir jei ateiname pas Jį, viskas turi atrodyti tik taip ir ne kitaip. Taip elgdamiesi mes net neįtariame, kaip baisiai nusidedame. Mes neturime kurti sau stabų! Negalime statyti atvaizdų! Negalime tarnauti dievaičiams!

Galime aiškinti pagonims, kad jie garbina svetimus dievus, tačiau patys savo vaizduotėje statome didžiausią paminklą. **Tas „Dievas“, kurį mes įsivaizduojame – kuris duoda mums viską, ko trokštame, ir daro viską, ko iš Jo tikimės – yra ne kas kita, kaip mūsų vaizduotės stabas!** Tai ne Gyvasis ir Tikrasis Dievas.

Štai kodėl aš raudojau kaip vaikas, ir mano širdį sudaužė kartus suvokimas kokiam „Dievui“ iš tikrųjų tarnavau visus tuos ilgus praėjusius metus. Taigi Viešpats vėl ir vėl atsiskleisdavo man per šiuos juodaodžius, apreikšdamas Save visiškai kitaip, nei aš įsivaizdavau. Kelias dienas, savaites bei mėnesius negalėjau nustoti kartoti: „Viešpatie, aš visiškai Tavęs nepažįstu! O mano Dieve, koks gi Tu esi kitoks!“

Todėl, kai būsimą teismo dieną viskas bus išbandyta ugnimi, daugelis dalykų, kurie yra mumyse, sudegs! Daug kas pavirs dulkėmis ir pelenais; daugelis dalykų, kurie mums čia, žemėje, atrodė vertingi, neturės jokios vertės! Tai tėra žmogiški papročiai ir apeigos, mūsų proto ir sampratų vaisiai – visa tai, kas mumyse turi numirti.

Būtent tai ir nutiko man tada. Viską, ką buvau išmokęs – visas savo sąvokas ir įsivaizdavimus – turėjau palaidoti ir pradėti iš naujo. Tuo metu buvau tarsi mažas vaikas, pirmą kartą besimokantis dvasinio gyvenimo abėcėlės. Būdamas tokioje padėtyje, nebegalėjau nieko daryti

pats iš savęs. Negalėjau pasikliauti savo protu, todėl turėjau visiškai pasitikėti Viešpačiu ir sekti paskui Jį taip, kaip Jis mane vedė. Tai buvo kažkas visiškai naujo, ko iki tol nepažinojau, todėl dabar galiu sakyti: gyventi pagal Dvasią – tai gyventi visiškai kitame pasaulyje. Ir jei mes to nežinome ir taip negyvename, jei nesutinkame tapti visiškai valdomi Viešpaties, tuomet neverta melstis už prabudimą.

Mūsų senasis gyvenimas ir mūsų dvasiniai vynmaišiai turi būti visiškai atnaujinti. Priešingu atveju, net jei Dievas suteiktų mums savo Dvasios pilnatvę ir pripildytų mus savo naujuoju vynu, tai neturėtų jokios prasmės, nes netrukus paaiškėtų, kad viską praradome. Gali net nutikti taip, kad tie, kurie nėra gavę Šventosios Dvasios, bus aukštesniame dvasiniame lygyje negu tie, kurių gyvenime buvo šis nuostabus liudijimas. Šventajame Rašte sakoma, kad Jo mintys – ne mūsų mintys, ir mūsų keliai – ne Jo keliai. Todėl negali būti gyvenimo su Dievu ir nuolatinio vaikščiojimo su Juo, jei nesame pasiruošę dėl Jo paaugoti savo minčių ir kelių, sakydami: „Ne mano, bet Tavo valia, Viešpatie, tesipildo!“

Todėl esu be galo dėkingas Dievui, kad galėjau tiek daug išmokti iš zulų, kurie buvo tokie skirtingi nuo manęs, kitos rasės žmogaus. Stebėdamas jų gyvenimą, matydamas jų vaikišką pasitikėjimą, paklusnumą sekant Viešpačiu ir ištikimybę Jam, galėjau iš naujo įvertinti daugelį dalykų ir, su Dievo pagalba, juos ištaisyti savo gyvenime.

Kaip jau minėjau, baltiesiems žmonėms būdinga tai, kad mes visada skubame ir nuolat kažkur lekiame. Juodaodžiai nėra tokie kaip mes – jie linkę būti lėtesni ir neskubantys. Reikia pasakyti, kad dauguma nebaltyjų tautų iš prigimties yra tokios.

Pažinojau vyrą, kuris buvo evangelistas ir labai didelės bendruomenės pastorius. Jis taip pat buvo nebaltosios rasės atstovas. Kartą mūsų pokalbio metu jis pasakė: „Žinai, tai labai keista. Kai nueinu į baltųjų žmonių bažnyčias, nustembu pamatęs, kokie išsekę ir pavargę ten yra pastoriai bei pamokslininkai. Jei bažnyčios vadovas turi tris tūkstančius narių, tai jis visiškai neturi laiko. Jį sunku pasiekti – jis nuolat užimtas ir vis kažkur skuba. Ne kartą

girdėjau, kad dėl pernelyg didelio dvasinio darbo krūvio daugeliui jų teko kreiptis į gydytojus dėl ligų, atsiradusių dėl stipraus pervargimo. Man asmeniškai tai sunku suprasti, – tęsė jis. – Mūsų bažnyčioje yra trisdešimt tūkstančių narių, tačiau aš visada turiu laiko ir galiu su kuo nors kalbėtis valandų valandas.“

Tarp baltųjų žmonių nėra daug bažnyčių, kuriose būtų trys tūkstančiai narių. Dažnai tai nedidelės bendruomenės – kelios dešimtys ar keli šimtai žmonių, kuriems reikia dvasinės globos. Tačiau net toks narių skaičius dažnai tampa per sunkus pastoriams, ir jie greitai pavargsta. Manau, taip nutinka todėl, kad jie turi neteisingą požiūrį ir dar jie visada skuba. Tikėtina, kad tokie tarnautojai dar neatrado tikrosios Dievo ramybės ir nepatyrė, ką tai reiškia. Ar prisimenate įvykį, kai Jėzus su mokiniais buvo valtyje per audrą? Mokiniai išsigando, nes bangos daužė valtį, jų Mokytojas tuo metu ramiai miegojo. Jis miegojo visiškai ramiai, nes turėjo ramybę savyje...

Kad suprastume šių žodžių svarbą ir gilumą apie ramybę, pažvelkime į kitą vidinės ramybės pavyzdį, tačiau ne Jėzuje, o paprastame žmoguje. Pirmasis žmogus Adomas nesirūpino dėl žmonos, kaip dabar daro daugelis jaunimo, kurie jau būdami dvylikos ar trylikos metų galvoja apie mergaites ar berniukus. Galvodami apie tai, jie dažnai praranda ramybę, leisdami bemieges naktis! Kai kurie net patiria depresiją. Yra ir tokių, kurie dėl šios priežasties baigia gyvenimą savižudybe, nes viskas klostosi ne taip, kaip jie tikėjosi. Nusižudyti yra siaubinga! Savižudžiui yra tik vienas kelias – į amžiną pražūtį! Taigi gerai pagalvokite prieš darydami tokį pasirinkimą!

Vienas katalikų kunigas kartą pasakė: „Geriau nužudyti kitą nei save. Tai ne taip pavojinga kaip savižudybė, nes jei nužudai kitą žmogų, vis dar turi galimybę atgailauti ir gauti atleidimą. Tačiau jei pats nutrauki savo gyvenimą, tada atgaila ir atleidimas nebeįmanomi!“ Žinoma, cituodamas šiuos žodžius nesakau, kad jie yra visiškai teisingi, tačiau kalbant apie tai, kad žudikas gali atgailauti ir gauti atleidimą – tokia galimybė tikrai egzistuoja.

Taigi, kai Viešpats ruošė Adomui žmoną, Adomas buvo visiškai ramus ir kietai miegojo. Šis gilus miegas buvo siųstas jam iš aukštybių. Pats Dievas matė, kad Adomui negerai būti vienam, todėl asmeniškai pasirūpino juo.

Įdomu tai, kad prieš atlikdamas šį veiksmažodį Dievas išbandė Adomą ir aprodė jam visus gyvūnus, siūlydamas kiekvienam iš jų duoti tam tikrą vardą. (Senajame Testamente vardas visada apibūdindavo būtybės prigimtį ir charakterį). Taigi visi žvėrys praėjo Adomo akivaizdoje ir, turėdamas atskyrimo dovaną, jis galėjo apibūdinti kiekvieną iš jų, suteikdamas atitinkantį vardą. Pavyzdžiui, pro jį praėjo babuinas, jis jo nepavadino žmogumi. Taip pat ir beždžionės jis nepavadino žmogumi, nors ji buvo labai panaši į jį. Nors daugelis mūsų laikų mokytų žmonių nesugeba išvelgti skirtumų tarp žmogaus ir beždžionės, Adomas sugebėjo tai padaryti greitai ir neklystamai. Taip pat neabejojo, kad jo gebėjimas atskirti buvo nepalyginamai didesnis nei mūsų, šiuolaikinių krikščionių, kurie dvasiniame gyvenime beždžionės kartais atpažįsta kaip žmones, neišgelbėtuosius vadina tikinčiaisiais ir dvasiniais žmonėmis – net tuos, kurių gyvenimai to visiškai neliudija.

Tačiau Adomas gebėjo atskirti, todėl tarp visų gyvūnų būtybių, kurios praėjo pro jį, neatsirado jam tinkamos pagalbininkės. Tada Dievas užmigdė jį giliu miegu, kad tuo metu paruoštų jam žmoną. Adomas neturėjo bemiegių naktų, jis negalvojo ir nesvarstė apie partnerę ar draugę, nesirūpino savo ateitimi, bet viską paliko Dievui. Tik Dievas žino, ko mums iš tikrųjų reikia, o ko – ne.

Taigi Dievo ramybėje ir poilsyje slypi gyvenimas. Neatsitiktinai Viešpats sako, kad žmogui nėra naudinga nerimauti ar jaudintis. Juk per tai mes negalime pasidaryti aukštesni ar pakeisti savo plaukų spalvos. Kas daug rūpinasi – daug nusideda. Todėl Šventasis Raštas mums nurodo, kad tiek jaunas, tiek senas žmogus gali gyventi nuolatinėje vidinėje ramybėje.

Tačiau dar kartą grįžkime prie to, kad dažnai esame nekantrūs ir skuboti. Dievo Žodyje dažnai randame frazes „laukiantis Viešpaties“ ir „pasitikintis Viešpačiu“. Sakoma, kad tie, kurie, pasitikėdami Dievu, moka kantriai laukti, kol

išsipildys Jo valia, įgyja naujų jėgų. Biblijoje taip pat aiškiai ir nedviprasmiškai sakoma, kad kas tiki – neskuba. O tokie gali būti tik tie Dievo vaikai, kurie moka kantriai laukti Viešpaties ir Juo pasitikėti.

Galima būti suspaustam iš visų pusių, patirti gyvenimo negandas ir audras, bet vis tiek širdyje turėti ramybę. Ne veltui parašyta: „Ir Dievo ramybė, pranokstanti visokį supratimą, saugos jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje.“ (Fil 4, 7). Jei ši Dievo ramybė mūsų širdyje yra sutrikdyta, vadinasi, su mumis kažkas negerai. Kai mums kas nors nutinka, reikia pažvelgti į savo širdį, kad pamatyti, ar Dievo ramybė vis dar ten. Jei jos ten nėra, tai – neabejotinas ženklas, kad šėtonas jau yra ten įjęs. Tai tarsi raudonas šviesoforo signalas, įspėjantis, kad į mūsų gyvenimą atėjo kažkas, ko ten neturėtų būti. Tuomet reikia skubiai sustoti ir grįžti į tą vietą, kur ši vidinė ramybė buvo prarasta. Tai turime daryti visada, jei norime vėl priartėti prie Viešpaties.

Pamenate, kaip Apreiškimo knygoje Viešpats, kalbėdamas Efezo bažnyčiai, praradusiai savo pirmąją meilę, nėsako, kad jie turėtų melstis ir prašyti daugiau meilės bei ugnies tarnystėje? Ne, Jis sako: „Taigi prisimink, nuo kur nupuolei, atgailauk ir vėl imkis pirmykščių darbų...“ (Apr 2, 5). Taigi ir jūs prisiminkite, kada pirmą kartą atgailavote ir atsivertėte. Ar prisimenate, ką tada jautėte ir išgyvenote? Tą patį turėtumėte daryti ir dabar. Kiekvienas, praradęs pirmąją meilę Dievui, kurio širdyje nebedega ugnis ir kurio uolumas atvėso, turi atgailauti ir atsigręžti į Viešpatį kaip pradžioje, nes per savo dvasinio atšalimo laikotarpį jis vėl tapo pagonimi.

Ne veltui Viešpats sako: „Daryk ankstesnius darbus“, t. y. atgailos darbus, kuriuos darei pradžioje. Tai reiškia, kad turi sugrįžti į tą vietą, kur nusidėjai. Ir nebūtina melstis, kad tau būtų atsiųsta daugiau meilės – reikia tik atgailauti ir atsiversti. Kai tai bus padaryta, Dievo ugnis vėl įsižiebs. Tuomet svarbu prisiminti, kur įvyko nuopuolis, ir, grįžus ten, viską sutvarkyti. Negalime statyti savo dvasinio gyvenimo ant dulkių ir pelenų, t. y. ant nuodėmės, nes toks statinys neišstovės ir tikrai sugrius. Turime statyti ant vienintelio tikro pamato – Viešpaties Jėzaus, todėl bet koks purvas ir dvasinis

nešvarumas turi būti pašalintas. To nepadarę, niekada negalėsime daryti pažangos savo dvasiniame gyvenime.

Nuodėmė pažeidžia ne tik sielą, bet ir kūną, todėl tiek daug žmonių serga ir kenčia kūniškai. Dievas puikiai žino, kas žmogui naudinga, o kas žalinga. Tie, kurie nepažįsta Dievo, nesusimąsto, kad girtaudami daro nuodėmę, tačiau jų kūnas vis tiek kenčia ir serga. Jie taip pat nežino, kad rūkyti nevalia, bet jų kūnas jaučia, kaip tai kenkia. Panašiai yra ir mūsų dvasiniame gyvenime. Kai duodame vietą nuodėmei ir parodome neištikimybę Viešpačiui, mus kaltina sąžinė, mes kenčiame ir kankiname savo sielą, o tai vėliau atsiliepia mūsų sveikatai.

Matote, Dievo įstatymai nuo pasaulio sukūrimo yra įrašyti mummyse, mūsų kūne, todėl jei jiems priešinamės, pirmiausia maištaujame prieš save pačius, kenkdami sau. Todėl vidinę ramybę ir poilsį patiriame tik tuomet, kai paklūstame Viešpačiui. Ir Dievo Žodis taps mums tarsi vaistas, padėsiantis daugeliu atžvilgių.

Tai gerai žino juodaodžiai. Jie gerai supranta, kad pasitikėjimas Viešpačiu pripildo širdį ramybę. Todėl jie yra labai kantrūs laukdami. Būtent iš jų galėjau suvokti, ką reiškia „laukti Viešpaties“ ir kad Dievo laukimo laikas nėra prarastas laikas.

Jei zulų genties žmonės eina pas savo karalių, jie kečiasi labai anksti. Jie turi būti prie karaliaus namų, vos tik patekėjus saulei. Nuvykę ten, jie beldžiasi kitaip, nei paprastai darome mes. Jie stovi ant kelio arba prie vartų ir pra-neša apie savo atvykimą, šlovindami savo karalių ir giedodami jam šlovinimo giesmes, sakydami, kad tarp visų karalių nėra panašaus į jį, kad jis yra visų tautų valdovas, liūtas ir šeimininkas. Šis karaliaus šlovinimas ir liežuvio klišėjimas yra jų beldimo būdas. Todėl jie stovi lauke, kol karalius pasiunčia savo tarną ir liepia jiems užėti. Tačiau net ir tada žmogus neįeina į karaliaus namus, o tik prieina prie jo durų. Ir tik tada pats karalius, kreipdamasis į jį asmeniškai, pakviečia jį užėti.

Esu sutikęs zulus, kurie valandų valandas stovėdavo prie karaliaus namų ir laukdavo jo leidimo įeiti. Buvo atvejų,

kai, priėjęs prie tokio žmogaus klausiau, ar jis įsitikinęs, kad karalius žino apie jo buvimą, ir jis ramiai atsakydavo teigiamai.

– Ir ką jis jums pasakė? – Aš vis jo klausinėjau.

– Jis nieko nepasakė.

– Kaip nieko? – Aš nesupratau. – Kur jis dabar yra? Savo namuose?

– Ne, jis išvažiavo automobiliu. *(Paaiškėjo, kad karalius, pabudęs ir išėjęs iš namų, pamatė jį ir, apsisukęs, nuėjo išsimaudyti, persirengti ir papusryčiauti. Tada jis sėdo į automobilį ir pravažiavo šalia jo, netaręs jam nė žodžio).*

– Kada gi sugrįš karalius? – nustebęs toliau klausinėjau.

– Nežinau, – juodaodis gūžtelėjo pečiais.

– Tai ką tu čia tada veiki?

– Aš jo laukiu.

– Ir kiek ilgai dar lauksi?

– Kol jis vėl sugrįš.

– O! – sušukau negalėdamas susilaikyti. – Koks nedoras žmogus yra šis karalius! Kaip jis galėjo tylėdamas pravažiuoti šalia tavęs ir išvykti?! Ne, jei aš būčiau tavo vietoje, seniai būčiau išėjęs...!

– Ką tu sakai, baltasis! – pasipiktinęs pertraukė mane zulas. – Kaip tu gali taip kalbėti?! Juk jis yra mano karalius! Jei dabar iš čia išeičiau, tai būtų tas pats, kas trenkti ir spjauti jam į veidą! Vargas man, jei grįžęs karalius neras manęs šioje vietoje! Jis gi mane matė, todėl aš dabar neturiu kito pasirinkimo! Turiu jo laukti, kol jis sugrįš! Ir aš tai darau noriai, nes jis yra mano karalius, mano valdovas! Elgdamasis ne taip, kaip man patinka ir kaip aš noriu, jis man parodo, kad tai jis yra mano valdovas. Jei jis „šoktų pagal mano dūdelę“ ir vykdytų mano norus, jis nebūtų mano karalius, bet būtų man lygus! Tačiau jis yra mano šeimininkas, todėl ne jis turi manęs klausyti, o aš turiu jam paklusti!

Taip juodaodis zulas laukia savo karaliaus. Jis nesineršina ir nesipiktina. Jis kantriai laukia, kol karalius sugrįš ir pats su juo pasikalbės. Todėl jei tokiems žmonėms pasakysite, kad Dievas yra mūsų Karalius ir kad reikia Jo laukti,

jiems tai bus visiškai aišku ir savaime suprantama. „Žinoma, – iš karto sutiks jie. – Juk karalius yra karalius!“ Ne veltui Dievo Žodis sako, kad kantriai laukiantys Viešpaties įgauna naujų jėgų: „Jie pakils ant sparnų kaip ereliai, bėgs ir nepavargs, eis ir nepails“ (Iz 40, 31).

Dvasinis baltojo žmogaus ir jo krikščioniškojo gyvenimo nuopuolis yra tas, kad jis nuolat pernelyg skuba. Viskas jam turi vykti greitai. Ir būtent dėl to, kad mums visada trūksta laiko, mes neturime jo nei Viešpačiui, nei artimiesiems. Viskas mūsų gyvenime sukasi tik apie mus, ir mes patys sau esame lyg stabai. Viskas turi būti taip, kaip mes norime, kad būtų. Net Dievas, mūsų manymu, turėtų daryti tai, ko mes norime! Viskas turi vykti pagal mūsų mintis ir planus! Mes jau patys sau tapome dievais! Juodaodžių mąstymas ir gyvenimo būdas šiais klausimais labai skiriasi nuo mūsų, baltųjų, ir daugelį krikščionybės sąvokų jie supranta daug geriau nei mes.

Mes, baltieji, renkame savo lyderius ir valdovus, kad jie darytų tai, ko nori liaudis. Jei jie nedaro to, ko iš jų tikimės, mes juos perrenkame arba nuverčiame. Mūsų valdovai valdo ketverius, penkerius ar daugiau metų, o tada balsuodami išrenkame kitus. Juodaodžiai to nedaro. Jiems vadas yra vadas visą jo gyvenimą, kol jis miršta. Jis yra karalius, todėl valdo taip, kaip nori ir kaip jam atrodo tinkama. Visa valdžia yra jo rankose ir tik jis vienas turi visus įgaliojimus spręsti visus klausimus. Tik jis vienas gali valdyti, o visi kiti privalo paklusti jo valiai.

Šiomis dienomis daug kalbama apie rinkimus, balsavimo teisę ir žmogaus teises įvairiais klausimais. Juodaodžiams afrikiečiams šios sąvokos visiškai svetimos. Mes manome, kad kiekvienas turi turėti balso teisę. Jie sako, kad tokią teisę turi tik vienas asmuo – karalius arba genties vadas. Pas juos taip yra iš tiesų, todėl jie negali suprasti, kaip įmanoma, kad mūsų vyriausybės valdo šalia esant opozicijai. Kalbant juodaodžių sąvokomis, su priešu ir priešininku gali būti tik viena kalba – jį reikia nužudyti, smeigiant ietį jam į širdį. Jie nesvarsto kitų būdų spręsti tokius klausimus. Priešas turi būti sunaikintas bet kokia kaina! Dievo Žodis sako, kad jei kokie

nors namai, karalystė ar tauta yra tarpusavyje susiskaldę, jie negali išsilaikyti. Ir juodaodžiai tai puikiai supranta.

Žinoma, tokie klausimai priklauso politikos sričiai, o aš nesu politikas ir negaliu teigti, ar toks požiūris politikos srityje yra teisingas, ar ne. Taip pat nenoriu pasakyti, kad tai, kas juodaodžiams yra neginčijama, yra teisinga ir tobula. Kalbėdamas apie tai, noriu pabrėžti tik viena – jei mes, baltieji žmonės, savo supratimus apie vadovavimą perkeliame į dvasinį gyvenimą, tai toks mąstymas ateina tiesiai iš pragaro. Kaip juodaodžiai laikosi savo politinių principų, taip mes, krikščionys, turime įgyvendinti tą patį dvasiniame gyvenime. Jėzus yra vienintelis, kuris gali mus valdyti! Jis vienintelis turi būti mūsų Viešpats ir Karalius – pirmas ir paskutinis! Niekas kitas negali užimti Jo vietos! Krikščionio gyvenime negali būti jokios opozicijos Viešpačiui! Jėzus turi būti mūsų vienintelis Viešpats ir Karalius!

Štai kodėl taip gera skelbti Evangeliją tokiems pagonims. Jei pasakysite jiems, kad Jėzus yra Karalius, Viešpats ir Dievas, jie supras, kad atsidavimas Jam reiškia besąlygišką paklusnumą visam gyvenimui. Nuo tos akimirkos niekas kitas nebegali viešpatauti jų gyvenime – jie privalo gyventi tik Kristui, be jokių kompromisų. Jiems nereikia aiškinti, kad nuo šiol jie negalės tarnauti dviem šeimininkams. Jie tai puikiai supranta ir sako: „Taip, žinoma! Juk Dievas yra Karalius ir tik Jis vienas viską valdo, o mes turime būti Jam ištikimi iki pat mirties“. Todėl jiems nesunku laukti Viešpaties ir pasitikėti Juo. Jie samprotauja taip: „Dabar, kai jau kreipėmės į Dievą su savo poreikiais, galime juos visiškai atiduoti Jam, ir Jis savo laiku ims veiksmų. Mums reikia žvelgti į Jį, sekti Juo ir gyventi Jam!“

Brangūs draugai, papasakojau jums, kaip juodaodžiai krikščionys žvelgia į svarbiausius dvasinius klausimus. Kaip tai atrodo pas mus? Kaip dažnai pavargstame laukti, ar ne? Kaip dažnai laukimas tampa nepakeliamas, ir mes susinerviname, nebegalėdami ilgiau ištverti. Bet kodėl?! Kai kurie žmonės tai laiko aukšto dvasingumo požymiu, bet, deja, yra priešingai. Tai greičiau rodo, kad vis dar esame labai kūniški. Žmonės, kurie nuolat skuba tai šen, tai

ten, iš tikrųjų mažai dirba. Jie mano, kad daro daug, bet iš tikrųjų padaro labai mažai. Tačiau jei kantriai laukiame Viešpaties, viskas atrodo visai kitaip. Juk Jo viena diena yra kaip tūkstantis metų, ir per vieną dieną Jis gali padaryti tai, kam mums prireiktų tūkstančio metų sunkaus darbo. Man teko tuo įsitikinti savo kailiu.

Prieš prasidedant prabudimui, buvau nuolat užsiėmęs. Mano evangelizacijos trukdavo nuo aštuonių iki dešimties, o kartais net dvylikos mėnesių, dažnai po du susirinkimus per dieną. Kaip Petras, kuris nesėkmingai žvejojo visą naktį, taip ir aš iš visų jėgų stengiausi, bet nieko negalėjau sugauti. Buvau išsekęs ir nebegalėjau taip tęsti, todėl nusprendžiau visko atsisakyti. Po dvylikos nevaisingos tarnystės metų, kai jau buvau nuleidęs rankas ir beveik pasidavęs, man apsi-reiškė Viešpats ir tarė: „Erlo! Eik į gilumą.“

Tuos pačius žodžius Jis kartą pasakė Petrui, kuris at-sakė: „Mokytojau, visą naktį vargę, mes nieko nesugavome, bet dėl Tavo žodžio užmesiu tinklą.“ (Lk 5, 5). Ir būtent dėl to, kad šiuos žodžius pasakė Jėzus, o Petras Jam pakluso, per trumpą laiką buvo sugauta tiek daug žuvų, kad tinklas ėmė trūkinėti, o valtis, perpildyta žuvų, vos išsilaikė paviršiuje. Taigi, jei darbuojamės pagal kūną, galime tai daryti visą gyvenimą, iki pat mirties, bet pasieksime nedaug arba visai nieko. Tačiau jei dirbame pagal Dvasią, nuveiksime daug daugiau, iš pažiūros nieko ypatingo nedarydami.

Prasidėjus prabudimui, mano gyvenime buvo daug dienų, kada galėjau pasakyti: „Šiandien Viešpačiui atnešiau daugiau vaisių nei per visus mano ankstesnius dvylika metų!“ Ir taip iš tiesų buvo. Dvylikos metų sunkaus, įtempto darbo negalima buvo palyginti su viena diena! Tačiau tam turėjau išmokti pasitikėti Viešpačiu, Jam paklusti ir daryti tik tai, ką Jis liepia. Taip mano tarnystėje ėmė vykti daugybė dalykų, kuriuos gali padaryti tik Dievas, ir tada tapo įma-noma bėgti vis toliau į priekį, nepavargstant ir nenusilpstant. Man tereikėjo tik palaikyti pastovų ryšį su Juo, neliūdinti ir negesinti Jo Šventosios Dvasios.

Svarbiausia mūsų dvasiniame gyvenime – nuolat pasi-likti prie Jėzaus kojų. Biblijoje sakoma, kad turime nuolat

melstis. Žinoma, tai nereiškia, kad visą gyvenimą turėtume praleisti ant kelių užmerktomis akimis. Šie Šventojo Rašto žodžiai reiškia nenutrūkstamą ryšį su Dievu ir mūsų santykių su Juo tęstinumą. Taip pat svarbu, kad mūsų gyvenimas būtų visiškai klusnus Viešpačiui ir liudytų, kad Jis tikrai yra mūsų Karalius ir Viešpats. Juk būtent per tai mes iš Jo gaujame palaiminimus ir naujų jėgų.

Kaip zulas laukia savo karaliaus, kol jis ateis, taip ir mes turime taip elgtis savo maldose. Labai svarbu, kad mes lygiai taip pat lauktume savo Viešpaties ir nepabėgtume nuo Jo pralaukę pusę dienos, savaitę, mėnesį, metus ar net ilgiau. Deja, dažnai nutinka taip, kad, kurį laiką palaukę, mes pabėgame prieš pat Viešpačiui ateinant pas mus. Panašiai kaip Saulius, kuris neteko visų savo palaiminimų, nes nesugebėjo sulaukti Samuelio atėjimo ir padarė tai, ko neturėjo daryti.

Ak, šitas mūsų žmogiškas blaškymasis ir skubotumas! Kiek daug žalos jis mums padaro ir kaip dažnai aš anksčiau tai patirdavau! „Greičiau! – skubinau pats save. – Turime skubėti į susirinkimą! Negalime vėluoti!“ Taigi važiuojame ten taip greitai, kaip tik galime. Per tą skubėjimą galėčiau net palikti žmogų, kuris turėjo didelį poreikį. Ir ką gi... Kai tinkamu laiku atvykome į reikiamą vietą, pamatėme, kad žmonės dar nebuvo susirinkę ir tarnavimą teks pradėti vėliau. Tokiais atvejais turėdavome sėdėti ir laukti. „Žiūrėk, Erlo! – Viešpats man kalbėjo. – Aš tavęs nevedžiau, tu nebuvai Dvasioje...“

Žinoma, pasitaiko atvejų, kai esame per lėti ir todėl vėluojame, kaip vienas pamokslininkas, kuris atėjo į susirinkimą, kai susirinkusieji jau buvo išsiskirstę. Kitą kartą atėjęs jis ir vėl pavėlavo. Suglumęs jis pasidalijo su vienu broliu ūkininku ir paprašė jo pasimelsti, kad Viešpats jam parodytų, kas negerai. Jis norėjo sužinoti, ką Dievas per tai nori jam pasakyti. Ir tada šis ūkininkas jam paaiškino: „Argi nesupranti, kad tau tiesiog reikia keltis anksčiau rytais!“ Taip ir Lotui bei jo šeimai buvo liepta paskubomis išvykti iš Sodomos, tačiau jis neskubėjo.

Taigi svarbiausia, kad mūsų santykiai su Viešpačiu būtų tvarkoje ir kad visame kame Jam paklustume. Tuomet pats

Dievas mums nurodys kelią, nes Jis geriausiai žino, kada mums skubėti, o kada laukti. Jei pradėdote nervintis ar nekantrauti, žinokite, kad tai kyla tiesiai iš pragaro. Tai šėtono dvasia, o ne Dievo ramybės Dvasia, kurioje turime gyventi. Taip tik kenkiame sau ir Dievo darbui.

Deja, daugelis misionierių, nuolat skubėdami, padaro didelę klaidą. Kaip jau minėjau, juodaodžiai iš prigimties yra labai lėti. Jei susirinkimas turi prasidėti vienuoliktą valandą, jie būtinai ateis vėliau. Žinoma, yra ir kitų priežasčių, pavyzdžiui, daugelis neturi rankinių laikrodžių, o kai kuriems tenka eiti pėsčiomis iš toli ir pan. O jei misionieriai atvyksta nustatytu laiku į susirinkimą, o žmonių dar nėra, jie susinervina ir taip nusideda. Taip viena nuodėmė veda prie kitos ir prarandama visa palaima. Ar ne geriau, užuot nervinęsi, paklausti savęs: „Kam aš čia esu?“ Juk tikslas, dėl kurio atvykote, yra skelbti Evangeliją. Tad koks skirtumas, ar tai bus daroma vienuoliktą ar dvyliką valandą?! Tai kas svarbiausia turi išlikti svarbiausia, o visa kita – antraeiliai dalykai. Jei išliksime ramūs ir leisime Dievo ramybei viešpatauti mūsų širdyse, ji apsaugos mus nuo nuodėmės ir padės kantriai laukti to, ką Viešpats yra numatęs.

Taip, žmonėms gali būti sunku laukti. Galime prarasti dvasios artumą jei kas nors, pamiršęs apie punktualumą, priverčia mus laukti dešimt ar penkiolika minučių. Mums tai tiesiog siaubinga! Tačiau jei šalia to tu nerviniesi ir pyksti, argi tai ne siaubinga?! Ar tai ne taip jau ir baisu?! Žodžiu, nesusilaikiau ir susinervinau. Na ir kas čia tokio? Tai gali nutikti kiekvienam – nieko tokio. Mes galime būti tokie neprotingi, tokie akli – ir vis dėlto atrodyti pamaldžiais!

Mano draugai, mums nevalia nuodėmiauti! Kristus neatitiktinai pasakė moteriai, sugautai svetimaujant: „Eik ir daugiau nenusidėk“. Net jei kiti nusideda, mums tai nesuteikia teisės nusidėti. Jei mūsų artimieji elgiasi netinkamai, mes vis tiek turime elgtis teisingai. Net jei jie kūniški, mes vis tiek turime išlikti dvasiški. Mūsų gyvenimas ir vaikščiojimas Dievo akivaizdoje turi būti Dvasioje. Dievas yra Dvasia, ir mūsų ryšys su Juo turi būti nenutrūkstamas. Jei elgiamės pagal kūną, mes priešinamės Dievui ir negalime

būti vienybėje su Juo. Visa tai – vadinamosios „smulkmenos“, tačiau jos visai nėra smulkmenos. Visų šių dalykų Dievas mane išmokė būtent per zulus. Man teko daug ko iš jų pasimokyti ir peržiūrėti iš naujo.

Jeigu pagonyis priima Evangeliją, tada jiems tiesiog būtina pasikeisti. Dėl to viskas jų gyvenime pasikeičia. Bet ar žinote, kad mes, krikščioniškos tautos, turime daryti tą patį? Mums taip pat reikia visiškai pasikeisti, jei į mūsų gyvenimą ateina gyvoji Evangelija. Mes, baltieji, turime keistis taip pat, kaip ir juodaodžiai, nes pas juos šiuurkšti ir tamsi pagonybė, o pas mus nors ir subtilesnė, bet vis tiek pagonybė. Būtent šią „krikščioniškąją pagonybę“ turime atnešti ir padėti prie Jėzaus kojų, ir po to visas mūsų gyvenimas turi būti nuolat kontroliuojamas ir vedamas Šventosios Dvasios. Yra daug taip vadinamų „dievotų“ dalykų, kurie ateina tiesiai iš pragaro. Tačiau jei leidžiame Šventajai Dvasiai netrukdomai veikti mūsų gyvenime, Ji mus visiškai pakeičia ir padaro tikrais Dievo vaikais.

Galime nuvykti pas žydus, graikus, arabus, ir kitas tautas, ir ten pamatysime, kokie dideli skirtumai yra tarp mūsų, žmonių. Ką turėtume sakyti, kai su jais kalbamės? – „Ak, jūs esate visai kitokie! Jūsų sampratos ir pažiūros, jūsų gyvenimo būdas taip skiriasi nuo mūsų...! Kokie jūs keisti žmonės! Kaip galima taip mąstyti?“ Bet pagalvokite, ar tai bus teisinga iš mūsų pusės? Ar turėtume tikėtis, kad jie pasikeis ir taps tokie kaip mes?! Deja, būtent šią klaidą darome dažniausiai. Bet juk mūsų užduotis – ne padaryti kitus panašiais į mus, bet laimėti juos Viešpačiui. Prisiminkite, ką apie tai sakė apaštalas Paulius: „Žydamas buvau kaip žydas, kad laimėčiau žydus. Tiems, kurie laikosi įstatymo, tapau besilaikančiu įstatymo, kad laimėčiau besilaikančius įstatymo, nors pats nesu jam pavaldus. Tiems, kurie neturi įstatymo, buvau kaip neturintis įstatymo, – pats būdamas ne be Dievo įstatymo, bet pavaldus Kristaus įstatymui, – kad laimėčiau tuos, kurie neturi įstatymo. Silpniesiems pasidariau kaip silpnas, kad laimėčiau silpnuosius. Visiems tapau viskuo, kad vienaip ar kitaip kai kuriuos išgelbėčiau.“ (1 Kor 9, 20-22).

Tikiuosi, suprantate, ką noriu jums pasakyti. Tiesa, yra krikščionių, kurie šiuo klausimu nukrypsta į kitą kraštutinumą. Kartą mūsų misijoje lankėsi pamokslininkas, kuris sakė: „Kai esu tarp narkomanų – ir pats vartoju narkotikus. Kai esu tarp rūkančiųjų – ir pats rūkau, kad juos laimėčiau Viešpačiui.“

Toks požiūris iš esmės yra klaidingas. Net jei išoriškai atrodo silpnai, viduje turime išlikti dvasiškai stiprūs ir tvirti. Ne veltui apaštalas Paulius pabrėžė, kad nors jis tarp tų, kurie neturėjo įstatymo, buvo tarsi nepavaldus įstatymui, tačiau Kristaus įstatymas liko jame. Žinoma, neturime būti veidmainiai, bet svarbiausia – sugebėti išsižadėti savęs ir atsisaityti to, kas „mano“, laimėdami kitas sielas Viešpačiui. Tokio pat požiūrio reikėtų laikytis ir dvasiniuose klausimuose. Tai nereiškia, kad turėtume elgtis neteisingai, jei tie, tarp kurių esame, elgiasi neteisingai. Tačiau turime sugebėti nusižeminti ir leisti pačiam Dievui parodyti jiems kelią į tiesą.

Pavyzdžiui, tarp Dievo vaikų yra klausimas, dėl kurio kyla daug diskusijų ir nesutarimų. Pirmojo laiško korintiečiams dvyliktame skyriuje skaitome: „Yra skirtingų dovanų, tačiau ta pati Dvasia. Yra skirtingų tarnysčių, tačiau tas pats Viešpats. Ir yra skirtingų veiksmų, tačiau tas pats Dievas, kuris visa veikia visame kame. Bet kiekvienam suteikiamas Dvasios pasireiškimas bendram labui. Vienam Dvasios suteikiamas išminties žodis, kitam tos pačios Dvasios – pažinimo žodis, kitam – tikėjimas iš tos pačios Dvasios, kitam – išgydymų dovanos iš tos pačios Dvasios, kitam – stebuklų darymas, kitam – pranašavimas, kitam – dvasių atpažinimas, kitam – skirtingos kalbos, kitam – kalbų aiškinimas. Bet visa tai daro viena ir ta pati Dvasia, kuri dalija kiekvienam atskirai, kaip Jai patinka.“ (1 Kor 12, 4-11). Toliau tame pačiame skyriuje apaštalas Paulius sako: „Ar visi apaštalai? Ar visi pranašai? Ar visi mokytojai? Ar visi stebukladariai? Ar visi turi išgydymo dovanų? Ar visi kalba kalbomis? Ar visi aiškina?“ (1 Kor 12, 29-30).

Kai kurie krikščionys teigia, kad visi turėtų kalbėti kitomis kalbomis. Kiti sako, kad tai neteisinga, nes neatitinka to, kas parašyta Biblijoje, kuri mus moko, kad Šventoji Dvasia

veikia taip, kaip nori, dalydama dovanas Dievo vaikams taip, kaip jai atrodo tinkama. Tai nevyksta pagal iš anksto nustatytą schemą, bet pagal Dievo valią. Vienam žmogui suteikiama viena dovana, kitam – antra, o trečiam – trečia.

Taigi, susitiko du žmonės, turintys skirtingas nuomones apie kitas kalbas. Vienas jų sakė, kad visi be išimties turėtų kalbėti kitomis kalbomis. Kitas tai neigė ir, remdamasis minėtomis Raštų eilutėmis, bandė įtikinti savo pašnekovą, kad kitų kalbų dovana yra viena iš daugelio Šventosios Dvasios dovanų, todėl teiginys, jog visi turėtų kalbėti kalbomis, neatitinka Biblijos mokymo.

Taip jie sėdėdami prie stalo, svarstė, kiekvienas gindamas savo tiesą, o tas, kuris iš jų iš tiesų sakė tiesą, staiga supyko. Tai pastebėjęs jo pašnekovas tarė: „Jei tu esi teisingas ir tiesa yra tavo pusėje, tai kodėl nerviniesi ir pyksti?“ Pirmasis brolis dar ilgai negalėjo pamiršti šių žodžių ir atgailaudamas maldavo: „Viešpatie, atleisk man! Sakau, kad žinau tiesą, bet vis tiek pykstu. Teigiui, kad turiu tyrą, nepaneigiamą Evangeliją, o vis tiek nervinuosi, ginčijuosi ir kivirčiuoji!“

Matote, kaip tai negerai! Bet kokiomis aplinkybėmis turime išlaikyti ramybę savo širdyse, turėti artimą ryšį su Viešpačiu ir vaikščioti Jo Dvasioje, liudydami tiesą ne liežuviu, bet savo gyvenimu. Kitaip mūsų krikščionybė nieko verta. Jei esame susinervinę, irzlūs, nekantrūs, niūrūs ir pikti, bet kuris, pažvelgęs į mus, gali rodyti pirštu ir sakyti: „Pažiūrėk į jį! O jis dar vadina save krikščionimi!“ Ar tikrai manote, kad taip elgdamiesi galėsite laimėti kitą žmogų Viešpačiui? Tikrai ne! O kaip dažnai, deja, krikščionys stengiasi tai padaryti! Kaip dažnai atsitinka, kad atveriname burną ir pradėdami kalbėti, užuot pasimeldę širdyje ir su nuolankumu paklausę Viešpaties, kokia yra Jo valia ir ko Jis šiuo metu iš mūsų tikisi. Kaip svarbu tokią akimirką paklausti Dangiškojo Tėvo: „Viešpatie, ko Tu nori, kad aš padaryčiau?“ arba „Ką turėčiau dabar pasakyti?“ O jei Viešpats mums nieko neat-sako, tuomet turėtume tylėti ir nieko nesakyti.

Negalime laimėti sielų ir būti palaiminimu kitiems, jei nesame pasirengę atsižadėti savęs ir palikę tai, kas mūsų, gerbti kitą labiau už save, tapdami kiekvienam tuo, kuo jis

yra. Tik tada, kai esame pasiryžę tam, mūsų gyvenime gali išsipildyti tai, apie ką rašė apaštalas Paulius: „Žydams buvau kaip žydas, kad laimėčiau žydus. Tiems, kurie laikosi įstatymo, tapau besilaikančiu įstatymo, kad laimėčiau besilaikančius įstatymo... Silpniesiems pasidariau kaip silpnas, kad laimėčiau silpnuosius. Visiems tapau viskuo, kad vienaip ar kitaip kai kuriuos išgelbėčiau.“ (1 Kor 9, 20.22). Tegul Viešpats padeda ir mums pasiekti tokią dvasinę būseną, kurioje nebūtų sunku išsižadėti savęs. Nes tik tada Dievas galės mus panaudoti kitoms sieloms gelbėti!

Paulius apie save sakė, kad buvo nepriekaištingas pagal įstatymą ir gyveno pavyzdingą gyvenimą, tačiau buvo pasiruošęs išsižadėti savęs. Jis žinojo, kiek tai kainuoja, todėl galėjo pasakyti: „aš kasdien mirštu.“ (1 Kor 15, 31). Tik taip, kasdien mirdami, nuolankiai nešdami savo kryžių, galime būti nukryžiuoti kartu su Kristumi. Šis kryžius yra sunkus ir neturi nieko bendra su kryželiu, kurį kai kurie žmonės nešioja ant kaklo. Šis kryželis yra labai lengvas ir nesunkiai nešiojamas. Tačiau tikrasis kryžius nėra lengvas ir nėra toks malonus. Kai Kristus nešė savo kryžių, kartais Jis neišlaikydavo ir krisdavo po jo svoriu, todėl kitas žmogus turėdavo padėti nešti Jo naštą.

Krikščionio kryžius taip pat nėra mažas. Jį nešdamas negali eiti tiesiai, aukštai iškėlęs galvą, bet turi žemai pasilenkti po juo. Žmogus, kuris tikrai neša savo kryžių, yra nuolankus ir žemai palenktas. Būtent tai yra ženklas, kad jis neša savo kryžių ir kad Jėzus yra jo širdyje. Jei žmogus arogantiškas ir išdidus, jei mano, kad jis protingesnis ir aukštesnis už savo artimuosius, vadinasi, jo širdyje gyvena velnias. Nesuklysiu taip sakydamas, nes tik velnias gali mūsų širdyse pasėti išdidumą ir aroganciją. To negalėjo padaryti Jėzus, kuris mokė: „mokykitės iš manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies.“ (Mt 11, 29). Žmogus, kurio širdyje iš tiesų gyvena Kristus, yra romus, malonus ir švelnus kitiems. Jis negali būti šiurkštus ir beširdis artimo atžvilgiu, nes Viešpats niekada toks nebuvo.

O, kaip svarbu mums išmokti nešti savo kryžių! Tas, kuris neša savo kryžių, negali apsiginti. Kai jį muša, jis

nedrįsta keršyti, nes neša kryžių ir dėl to yra pasmerktas mirčiai. Toks žmogus nebeturi jokių teisių. Jam daugiau nieko nebeprisilauso. Jis tampa pasaulio pajuokos objektu, kuris daro su juo ką nori. Jį kala prie kryžiaus, ir viskas, ką jis gali daryti, tai melstis už tuos, kurie jį nukryžiuoja, kaip kadaise darė Jėzus, sakydamas: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.“ (Lk 23, 34).

Kasdien nešti savo kryžių, nuolankiai kęsti užgauliojimus ir įžeidinėjimus – tai neatsiejama žmogaus, vadinančio save krikščionimi, gyvenimo dalis. Nežinau, ar žmogus turi teisę vadintis krikščionimi, jei jis neneša savo kryžiaus. Galbūt toks žmogus jau seniai priklauso prie tų, apie kuriuos apaštalas Paulius su liūdesiu rašė: „Daugelis – apie juos ne kartą esu jums kalbėjęs ir dabar net su ašaromis kalbu – elgiasi kaip Kristaus kryžiaus priešai“ (Fil 3, 18).

Taigi galima vadintis krikščionimi, bet iš tikrųjų būti Kristaus Kryžiaus priešu, einančiu prieš Jį. Tas, kuris nenori išsižadėti savęs, kuris nuolat kaltina kitus, ieškodamas sau pasiteisinimų, paprasčiausiai negali būti draugas ir sekėjas To, kuris be priekaištų nešė savo kryžių į Golgotą. O, kaip tai baisu – skelbti Kristų kitiems, bet būti atstumtam dėl to, kad nenešei savo kryžiaus ir nenorėjai išsižadėti savęs. Ir kaip gaila, jei visą gyvenimą vadiname save krikščionimis ir esame įsitikinę, kad tikrai tokiais esame, o kelionės pabaigoje sužinome, kad viskas buvo veltui ir kad mūsų likimas – amžinas pasmerkimas!

12 skyrius

Kaip tapti tinkamu indu?

Brangūs bičiuliai, jei žvelgiame aplink ne aklomis, bet atviromis akimis, galime pasibaisėti tuo, kaip šiandien atrodo pasaulis. Ypač liūdina tai, kad per pastaruosius penkiasdešimt metų krikščionių skaičius sumažėjo beveik tris kartus, o kiti nekrikščioniški tikėjimai ir bedievyystė plinta vis labiau. Beveik visose bažnyčiose, su nedidelėmis išimtimis, lankomumas pamaldose mažėja. O tie, kurie dar turi šiek tiek dvasinės gyvybės, turėtų šauktis Viešpaties ir prašyti, kad Jis pasigailėtų mūsų ir sustabdytų šį smukimą.

Nesuprantu, kaip kai kurie krikščionys gali likti patenkinti esama padėtimi. Apsidairykite aplink save ir pažiūrėkite! Kaip nepasibaisėti tuo, ką dabar matote ir girdite! Tik Dievas žino, ką dar gali atnešti ateitis. Todėl mums belieka tik vienas kelias – tikras dvasinis prabudimas, pagrįstas Biblija ir Viešpaties suteikiamas per Šventąją Dvasią. Jei nepatirsime to tikro prabudimo, pateksime į neigiamą įtaką ir būsime nunešti klaidingos srovės. Kitos išeities paprasčiausiai nėra!

Štai kodėl kiekvienas tikintysis turi būti degantis krikščionis, kurio širdis liepsnoja dėl Viešpaties. Tačiau kiekvienas, kuris vos rusena, gali būti vadinamas Danguos karalystės išdaviku! Todėl, jei tokie Dievo vaikai praranda išgelbėjimo užtikrintumą, galime tuo tik džiaugtis – ir kuo greičiau tai įvyks, tuo geriau! Meldžiu Dievą, kad tokie krikščionys kuo greičiau pabustų iš savo dvasinio miego. Toli gražu nenoriu raminti ar guosti tikinčiojo, kuris neatiinka to lygio, kurio iš jo tikisi Viešpats.

Jei kas nors man sako, kad Pietų Afrikoje vykstantis prabudimas yra kažkas netikro, ar kad jame yra kažkas nebiblinio ir nešvaraus, aš jam atsakau: „Broli, jei žinai ką nors geriau, parodyk man tai, o ne ateik su tuščiais žodžiais ir apsimestiniu pamaldumu, išsižadėdamas jėgos iš aukštybių“. Evangelija ir žodis apie Kryžių turi būti Dievo jėga, galinčia apversti ir pastatyti ant kojų šiandieninę formaliąją krikščionybę padarydama su ja tai, kas kadaise įvyko Jeruzalėje!

Kiekvienas krikščionis turėtų būti degantis Jėzaus Kristaus liudytojas! Kiekvienas be išimties, jaunas ar senas, vyras ar moteris, vienišas ar vedęs. Daugiau nebegalime savo tarpe toleruoti tų, kurių širdys dėl Viešpaties neplaka nei dieną, nei naktį ir kuriems Dievo darbas nėra pirmoje vietoje! Mes, vadinantys save krikščionimis ir Jėzaus Kristaus pasekėjais, turime gyventi taip, kad Jis būtų mums Pirmasis ir Paskutinis, mūsų gyvenimas ir mūsų kasdienė duona!

Atėjo laikas, kai niekam nebegalima gėdytis Viešpaties vardo ir kai kiekvieno žmogaus tikėjimas turi būti matomas visiems! Pasaulis daro viską, ką gali, kad triumfuotų velnias. O kada mes, krikščionys, pagaliau pradėsime taip pat kovoti dėl savo Gelbėtojo? Pasaulis kovoja dėl šėtono valdžios, o velnio tarnai viską daro jo šlovei ir jo viešpatavimui žmonių sieloms! Tad juo labiau mes, krikščionys, turėtume tai daryti dėl savo dangiškojo Karaliaus ir Viešpaties!

Negalime pamiršti, kad laiko lieka labai nedaug, nes viskas eina į pabaigą. Gyvename tuo metu, apie kurį parašyta: „Žinok, kad paskutinėmis dienomis ateis sunkūs laikai. Nes žmonės bus... turintys dievotumo išvaizdą, bet atsižadėję jo jėgos.“ (2 Timotiejui 3, 1.2.5). Būtent apie juos apaštalas Paulius rašė: „Šalinkis tokių žmonių“. Todėl venkite kiekvieno taip vadinamo krikščionio, turinčio tik pamaldumo išvaizdą, bet išsižadančio Dievo jėgos! Be to, ištirkite ir patys save – ar nesate tokie?

Giliau pažvelkite į šiuos žodžius ir pagalvokite: ar ne laikas mums pradėti rimtai žiūrėti į Dievo Žodį. Kiek ilgai dar šlubuosime ant abiejų kojų?! Argi jau neatėjo tas laikas, kai iš tiesų turėtume atiduoti garbę mūsų Dievui ir kad mūsų gyvenimas taptų ištikimu liudijimu, jog tik Jis vienas yra Tiesa, o Biblija – mūsų kelrodis į Jį? Pagaliau turi išmušti ta valanda, kada Viešpats taps mūsų galutiniu ir lemiamu žodžiu!

Kai Dievas veikia, Jis veikia taip, kaip nori. Nežinau, kodėl, bet Jis veikia būtent per mus, žmones. Dievui reikia žmogiškų indų, todėl kyla klausimas – kaip mums tapti indais, tinkamais naudojimui Jo šventose rankose? Su

šiuo klausimu susiduriame visur. Krikščionys dažnai klausia: „Ką mums daryti, kad Dievas suteiktų mums dvasinį prabudimą? Ko tam reikia? Kaip galime tapti indu, priimtinu mūsų dangiškajam Valdovui?“

Antrojo laiško Timotiejui antrojo skyriaus devynioliktoje – dvidešimt pirmoje eilutėse rašoma: „Bet tvirtai stovi Dievo pamatas, turintis tokį antspaudą: ‘Viešpats pažįsta savuosius’ ir ‘Tepasitraukia nuo neteisybės kiekvienas, kuris šaukiasi Kristaus vardo’. O dideliuose namuose yra ne tik auksinių ir sidabrinų indų, bet ir medinių bei molinių. Vieni tarnauja garbingiems reikalams, kiti – negarbingiems. Jeigu kas apsivalys nuo minėtų dalykų, bus indas, skirtas garbei, pašventintas, tinkamas Šeiminkui, pasiruošęs kiekvienam geram darbui.“

Čia Dievo Žodis mums sako, kokie indai yra Dievo namuose ir kaip jie yra naudojami. Tačiau svarbiausia šioje Šventojo Rašto ištraukoje yra tai, kad Šventosios Dvasios mintis čia nesibaigia – Ji veda mus prie esminės tiesos: „Jeigu kas apsivalys nuo minėtų dalykų, bus indas, skirtas garbei, pašventintas, tinkamas Šeiminkui, pasiruošęs kiekvienam geram darbui.“

Draugai, tai ir yra atsakymas į visus mūsų užduotus klausimus. Čia, apaštalo Pauliaus žodžiais, Viešpats mums sako, kaip svarbu apsivalyti nuo visos mūsų dvasinės ir kūniškos nešvaros. Šis apsivalymo ir pašventinimo procesas yra būtina ir absoliučiai privaloma sąlyga tam, kad Dievas mus priimtų į savo pažadėtąjį paveldą. Be viso to, mes netapsime įrankiais Jo rankose ir negalėsime būti tokiais indais, kuriuos Jis naudotų savo šlovei.

Yra žmonių, kurie sako: „Ką daryti, jei aš toks gimiau! Toks mano charakteris. Mano tėvai irgi buvo tokie. Matyt, esu tik molinis indas, kurio negalima panaudoti Dievo šlovei, ir, deja, to jau neįmanoma pakeisti!“ Bet ačiū Dievui, kad taip nėra ir kad nebūtina, kad tu toks ir pasiliktum! Net jei esi molinis indas, neskirtas garbei, ir tavo ankstesnis gyvenimas buvo tik Dievo gėdai, tai net ir tada viskas gali pasikeisti. Ir ne dėl to, kad pradėsi studijuoti teologiją ar lankyti Biblijos mokyklą (*nors visai nenoriu pasakyti, kad*

tai yra blogai). Tačiau visa tai nepadės, jei mes neapvalysime savo gyvenimo. Juk, pasak Dievo žodžio, būtent apsisvalymas yra tai, kas pirmiausia turi įvykti.

Bėgant metams ne kartą galėjome įsitikinti, kad Dievas nėra šališkas ir kad Jis nežiūri į veidus. Nesvarbu, vyras ar moteris, jaunas ar senas, kiekvienas žmogus, kuris apsisvalo ir daro gera, yra priimtinas Viešpačiui ir anksčiau ar vėliau taps Jam tinkamu indu. Ir nesvarbu, ar žmogus išsilavinęs, ar neraštingas, ar vyras, ar moteris, ar jis bažnyčios tarnautojas, ar eilinis narys. Svarbiausia, kad jis turėtų tyrą širdį ir dorai gyventų, nes tik tada gali veikti Dievo Dvasia. Jei į tokio žmogaus gyvenimą įsėlina nuodėmė, Šventoji Dvasia nuliūsta ir Jos darbas nutrūksta. Tai trunka tol, kol viskas bus apvalyta ir sutvarkyta.

Tekste, kurį skaitėme, taip pat yra šie žodžiai: „Bet tvirtai stovi Dievo pamatas, turintis tokį antspaudą: ‘Viešpats pažįsta savuosius’ ir: ‘Tepasitraukia nuo neteisybės kiekvienas, kuris šaukiasi Kristaus vardo.’“

Ar matote, draugai, kas Viešpaties akyse yra tas pamatas, ant kurio turime statyti? Negalime statyti ant kažko kito, nes tada statytume ant smėlio. Negalime statyti ant gero pamokslo, negalime statyti ant savo patirties ir žmogiškos išminties. Mes taip pat neturėtume remtis tam tikru mokymu, bet turime remtis vieninteliu Dievo pamatu, kurį mums nurodo Jo Žodis: „Tepasitraukia nuo neteisybės kiekvienas, kuris šaukiasi Kristaus vardo.“ Dievas yra šventas, todėl Jis negali pakęsti jokios neteisybės. Tai reiškia ne kitų žmonių melą, bet mano paties gyvenimo neteisybę. Ne kitų, o mano paties nuodėmė žeidžia manyje gyvenančią Šventąją Dvasią.

Tai patvirtindamas pateiksiu vieną pavyzdį iš Dievo vaikų gyvenimo. Jų yra labai daug – tų, kuriuos Viešpats naudoja Savo Karalystėje ir apie kuriuos galėčiau pasakoti daugybę dienų. Tačiau dabar mano širdyje yra noras papasakoti vienos juodaodės sesės istoriją, kad parodyčiau, kokia didžiule jėga Dievas gali veikti per paprastą moterį. Juk Jis gali viską. Jis gali kalbėti, kaip nori ir per ką nori. Biblijoje netgi yra pavyzdys, kai Dievas kalbėjo per asilaitę, nes pranašas tuo metu buvo aklas. Prisimindami šią istoriją, galime

tik apgailestaudami sakyti, kad tai vėl ir vėl kartojasi. Ir dabar, mūsų dvidešimtajame amžiuje, neretai pasitaiko, kad pranašas būna aklas ir nemato to, ką turėtų matyti. Ir tuomet tenka prabilti „asilui“, kad išgelbėtų jo gyvybę.

Ši moteris gyveno tokioje vietoje, tokioje šeimoje ir tokiuose namuose, kur iš tiesų buvo be galo sunku. Jau pirmąją savaitę po santuokos ji gavo pirmuosius smūgius lazda į galvą. Jos vyras buvo baisiai rūstus, greitai užsiplieskiantis žmogus. Jis buvo alkoholikas ir mokėjo taip keiktis bei piktžodžiauti kaip nedaugelis žmonių. Nors turėjo darbą, jis visiškai nesirūpino savo šeimos išlaikymu, dėl ko trys jo vaikai mirė iš bado. Vyras ne tik pragerdavo viską, ką uždirbdavo, bet ir diena iš dienos naudodavo botagą arba lazda. Šios moters kūnas iki šiol nusėtas randais ir nubrozdinimais nuo sumušimų. Lygiai taip pat beveik visi jos vaikai turi tokias pat baises žymes ant kūno. Dėl šios priežasties žmonai ir vaikams dažnai tekdavo miegoti lauke. Tai buvo ištis siaubingas gyvenimas. Įdomu tai, kad Viešpats dažnai veikia būtent ten, kur aplinkybės yra pačios blogiausios, kaip sakoma vienoje giesmėje: „Kuo tamsesnė naktis, tuo ryškesnės žvaigždės.“ Būtent gilioje tamsoje šviesa pasirodo ypač ryški. Jei uždegsite žvakę giedrą dieną, jos šviesa bus beveik nepastebima, bet jei tą pačią žvakę uždegsite naktį, jos šviesa bus ypač ryški.

Zulu šeimos visada gyvena kartu, o tai reiškia kad marčios taip pat gyvena su savo anytomis. Tačiau mano aprašomu atveju bendras gyvenimas buvo tikras pragaras – maža to, anyta buvo labai pikta moteris. Todėl nenuostabu, kad šioje šeimoje kildavo ginčai ir muštynės. Vaikai sakė, kad užaukę pirmiausia nužudys savo nekenčiamą tėvą, linkėdami jam mirties.

Tokia buvo situacija, ir ji tęsėsi tol, kol ši moteris atgailavo. Tai buvo 1963 m., bet iki šiol negaliu pamiršti jos atgailos. Prisimenu, kai kartą po susirinkimo ji atėjo pas mane pasidalyti savo sielvartu. Kaip manote, ką ji kalbėjo? Kad nedaryčiau iš to mįslės, pasakysiu: ji darė taip, kaip, deja, daro daugelis moterų: „O!“ – skundėsi ji, – „Man taip sunku su savo vyru! Jis toks žiaurus! Jis netikintis ir baisus

girtuoklis. Jis gyvena su kita moterimi. Jis baisiai pyksta ir keikiasi“. Viską apie jį papasakojusi, ji perėjo prie savo anytos, apibūdindama ją pačiais nemaloniausiais žodžiais.

Kai ji baigė, aš jos paklausiau: „Pasakyk man, prašau, kaip atrodo tavo dvasinis gyvenimas?“ (*Ji buvo taip vadina-
moji krikščionė ir netgi vadovavo jaunimui savo vietinėje
bendruomenėje*). Nesuprasdama, kodėl su ja apie tai kalbu, ji suglumusi paklausė:

– Kodėl kalbi apie mane?! Bėda juk ne manyje, o mano vyre! Ne aš, o jis sukelia visas mūsų šeimos problemas!

– Gerai, – atsakiau. – Bet pažiūrėkime, ką apie tai sako Biblija. Pagalvok, galbūt tai ir yra tavo misija! Gal tau į naudą, kad esi ten, kur vyrauja nepermatoma tamsa? Būtent tokiomis sąlygomis tavo krikščioniškoji ugnis gali ypač ryškiai degti ir šviesti!

– O, tai man karti piliulė! – pasakė nusiminusi moteris.

– Taip, vaistai dažnai būna kartūs, bet tai nesvarbu, jei jie padeda.

Kaip jau sakėme, draugai, kalbant apie prabudimą, jis prasideda nuo tavęs – žmona, ne nuo tavo vyro. Jis prasideda nuo tavęs, brangus vyre, o ne nuo tavo žmonos, ir nuo tavęs, dukra ir sūnau, o ne nuo tavo tėvų. Viešpats pradeda savo darbą nuo to, kuris meldžiasi ir prašo Jo veikimo. Būtent todėl ir šiai krikščionei buvo pasakyta: „Dabar pamiršk savo vyrą, pamiršk savo piktą, nepakenčiamą anytą ir pagalvok apie savo gyvenimą! Ar jis tvarkoje? Ar jau apvalei jį Viešpaties akivaizdoje?“

Taip Dievo Dvasia pradėjo savo darbą šios moters širdyje. Ir tada ji suprato, kad ir ji pati nusidėjo. Ne tik jos vyras buvo kaltas – ji pati taip pat buvo padariusi daug klaidų; ne tik jos anyta buvo pikta, bet ir ji turėjo širdyje kartėlio, kad nebegalėjo atleisti. Kai visa tai atsivėrė jos vidinėms dvasinėms akims, ji išsigandusi sušuko:

– Ką man dabar daryti?!

– Apvalyk savo paties gyvenimą! Sutvarkyk ir nugalėk blogį gėriu.

Po to, kai Šventoji Dvasia pradėjo apvalymo darbą jos gyvenime, ši moteris pamažu ėmė keistis į tokį indą, kokio

reikėjo Viešpačiui. Ji pradėjo nuo to, kad pati nuėjo pas savo vyrą ir jam tarė: „Brangus vyre, atleisk man!“ Ji nesmerkė jo už neištikimybę, kai jis paleistuvavo su kita moterimi. Ne, ji pripažino savo nuodėmę: „Nebuvau tokia žmona, kaip moko Biblija!“, – sakė ji. – „Nepaklusau tau ir neturėjau tau mylinčios širdies! Pykdavau ant tavęs, nes negalėdavau pakęsti, kai kas nors girtaudavo ar keikdavosi! O, kaip mažai turėjau tam kantrybės! Atleisk man už tai, mano vyre! Prašau, atleisk man!“ Tada ji nuėjo pas savo anytą ir atkūrė santykius su ja. Kitą dieną, grįždama iš darbo, ji užėjusi į parduotuvę ir, surinkusi visus savo centus, nupirko jai duonos kepalą.

Darydama gerus darbus, ji tarsi pylė degančias žarijas ant šių žmonių galvų. Ir netrukus Šventoji Dvasia ėmė veikti per ją su didele jėga. Pirmiausia į Dievą atsigręžė pirmas jos vaikas, paskui antras. Netrukus atgailavo ir įtikėjo jos anyta. Po to jos meile buvo pavergtos ir įtikėjo jos svainės ir netoliese gyvenanti kaimynė. Tai buvo tarsi grandininė reakcija, kuri tęsėsi tol, kol visi kaimynystėje gyvenantys žmonės atsidavė Viešpačiui. Jie vienas po kito atgailavo, bet ne per pamokslą, o per gyvą šios moters gyvenimo liudijimą. Jei žmogaus gyvenimas atitinka Šventąjį Raštą, tuomet jo žodžiai turi jėgą ir nėra tušti plepalai, kurie nesulaukia didelio dėmesio.

Bičiuliai, norėčiau pabrėžti, kad jau ne kartą įsitikinome, jog vos tik žmogus pradeda valyti ir tvarkyti savo gyvenimą bei santykius su Dievu ir žmonėmis, Šventoji Dvasia tuoj pat pradeda veikti, tuo pačiu patvirtindama, kad jis eina teisingu keliu. Tokios sielos greitai tampa galingais įrankiais Dievo rankose ir indais, tinkamais Viešpačiui naudoti. Tačiau jei šie krikščionys, tapę tinkamais indais, leidžia nuodėmei sugrįžti į jų gyvenimą, jie tampa netinkami Viešpačiui ir Šventoji Dvasia nustoja per juos veikti.

Kiekvienam iš mūsų suteikiama privilegija tapti Dievui tinkamu indu, kai, apvalę savo gyvenimą, pradedame Jam ištikimai tarnauti. Tarnauti būnant ištikimiams mažiausiuose ir nereikšmingiausiuose dalykuose ir gyventi taip, kad mūsų gyvenimas tikrai būtų Viešpatyje. Zulu kalba sakome: „Viešpats suteikia prabudimą, Viešpats laimina ir veikia tuomet,

kai žmogus gyvena tokį gyvenimą, kokio Jis iš jo tikisi.“ Ir labai svarbu, kad tokį gyvenimą gyventume ne epizodiškai ar atsitiktinai, bet nuolat – diena iš dienos, nes tik tada Dievas išlieja savo palaiminimą.

Taip nutiko šiai juodaodei moteriai. Viešpats ją palaimino tik tada, kai ji sutiko eiti šiuo keliu. Šiandien Jis vis dar naudoja ją kaip savo brangų indą, ir dar labiau nei bet kada anksčiau. Tačiau reikia pasakyti, kad per tuos praėjusius metus ji ne kartą susidūrė su tuo, ką jai teko išmokti. Kai ji gyveno pagal Dvasią, Dievas buvo su ja, tačiau vos tik pradėdavo elgtis pagal kūną, Viešpats pasitraukdavo, ir Šventoji Dvasia nebūdavo jos pusėje. Kai ji būdavo nuolanki ir ištikima Viešpačiui, vyras leisdavo jai dalyvauti susirinkimuose, bet vos tik ji pasiduodavo kūniškai elgsenai – pyktis, bambėjimas, prieštaravimai – velnias vėl įgaudavo galią, ir vyras vėl uždrausdavo jai dalyvauti pamaldose. Kai taip atsitikdavo, ji ateidavo pas mus ir sakydavo:

– Aš negaliu būti su jumis. Mano vyras vėl uždraudė man eiti į susirinkimus.

– Tikrai? Bet kodėl? Kas atsitiko?

– Aš nebegalėjau daugiau to pakęsti! Nebesusilaikiau, todėl aš irgi jam kai ką pasakiau!

– Kaip manai, ar tai buvo iš Dievo Dvasios, ar iš kūno?

– Taip, tai buvo ne pagal Dievo valią, nes kalbėjau ne su meile ar krikščioniška nuolankumo dvasia.

– Tuomet eik ir sutvarkyk tai!

– Bet juk tai žemina mano orumą! Negaliu su tuo vėl eiti pas savo vyrą ir prašyti jo atleidimo. *(Deja, taip būna dažnai – daugeliui moterų lengviau atsiprašyti svetimo žmogaus nei savo vyro).*

Tačiau Viešpats nedavė šiai moteriai ramybės, ir ji, neturėdama kitos išeities, nusižemindavo, eidavo pas savo vyrą ir sakydavo: „Atleisk man! Aš pasielgiau neteisingai. Viešpats nepakenčia tokių dalykų.“ Ir tik tada, kai ji taip pasielgdavo, Dievas vėl atverdavo jai duris, ir kitą kartą ji vėl dalyvaudavo susirinkime.

Tai, kas su ja vyko, ir visiems mums buvo svarbi pamoka, iš kurios taip pat išmokome elgtis ne pagal kūną, bet

pagal Dvasią. Pyktis, nuoskauda, susierzinimas, nervingumas – tai ne kas kita, kaip kūno darbai, nuo kurių turime apsisvalyti ir tapti nuolankūs, kad Šventoji Dvasia galėtų veikti ir kad niekas mumyse neužgesintų Jos veikimo.

Po kurio laiko šios moters vyras atgailavo, o vėliau pats atvedė pas Kristų daugelį žmonių, apie ką taip pat galėtume papasakoti daugybę istorijų. Nežinau, kodėl, bet jaučiu poreikį kalbėti apie šią moterį. Galbūt todėl, kad tarp jūsų taip pat yra moterų, kurias Viešpats nori paruošti, ir ši moteris galėtų būti jums pavyzdžiu.

Mielos seserys! Noriu atkreipti jūsų dėmesį į tai, kad šios moters vyras pradėjo keistis tik tada, kai ji savo širdyje ištare: „Viešpatie! Esu pasirengusi nusižeminti ir žengti Tavo keliu, darydama tik tai, ko Tu nori, kad daryčiau! Jei Tavo valia, kad su tokiu vyru turėčiau praleisti visą likusį gyvenimą – priimu tai su džiaugsmu. Tik suteik man malonę visada likti Tau ištikimai!“ Būtent per tai Viešpats tada palietė jos vyro širdį. Negalėdamas suprasti, joje įvykusios permainos, jis sakė: „Klausyk, aš gi tave pažįstu! Žinau, kokia užsispyrusi esi ir kaip tau sunku nusižeminti! Kas tau nutiko? Tu pasikeitei neatpažįstamai...“

Taigi ši paprasta moteris tapo šviesa, vedančia sielas pas Kristų. Ir tada jos gyvenime išsipildė Jėzaus žodžiai, užrašyti Jono 7, 38: „Kas mane tiki, taip kaip Raštas sako, iš jo vidaus plūs gyvojo vandens upės“ (pažodinis šios eilutės vertimas iš Biblijos zulų kalba). Reikėtų ilgai pasakoti apie tai, ką Viešpats padarė jai ir kaip ją palaimino, kad visi kiti jų vaikai ir pagyvenę tėvai atgailavo. Nusižeminusi prieš Dievą, ji visus juos laimėjo Jam. Laikui bėgant visi jų vaikai užaugo ir tapo misionieriais – be išimties. Vėliau atsirado anūikai, kurie taip pat pasekė Viešpatį. Vienas iš jų, mažasis Kwasi, būdamas ketverių metų, sugebėjo taip liudyti apie Dievą, kad suaugusieji, verkdami, imdavo atgailauti.

Matote, ši moteris tapo Dievui tinkamu indu, nes sutiko apvalyti ir sutvarkyti savo gyvenimą. Labai norėčiau, kad šis paprastas pavyzdys taptų jums impulsu ryžtis padaryti tą patį. Tikiu, kad toks žingsnis gali būti pradžia to, apie ką net nenumanote. Kas žino, gal nuo to, ar sutiksime sutvarkyti

savo gyvenimą, kaip tai padarė ši juodaodė moteris, priklauso jūsų artimųjų, šeimos narių, draugų ir pažįstamų sielų išgelbėjimas.

Tačiau Dievo išgelbėjimo planas neapsiriboja tik tais, kuriuos pažįstate ir mylite. Prieš mus – visas pasaulis, ir Viešpats mums sako: „Eikite ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai“, o tai reiškia tūkstančiams ir milijonams žmonių. Dar niekada žmonijos istorijoje nebuvo tiek daug netikinčių, kaip šiandien! O kas, jei vieną dieną Dievas pareikalaus mūsų atsakomybės už šių sielų pražūtį? Todėl kiekvienas krikščionis turi atverti savo širdies duris Viešpačiui ir suteikti Jam galimybę padaryti joje tai, ką Jis jau seniai norėjo padaryti. **Tik tada, kai mūsų širdis ir gyvenimas bus apvalyti, galėsime tapti indais, tinkamais Viešpačiui naudoti.** Ir tada Jis galės veikti per mus taip, kaip tik Jis vienas geba.

Tikiuosi, dar nepamiršote mano pasakojimo apie tai, kaip vieną dieną prabudimo pradžioje, jausdamas didelį vidinį poreikį, norėjau praleisti dieną pasninkaudamas ir melsdamasis ir ieškojau bendrystės su žmonėmis, kurie man atrodė patys dvasingiausi. Be abejo, jūs taip pat prisimenate, kaip mane priėmė tie krikščionys, pas kuriuos atvykau, ir kaip per šį susitikimą su jais pažinau Viešpatį taip, kaip anksčiau Jo nepažinojau, ir patyriau itin artimą bendrystę su Juo. Taigi tie krikščionys kaip tik ir buvo ši juodaodė moteris su vyru ir jų vaikais. Kai ši maža bažnytėlė atsiklaupė ir pradėjo melstis, po kelių minučių atsivėrė dangus ir vieta sudrebėjo. Kaip manote, kokia buvo jų paslaptis ir kodėl, jūsų manymu, Viešpats taip greitai išgirdo jų maldą ir atsakė mums? – Todėl, kad šie žmonės buvo apvalę savo gyvenimą, taigi jų maldos kilo iš tyros ir apvalytos širdies.

Draugai, štai ir visa paslaptis – apsivalykime!

Pašalinkime iš savo širdžių ir iš savo gyvenimo visas nuodėmes, nešvarumus ir visą, kas nereikalinga! Prašykime Viešpaties, kad atvertų ir parodytų viską, kas mumyse Jam nepatinka. Tai Šventosios Dvasios darbas – parodyti mūsų nuodėmes, bet mes turime suteikti Jai galimybę ir prašyti Dievo stiprybės sutvarkyti tai, kas mums bus parodyta. Taip

pat noriu pasakyti, kad mums nereikia būti sugniuždytiems ir prislėgtiems, kai Viešpats pradės savo darbą, parodydamas tai, kas liūdina Šventąją Dvasią. Priešingai, turėtume džiaugtis ir dėkoti Jam už šią malonę.

Naudokime Dievo Žodį kaip veidrodį – pirmiausia sau. Juk taip svarbu, kad mūsų gyvenimas atitiktų Šventąjį Raštą ir kad jis būtų ne tik popieriuje, bet ir mūsų širdyse, mintyse, žodžiuose ir darbuose! Siekime, kad kiti, žvelgdami į mūsų gyvenimus, galėtų juose skaityti Bibliją! Tik tada tapsime indais, tinkamais Viešpačiui, ir tik tada Šventoji Dvasia galės mus naudoti taip, kaip Jai patinka.

O, kaip esu dėkingas Viešpačiui, kad Jis neskirsto žmonių pagal išorę! Ir tegul Jis būna maloningas ir leidžia, kad čia, šioje vietoje, atsirastų sielų, pasiruošusių tapti Jam tinkamais indais! Atminkite, draugai – Dievui jūsų reikia būtent ten, kur esate. Jums nebūtina vykti į Japoniją, Kiniją, Korėją ar Pietų Afriką! Tarnauti Viešpačiui turime ten, kur esame – būtent ten ir prasideda Jo darbas! Jei nesame tinkami ten, kur esame, tai ir kitur iš mūsų nebus jokios naudos! Jėzus neatsitiktinai liepė savo mokiniams pasilikti Jeruzalėje. Būtent iš ten viskas prasidėjo ir būtent iš ten Evangelija pasklido po visą pasaulį!

Taigi, kas apsivalys nuo nuodėmių, taps garbės indu – indu Dievo šlovei! Viešpats tikrai panaudos tokį indą taip, kaip Jam atrodys tinkama. Šiandien pasauliui trūksta ne tiek evangelistų ar pamokslininkų, kiek žmonių, kurie būtų tinkami indai Viešpačiui. Jei sugebėsime tapti palaiminimu kitiems, Dievas tikrai mus priims ir pradės vykdyti savo darbą ten, kur mes esame. Nematau kito būdo. Tai vienintelis kelias išsigelbėti – mums, mūsų šeimoms, artimiesiems ir visai tautai šiais paskutiniais laikais! O, kad Viešpats duotų, jog čia, tarp jūsų, atsirastų žmonių, kurie tai priimtų visa širdimi!

13 skyrius

Kelias, kuris yra Šventas kelias

Brangūs bičiuliai, dabar noriu perskaityti visą Šventojo Rašto skyrių ir tikiuosi, kad jums tai nebus nuobodu. Izaijo knyga, trisdešimt penktas skyrius: „Dykynės ir tyrlaukiai džiūgaus, dykuma džiaugsis ir pražys kaip lelija; ji žydės, bus linksma, džiaugsis ir giedos. Jai teks Libano šlovė, Karmelio ir Šarono didybė. Taip, jie matys Viešpaties šlovę ir Dievo didybę. Sustiprinkite suglebusias rankas ir klumpančius kelius. Išsigandusioms širdims sakykite: ‘Būkite drąsūs ir nebijokite. Štai jūsų Dievas atkeršys ir atlygins. Jis ateis ir išgelbės jus.’ Tada aklujų akys atsimerks ir kurčiųjų ausys atsivers. Tada raišas šokinės kaip briedis ir nebylys giedos. Vanduo trykš dykumoje ir upeliai tekės stepėse. Sausa žemė pataps ežerais, išdžiūvusi – vandens šaltiniais. Kur šakalai gyveno, augš neandrės ir meldai. Ten eis kelias, vadinamas Šventuoju keliu, kuriuo nevaikščios niekas nešvarus⁵. Čia neslankios liūtas, ir joks plėšrus žvėris nevaikštins juo; išpirkieji keliaus juo. Viešpaties išlaisvintieji sugrįš ir ateis į Sioną giedodami; amžina linksmybė vainikuos jų galvas. Jie džiaugsis ir linksminsis, vaitojimo ir dūsavimo nebeliks.“ (Iz 35, 1-10).

Šioje ištraukoje aprašoma šlovinga Dievo tautos padėtis ir pasakojama, kaip vieną dieną Izraelyje Dievas dykumą pavers sodu. Tada tie, kuriuos Viešpats išgelbėjo, su džiaugsmu ir džiugesiu sugrįš į Sioną. Tačiau šis Žodis mums turi ne vien tik šią reikšmę, nes kai Viešpats apie ką nors kalba, Jis visada, be išimties, pirmiausia turi omenyje dvasinę pusę. Paimkime, pavyzdžiui, išgydymo klausimą. Kalbėdami apie akluosius ar kurčiuosius, negalvokite pirmiausia apie kūniškas akis, kūniškas ausis ar kūniškas burnas. Juk tai, kas kūniška, yra kūnas, kurį vieną dieną suės kirminai, nors jis ir buvo Šventosios Dvasios šventykla. Svarbu, kad mūsų supratime viskas būtų savo vietoje.

⁵ Antano Rubšio Senojo Testamento vertime Iz 35, 8 eilutė: „Ir vieškelis ten eis. Jis bus vadinamas šventuoju Keliu. Kas netyras, tas negalės juo eiti, ištvirkėliai nesuklaidins tų, kurie juo žengia“.

Tūkstantį kartų geriau būti Lozoriumi – ligotu nuo galvos iki kojų, bet dvasiškai sveiku – negu sveiku, bet dvasiškai suluošintu. Dešimt tūkstančių kartų geriau būti fiziškai aklam, bet turėti atviras dvasines akis, nei turėti puikų regėjimą, bet visą gyvenimą likti dvasiškai aklam.

Vieną dieną į mūsų misionierių stotį atvedė aklą vyrą. Vienas iš tarnautojų priėjo prie manęs ir pasakė: „Erlo, jis nori su tavimi asmeniškai pasimatyti.“ – „Šiuo metu esu labai užsiėmęs, – atsakiau. – Prašau, pasikalbėk su juo tu.“ Tačiau tarnautojas vėl grįžo pas mane su žodžiais: „Ne, šis aklasis nori pasikalbėti būtent su tavimi.“ – „Pasakyk jam, – paprašiau dar kartą, – kad turiu daug darbo ir šiuo metu negaliu su juo susitikti. Tegul jis ramiai pasako tau, kas slegia jo širdį.“

Tačiau aklasis neklausė. Yra žmonių, kurie tiesiog nenori klausyti, ir jiems beprasmiška ką nors aiškinti. „Ką gi, – nusprendžiau. – Kokia prasmė, jei ir aš būsiu toks pat. Tuomet aš nusileisiu. Man tai nepakenks.“ (*Žinoma, kai kuriems žmonėms tai gali būti labai sunku padaryti. Jie mieliau palūžta, negu nusilenkia. Štai tokie užsispyrę gali būti žmonės šiame pasaulyje*).

Taigi, viską palikęs, nuėjau pas šį aklą vyrą ir paklausiau, ko jis nori.

– Matote, aš esu aklas. Pasimelskite už mane, kad praregėčiau.

– Kas per pokštas! – nustebau. – Aš to visai nedarysiu.

Atsakydamas į tai, jis baisiai pasipiktino. „Ar jūs nesate Erlo Štegenas?“ – piktai paklausė jis manęs.

– Taip, tai aš.

– Ten, iš kur esu kilęs, gyvena trys aklieji, kurie atgavo regėjimą po to, kai jūs už juos pasimeldėte. Tad kodėl nenorite melstis už mane?!

– Aš tiesiog negaliu to padaryti! Negalėčiau, net ir norėdamas! Juk tu surišai mano rankas ir kojas!

– Kaip tai?! – nustebo aklasis.

– Viskas prasideda nuo dvasinių dalykų, – paaiškinau. – Jokūbo 5, 16 parašyta: „Išpažinkite vieni kitiems savo nusizengimus ir melskitės vieni už kitus, kad būtumėte išgydyti.“

Draugai, atkreipkite dėmesį, kaip Biblija mus moko elgtis tokiais atvejais. Pirmiausia išpažinkite ir atgailaukite dėl savo nuodėmių, o tik tada melskite išgydymo. Deja, mes dažnai elgiamės priešingai. Pamirštame pirmąją šitų pamokymų dalį ir iškart pradedame melstis, o tai paprastai neduoda norimo rezultato.

Nenoriu švaistyti laiko maldai, kurios Dievas neišklausys. Todėl, jei ateina žmogus, prašydamas manęs pasimelsti už jo išgydymą, pirmiausia klausu: „Sakyk, kaip klostosi tavo dvasinis gyvenimas? Ar viską apvalei ir sutvarkei?“ Jei jis atsako neigiamai, siūlau pirmiausia tai padaryti ir tik tada vėl ateiti pas mane. Svarbiausia turi likti svarbiausia. Pirmiausia tai, kas dvasiška, o paskui – kas kūniška. Nėra prasmės melstis už žmogaus išgydymą, kurio širdis užsikrėtusi nuodėmės raupsais. Patikėkite, sunkiausias vėžys nėra toks pavojingas kaip mažiausia nuodėmė, nes vėžys žudo tik kūną, o nuodėmė pražudo sielą visiems laikams.

Nesuprantu tų žmonių, kurie sakosi turintys išgydymo dovaną ir meldžiasi už ligonius, nesirūpindami jų dvasinėmis ligomis. O juk jų turime daugiau nei pakankamai! Kartėlis, neapykanta, pavydas, apkalbos, nuoskaudos, nekantrumas, susierzinimas, pyktis, įtarumas, nešvarios mintys, gobšumas, godumas ir ištvirkavimas – tai dar ne visas sąrašas to, kas slypi krikščionio širdyje ir kas ateina tiesiai iš pragaro. Ir su tokiais dalykėliais mes stojame priešais šventąjį Dievo veidą, guosdami save mintimi, kad pateksime į rojų! Bet kaip tai įmanoma, kai Dievo Žodis aiškiai sako, kad niekas nešvarus neįeis į dangaus karalystę! Daugelis žmonių yra įsitikinę, kad yra pakeliui į dangų, bet kaip jiems pavyks į jį patekti – aš nežinau. Jei Viešpats juos įsileistų į dangų, tai dangiškosios buveinės būtų suteptos ir taptų pragaru.

„Ach!“ – tikriausiai pasakys kai kurie. – „Mes visi nusidedame ir visi iki vieno esame nešvarūs!“ Taip, tai tiesa. Bet būtent todėl pasaulyje buvo iškeltas Jėzaus Kristaus kryžius, iš kurio trykšta šaltinis, galintis nuplauti ir apvalyti mūsų nuodėmes, padarydamas mus baltesnius už sniegą! Tai įvyksta per Jėzaus prisikėlimo jėgą. Todėl, kaip Jis pasilieka naujame gyvenime, taip ir mes turime atsinaujinti. Tai, kas

sena, – praėjo! Per Kristaus galią, Jo kryžiaus jėgą ir Jo paėmimą į dangų mes dabar galime, nugalėdami nuodėmę, eiti iš pergalės į pergalę!

Taigi pakvietęs akląjį, paklausiau jo:

– Sakyk man, ar jau matei Dievą?

– Ne, – atsakė jis. – Juk neįmanoma pamatyti Dievo.

– Ar matei Jėzų, nukryžiuotą ant kryžiaus? Ar supratai, kad tame yra ir tavo kaltė?

– Ne! – nusijuokė zulu. – Nes ne mes, juodaodžiai, o jūs, baltieji, jį nukryžiuote!

– Ar supratai, kad Viešpats yra šventas Dievas? Ar suvoki Jo šventumą?

– Ne.

– Ar kada nors susimąstei, kad Kristus buvo nukryžiuotas ir už tave? Kad Jis buvo prikaltas prie kryžiaus ir už tavo nuodėmes...?

Aklajam žmogui įdėmiai klausantis mano žodžių, jo dvasinės akys staiga atsivėrė, ir jis sušuko: „Dabar, atrodo, suprantu, ką jūs norite man pasakyti!“ Ir po šių žodžių, man dar nespėjus nieko pasakyti, jis atvėrė savo širdį ir išpažino savo nuodėmes nuo pat vaikystės. Nesustodamas jis atskleidė vieną nuodėmę po kitos, kartodamas: „Dieve, koks gi aš esu baisus nusidėjėlis!“

Ir ar žinote, kas nutiko? Kaip tik tuo metu, kai aklasis, vardydamas vieną po kitos, išsakė visas savo kaltes, jis staiga pašoko ant kojų ir sušuko: „O, mano akys atsivėrė! Dabar aš matau! Aš matau!“ Taigi jo fizinėms akims buvo sugrąžintas regėjimas. O aš net nesimeldžiau už jį ir nedėjau ant jo rankų. Viešpats išgydė jį be viso to, kai jis atėjo pas Jį atgailaudamas už savo nuodėmes.

Ar matote, ko mums reikia, kad būtume išgirsti? Dažnai net nesuvokiame, kaip stipriai mūsų nuodėmės gali mus atskirti nuo Gyvojo Dievo. O, kokia baisi yra mus nuo Dievo skirianti nuodėmės siena! Kai kurie krikščionys Europoje man pasakojo, koks sunkus jausmas apima, kai meldiesi, o tavo malda nepasiekia Dievo. Jausmas toks, tarsi ant tavęs būtų užmesta sunki geležinė antklodė. Kai Bilis Greimas kartą evangelizavo Vakarų Berlyne, vienas iš jo darbuotojų

jam vėliau pasakė: „Jaučiausi taip, tarsi tuoj prasidės prabudimas, bet nuolatos buvo kažkokia užtvara, tarsi stovėtų tvirta siena.“

Kaip manote, kas buvo ta siena ir kas buvo tas geležinis apklotas? Tai – ne kas kita, kaip nuodėmė. Ne materialinė gerovė ar turtas, kurie, žinoma, taip pat gali tapti nuodėme. Bet tai nėra tai, kas mus pirmiausia atskiria nuo Dievo. Pietų Afrikoje nuolat sakome žmonėms: jei kas nors ateina pas Dievą su fiziniais ar dvasiniais poreikiais, pirmiausia turi įsitikinti, kad jo malda bus išgirsta. Kitaip tariant, reikia pašalinti viską, kas gali tapti kliūtimi Viešpačiui. Jei susirenkame melstis – nesvarbu, kiek mūsų yra, net jei tik dviese – turėtume paklausti vienas kito, ar nėra ko nors, kas mus skirtų nuo Dievo. Jei yra, pirmiausia turime tai sutvarkyti ir tik tada pradėti melstis.

Jei mūsų santykiai su Dievu ir artimaisiais nėra tinkami, tuomet maldos netenka prasmės. Taip pat neturėtumėte teigti, kad esate artimi Dievui, jei nesate artimi savo broliui ar sesei. Biblijoje bekompromisiškai sakoma, kad jei kas nors sako, jog myli Dievą, bet nemyli savo brolio, tas yra melagis. Meilė artimui yra Dievo įsakymas, ir be jo vykdymo negalime turėti artumo su Viešpačiu. Mato evangelijoje sakoma: „...kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte.“ (Mt 25, 40). Mūsų dvasiniame gyvenime galioja dėsnis: kuo labiau artėjame prie Dievo, tuo labiau artėjame ir prie savo artimo.

Esu sutikęs žmonių, kurie teigė, kad būtina siekti visuotinės taikos, kurioje visos šiandien egzistuojančios religijos būtų sujungtos į vieną, ir tada susijungtų krikščionys, musulmonai, budistai ir pan. Bet ne, tai ne ta ramybė, ir ne ta taika, apie kurią Kristus kartą pasakė: „Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne kaip pasaulis duoda, Aš jums duodu“ (Jn 14, 27).

Kartą prie manęs priėjo jaunuolis ir paklausė, ką manau apie šią „visuotinę taiką“.

– O! – atsakiau trumpai. – Visa tai velniška!

– Kaip tai?! – nustebo jis. – Juk visuotinė taika yra labai gerai!

– Kokia jums nauda iš šios visuotinės taikos, jei jūsų širdyje nebus ramybės?! Susitvarkykite savo gyvenimą! Išpažinkite savo nuodėmes, atėję prie Kryžiaus, ir tik tada gausite ramybę! Jei jūsų širdyje lieka nuodėmė, joje gyvena velnias! Tokioje būsenoje negali būti nei ramybės nei taikos, o tik jos imitacija.

Taigi tai, kas svarbiausia, turi būti pirmoje vietoje. Bet koku atveju pirmiausia dvasiniai dalykai, o tik paskui fiziniai. Net jei žmogus nėra išgydytas kūniškai, bet yra išgydytas dvasiškai, jis įgyja visavertį vidinį gyvenimą – gyvenimą su pertekliumi. Ir savo širdyje jis turės džiaugsmą, ramybę ir meilę. Tokiu būdu liga gali tapti palaiminimu žmogui – priartindama jį prie Viešpaties ir laikydama Jo artumoje. Ne veltui Dievo Žodis mums sako: „...nes kentėjęs kūnu, pametė nuodėmę“ (1 Pt 4, 1).

Priešingai, jei žmogaus kūnas išgydomas, bet jis lieka dvasiškai ligotas, jo širdyje gyvenančiai nuodėmei vėl suteikiama galimybė veikti ir pasireikšti realybėje. Pavyzdžiui, anksčiau šlubavęs ar paralyžiuotas žmogus, pradėjęs normaliai vaikščioti, gali pamėgti šokius, pasiduoti ištvirtavimui ir gyventi siaubingą gyvenimą, kuris baigsis amžina pražūtimi. Taigi gautas išgydymas jam taps prakeiksmu. Štai kodėl turime to nepamiršti, kai meldžiamės už ligonius. Tik Dievas žino, kas yra geriau mūsų sielai – mūsų kūno sveikata ar liga. Ir ne mums, žmonėms, tai spręsti – turime nuolankiai priimti tai, kas skirta pagal Jo valią.

Yra daug „gydytojų“ ir „stebukladarių“, tačiau turime viską ištirti, ypač šiais paskutiniaisiais laikais. Neatsitiktinai apaštalas Jonas savo laiške rašė: „Mylimieji, ne kiekviena dvasia tikėkite, bet ištirkite dvasias, ar jos iš Dievo, nes pasklido pasaulyje daug netikrų pranašų. Iš to pažinsite Dievo Dvasią: kiekviena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų Kristų kūne atėjusį, yra iš Dievo, ir kiekviena dvasia, kuri neišpažįsta Jėzaus Kristaus kūne atėjusio, nėra iš Dievo. Tokia – iš antikristo, apie kurį girdėjote, kad jis ateisias. Jis jau dabar yra pasaulyje.“ (1 Jn 4, 1-3).

Šie Šventojo Rašto žodžiai turi gilesnę prasmę nei mums kartais atrodo. Tai nereiškia, kad turėtume klausti

piktosios dvasios apsėsto žmogaus, ar jis tiki, kad Jėzus atėjo kūne. Žinoma, yra demonų, kurie neapgalvotai atsakys: „Ne, aš tuo netikiu“, bet dauguma demonų tuo tiki. Jokūbo 2, 19 rašoma, kad „Ir demonai tiki ir dreba!“. Taigi ką reiškia tai, kad Jėzus atėjo kūne ir kad tai išpažįstanti Dvasia yra iš Dievo?

Laiške romiečiams 8, 3 randame atsakymą: „Ko įstatymas nepajėgė, būdamas silpnas dėl kūno, tai įvykdė Dievas. Jis atsiuntė savo Sūnų nuodėmingo kūno pavidalu dėl nuodėmės ir pasmerkė nuodėmę kūne“. Taigi tai, ko negalėjo padaryti įstatymas, Dievas įvykdė per savo Sūnų, atsiųsdamas Jį į pasaulį žmogaus pavidalu. Pavyzdžiui, įstatymas sako: „Nevok, nesvetimauk, nepaleistuvauk, nemeluok, nesididžiuok ir t. t.“ Tačiau vien šio įstatymo žinojimas nepadeda. Nepaisant jo, nuodėmė vis tiek mumyse viešpatauja. Štai kodėl Dievas atsiuntė Jėzų kūne, kad pasmerkti nuodėmę; ir tai, ko iš mūsų negalėjo padaryti įstatymas, tai padarė Dievo Sūnus.

Taigi Dvasia, kuri išpažįsta, kad Jėzus gali išgelbėti mus iš nuodėmių ir kad nuodėmė mūsų gyvenime bus nu-teista, yra iš Dievo. Tai Dvasia, kuri išpažįsta išgydymą ir išgelbėjimą iš nuodėmių! Pamažtykite apie tai – tai labai svarbu ir reikalinga. Šiais paskutiniais laikais mums ypač reikia išminties ir atpažinimo dovanos, nes jei neišmoksime atskirti dvasių, mus užvaldys vis labiau plintantys klaidingi mokymai.

Šią temą pratęsimė vėliau, o dabar grįžkime prie trisdešimt penktojo Izaijo knygos skyriaus: „Tada aklujų akys atsimerks ir kurčiųjų ausys atsivers. Tada raišas šokinės kaip briedis ir nebylys giedos. Vanduo trykš dykumoje ir upeliai tekės stepėse. Sausa žemė pataps ežerais, išdžiūvusi – vandens šaltiniais. Kur šakalai gyveno, augš nendrės ir meldai. Ten eis kelias, vadinamas Šventuoju keliu, kuriuo nevaikščios niekas nešvarus.“

Šiame skyriuje detalai parodyta, kas vyksta prasidėjus dvasiniam prabudimui. Pažodžiui išsipildo žodžiai: „Sausa žemė pataps ežerais, išdžiūvusi – vandens šaltiniais“. Ten, kur kadaise buvo sausa ir tuščia, Viešpats siunčia gausų savo

dvasinių ir žemiškų palaiminimų lietu. Tai patvirtindamas, norėčiau trumpai, kiek įmanoma, papasakoti, kaip šis skyrius tiesiogine prasme išsipildė vienoje Pietų Afrikos vietovėje. Sakau „vienoje vietoje“, nes dabar mūsų šalyje yra daug vietų, kur akivaizdžiai matyti šių žodžių išsipildymas.

Vietovėje, vadinamoje Tugela Feri, buvo labai sausringa. Tai buvo sausringa, apleista vieta, kurioje labai mažai lijo, o dvasiškai padėtis buvo dar blogesnė. Šimtą metų misionieriai bandė skelbti ten Gerąją Naujieną, bet žmonės nenorėjo nei girdėti, nei žinoti apie Evangeliją. Taip tęsėsi tol, kol Viešpats iš savo didžios malonės siuntė ten prabudimą. Tada šimtai ir tūkstančiai žmonių atsigręžę į Dievą, plūstelėjo prie Kryžiaus. Kai ten pradėjo trykšti gausūs dvasiniai šaltiniai, Jis taip pat atvėrė virš jų savo dangų. Todėl dabar jau daugelį metų ten gausiai lyja, ir žmonės džiūgaudami sako: „Nuo tada, kai Gyvasis Dievas pradėjo veikti tarp mūsų, mes gauname lietaus ir savo žemėje!“

Taigi Viešpats kartu su dvasiniu palaiminimu atsiuntė ir žemišką palaiminimą. Toks yra mūsų Dievas! Jo gailėtingumui nėra pabaigos! Gydydamas žemę, Jis taip pat išgydė ir joje gyvenančius žmones. Kūniškai sergantys žmonės ne tik pažino savo Gelbėtoją ir pradėjo Juo tikėti, atgimdami dvasiškai, bet ir patyrė kūno išgydymų: aklieji pradėjo matyti, raišieji – vaikščioti, nebylieji – šaukti ir dainuoti iš džiaugsmo! Tai, ką kadaise pranašavo pranašas, pradėjo pildytis tikrovėje. Dabar noriu išsamiau papasakoti, kaip visa tai įvyko.

Netikėtai ten kilo didžiulis troškimas išgirsti Dievo Žodį, ir žmonės pradėjo plūsti iš visų pusių. Šimtais jie rinkosi į vietą, kur buvo skelbiama Evangelija, o po pamokslo daugelis pasilikdavo apsivalyti ir sutvarkyti savo gyvenimą. Tuo metu aš jau nebekviečiau žmonių atgailauti ir atsiversti į Dievą. Tačiau Dievo Žodis, tapęs gyvas ir veiksmingas, skverbėsi į žmonių širdis ir vykdė tai, kam buvo pasiūstas.

Mes nesakėme žmonėms, kad jie privalo asmeniškai išpažinti savo nuodėmes, ir nemokėme jų, kaip tai turėtų būti daroma. Tačiau pati Šventoji Dvasia ragino juos tai daryti, įdėdama į jų širdis, ką ir kaip sakyti. Ateidami pas mus, jie

su ašaromis akyse prašydavo: „Prašome suteikti mums galimybę viską papasakoti. Negalime grįžti namo tokie, kokie esame dabar. Neišeisime iš čia, kol neapvalysime savo gyvenimo Viešpaties akivaizdoje.“ Jie praleisdavo daugybę valandų vieni su žmogumi, kurio akivaizdoje išpažindavo Dievui savo nuodėmes, atverdami savo gyvenimo nešvarumus ir vadindami juos tikraisiais vardais. Kaip sugniuždyti ir prislėgti jie atrodė, valandų valandas sėdėdami ir laukdami šios galimybės! Ir kaip vaikiškai laimingi jie buvo po to, kai pagaliau galėjo tai padaryti! O, kaip tada švytėjo jų veidai, o ašarotos akys spindėjo iš laimės! Štai kaip Dievas vykdė savo darbą pritraukdamas išgelbėtuosius į Bažnyčią!

Kartą buvo suplanuoti trys vakariniai susitikimai – penktadienį, šeštadienį ir sekmadienį. Nors tokiais atvejais mūsų susirinkimai paprastai vyksta po atviru dangumi, šįkart turėjome didelę palapinę, kuri vis dėlto pasirodė per maža visiems norintiems dalyvauti. Penktadienio vakarą, tarnavimo metu, pamačiau tiesiai prieš mus ant žemės gulinčią jauną merginą. Visur buvo žmonių, aplink palapinę būriavosi minios, tačiau ši mergina gulėjo nejudėdama. Po susirinkimo jaučiausi labai pavargęs, todėl kreipiausi į darbuotojus ir pasakiau, kad turiu išeiti šiek tiek pailsėti. Paprašiau jų toliau kalbėtis su žmonėmis, kurie nenutrūkstamu srautuėjo išpažinties.

Po kelių valandų pas mane atėjo tarnautojai ir paprašė eiti kartu su jais. Jie sakė jau priėmę kelis šimtus žmonių, norinčių apvalyti savo gyvenimą. Paprastai tokiuose susirinkimuose dalyvauja iki penkiasdešimties darbuotojų, kurie bendrauja su žmonėmis, atliekančiais išpažintį. Tačiau net ir šio skaičiaus dažnai nepakanka, todėl jie priversti ilgas valandas tarnauti be poilsio, sėdėti visą naktį, dėl ko jų akys parausta ir paburksta. Neretai žmonėms tekdavo laukti eilėje tris ar net penkias dienas, kol jie galėdavo atlikti išpažintį ir patekti pas vieną iš sielovadininkų asmeniniam pokalbiui. Jie nenorėjo išvykti net tada, kai mes jų prašėme. Kokia žmogui nauda, – atsakinėjo jie mums Šventojo Rašto žodžiais, – jei jis laimės visą pasaulį, bet pakenks savo sielai. Ne, mes negalime iš čia išeiti, kol nesusitvarkysime savo gyvenimų. Turime susitaikyti su Dievu.

Taigi, draugų pakviestas, atėjau į susirinkimo vietą, kur dar buvo ne mažiau kaip du šimtai žmonių, sergančių ir turinčių kūno negalavimų. Jie jau buvo apvalę savo gyvenimus per išpažintį ir dabar norėjo, kad už juos būtų pasimelsta dėl išgydymo. Tokiais atvejais, kai yra daug ligonių, uždedant rankas meldžiamės tik už vieną, du ar daugiausia penkis procentus jų. Už likusius meldžiamės grupėmis po dešimt, dvidešimt, kartais net šimtą, prašydami, kad pats Viešpats paliestų kiekvieną iš jų. Ir tai įvyksta be mūsų rankų uždėjimo. Daugelis patiria išgydymą klausydamiesi pamokslo. Dar daugiau Viešpats išgydo tuomet, kai žmonės tvarkosi savo gyvenimą. Jis paliečia ne tik jų sielas, suteikdamas dvasinį išgydymą, bet ir kūną. Tai vyksta net ir tada, kai niekas neturi išgydymo dovanos. Juk tai daro Dievas, kuris sako: „Aš, Viešpats, esu jūsų gydytojas.“ Šie žodžiai galioja ir dabar.

Tą vakarą tarnautojai papasakojo, kad tarp tų dviejų šimtų ligonių buvo dešimt aklųjų, už kuriuos jie prašė mane pasimelsti atskira malda, uždedant rankas, o po to atlikti bendrą maldą už visus kitus. Ar žinote, kas nutiko? Tą vakarą Viešpats buvo tarp mūsų su tokia galinga jėga, kad kiekvienas iš tų dešimties aklųjų atgavo regėjimą, daugelis net be rankų uždėjimo. Vos tik jie įžengdavo į kambarį, kuriame buvo meldžiamasi, jų akys iškart atsiverdavo, ir jie galėdavo matyti. Žinoma, tai jiems galėjo nutikti tik po to, kai per išpažintį jie sutvarkė savo gyvenimą.

Tačiau dar nuostabesnis buvo kitas įvykis. Penktadienį vienas iš mūsų darbuotojų vairavo sunkvežimį, pilną žmonių, kurie taip pat norėjo dalyvauti šiose tarnystėse. Zulai nesupranta, kad automobilis gali būti perkrautas. Net jei sunkvežimio gale lieka tik mažytė vietelė, jie vis tiek sako, kad dar yra vietos. Važiuojant, sunkvežimį sustabdė juodaodė akla moteris, stovinti prie pat kelio su maža mergaite. Išlipęs iš automobilio, mūsų tarnautojas priėjo prie jos ir paklausė, ko ji nori.

– Girdėjau, – pasakė akla moteris, – kad vykstate į tarnavimą už keturiasdešimties kilometrų nuo čia! Ar galiu vykti ten su jumis? – Ar galėčiau ir aš vykti kartu? – taip pat prašė ją lydėjusi mergaitė.

– Deja, tai neįmanoma, – atsakė mūsų brolis. – Mašina jau labai apkrauta. Išgirdusi šiuos žodžius, moteris gaudžiai pravirko.

– Patikėkite manimi! – tęsė tarnautojas. – Aš tikrai negaliu jūsų paimti! Vienintelė išeitis – jei kas nors iš važiuojančių sutiktų išlipti ir užleisti jums savo vietą. Tačiau visi sunkvežimio keleiviai sakė negalintys to padaryti, nes atvyko iš toli ir nepažįsta šios vietovės. Be to, jie neturėjo čia giminaičių, pas kuriuos galėtų apsistoti. Taigi jie turėjo važiuoti toliau, palikdami kelyje šią verkiančią aklą moterį.

Visa tai įvyko penktadienio popietę, o šeštadienį apie vidurnaktį Viešpats iš savo gailestingumo palietė dešimties aklujų akis ir dovanojo jiems regėjimą. Sekmadienio popietę, kai visi šie žmonės sunkvežimiu grįžinėjo namo, jie rado tą pačią moterį, džiūgaujančią toje pačioje vietoje prie kelio.

– Aš praregėjau! Dabar ir aš esu Kristaus mokinė!

– Bet kaip tau tai nutiko? – nustebę klausė jie.

– Šeštadienio naktį man atsivėrė akys, ir aš praregėjau!

Kai jie sulygino laiką, paaiškėjo, kad jis buvo visiškai toks pat. Tą pačią akimirką, kai Dievas palietė tuos dešimt aklujų, Jis pasigailėjo ir šios moters – palietė jos akis ir dovanojo joms regėjimą. Toks didis yra mūsų Viešpats! Jo gailestingumas ir galia – beribiai! Tokio kaip Jis – nėra!

Tą šeštadienio vakarą priešais mus vis dar gulėjo ta pati nejudanti jauna mergina. Kai pasimeldėme už visus du šimtus ligonių, darbuotojai man pasakė:

– Na, dabar liko tik viena paralyžiuota mergina. Ji guli trobelėje, ir mums reikia pasimelsti ir už ją.

– Ką?! – nustebau. – Bet kaip mes galime tai padaryti?! Ji juk net kalbėti negali!

Ši mergina jau pusantrų metų yra visiškai paralyžiuota – nuo galvos iki kojų. Ji net negalėjo atmerkti akių. Judėjo tik jos vokai ir vienas dešinės rankos pirštas – vos pastebimai. Ji buvo tarsi gyvas lavonas. Merginos tėvai išbandė viską, kas tik buvo įmanoma. Ji buvo nuvežta į penkias skirtingas ligonines, bet kai gydytojai nesugebėjo jai padėti, ją pradėjo vežioti nuo vieno burtininko pas kitą. Vienas iš jų net kepė

varles ir karštas, tiesiai iš keptuvės, dėjo jai ant galvos – dėl to jos plaukai ir oda iškart nudegė. Tačiau net ir šis „arklių gydymas“ buvo nesėkmingas. Tada merginos sesuo, kuri buvo mokytoja, atnešė ją į mūsų susirinkimą ir paguldė ant žemės tiesiai priešais pamokslininką.

– Jūs sakote, – nustebęs tęsiau kreipdamasis į tarnautojus, – kad turėtume melsti už ją! Bet ar ji jau apvalė savo gyvenimą?

– Taip, ji tai padarė, – ramiai atsakė jie.

– Bet tai neįmanoma! – sušukau. Kaip jūs tai padarėte?! Juk ji visai negali kalbėti! Kaip ji galėjo atskleisti savo nuodėmes?!

– Mes tai padarėme taip, – paaiškino mano draugai. – Pasilenkėme prie jos ausies ir paklausėme: – Ar kada nors buvai nepaklusni savo tėvams?

Šventajame Rašte sakoma: „Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventum žemėje“ (Iš 20, 12), ir jei to nedarote, tai nusidedate. Dievui paklusnus žmogus negali būti nepaklusnus savo tėvams. Paklusti tėvams reikia ne tik iki sukanca 18 ar 20 metų, bet ir tol, kol jie bus gyvi. Gerbti tėvą ir motiną – tai vykdyti Viešpaties įsakymą, prie kurio pridėtas pažadas: „kad tau gerai sektųsi ir ilgai gyventum žemėje“ (Ef 6, 3). Vaikas, nebenorintis klausyti ir gerbti savo tėvų, yra blogesnis už pagonį, net jei ir vadinasi krikščioniu! Jis gyvena ne Dievo garbei, bet velnio ir jo šėtoniškos karalystės šlovei. Toks vaikas turi atgailauti ir sutvarkyti savo santykius su tėvais, prašydamas jų abiejų atleidimo. Kitaip jis negalės gauti Viešpaties palaiminimo.

Štai kodėl pirmasis klausimas paralyžiuotai merginai buvo apie paklusnumą:

– Ar buvai nepaklusni savo tėvui ar motinai? Galbūt jie tau kažką sakė, bet tu neklausei?

Atsakydama į šį klausimą, mergina šiek tiek pajudino akių vokus, ir pagal šį judesį buvo galima nuspręsti: „taip“ arba „ne“.

– Ar anksčiau mokykloje buvai nepaklusni mokytojams? Ar kada nors ką nors apgavai?

Ir vėl vos juntamas vokų judesys – „taip“.

– Ar kada nors anksčiau buvai su vaikiniais...?

Deja, šiandien šioje srityje viskas toli gražu nėra gerai. Dažnai merginos išteka, kai jau būna netyros. Tai liūdnas vaizdas! Ar žinote, kad pagonys ištiria savo nesusituokusias merginas. Ir jei jauna mergina nebėra nekalta, ji būna išvarama. Taip elgiasi žmonės, kuriems mūsų protėviai skelbė Evangeliją! O kaip tai atrodo pas mus dabar? Iš tyrų baltaodžių merginų, kurios laikosi skaistybės, ne kartą girdėjau, kad iš jų net tyčiojamosi. Argi tai ne baisu?

Žinote, kad jau prakalbome apie tai, norėčiau pasakyti dar kai ką. Per pastaruosius dvidešimt prabudimo metų mums daug kartų teko įsitikinti, kad jei jauna mergina galvoja apie vaikus, o jaunuolis – apie merginas, jie negalėjo būti indais, tinkamais Viešpačiui naudoti. Taip pat ne kartą matėme, kad Dievas kai kuriuos jaunuolius naudojo taip galimai, jog šimtai ir tūkstančiai sielų per juos atgailavo ir grįžėsi į Viešpatį. Tačiau vos tik tokios merginos galvoje atsirasdavo mintys apie vaiką, Dievo Dvasia tuoj pat nustodavo veikti. Tas pats būdavo ir su jaunuoliais.

Vienintelė išimtis – kai tai yra iš Dievo ir Jis pats juos numatė vienas kitam. Tuomet viskas vyksta tyrumu ir nekalume. Tokiu atveju jaunuoliai, kurių sąjunga yra Dievo numatyta, ne tik kad nesibučiuoja, bet net ir nesilaiko vienas kito už rankų. Jie neliečia vienas kito, neužmezga vadinamųjų draugysčių ar meilės pasimatymų. Tokiu elgesiu jie sako: „Tą dieną, kai stovėsime prie Dievo altoriaus, apsisilksime baltą, tikrai švarų ir nesuteptą drabužį. Nenorime būti veidmainiai, patys būdami susitepę, bet vilkintys baltais vestuvininiais drabužiais.“ Tokiu būdu pas mus tuokiasi krikščionys – tik taip Viešpats gali palaiminti sutuoktinių porą.

Kartą per pamokslą Vokietijoje paliečiau šią temą, ir jaunimo choras iš karto pasipriešino. Jie pareiškė, kad daugiau niekada nebedainuos, jei aš vėl pas juos pamokslausiu. O, kaip aš dėl to džiaugiausi! Juk jie man, kaip pamokslininkui, niekuo nepadėjo – tik trukdė skelbti Dievo Žodį! Choras taip pat turi būti tyras! Ką galima nuveikti Viešpačiui su sveimautojų choru?! Kokį darbą galima nuveikti su žmonėmis,

kurie negyvena tyrai ir šventai?! Jokio! Jie tẽra nešvari minia, kurios Viešpats negali panaudoti savo darbui.

Kuklumas, skaistumas ir tyrumas yra reikalingi Viešpačiui net ir paskutiniaisiais laikais! Taigi sugrįžkime prie biblinių standartų! Pažvelkite į Šventąjį Raštą ir pamatysite, kad kai Viešpats nori parodyti, kokia tyra ir nekalta turi būti Jo Bažnyčia, Jis pateikia jaunos nuotakos – tyros mergelės – pavyzdį. Apaštalas Paulius – šis dvasinis milžinas, kupinas Dievo išminties ir pažinimo – kreipdamasis į krikščionis sako: „Aš pavydulioju dėl jūsų Dievo pavydu, nes sužiedavau jus su vienu vyru, kad nuvesčiau jus Kristui kaip skaisčią mergelę“ (2 Kor 11, 2).

Ar matote, kokie turėtume būti dvasiškai? – Kaip jauna, neištekėjusi mergina, kuri yra nekalta ir tyra kūnu. Tai mūsų dvasinis standartas, tai – mūsų dvasinio gyvenimo abėcėlė.

Dažnai, kalbėdamas su žmonomis, sakau: „Parodyk man savo gyvenimu ir elgesiu su vyru, koks turėtų būti mūsų, krikščionių, santykis su Jėzumi, nes parašyta: „Todėl kaip Bažnyčia paklūsta Kristui, taip ir žmonos visur ir visada teklauso savo vyrų“ (Ef 5, 24). Žinoma, šiais laikais taip nėra. Šiuolaikinės žmonos mano, kad nuolankumas ir paklusnumas vyrui yra jų žmogiškųjų teisių ir orumo pažeidimas. Ką gi, jei taip manome, tuomet mums nebereikia Biblijos, nes ji kalba nesąmones!

Tačiau pasakysiu jums, kad tik ta moteris gali būti tikrai laisva ir laiminga, kuri paklūsta savo vyrui ir gyvena taip, kaip moko Dievo Žodis, o ne ta, kuri viešpatauja savo namuose. Jei tu, žmona, nori šeimos reikaluose „mūvėti vyro kelnes“, tuomet gali drąsiai atiduoti jam savo sijoną. Tegul jis dėvi jį vietoj tapės!

Sakydamas tai, nenoriu atimti atsakomybės nuo vyrų. Vyras turi būti vyras tikraja bibrline šio žodžio prasme – vyras, kuris atiduoda save žmonai, kaip Jėzus atidavė save Bažnyčiai, kad ją pašventintų. Perskaitykite laiško efeziečiams penktąjį skyrį. Argi šie žodžiai netaikytini mums, vyrams: „Jūs, vyrai, mylėkite savo žmonas, kaip ir Kristus pamilo Bažnyčią ir atidavė už ją save, kad pašventintų ją, apvalydamas vandens nuplovimu ir žodžiu“ (Ef 5, 25-26).

Kaip tai atrodo tarp mūsų iš tikrųjų?! Kur tie vyrai, kurie pašventina savo žmonas?! Kur tie vyrai, kurie rodo gerą pavyzdį savo žmonoms?! Kur tie, kurie savo gyvenimu rodo žmonoms ir vaikams, kaip tinkamai vaikščioti Viešpaties akivaizdoje?!

Taip... pasaulyje dabar iš tiesų vyrauja chaosas. Bet žinokite, draugai, kad negalėsime patirti prabudimo, kol viskas nebus sudėliota į savo vietas. Pirmiausia viskas turi būti sutvarkyta teisingai, kad tai, kas parašyta Rašte, taptų mūsų gyvenimu.

Dabar vėl grįžtu prie istorijos apie aštuoniolikmetę paralyžiuotą merginą. Tarnautojai man pasakė: „Dabar ji jau atskleidė savo nuodėmes, o Jėzus sako, kad jei išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.“

Ar galite patikėti, kad kai visi krikščionys pradėjo drauge melstis už šią merginą, gulinčią nejudamai lovoje, Dievo jėga taip galingai ją palietė, kad visi jos kūno kaulai virpėjo ir drebėjo kaip medžio lapai nuo stipraus vėjo gūsio. Nematomos rankos pakėlė ją iš lovos, ir, atsistojusi ant kojų, ji nubėgo. Bėgdama ji neišlaikė pusiausvyros, susvyravo kaip nendrė ir nukrito į kairę pusę. Keletas ten stovėjusių žmonių ją pakėlė ir vėl pastatė ant kojų. Tada ji vėl nugriuvo į priešingą pusę ir dar kartą buvo pakelta. Po to ji atgavo pusiausvyrą ir pradėjo vaikščioti ratu, džiūgaudama ir šlovin-dama Viešpatį.

Buvo apie vidurnaktį. Staiga, tarsi pagal signalą, aplink mus susibūrė didžiulė žmonių minia. Niekas nežinojo nei iš kur jie tuo metu atvyko, nei kaip atsirado. Tai nepaaiškinama, bet per prabudimą oras atrodo persmelktas ir prisotintas Dievo buvimo. Aš nefantazuuju, nes net visiškai netikintys žmonės susirenka ten, kur veikia Dievas, o Šventoji Dvasia atveria jiems akis į jų nuodėmes – todėl jie tuoj pat atgailauja ir atsiverčia į Viešpatį. Tokiais atvejais žmonės būna taip apgaubiami, kad tiesiog savo kūnu pajunta Dievo buvimą. Tie, kurie to niekada nepatyrė, tikriausiai sakys, kad tai tik fantazija ar vaizduotės žaismas. Na ką gi, tegul kiekvienas galvoja apie tai, kaip jam patinka. Tačiau mes

vertiname tai blaiviai, ir viskas vyksta pagal Dievo planą. O jei netikite manimi, atvykite ir patys tuo įsitikinkite.

Tarp minios buvo trys visiškai netikintys vyrai, dirbę vietos savivaldybėje. Jie priėjo prie mūsų ir paklausė: „Kur mergina, kuri buvo išgydyta? Kur Anagreta?“ „Štai ji“, – atsakėme, rodydami į ją. Tuomet jie pasakė: „Norime pabūti su ja vieni – be pamokslininko ir kitų krikščionių. Turime ją apklausti privačiai, kad niekas netrukdytų.“

Jie negalėjo patikėti tuo, kas įvyko. Juk pasaulyje vis dar daug tokių, kaip Tomas, kuris sakė: „Jeigu nepamatysiu ir ranka nepaliesiu – netikėsiu“. Taigi jie keturiese nuėjo į atskirą kambarį. Po ilgo laiko jie išėjo ir viešai pasakė išgydytai Anagretai: „Mergaite! Tas Dievas, kuris tave išgydė, iš tiesų gali prikelti mirusiuosius ir pražudyti gyvuosius! Būk Jam ištikima iki mirties!“ Tokia buvo jų išvada. *(Šiandien ši mergina yra ištekėjusi ir turi du vaikus).*

Kitą rytą keli tarnautojai nusprendė kartu su Anagreta nuvykti pas jos tėvą, kuris kitame mieste dirbo sargu prie kalėjimo vartų. Gavę sutikimą, jie nuvyko ten kartu su ja – visiškai sveika, dabar jau išlaisvinta ir laiminga Dievo vaiku. Privažiavę prie kalėjimo, jie priėjo prie durų ir pasibeldė. Anagretos tėvas išėjo pažiūrėti, ko jie nori, ir tą pačią akimirką pamatė savo dukrą. – O! – sušuko jis. – Ar tai tavo dvasia, ar tai tu pati, Anagreta!

– Tai aš, tėti! – atsakė ji.

Tada jis nuskubėjo pas ją, palikdamas atviras kalėjimo duris. Mūsų darbuotojai turėjo jam priminti jas kuo greičiau uždaryti, kol dar nepabėgo visi kaliniai.

– Bet kaip tai įmanoma?! – vis kartojo sukrėstas tėvas.
– Kaip tai įmanoma?!

– Jėzus atleido man mano nuodėmes! – atsakė dukra, švytėdama iš džiaugsmo. – Jis išgelbėjo mano sielą ir išgydė mano kūną!

Išgirdęs šiuos žodžius, vyras žemai nusilenkė ir tarė: – Jis tikrai yra Gyvasis Dievas! Nėra kito tokio kaip Jis!

Taip buvo išaukštintas ir pašlovintas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardas, kuris vis dar šlovinamas tarp juodaodžių Pietų Afrikos gyventojų! O, kaip teisingai parašyta,

kad paskutinieji bus pirmi, o pirmieji – paskutiniai! Žmogaus protu tai neįmanoma suvokti! Ir kalba ne tik apie tai, kad dvasiškai akli praregės, nebylūs prabils, o šlubi ims bėgioti. Šie pranašiški Izaijo žodžiai pildosi tiesiogine prasme – fiziniame kūne, ir mes esame gyvi to liudytojai.

Tačiau svarbiausia išlieka tai, ką pasakė pranašas: „Ten eis kelias, vadinamas Šventuoju keliu, kuriuo nevaikščios niekas nešvarus...“

Žmonės, pradėję eiti šiuo keliu, patiria visišką ir tobulą atsivertimą. Jie pradeda gyventi visiškai naują, kitokį gyvenimą. Tačiau vargas žmogui, kuris, kartą pažinęs tiesą, grįžta į nuodėmę.

Kartą Tugela Feryje atgailavo senas burtininkas. Jis buvo aklas, bet kai atgailavo ir įtikėjo Viešpačiu, jo akys atsivėrė, ir jis praregėjo. Praėjus vos keliems mėnesiams po jo išgydymo, jį vėl ėmė traukti prie senojo gyvenimo. Nusprendęs vėl praktikuoti šėtonišką meną, jis nuėjo į aukštą kalną rinkti žolelių ir išsikasti šaknų, kurias anksčiau naudojo raganavimui. Vos tik rado reikiamas šaknis ir pradėjo jas kasti, šviesa jo akyse išblėso, ir jis vėl apako. Negalėdamas pats nulipti nuo kalno, jis pradėjo garsiai šaukti ir kvies-tis pagalbos. Išgirdę šauksmus, žmonės atėjo ir parvedė jį namo. Nuo to laiko iki šiol jis tebėra aklas.

Ne veltui Jėzus kadaise pasakė žmogui, kurį išgydė: „Štai tu esi pasveikęs. Daugiau nebenusidėk, kad neatsitiktų tau kas blogesnio!“ (Jn 5, 14). Būtent taip ir atsitiko šiuo atveju. Vos tik buvęs burtininkas sugrįžo prie senojo gyvenimo ir vėl pradėjo nuodėmiauti, jis apako.

Kitas zulu, sulaukęs devyniasdešimties metų, buvo paralyžuotas ir tik vargais negalais galėjo vilkti savo kūną žeme, šliauždamas ant kelių. Atsitiko taip, kad šis užkietėjęs pagonis išgirdo gelbstinčią Evangelijos žinią ir įtikėjo Jėzų. Viešpats pasigailėjo jo ir stebuklingai išgydė jo kūną, kad jis galėtų visiškai normaliai vaikščioti. Pabuvęs pas mus dvi ar tris dienas, jis sugrįžo į savo namus. Kai jis įėjo į savo trobelę, jo suaugę sūnūs, sukrėsti jo pasikeitimo, sušuko:

- Tėve, kas tau nutiko?!
- Jėzus mane išgydė!

– Jėzus?! Gerai... Tačiau turime padėkoti ir savo mirusių protėvių dvasioms.

Tai pasakę, jie tuoj pat paskerdė karvę, ketindami ją paaukoti dvasioms. Deja, išgydytas tėvas tam neprieštaravo ir jų nesustabdė. Tą akimirką, kai buvo liejamas aukojamo gyvulio kraujas, senolis visų akyse vėl tapo neįgalus. Netrukus po to jis mirė ir iškeliavo į amžinybę.

Taigi pranašas kadaise ištare didžią tiesą – šis kelias iš tiesų yra Šventas kelias!

Iš daugelio žmonių Europoje ne kartą girdėjau štai ką: „Ak, Erlo! Taip tu gali pamokslauti Afrikoje! Ten jūs vis dar gyvenate nekaltai! Kalbėkite apie tai ten, bet ne čia, Europoje! Čia turime sekso parduotuvių ir nešvankią televiziją! Čia mus pasiekia pornografija, ir nuolat matome nuogų moterų bei merginų atvaizdus – jie tiesiog užpildė mus supantį pasaulį! Kasdien girdime pasaulietišką muziką! Esame priversti ją girdėti, esame prisotinti visų šių nuodų! Todėl nereikėtų tikėtis, kad mes čia, šiuolaikinėje Europoje, gyvensime taip, kaip tu pamokslauji! Tu gali tai pasakoti primityviems žmonėms, bet ne mums!“

Ką aš galiu į tai atsakyti? Iš tiesų, kaip raugas raugina visą teslą, taip ir kai kurie krikščionys yra rauginami nuodėme! Na, jei norite, ir toliau tame pasilikite! Tačiau žinokite: tik ta Dvasia, kuri išpažįsta, jog Kristus atėjo kūne nugalėti nuodėmės, yra Dvasia iš Dievo. Kiekviena kita dvasia – tai dvasia, ateinanti iš pragaro. Taigi patys patikrinkite ir ištirkite, kokia dvasia gyvena jumyse.

Jėzus nori matyti tyrą ir nekaltą Bažnyčią net ir šiuolaikiniam, civilizuotame bei laisvame pasaulyje. Ir kai krikščionys taps būtent tokie – tada prasidės dvasinis pabudimas, kuris yra švento, apvalyto gyvenimo vaisius. Kad Šventoji Dvasia galėtų veikti taip, kaip Ji nori, Ji turi turėti laisvą kelią mūsų gyvenime. Be to, tai neįmanoma. Dievo Dvasia vadinama Šventąja, nes Ji nepakenčia nieko nešvaraus! Kai šiai Dvasiai bus leista veikti per mus, pasireikš Dievo šlovė. Tik tada dykuma taps žydinčiu sodu, krikščionybė sužydės kaip gėlė, o pasaulis pažins, kad Viešpats yra Dievas – tas pats Gyvasis Dievas ir mūsų paskutiniaisiais laikais!

Pasaulis yra krikščionių rankose! Ne veltui visatos Kūrėjas sako: „Ir jei Mano tauta, kuri vadinasi Mano vardu, nusižemins, melsis, ieškos Mano Veido ir atsisakys savo blogų kelių, Aš išgirsiu danguje, atleisiu jos nuodėmes ir išgydysiu jų žemę“ (2 Kronikų 7, 14).

Galbūt šią eilutę mokate atmintinai, bet ar kada nors rimtai susimąstėte? Ar tikrai atkreipėte dėmesį į šiuos žodžius? Ar pastebėjote, kokią sąlygą Viešpats kelia mums, kad mums atleistų ir išgydytų mūsų žemę? Juk čia Viešpats taip aiškiai kalba mums visiems: „Ir jei mano tauta, kuri vadinasi mano vardu, nusižemins, melsis, ieškos mano veido ir atsisakys savo blogų kelių, Aš išgirsiu danguje.“ Prabudimas neprasideda nuo kitų! Jis neprasideda iš išorės – jis prasideda mumyse, Kristaus Bažnyčioje! Todėl mūsų užduotis – paruošti kelią Šventajai Dvasiai, kad Ji galėtų pradėti veikti. Joks nešvarus žmogus nevaikščios šiuo keliu, vadinamu Šventuoju Keliu. Tai vienintelis kelias kiekvienam krikščioniui. Tai kelias, kuriuo Viešpats nori, kad mes eitume. O, kaip būtų nuostabu, jei Jėzaus Kristaus Bažnyčia šiandien gyventų taip, kad joje suspindėtų mūsų Gelbėtojo šlovė!

14 skyrius

Dideli dalykai prasideda nuo mažų

Morkaus evangelijos 6-ajame skyriuje pasakojama įdomi istorija apie Jėzų, kuris pamaitino penkis tūkstančius žmonių. Perskaitykime ją. „Ir jie išplaukė valtimi į negyvenamą vietą. Tačiau minia pastebėjo juos išplaukiant, ir daugelis atpažino Jį. Iš visų miestų jie pėsčiomis subėgo ten, aplenkdami mokinius ir susirinko pas Jį. Išlipęs į krantą, Jėzus pamatė didžiulę minią ir Jam pagailo žmonių, nes jie buvo tarsi avys be piemens, todėl pradėjo juos mokyti daugelio dalykų. Dienai baigiantis, mokiniai priėjo prie Jo ir tarė: „Čia dykvietė, ir jau metas vėlyvas. Paleisk juos, kad, pasklidę po aplinkinius kiemus bei kaimus, nusipirktų duonos, nes jie neturi ko valgyti.“ Bet Jėzus tarė: „Jūs duokite jiems valgyti.“ Mokiniai tada klausia: „Ar mums eiti ir nusipirkti duonos už du šimtus denarų ir duoti jiems valgyti?“ Jis sako: „Kiek turite kepalų? Eikite ir pažiūrėkite.“ Patikrinę jie atsakė: „Penkis ir dvi žuvis.“ Jis įsakė susodinti žmones būriais ant žalios žolės. Ir tie susėdo būrys prie būrio, po šimtą ir po penkiasdešimt žmonių. Jėzus paėmė penkis kepalus ir dvi žuvis, pažvelgė į dangų, palaimino, laužė duoną ir davė savo mokiniams, kad padalintų žmonėms. Taip pat Jis padalino visiems tas dvi žuvis. Ir visi valgė ir pasisotino. Jie pririnko dvylika pilnų pintinių duonos trupinių ir žuvies likučių. O valgytojų buvo apie penkis tūkstančius vyrų.“ (Mk 6, 32-44).

Taigi, būdamas dykumoje, Jėzus pamokslavo ir mokė žmones. Buvo jau vėlyvas metas, ir mokiniai, susirūpinę, kad žmonės yra alkani, priėjo prie Jo ir paklausė, ką jiems daryti. Matyt, jie ketino visus išsiųsti į gretimus kaimus, kad kiekvienas galėtų nusipirkti sau ko nors pavalgyti. Tačiau Jėzus į tai atsakė: „Jūs duokite jiems valgyti“. Taigi Jis davė mokiniams užduotį pamaitinti žmones. Būtent jiems Viešpats patikėjo šią atsakomybę. Galime tik įsivaizduoti, kioje keblioje padėtyje jie atsidūrė, išgirdę Mokytojo nurodymą. Jėzaus pasiklausyti buvo susirinkusi didžiulė

minia žmonių. Kaip sakoma Šventajame Rašte, vien vyrų buvo apie penkis tūkstančius, neskaičiuojant moterų ir vaikų.

Mintyse paskaičiavę, kiek pinigų reikėtų visiems susirinkusiems pamaitinti, mokiniai tarė Jėzui: „Viešpatie, mums neužteks ir dviejų šimtų denarų, kad kiekvienas gautų bent po truputį“. Tačiau ši žinia nesuglumino Mokytojo, kuris juos perspėjo – negalima paleisti nepamaitintų žmonių.

Brangūs bičiuliai, žodžiai „duokite jiems valgyti“ ir šiandien skamba Kristaus mokiniams. Jūs žinote, kad Viešpats ir mums sako: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai“. (Mk 16, 15). Jei vadinate save Jėzaus sekėjais, tai yra ir jūsų užduotis. Ne veltui parašyta, kad netikinčiųjų kraujas bus pareikalautas iš mūsų rankų. Mūsų užduotis – nešti pasauliui išgelbėjimo žinią, skelbiant Kristų ne tiek žodžiais, kiek savo gyvenimu ir elgesiu Dievo akivaizdoje. Mūsų gyvenimas yra ta Evangelija, kurią skelbiame kitiems. Šventas gyvenimas, o ne „šventi žodžiai“ laimi sielas. Viešpats nori, kad Jo mokiniai būtų būtent tokie – gyvi Jo liudytojai.

„Ak, ne! Tai ne man! Aš nepajėgus to padaryti! Aš tiesiog nesugebėsiu! Man vis tiek nieko nepavyks!“ – šiuos žodžius šiandien girdime dažnai. Tačiau ir šiame pasakojime Viešpats iš savo mokinių reikalavo, atrodytų, neįmanomo dalyko: „Jūs duokite jiems valgyti“, nors jie nieko neturėjo. Tuo metu nė vienas iš jų neturėjo nė gabalėlio duonos! Jie buvo atsidūrę beviltiškoje padėtyje. Vieni svarstė, kur galėtų nueiti, kad nupirktų tiek daug duonos, kiti skaičiavo, kiek tai kainuotų. Tai mums gerai pažįstama žmogiška reakcija, ar ne?

Taigi kažką panašaus turime mintyse, kai Viešpats paveda mums užduotį laimėti Jam visą pasaulį. Tuomet galvojame ir svarstome, ko mums reikės, kad tai įvykdytume. Ir štai mums jau siūloma pradėti melstis už prabudimą, kad Dievas pradėtų veikti ir kad iš dangaus nužengtų ugnis, kuri sudrebintų šėtono tvirtoves. Ir mes vėl ir vėl meldžiamės, prašydami Viešpaties padaryti didžiųjų dalykų, kad žmonės masiškai atgailautų ir nuodėmingas pasaulis pažintų savo

Gelbėtoją. Tačiau bėga mėnesiai ir metai, mes senstame, mūsų galvos žilsta, galbūt viena koja jau karste, o prabudimo taip ir nėra. Maža to, dvasiškai viskas darosi vis blogiau. Pasninkaujame ir meldžiamės, kad Viešpats greičiau imtų veikti – net svorį prarandame! Kas žino, gal būtume labiau pasistūmėję į priekį savo pastangose, jei valgytume su padėka ir būtume sveikesni kūnu. Visos mūsų pastangos nu-eina perniek. Dievas neatsako į mūsų maldas. Kaip manote, kodėl taip yra?

Kristaus mokinių užduotis nebuvo eiti į aplinkinius kaimus ir pirkti duonos. Sakydamas, kad jie turi pamaitinti žmones, Jėzus ragino juos duoti tai, ką jie jau turėjo. Taip, bet šiuo atveju jie iš tiesų nieko neturėjo! Tai ką jie turėjo daryti?

Ir kaip tik tuo metu, kai jie, ko gero, sutrikę žiūrėjo vienas į kitą, vienas iš mokinių – apaštalas Andriejus – priėjo ir, kreipdamasis į Jėzų, pasakė, kad tarp žmonių yra berniukas, turintis penkis mažus miežinius duonos kepalėlius ir dvi žuvis (Jn 6, 9).

Pagalvokite – tik penki maži duonos kepalėliai ir dvi žuvis! Tai – kažkas labai mažyčio! Būtent tiek maisto galėjo suvalgyti šis mažas berniukas! Tikriausiai tai buvo tai, ką rūpestinga mama paruošė ir davė jam kelionei. Tačiau būtent su šiuo mažyčiu daviniu pas Kristų atėjo Jo mokiny. Su tuo, ką šis berniukas Jam atnešė ir davė. Šis vaikas nebuvo nei Kristaus mokiny, nei teologas, kaip tikrieji Kristaus mokiniai, kuriuos, šiuolaikiškai kalbant, galima taip pavadinti. Taigi, nors jie ir neturėjo nieko, kuo galėtų pasidalinti su žmonėmis, šis berniukas visgi kažką turėjo. Nors tai, ką jis turėjo, buvo labai nedaug, tačiau Jėzus panaudojo tą mažumą – tą truputį – kad pamaitintų tūkstančius.

Labai dažnai klystame manydami, kad Dievas elgiasi taip pat, kaip mes, žmonės. Jei žmogus ko nors imasi, jis visada pradeda nuo didžiausio, kiek tik įmanoma. Tačiau, kaip taisyklė, šis didelis dalykas kažkodėl vis mažėja, kol visiškai išnyksta. Viešpats elgiasi visiškai kitaip. Jei Jis nori ką nors padaryti, visada pradeda nuo mažo. Tada šis mažas dalykas auga ir daugėja, tapdamas didžiu. Tame ir slypi skirtumas tarp Dievo ir žmogaus darbo.

Žinoma, tikiu, kad daugelio krikščionių širdys trokšta, kad bedieviai atgailautų ir pažintų Viešpatį. Taip pat tikiu, kad tūkstančiai Dievo vaikų meldžiasi už dvasinį prabudimą ir galingą Šventosios Dvasios veikimą. Tačiau, tiesą sakant, man sunku įsivaizduoti kaip tai čia, pas jus, atrodytų, jei Dievas iškart imtų galingai veikti. Tačiau neapkraukime savo vaizduotės, nes Jis niekada neveikia taip, kaip mes norime ar įsivaizduojame. Dievas nepradedą nuo kažko didelio. Taigi ir šiuo atveju Jis pradėjo nuo mažo berniuko. Ir kaip esu dėkingas, kad Kristaus mokiniai, jį pamatę, nepatraukė jo į šalį, sakydami: „O, ką tu mums čia atnešei! Tai, ką turi, yra taip maža, kad nieko negali pakeisti!“ Ne, jie buvo pasirengę priimti tai, kas maža, ir todėl gavo tai, kas tapo didinga.

Taigi, jei norite tarnauti Viešpačiui ir būti Jam tinkami indai, turite išmokti vertinti pačius mažiausius dalykus. Kas nevertina mažų dalykų, tas nėra vertas didelių! Jei norime, kad Šventoji Dvasia veiktų per mus, turime būti ištikimi Dievui net mažiausiuose dalykuose. Apie tai kalbu todėl, kad būtent šiuo klausimu mes, krikščionys, dažnai darome didelę klaidą ir prarandame savo palaiminimus. Mes meldžiamės ir prašome Viešpaties paimti tam tikrą situaciją į Savo rankas, tikėdamiesi, kad Jis veiks taip, kaip mes įsivaizduojame. Taip elgdamiesi, pamirštame Dievo žodį, kuriame sakoma, kad Jo keliai – ne mūsų keliai ir Jo mintys – ne mūsų mintys (Izaijo 55, 8). Štai kodėl mums labai svarbu būti išmintingiems šiuo klausimu.

Manau, dabar suprantate, kodėl Pietų Afrikoje visada sakome, kad kiekvienas tikintysis turi būti gyvas krikščionis, iš kurio vidaus teka gyvojo vandens upės. Juo gali ir turi būti kiekvienas, be jokios išimties, nesvarbu, ar jis suaugęs, ar mažas vaikas. Kiekvienas turi atnešti Viešpačiui tai, ką turi.

Galime tik stebėtis šio berniuko elgesiu. Jis galėjo pasakyti: „Ne, ne! Aš negaliu atiduoti savo maisto! Jis skirtas man! Aš nenoriu badauti!“ Tačiau šis berniukas buvo pasirengęs atiduoti viską, ką turėjo, kitiems, ir per tai buvo pamaitintas ne tik jis pats, bet ir daugiau nei penki tūkstančiai

kitų žmonių. Šis mažas truputis tapo didelio Dievo stebuklo pradžia!

Dabar pažvelkime į Jėzaus elgesį. Paėmęs iš berniuko duoneles ir dvi žuvis, Jis pakėlė akis į dangų ir padėkojo už tai savo dangiškajam Tėvui. O kiek daug krikščionių nusi-deda – užuot dėkoję Viešpačiui už tai, ką turi, jie murma ir skundžiasi, sakydami: „O, tai taip menka!“ Mano drauge, dėl tokio aplaidumo padaroma didelė nuodėmė. Turėtume dėkoti Dievui už menkiausius dalykus ir būti Jam ištikimi net ir smulkmenose!

Yra viena pasaulietiška istorija apie vaikina ir mergina, kurie išėjo pasivaikščioti. Kai jie atėjo į parką, vaikinai atsisėdo ant suoliuko ir tarė merginai: „O, jei turėčiau tūkstantį rankų, kad galėčiau tave apkabinti...“ Tuomet mergina atsakė: „O kodėl nepanaudoji tų dviejų rankų, kurias turi?“

Žinoma, mes, krikščionys, taip nesieliame – taip elgiasi pasaulis. Tačiau sutikite, kad ši jauna mergina savo at-sakymu nušvietė dvasinę tiesą. „O, jei tūkstančiu lūpų galėčiau šlovinti Tave, Viešpatie!“ – giedame vienoje gies-mėje, bet lūpomis, kurias turime, nesinaudojame. Kaip dažnai girdime: „O, jei galėčiau pamokslauti! O, jei turėčiau išgydymo dovaną! O, jei turėčiau valdžią – kiek tada būčiau padaręs!“ Pažinojau vieną moterį, kuri mėgo kartoti: „Jei būčiau vyras, tada jūs visi ką nors išgyventumėte!“ Tačiau nesinaudojo net tuo, ką turėjo.

Ak, kokie mes galime būti kvaili. Turbūt nėra nepro-tingesnių žmonių už mus, krikščionis. Ne veltui Dievo Žodis sako, kad šio pasaulio vaikai yra protingesni už šviesos sūnus. Ir tai, deja, iš tikrųjų yra tiesa! Jie dažnai būna daug protingesni už mus! Kiek daug šio pasaulio kunigaikščio vaikai daro, kad pritrauktų žmonių sielas! Siekdami savo tikslų, jie nežiūri į sunkumus ir nesustoja prieš kliūtis. Jie drįsta įžengti net į Dievo tautos susirinkimus ir ten vykdyti savo griaujamąjį darbą! Taip jie tarnauja savo karaliui! O ką mes, krikščionys, darome dėl Viešpaties? Šis pasaulis tu-rėtų gulėti prie Kristaus kojų! O kuo užsiimame mes? Ką mes darome?! Mes bėgame nuo sunkumų, nes matote, jie mums per sunkūs. Pagundos mums per didelės, todėl mes

norime pabėgti ten, kur nėra velnio. Tačiau nėra tokios vietos, kur nebūtų velnio!

Senajame Testamente pasakojama apie vieną seną žmogų, kurį tikriausiai žinote. Jam buvo aštuoniasdešimt penkeri metai, bet kai Pažado žemė buvo dalijama dvylikai giminių, jis paprašė pačios sunkiausios vietos – kalno, kuriame gyveno milžinai. Jo neišgąsdino ten pasiųstų žvalgų žodžiai: „Palyginti su jais, mes esame tarsi skruzdėlės.“ Šis senolis norėjo ten eiti, įsitikinęs, kad net ir ten Viešpats bus su juo ir suteiks jam pergalę. (Jozuė 14 skyrius.) O, kaip viskas dabar yra kitaip su mumis! Mes, kurie turėtume būti dvasiniai vyrai, dažnai tampame silpni kaip moterys!

Grįžkime prie mūsų teksto. Jėzus sako savo mokiniams: „Jūs duokite jiems valgyti“. Tačiau jie neturi duonos. „Tad ieškokite tarp savęs, – tęsia Kristus, – ar tikrai nieko neturite“. Taigi mokiniai po paieškų surado berniuką su tuo, ką jis turėjo, ir atnešė tai savo Mokytojui. Kai jie klausė Viešpaties, ar siųsti žmones į kaimus, kad kiekvienas galėtų pasirūpinti savimi, ar paaimti pinigų ir nupirkti visiems maisto, Jis atsakė: „Ne, Aš noriu to, ką jūs turite. Suraskite tai, ką jau turite pas save, ir panaudokite.“

Pamąstykite apie šiuos žodžius. Mes, žmonės, linkę nekreipti dėmesio į tai, ką jau turime, ir ieškome kažko daugiau. Viešpats taip nesieltgia. Jei Jis mums ką nors duoda, Jis nori, kad tai būtų naudojama. Neturime kartoti klaidos, kurią padarė vyrai, vėliau pavadintas blogu tarnu ir tinginiu. Juk prisimenate palyginimą, kurį kartą papasakojo Jėzus. Jame sakoma, kad vienam tarnui šeimininkas davė penkis talentus, kitam – du, o trečiam – tik vieną. Pirmasis ir antrasis panaudojo tai, kas jiems buvo duota, o tas, kuris turėjo vieną talentą, nuėjo ir jį užkasė. Sugrįžęs ir tai sužinojęs, šeimininkas pasmerkė tinginį tarną ir atėmė iš jo vienintelį jam duotą talentą, sakydamas: „Nes kiekvienam, kas turi, bus duota, ir jis turės su pertekliumi, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis turi.“ (Mt 25, 29).

Matote, brangūs draugai, kaip pavojinga nevertinti mažų dalykų ir neleisti jų į apyvaratą. Tas pats gali nutikti ir mums. Dievas gali paaimti ir tą nedaug, kurį turime, tad

naudokite tai ir būkite Jam dėkingi! Neieškokite daugiau, bet prašykite Viešpaties malonės būti pripažintiems ištikimais tame, kas jums jau duota.

Prieš prasidedant prabudimui, kai Dievas pradėjo savo darbą su manimi, Jis pradėjo nuo to, kas mano akimis atrodė nereikšminga. Anksčiau rengdavau didelius susirinkimus, stengdamasis pritraukti kuo daugiau žmonių. Spausdinau šimtus kvietimų, dalinau juos žmonėms, o kai jie ateidavo, stengdavausi juos įtikinti priimti Jėzų ir atsiduoti į Jo rankas. Kai Šventoji Dvasia pradėjo veikti mano gyvenime, prasi-dėjus prabudimui, pirmiausia Ji nurodė man tas nuodėmes, kurias laikiau smulkmenomis ir į kurias nenorėjau kreipti dėmesio. Tačiau tos „smulkmenos“ buvo tarsi mažos lapės, kaip jas vadina Dievo žodis, kurios gadino mano vynuogyną (Gg 2, 15).

Tada Viešpats man tarė: „Erlo, kokia nauda pamokslauti kitiems, jei tavo paties gyvenimas nėra sutvarkytas? Juk tavo elgesys su mažiausiais iš tų, kurie mane tiki, toli gražu nėra toks, koks turėtų būti pagal Šventąjį Raštą“. Tai man buvo lyg smūgis batu. „Ak, – pagalvojau, – man nerūpi tie mažiausi! Didieji žmonės, valdovai, karaliai – štai kas man rūpi! O tie mažieji, kvailiai, nereikšmingieji – kas man iki jų?!“ Tačiau Dievas į tai žvelgė kitaip. Jis man aiškiai parodė, kad net ir mažiausiuose dalykuose turime būti ištikimi.

Dievo Žodis sako, kad žmogus, kuris nesugeba tvarkyti savo namuose, negali vadovauti bendruomenei. Jei jis nesugeba tinkamai gyventi su savo žmona ir vaikais, kaip jis galės vadovauti kitiems! Deja, nepaisant šio tiesioginio Biblijos nurodymo, mes, krikščionys, gana dažnai tai ignoruojame. Šventasis Raštas šiuo klausimu mums jau nebeturi jokios reikšmės. Tai, kaip klostosi reikalai mūsų šeimoje ir namuose, mums atrodo smulkmenos, neturinčios nieko bendra su dvasine tarnyste. Nekreipdami dėmesio į šias vadinamąsias „smulkmenas“, mes atsistojame prie sakyklos ir sakome gražų pamokslą, nepastebėdami, kad būtent taip prarandame savo palaiminimą.

Mokydamas žmones, Jėzus nuėjo tiek toli, kad tiesiai ir aiškiai sakė: „Jei nebuvote ištikimi, tvarkydami neteisiąją

mamoną, tai kas jums patikės tikruosius turtus?“ (Luko 16, 11). Taigi jei nebuvote ištikimi pinigų ir finansų srityje, Viešpats negalės jūsų palaiminti ir dvasiniu požiūriu. Matote, kur viskas prasideda?! Tas pats galioja ir žemiškajame gyvenime. Jei nesame sąžiningi ir ištikimi savo darbo vietoje, Dievas negali patikėti mums darbuotis Jo vynuogyne.

Galbūt kažkas pasakys: „O ką visa tai turi bendro su dvasiniais dalykais ir mano tarnyste bažnyčioje? Aš labai gerai atlieku tai, kas man patikėta! Galiu gerai pamokslauti, giedoti ir liudyti žmonėms apie Dievą, todėl visai neabejoju, kad esu išgelbėtas! Ar tikrai taip svarbu, kad darbe buvau dėl kažko neištikimas? Na ir kas, kad su pinigais pas mane ne viskas tvarkoje?! Didelis čia reikalas! Ar tai tikrai svarbu Dievui?!“

Brangūs bičiuliai, galime tai sau aiškinti ir pateisinti kaip tik norime. Bet žinokite, kad Dievas danguje sako: „Tu buvai neištikimas, todėl negaliu tavęs laiminti!“ Jei tu, žmona, gyvendama su vyru, nedarai to, ko moko Biblija, tuomet tu taip pat esi neištikima Dievui ir savo vyrui. Paimk į rankas Dievo Žodį ir atidžiai perskaityk, kas Jame rašoma apie žmoną ir kaip ji turėtų elgtis su savo vyru. Nesiteisinkite sakydami, kad tie laikai jau seniai praėjo ir kad dabar gyvename kitais laikais. Argi nežinote, kad Biblija parašyta visiems laikams ir Jos žodžiai galioja ir šiandien? Patikrink save ir pasakyk prieš Viešpatį, ar esi tokia žmona, kokia turėtum būti pagal Raštą? Ar tavo gyvenimas ir elgesys namuose atitinka tai, ką perskaitei? Jei ne, tuomet nėra prasmės melstis už Dievo darbą, nes tu pati esi kliūtis Šventosios Dvasios veikimui.

Taip pat ir tu, vyre, dar kartą patikrink savo santykius su žmona! Ar myli ją taip, kaip moko Biblija? Ar myli ją kaip savo paties kūną? Ar gerbi ją kaip malonės gyvenimo bendrapaveldėtoją? Ar supranti, kad ji silpnesnė už tave savo kūnu ir jai reikia tavo pagalbos? Ar gyveni taip, kad jai būtų džiugu tau paklusti? Ar esi kantrus jai, kaip Kristus yra kantrus savo Bažnyčiai, ar griežtas, šiurkštus ir reiklus? Jei tavo požiūris į žmoną neatitinka Šventojo Rašto nuostatų, tavo maldos negali būti išklausytos dėl kliūčių, kurias pats pastatei.

Tēvai! Ar auklējate savo vaikus Viešpaties baimēje? Ar jie mato jumyse šviesā? Ar gyvenate taip, kad jie norėtų jus atkartoti? Vaikai, ar esate tėvų džiaugsmas ir paguoda? Ar jie gali palaiminti jūsų darbus ir poelgius? Ar jūsų paklusnumas gali būti jiems pavyzdys, kaip turėtų atrodyti jų paklusnumas Dievui?

Nesakykite, kad negalite būti tokie, kokie turite būti pagal Dievo Žodį, dėl to, kad jūsų vyras, žmona, vaikai ar tėvai negyvena deramai. Viešpats šiandien tavęs asmeniškai klausia: „Ar esi priešais Mane deramoje vietoje?“ Jis nori pradėti nuo tavęs – ir per tavo pasikeitusį gyvenimą kalbėti tavo artimiesiems ir daugeliui kitų žmonių.

Mano brangieji, tikriausiai daugelis iš jūsų trokštate patirti ypatingą palaiminimą ir susitikimą su Viešpačiu. Tačiau pasakykite man, prašau, kaip jūs tai įsivaizduojate? Prisiimkite pavyzdį, paliktą mums Šventojo Rašto puslapiuose. Kai pranašas Elisas buvo oloje, Dievas prakalbo jam ir liepė užlipti į kalną, kad galėtų susitikti su juo. Kai Elisas pakluso, Viešpats jam pasirodė, bet kaip? Kokiu pavidalu? Pirmiausia pakilo galingas vėjas, nuo kurio sudrebėjo kalnai ir trupėjo uolos. Didingas reiškiny, tiesa? Jei tai nutiktų šiandien, po kelių valandų apie tai sužinotų visas pasaulis, o krikščionys tikrai sakytų, kad tai neabejotinai buvo Dievo jėgos pasireiškimas. Juk kalnai sudrebėjo, ir viskas virto dulkėmis ir pelenais! Tačiau Šventajame Rašte sakoma, kad Viešpaties tame galingame vėjyje nebuvo. Tada įvyko didelis žemės drebėjimas! Tačiau ir jame Viešpaties nebuvo. Po žemės drebėjimo iš dangaus krito ugnis. Tačiau Viešpaties joje taip pat nebuvo. Tai buvo svetima ugnis. Nors ji degė ir liepsnojo, Dievo joje nebuvo. Tik kai visa tai praėjo, papūtė ramus vėjas, ir tik tada pranašas užsidengė veidą (1 Kar 19).

Ar supratote šią pamoką, draugai? Mes tikimės didelių dalykų ir ieškome kažko didingo, net nesuvokdami, kad praeiname pro tylų vėjelį, kuriame atsiskleidžia visatos Valdovas. O kaip dažnai būname nepaklusnūs Dievo Dvasiai savo širdyse! Kaip dažnai skubame kitiems pasakoti apie Šventąją Dvasią, nors mumyse nesimato Jos vaisių! Kaip atkakliai galime reikalauti iš Viešpaties didelių dalykų, kurių

trokštame, panašėdami į sūnų palaidūną, kuris sakė: „Duok man, tėve, mano turto dalį, kuri man priklauso! Duok man tai, kas mano! Aš turiu teisę į ją ir noriu jos dabar! Duok man ją! Duok!“ Tėvas nesiginčijo su juo ir davė jam tai, ko jis prašė. O kas nutiko vėliau?

Argi ne taip nutinka ir mums? Primygtinai ko nors prašome savo Dangiškojo Tėvo, o kai gauname, dažnai nežinome, ką su tuo daryti. Metai bėga, o mes tai prarandame, tampame tušti ir skurdūs. Gali net atsitikti taip, kad, kartą daug gavę, dvasinė prasme atsidursime prie lovio su kiaulių ėdalų. Taip, mums gali nutikti daugybė dalykų, jei nesirūpiname savo širdies ir gyvenimo švara. Maža to, tokioje nešvarioje būsenoje žmogus gali gauti atsakymą iš pragaro, taigi velnias jo liežuvyje ir širdyje uždegs savo šventimą ugnį – ugnį, kurioje nebus Dievo.

Taigi, brangieji, kaip tai atrodo pas jus? Jei norite prabudimo, jei norite patirti kažką didingo, tuomet apsiginkluokite mintimi, kad viskas prasideda nuo mažų dalykų. Jei esi vyras ir tėvas, sutvarkyk savo santykius su žmona ir vaikais, o tada tapk tikru, geru vyru ir tėvu. Jei dirbi, parodyk ištikimybę savo darbovietėje ir įrodyk, kad esi tikras krikščionis. Užčiaupkime savo burnas, nes jau per daug prikalbėjome ir dėl to padarėme nemažai žalos! Atėjo laikas, kad mūsų gyvenimas, o ne žodžiai, taptų tikru liudijimu ir gyvu pamokslu kitiems!

Kaip jau minėjau, Pietų Afrikoje tapo įprasta, kad netikintį vyrą Viešpačiui laimi tikinti žmona, netikinčius tėvus – atgailaujantys vaikai, o netikinčius kaimynus – tikintys kaimynai. Tokiu atveju krikščionys nedaugžodžiauja, kaip buvo viename iš šių atvejų.

Vieno juodaodžio jaunuolio tėvas, kalbėdamas savo vaikams, kartą pasakė: „Jei kuris nors iš jūsų taps krikščionimi, aš savo paties ranka įsmeigsiu jam ietį į širdį.“ O jei zulu vyras ką nors pasako, gali būti tikras, kad jis įvykdys savo žodį, kad ir koks bjaurus būtų tas poelgis. Vienas iš jo sūnų atgailavo ir atsigręžė į Viešpatį. Po to jis, žinoma, nepranešė tėvui, kad tapo krikščionimi, bet atėjęs pas jį pasakė: „Tėve, aš nusidėjau tau. Buvau tau nepaklusnus. Tu

esi mano tėvas, todėl, kaip sūnus, privalau tave gerbti ir gyventi paklusniai.“

Jo tėvas buvo, taip sakant, demonų ir piktųjų dvasių šventikas. Jo darbas buvo giedoti ir giesmėmis šlovinti netyras jėgas visos genties vardu. Taigi, kai jo sūnus atėjo atgailaudamas, prašydamas atleidimo už viską, kas buvo bloga jo, kaip sūnaus, elgesyje su tėvu, šis buvo taip sukrėstas, kad iš didelio džiaugsmo ėmė dėkoti mirusiųjų dvasioms už tai, kad jos taip pakeitė jo sūnų. Tuo metu jis negalėjo numanyti, kokia Dvasia iš tikrųjų nulėmė šį nuostabų pokytį. Pasikeitęs šio juodaodžio jaunuolio gyvenimas tapo tokia šviesa visai šeimai, kad atgailavo visi kiti vaikai, o netrukus ir pats tėvas įtikėjo į Viešpatį.

Ankščiau jo namai buvo pilni įvairių raganavimo daiktų, kurie teikė jo gyvenimui prasmę ir tikslą. Naudodamas burtus ir spiritizmą, jis sugebėdavo pranašauti ir nuspėti ateitį, pasitelkdamas įvairius raganiškus daiktus. Po atgailos visus šiuos nešvarius daiktus jis atnešė į misijos stotį ir viešai sudegino. Vėliau jis ir visi jo vaikai tapo Evangelijos tarnais ir skelbėjais. Jie buvo pirmieji krikščionys savo gentyje, kurioje viešpatavo tamsa. Tačiau jų gyvenimas, tapęs tikra šviesa, be žodžių traukė kitus žmones, laimėdamas juos Viešpačiui.

Kai skaitome Bibliją, randame aprašytus atvejus, kai Jėzus, kreipdamasis į žmones, kuriuos išgydė, sakydavo: „Žiūrėk, kad niekam nepasakotum apie tai, ką Viešpats tau padarė.“ Taip pat galime sužinoti, kas nutikdavo, kai jie būdavo nepaklusnūs ir eidavo apie tai pasakoti kitiems. Dažnai tai būdavo ne tik pagalba, bet ir kliūtis, nes po to Kristus nebegalėdavo įeiti į kai kuriuos kaimus. Tokių nereikalingų liudijimų pasekmė buvo dar ir ta, kad Jėzui tekdavo palikti vietą, kur Jis kažką atliko. (Mt 9, 30-31; Mk 1, 44-45; 7, 36).

Ar matote, kokia yra tokio mūsų liudijimo kaina? Mes taip dažnai skubame papasakoti, ką Dievas mums padarė, ir dėl savo nesusivaldymo tik kenkiame Jo darbui.

Taip pat norėčiau pasakyti, kad žmonės linkę įsitraukti į kitų patirtis, manydami, jog ir jie turi tai patirti. Taip mąstydamas, žmogus gali būti suvedžiotas ir pasiklysti. Pažįstu

žmogų, kuris išgirdo gražų kito krikščionio liudijimą apie tai, kaip jis buvo apvalytas Šventuoju Kristaus krauju, kaip po to viskas jo gyvenime tapo nauja ir kaip jis viską giliai jautė bei išgyveno. Išgirdęs šią įkvepiančią istoriją, jaunuolis labai nusiminė ir pasakė: „Tada aš dar visai nesu atgailavęs, nes nieko panašaus nepatyriau, kai atsiverčiau į Dievą! Juk ir aš turėjau tai jausti ir patirti!“

Todėl kartais esame tarsi neprotingi avinai. Dievas veikia taip, kaip nori: vienaip su vienu, kitaip su kitu. Tačiau yra vienas dalykas, kuriam nėra išimčių. Jis pradeda nuo mažų dalykų ir taip mus paruošia tam, kas dar gali įvykti. Mes dažnai kreipiamės į Viešpatį šiandien, o jau rytoj tikimės iš Jo kažko didingo. Ką pasakytumėte apie jaunuolį, kuris įsidarbino banke ir jau pirmomis dienomis panoro tapti direktoriumi? Tikriausiai pagalvotumėte, kad jis išprotėjo, ir saktumėte, jog jam reikėtų apsilankyti pas psichiatrą. Tik pagalvokite! Kaip šis jaunuolis galėtų tapti banko vadovu vos pradėjęs dirbti?! Taip galvoti yra tiesiog kvaila! Savo darbe jis turi pradėti nuo pat apačios!

Sakykite, bet ar ne tas pats vyksta ir su mumis, krikščionimis? Mes visada norime pradėti būtent nuo viršaus. Nežinau kodėl, bet, deja, taip yra. Tik štai pamirštame, kad yra tik vienas atvejis, kai viskas prasideda nuo viršaus. Ir žinote, kada taip nutinka? Kai patys sau kasame duobę. Štai tada iš tiesų viskas prasideda nuo viršaus. Ir, deja, dažnai tai nutinka mūsų, krikščionių, dvasiniame gyvenime.

Mano draugai! Pradžia nėra viršuje. Ji prasideda apačioje – nuo batų blizginimo, grindų šlavimo ir indų plovimo. Būtent ten viskas prasideda, ir būtent ten turime būti ištikimi. Nepamirškite, kad mūsų dangiškasis Tėvas šiuo metu mus atidžiai stebi, ir jei nebūsime ištikimi mažuose dalykuose, Jis nepatikės mums didesnių dalykų, nes žino, kad dideliuose būsime tokie pat neištikimi kaip ir mažuose. Jūs prašote, kad žmonės atgailautų ir atsigręžtų į Viešpatį, ar ne? O jei vieną dieną Viešpats suteiks jums prabudimą, ką su juo darysite? Pasakykite, ar apie tai jau galvojote? Ar įsivaizduojate, kas gali nutikti jums patiems, jei prasidės prabudimas?

Papasakosiu jums apie vieną palaimintą Dievo vyrą, kuris kartu su žmona ilgai meldėsi, kad Viešpats siųstų prabudimą į vietovę, kurioje jie gyveno. „Viešpatie! – prašė jie, – dovanok prabudimą! Palaužk žmonių širdis ir atvesk juos čia! Siųsk jų sieloms alkį ir troškulį išgirsti Tavo Žodį!“ Tačiau, nepaisant jų maldų, viskas liko kieta kaip uola. Buvo nelengva, bet jie ir toliau meldėsi Viešpačiui, tikėdami, kad Jis kada nors jiems atsakys. Galiausiai atėjo diena, kai Dievas pradėjo savo darbą jų tarpe. Ir Jis pradėjo veikti kaip visada – ne su bedieviais, už kuriuos jie taip ilgai meldėsi, bet su jais pačiais ir su tomis vadinamosiomis „smulkmenomis“, kurių jie nepastebėjo ar nenorėjo pastebėti. Taigi pirmiausia jie turėjo susitvarkyti savo pačių gyvenimą.

O, kaip jie džiaugėsi, kai pirmasis žmogus atgailavo ir atsigręžė į Dievą! Žmona išvirė gardžiausią sriubą ir, kaip karaliui, paruošė savo svečiui prabangius pietus. Jie džiaugėsi, šlovino ir dėkojo Dievui už šią pirmąją sielą. Paskui atėjo antras žmogus, po to trečias, ir vis daugiau ir daugiau. Tai tęsėsi tris mėnesius. Bendruomenė nuolat augo ir gausėjo. Kasdien atgailaudavo ir atsigręždavo į Kristų vis nauji žmonės.

Po trijų mėnesių viskas pasiekė tokį mastą, kad žmona nebegalėjo to ištverti. Vieną dieną vyras grįžo namo su daugiau nei dešimčia žmonių, kuriuos buvo atvedęs pas Viešpatį. Tą akimirką žmona priėjo prie lango ir pro tiulio užuolaidą pamatė savo vyrą, vedantį visus šiuos žmones į jų namus. „Ak! – pagalvojo ji širdyje. – Kodėl jis iš karto atveda tiek daug žmonių! Ne, aš negaliu taip toliau gyventi! Aš tiesiog pavargau nuolat juos priiminėti! Pavargau nuolat gaminti, maitinti ir tvarkytis! Man tai per sunku!...“ O kai vyras įžengė į namus, ji, nebegalėdama ilgiau susilaikyti, piktai sušnabždėjo: „Man to per daug! Suprask pagaliau, kad aš tiesiog pavargau!“ Pažvelgęs į ją, jis ramiai tarė: „Gerai. Eime į miegamąjį.“ Įėjęs jis pasiūlė jai atsiklaupiti ir pradėjo melstis: „Viešpatie Jėzau! Atleisk mums, kad meldėmės dėl prabudimo! Prašau, nustok veikti, nes tai mano žmonai kelia per daug rūpesčių!“

Tačiau aciū Dievui, kad išgirdusi šiuos žodžius, jai atsivėrė akys ir ji atgailavo. Palietusi sutuoktinio petį, ji

paprašė: „Mano brangus vyre, prašau, liaukis! Daugiau taip nesimelsk.“ – Kai jis nutilo, ji tęsė, dabar kreipdamasi į Dievą: „Viešpatie, atleisk man! Meldžiu Tave, atleisk...“ Ji prašė Dievo ir savo vyro atleidimo iš giliai sudužusios širdies. Po šios atgailos Viešpats toliau veikė per šiuos du indus, gelbėdamas dar daug žmonių. Vieną dieną teko juos aplankyti ir įsitikinti, kokia tyli ir draugiška, tarsi angelas, yra ši moteris, ir su kokia kantrybe bei švelnumu ji atlieka jai patikėtą tarnystę.

Labai dažnai Dievas nekreipia dėmesio į mūsų maldas už prabudimą, nes žino, kad jos tėra tik tuščias žaidimas maldingais žodžiais. Jis mato, kad mes nesugebėsime išgyventi viso to, kas su tuo susiję, ir labai greitai prabudimas mums taps našta ir mes pradėsime dejuoti. Štai kodėl, pradėdami melstis už dvasinį pabudimą, neturime pamiršti, kad tai mums kažko kainuos.

Taip... Tai mums tikrai kainuos. Atvažiuokite pas mus į Kwasizabantu! Ateikite į mano namus ir pamatysite, kaip dažnai miegu savo miegamajame. Pažiūrėkite, kaip atrodo mūsų šeimos gyvenimas. Kiek laiko skiriu savo žmonai! Nueikite pas ją ir paklauskite, kaip dažnai ji gali būti su manimi. Taip pat galite paklausti mano vaikų, ką jie turi iš manęs kaip savo tėvo! Žinoma, aš taip pat galėčiau būti namuose su žmona ir savo šeima, kaip ir jūs! Bet aš nenorėčiau savo gyvenimo iškeisti į jūsų gyvenimą! Jokiu būdu! Verčiau jau mirsiu! Ir niekas negali to iš manęs pavogti!

Taigi, jei meldžiatės ir ko nors prašote, pirmiausia pagalvokite, kiek jums tai kainuos ir ar galėsite eiti su tuo per visą savo gyvenimą. Be to, atminkite, kad Viešpats kaip tik dabar jus stebi, norėdamas įsitikinti, ar esate ištikimi įvairiose gyvenimo srityse. Juk Jis nėra toks „kvailas“, kad patiktų jums didelius darbus, žinodamas, jog vos žengę pirmuosius žingsnius jų išsižadėsite ir viską paliksite. Tuomet viskas bus prarasta! Dievas puikiai žino, kas ką sugeba ir ką iš ko galima tikėtis!

Taip, svarbiausia išlikti ištikimiems. Dievas nesiūlo lengvo kelio – norėdamas padaryti mus ištikimais ten, kur esame. Todėl jums nereikia galvoti, ar vykti į Pietų Afriką,

ar ne. Geriau pasilikite ten, kur esate, nes jei nebūsitate palaiminimu savo vietoje, tuomet būsite našta ir mums! Tikiuosi, kad šiais žodžiais neižeidžiau nei jūsų, nei jūsų jausmų. Žinoma, kaip ir visi kiti, esate nuoširdžiai kviečiami apsilankyti mūsų misijos stotyje, tačiau noriu, kad suprastumėte, ką noriu pasakyti.

Būkite palaiminimu kitiems, o jei dar netapote tokiu, pradėkite šiandien, dabar! Jūs patys geriausiai žinote, kas jūsų gyvenime dar nėra tvarkoje. Jei tu, drauge, dar turi gyvą motiną, eik ir paprašyk jos atleidimo už visą skausmą ir širdgėlas, kurias jai sukėlei. Jei turite gyvą tėvą, eikite ir atnaujinkite savo santykius su juo! Žmona, padaryk tą patį ir su savo vyru! Ir tu, vyre, padaryk tą patį su savo žmona! Nesakau, kad turite vyrui ar žmonai išpažinti visas savo nuodėmes. Žmona yra žmona, o tu, vyre, turi būti su ja vienas kūnas ir gyventi vienoje dvasioje. Išpažindami nuodėmes, būkite išmintingi ir supratingi. Kai kurie vyrai daro didelę klaidą, išpažindami žmonoms visas savo nuodėmes. Tokiu atveju (*kaip parodė praktika*) žmonos dažnai nepajėgia pakelti tokio smūgio ir vos neišprotėja, supratusios, kad jų vyras galėjo taip pasielgti.

Kažkas panašaus kartą nutiko mums Durbano mieste. Vienas vyras atsivertė į Dievą. Jis taip giliai suvokė savo nuodėmingumą (tai natūralus tikrosios Šventosios Dvasios veikimo rezultatas), kad tuoj pat nuėjo pas savo žmoną ir nuoširdžiai atvėrė jai savo širdį „Atleisk man, žmona, – sakė jis jai, – aš nusidėjau su ta moterimi ir su šia...“

Jo žmona nesitikėjo nieko panašaus iš savo vyro ir buvo visiškai sugniuždyta. Tačiau per tai ji suvokė savo nuodėmes ir pagalvojo, kad jei vyras jai atvėrė savo širdį, ji turėtų padaryti tą patį. „Brangus vyre, – tarė ji, – aš taip pat noriu tau prisipažinti apie savo neištikimybę. Kartą, kai tu mane labai įskaudinai ir pažeminai, nusidėjau su artimu tavo draugu...“ Kai ji visa tai jam papasakojo, jis taip įsiuto, kad supykęs jai tarė: „Ne! Niekada tau to neatleisiu!“ Nežinodamas, ką daryti toliau, jis atėjo pas mus. Išklaušęs, pasakiau jam: „Pagalvok pats! Tu tikiesi, kad ji tau atleis keletą neištikimybų, o pats nenori atleisti jai vieno neištikimybės atvejo!“

Po to atėjo ir jo žmona, kuriai taip pat reikėjo patarimo ir pagalbos. Pasakiau jai, kad ji neturėjo viso to pasakoti savo vyrui. „Bet kaip gi taip? – nesuprato ji. – Juk jis man viską papasakojo! Maniau, kad jei jis tai padarė, turėčiau būti tokia pat sąžininga ir nuoširdi su juo. Todėl ir pasakiau jam apie savo nusižengimą!“ – Ne, tau nereikėjo to daryti, – pakartočiau. Jums reikėjo nueiti pas sielovadininką ar kitą Dievo tarną, kuris galėtų išklausti jūsų išpažintį ir kartu su jumis maldoje atnešti tai prie Viešpaties kojų.

Pateikdamas šį pavyzdį, norėčiau perspėti jus, draugai, kad nedarytumėte tokios pat kvailos klaidos, nes tokie „prisipažinimai“ dažnai atneša daugiau žalos nei naudos. Jei šios moters vyras būtų buvęs pakankamai dvasiškai stiprus, kad ištvirtų tai, ką išgirdo, tada jam būtų buvę galima atverti širdį. Tačiau, kaip matome, jis neturėjo tokio dvasinio lygio. Tą patį galima pasakyti ir apie žmoną – ji taip pat negalėjo pakelti to, ką išgirdo iš vyro. Žinoma, būna atvejų, kai žmona ar vyras turi dvasinės stiprybės iš Viešpaties, kad galėtų pakelti kitų naštą. Tačiau šiuo atveju abu sutuoktiniai nesugebėjo to padaryti.

Viešpats puikiai žino, kiek vienas ar kitas žmogus gali pakelti, todėl ne veltui kartą mokiniams pasakė: „Dar daug ką turiu jums pasakyti, bet dabar negalite pakelti“ (Jn 16, 12). Dievas neužkrauna ant mūsų dvasinių pečių daugiau nei galime pakelti. Taigi prisiminkite šį pavyzdį ir nuo šiol būkite protingi. Turite būti geri vyrai savo žmonoms, kaip moko Dievo Žodis, tačiau viskas turi būti savo vietose.

Tada tai moteriai pasakiau: „Turėtumėte gerbti savo vyrą už tai, kad jis atėjo pas jus ir nuoširdžiai papasakojo apie savo nuodėmes. Visą likusį gyvenimą turėtumėte jį už tai vertinti, nes vyrui tai yra labai sunkus žingsnis. Jo neįmanoma padaryti lengvabūdiškai.“ Tiesą sakant, Europoje į tokius dalykus žiūrima kitaip: neretai vyrai ir moterys nuolat keičia partnerius – vyras siunčia žmoną pas kitus vyrus, o žmona leidžia vyrui eiti pas svetimas moteris. Jie mano, kad nuolat turėti tą patį žmogų kaip partnerį yra pernelyg nuobodu ir kad būtina gyvenimą daryti įvairesnį bei įdomesnį. Ką čia ir bepridursi! Šiandien pasaulyje vyksta neįtikėtini ir

siaubingi dalykai! Nežinau, ar žmonijos istorijoje buvo kas nors panašaus! Nebent Sodomos ir Gomoros laikais!

Baigdamas mintį apie tokias išpažintis, noriu pridurti, kad tuo atveju, kai vyras žino apie svetimavimo nuodėmę žmonos gyvenime, ji ne tik gali, bet ir turėtų jam pasakyti, kad Viešpats jai parodė, kokia bjauri tai yra nuodėmė, ir tada su juo tai sutvarkyti. Tačiau jei vyras nežino apie tokią žmonos nuodėmę, geriau, kad ji jam apie tai nesakytų, bet atvertų ją asmeninėje išpažintyje pas Dievo paskirtą sielovadininką. Žinoma, yra dalykų, kuriuos tu, žmona, turėtum sutvarkyti su savo vyru asmeniškai. Tu gi žinai, kas buvo negerai tavo gyvenime ir tavo santykiuose su juo. Ir tu, vyre, turėtum pasielgti lygiai taip pat. Tu taip pat žinai, kas tavo santykiuose su žmona ir vaikais neatitinka Šventojo Rašto. Kiekvienas turi išvalyti nuodėmę ir neteisybę iš savo paties gyvenimo ir tada išlikti ištikimas ten, kur jis ir yra.

Grįžkime prie nutrauktos temos. Viešpats nori atlikti savo darbą kiekviename ir per kiekvieną žmogų, nesvarbu, kas jis yra. Tam nebūtina būti pamokslininku. Galbūt dvasinė prasmė jūsų padėtis panaši į mažo berniuko iš Evangelijos pasakojimo, ir tą truputį, kuri turite, Dievas gali panaudoti taip, kad tai taps kibirkštimi, įžiebsiančia prabudimo ugnį jūsų vietovėje ar net visoje šalyje! Įsivaizduokite, kaip atrodytų, jei vieną dieną stotumėte Dievo akivaizdoje ir Jis jums pasakytų: „Tu, vyre, ir tu, žmona! Jūs, jaunuoliai! Su tuo mažu, ką turėjai, su savo ‘dviem žuvimis ir penkiais miežiniais duonos kepalais‘ Aš galėjau dovanoti pasauliui prabudimą ir įžiebtį jame dvasinę ugnį, bet tu tai pasilikai sau! Buvai neištikimas mažuose dalykuose, nes nenorėjai atiduoti kitiems to, ką turėjai, ir to, kas tau buvo duota...“

Nesimelskite dėl didelių dalykų – verčiau prašykite Dievo malonės būti ištikimi ten, kur jau esate, ir su tuo, ką turite. Tuomet Viešpats duos jums daugiau, nors to ir neprašysite. Niekada nepamirškite, kad dideli dalykai prasideda nuo mažų! Tik taip gauname palaiminimą! Patikėk, broli ir sese – jo negausi, net jei nuolat šauksi: „Viešpatie, palaimink mane! Apreikšk savo gailestingumą man! Padaryk su manimi tai, ką esi numatęs, ir suteik man dvasinį prabudimą...!“

Palik tai, nes visa tai tėra žodžiai! Būk ištikimas tame, ką tau davė dangiškasis Tėvas, ir tame, ką jau turi, kad ir kaip menkai ir nereikšmingai tau tai atrodytų. Būtent šis menkas dalykas ir bus tau palaiminimas! Juodaodžiai zulų krikščionys sako: „Palaiminimas – ne stovėti prieš mases ir skelbti tiesą, bet būti ištikimam Dievo patikėtame darbe, nesvarbu, ar jis būtų mažas, ar didelis.“

Šiandien prisimenu, kaip viskas atrodė, kai pirmą kartą atvykau į Europą iš Pietų Afrikos. Tai buvo 1974-ieji metai. Mūsų protėviai iš Europos į Afriką išvyko 1869-1880 metais, o po šimto metų mes vėl apsilankėme Europoje. Pirmajame susirinkime dalyvavo tik du žmonės – jiems ir pamokslavau. Kito susirinkimo metu prie jų prisijungė dar trys žmonės: du suaugusieji ir vienas vaikas. Pamatęs priešais save šiuos penkis žmones, pagalvojau: „O, tai jau daug!“ Kaip džiaugėsi mano širdis, kad Viešpats jau pradėjo veikti! Palikau tūkstančius Afrikoje ir atvykau į Europą skelbti Evangelijos dviem ir penkiems! Žmogiškai kalbant, ar tai neatrodė kvaila? Bet tuo metu aš paėmiau tas kelias sielas į savo rankas maldoje, pakėliau akis į dangų ir dėkojau Dievui už jas! To Viešpats mus mokė Pietų Afrikoje ir to Jis nuolat moko mane – būti dėkingam net už mažiausius dalykus. Taip elgdamiesi, mes tampame stebuklo liudininkais, kai Dievas mažus dalykus paverčia dideliais.

Tai patyrėme ne tik dvasiniuose, bet ir materialiniuose bei kasdieniuose dalykuose, susijusiuose su maistu. Vieną dieną į mūsų misijos stotį atvyko trys tūkstančiai žmonių, o maisto buvo labai mažai – tik keli katilai. Tuomet juodaodės moterys sustojo aplink šiuos katilus su maistu ir pasimeldė padėkos malda, sakydamos: „Viešpatie! Dėkojame Tau už šį maistą, kurį mums davei. Dėkojame, kad galime semti iš šių katilų. Prašome Tave, Dangiškasis Tėve, palaiminti tai, ką turime!“ Po to jos ėmė semti maistą ir dalinti žmonėms. Buvo toks įspūdis, lyg maisto nemažėjo. Visi trys tūkstančiai žmonių buvo pamaitinti, ir to, kas liko, užteko kitai dienai.

Matote, jos dėkojo Dievui už tai, ką turėjo. Mes visada ketiname eiti ir toliau šiuo Dievo keliu. Šis kelias, draugai, yra pats šlovingiausias! Tai jėgos kelias, kuris prasideda prie

Jėzaus kojų. Šiame kelyje ištikimybę reikia rodyti ne tik mažiausiuose dalykuose, bet ir mažiausiose smulkmenose.

Prabudimo metu Viešpats dažnai daro stebuklus, kurie šiandien dar nežinomi pasauliui. Yra daugybė dalykų, apie kuriuos net nepasakojame. Kartais pas mus apsilankę žmonės sako: „Kaip jūs galite apie tai tylėti! Tai stebuklas, galintis sukrėsti ir užkariauti visą pasaulį! Papasakokite apie tai visiems...“

Tačiau juodaodžiai krikščionys galvoja kitaip. Jie sako: „Ne, mes to nedarysime, nes tai nėra mūsų tikslas. Dabar, kai tai jau įvyko, mes atsiskirsime ir pasiliksime maldoje. Grįšime pas Viešpatį padėkoti Jam už tai, ką Jis padarė. Viešpats Jėzus turi būti mums svarbesnis už bet kokią stebuklą ar pergalę prieš pasaulį. Jis mums yra svarbiausias, vienintelis ir viskas. Todėl artimas bendravimas su Juo yra brangesnis už viską pasaulyje ir vertingesnis net už Evangelijos skelbimą. Apaštalui Pauliui asmeninė bendrystė su Viešpačiu buvo svarbesnė už jo pamokslavimo tarnystę, antraip jis būtų liūdėjęs, kai buvo surakintas kalėjime. Jis galėjo giedoti ir šlovinti Viešpatį taip, kad sudrebėjo žemė ir atsi-vėrė geležinės kalėjimo durys. Jėzaus artimas buvimas jam buvo brangesnis už viską. Būtent taip norime elgtis ir mes. Tada galėsime eiti iš pergalės į pergalę, ir Viešpats Jėzus bus pašlovintas mumyse. Jo vardas bus pašventintas, o Jo valia išsipildys čia, tarp mūsų, žemėje, kaip ir danguje!“

15 skyrius

Vieta, kur padedama žmonėms

Brangūs draugai, kai kalbu apie prabudimą, tai darau su karšta malda ir nuoširdžiu prašymu Viešpačiui, kad ne tik pasakočiau jums apie jį, ne tik jūs manęs klausytumėte, bet ir kad jūsų gyvenime bei širdyse prasidėtų taip reikalingi dvasiniai pokyčiai. Prabudimas nėra kažkas panašaus į šiuolaikinę evangelizaciją, kurią gali organizuoti žmonės. Kaip išgelbėjimas ir pašventinimas visada ateina iš Dievo, taip ir dvasinis atgimimas kyla tik iš Jo. Jei evangelizacijos metu žmogus gali būti priešakyje, tai prabudimo metu pirmą vietą užima pats Viešpats, o žmonės lieka antrame plane. Prabudime, kuris ateina iš Šventosios Dvasios, svarbiausias dėmesys skiriamas ne pačiam prabudimui, bet Jėzui kaip asmeniui, todėl viskas daroma Jam ir dėl Jo.

Apie prabudimą galima kalbėti tik tada, kai žmonės, kuriuos Viešpats pašaukė į savo tarnystę, yra pripildyti Šventosios Dvasios ir jėgos iš aukštybių bei su degančia širdimi tarnauja Dievui. Dvasinis prabudimas pirmiausia pasireiškia tada, kai žmogus palieka savo nuodėmes ir gyvena gyvenimą, atitinkantį Šventąjį Raštą, taigi patinkantį Viešpačiui. Visa kita tėra teatras ir mažai svarbu.

Nesikartosiu pasakodamas apie įvykius, vykusius Pietų Afrikoje prieš prabudimą, tačiau noriu dar kartą priminti, kad jis prasidėjo senoje karvidėje, pilnoje mėšlo. Norėdami šį tvartą paversti maldos ir susirinkimų namais, teko nueiti į kalėjimą ir paprašyti kelių kalinių pagalbos, kad padėtų iškuopti visą purvą. Šiame pasiruošime Viešpats buvo įdėjęs didžiulę dvasinę prasmę, kurią tuo metu ne iš karto supratau. Jei norime patirti prabudimą, pirmiausia turime iškuopti mėšlą iš savo gyvenimo ir nešvarių širdžių. Juk Viešpats negali gyventi kiaulidėje. Tame tvarte buvo daug gyvačių, pelių ir kitų bjaurių gyvūnų bei vabzdžių, todėl teko gerokai padirbėti, kad jį išvalytume ir pašalintume visą tą bjaurastį. Po to turėjome išgramdyti grindis, išvalyti ir išbaltinti sienas.

Visa tai gali būti pavyzdys to, kas turi įvykti prieš prabudimą, ir jei nesame pasiruošę tokiam darbui savo dvasiniuose namuose, galime pražilti, bet taip ir nesulaukti trokštamų pokyčių. Galime visą gyvenimą melstis už prabudimą, ir numirti taip jo ir nepatyrę, o jei jis ir įvyks, tai ne pas mus, o pas kitus ir per kitus.

Taigi dvasinis prabudimas yra prisikėlusio Viešpaties Jėzaus Kristaus darbas per Jo tikrąją Šventąją Dvasią, ir būtent apie tai dabar kalbėsiu išsamiau.

Gyvename laikais, kai labai daug kalbama apie trečiąjį Gyvojo Dievo asmenį – Šventąją Dvasią. Nežinau, ar kada nors Bažnyčios istorijoje buvo metas, kai apie Ją kalbėta tiek daug. Visur ir vis daugiau žmonių teiraujasi ir klausia apie Šventąją Dvasią. Vis dėlto niekada dar nebuvo tokių laikų, kai žmonės taip nesuprastų, kas yra Šventoji Dvasia ir apie ką apskritai kalbama. Tai gana liūdna padėtis, nors iš tiesų taip neturėtų būti. Stebina, kodėl taip dažnai vaikštome tamsoje, kai kalbama apie Šventosios Dvasios supratimą, nors mūsų rankose yra Biblija – šviesos šaltinis, padedantis sekti Viešpačiu.

Sunku suprasti, kodėl krikščionybėje tiek daug nesusipratimų ir neišmanymo apie Šventosios Dvasios veikimą. Juk Šventajame Rašte mums palikti paties Viešpaties Jėzaus žodžiai, kad atėjusi Šventoji Dvasia, Dvasia Guodėja, pirmiausia apkaltina pasaulį dėl nuodėmės, parodo į Dievo teismą bei Jo teismą (Jn 16, 8). Remiantis šiuo Gelbėtojo paaikškinimu, galima tirti ir tikrinti dvasias, o jei vyksta prabudimas, nesunku atskirti, ar jis kyla iš aukštybių – iš Dievo, ar iš apačios – iš šėtono. Juk prabudimas gali kilti ir iš pragaros.

Kartą Viešpats per pranašą Joelį pasakė, kad Jis išlies savo Dvasią ant kiekvieno žmogaus, ir jei jau nusprendė tai padaryti, velnias negali tam sutrukdyti. Tačiau šėtonas vis tiek nelieta ramus – jis taip pat ima veikti. Iš pradžių jis priešinasi ir kovoja prieš Dievo darbą, mėgindamas jį sugriauti. O jei jam nepavyksta, jis tuoj pat keičia taktiką ir ima veikti lygiagrečiai, prisitaikydamas prie tiesos. Būtent tokiais atvejais jis pasirodo kaip šviesos angelas. Todėl

turime pagrindo tikėtis daugybės pasireiškimų, kurie yra neteisingi, iškreipti ir netikri.

Kai veikia tikroji Šventoji Dvasia, pirmas ženklas, pagal kurį ją galima atpažinti, yra tas, kad Ji atveria žmonėms akis į jų nuodėmes, apreiškia Dievo šventumą ir teismą bei primena apie artėjančią teismą. Tai nėra regėjimo sugrąžinimas akliųjų fizinėms akims ar kitų stebuklų darymas, kuriems mes linkę suteikti pernelyg didelę reikšmę. Ne, tai nėra svarbiausias Viešpaties tikslas, nes šėtonas taip pat gali tai daryti. Ne veltui parašyta, kad atėjęs antikristas taip pat darys stebuklus ir rodys ženklus, kuriais suvilios bei suvedžios daugybę žmonių.

Dievo žodis taip pat skelbia, kad išauš diena, kai daugelis sakys: „Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome Tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų Tavo vardu, argi nedarėme daugybės stebuklų Tavo vardu?!“ Ir jie išgirs atsakymą: „Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo manęs, jūs piktadariai!“ (Mato 7, 22-23) Iš šių žodžių aišku, kad Dievas į stebuklus ir ženklus žvelgia kitaip nei mes, žmonės. Tie, kurie daro nuodėmę ir elgiasi neteisėtai, paveldės amžiną pražūtį, nors kadaise žemėje buvo pranašais, gydytojais ir stebukladariais! Šiuo klausimu Dievo žodis yra bekompromisis!

Dabar gyvename pasaulyje, kuris trokšta stebuklų ir jų ieško. Žinoma, jei Visagalis Dievas yra tarp mūsų, be stebuklų gyventi neįmanoma! Juk net pats krikščioniškas gyvenimas yra stebuklas! Tačiau jei Dievas tikrai veikia, Jis tai daro pagal tobulą ir išbaigtą tvarką. Ir be išimties – pirmiausia visada įvyksta tai, kas dvasiška, o tik paskui – tai, kas kūniška ar sieliška.

Kai ateina Jėzus, Jis pirmiausia atveria dvasines akis – ir tada įvyksta didžiausias stebuklas: žmogus yra išgydomas dvasiškai. Taip išsipildo Šventojo Rašto žodžiai: „Jo žaizdomis esame išgydyti“. Mes esame išgydyti nuo savo nuodėmių – nuo tų dvasinių raupsų, kurie yra pavojingesni ir baisesni už sunkiausias kūno kančias, nes jie nuveda sielą į amžinąją pražūtį.

Brangieji, kai kalbu apie prabudimą, turiu galvoje, kad Viešpats visiškai ir nedalomai viešpatauja žmogui,

apimdamas visą jo esybę. Tik tuomet galime kalbėti apie Šventosios Dvasios pripildytą gyvenimą. Neturiu omenyje, kad žmogus turi kokią nors dovaną, kuri įrodo, jog jis pripildytas Šventosios Dvasios. Tas, kuris tikrai pripildytas Šventosios Dvasios, savo gyvenimu atspindi Kristaus esmę ir Jo gyvenimą. Jei vadovaujamės šiuo kriterijumi, vien tik žodžiai, pasakyti nežinoma kalba, dar nėra ženklas, kad žmogus pripildytas Šventosios Dvasios. Kai Šventoji Dvasia tikrai pripildo žmogų, Ji paliečia ne tik jo liežuvį, bet ir mintis, akis, širdį – visą jo esybę. Tuomet mūsų kūnas tampa tikra Dievo šventykla, kaip ir sakoma Šventajame Rašte, o mūsų gyvenimas – tai gyvenimas, kuriame atsispindi Kristus. Jei Šventoji Dvasia tikrai gyvena mumyse, tai Jos buvimas yra matomas, juntamas ir apčiuopiamas.

Galite paklausti, kaip tai atrodo realybėje ir kaip tai atpažįstama tikrovėje? Norėdami rasti atsakymą į šį klausimą, vėl pažvelkime į Šventąjį Raštą, kuris moko atpažinti, kas gera ir kas bloga, pagal jų vaisius. Kaip medis atpažįstamas iš vaisių, taip ir mūsų krikščionybė ir mes, krikščionys, atpažįstami ne pagal Šventosios Dvasios dovanas, bet pagal Jos vaisius. Tuomet kyla naujas klausimas: kas yra Šventosios Dvasios vaisiai?

Pirmasis vaisius, apie kurį skaitome laiške Galatams 5, 22, yra meilė. Ar žinote, ką reiškia turėti tikrą meilę, kuri mums suteikta iš aukštybių? Tokia meilė, kuri nesipuikuoja, nesididžiuoja, nesipiktina, nepavydi ir neprisimena pikto. Perskaitykite ir Pirmojo laiško korintiečiams 13 skyrių. Ten sužinosite, kas yra tikroji meilė. Ji pirmiausia pasireiškia tuo, kad nieško savo naudos, bet to, kas naudinga kitam. Ji neapkalba, nelinki artimui blogo, yra kantri, visa tiki, viskuo viliasi, viską atleidžia, visą ištveria, nepavargsta ir niekada nesibaigia. Visa kita turi pabaigą, tačiau meilė yra begalinė. Net jei viskas, kas žemiška, praeina ir išnyksta, meilė išlieka. Pasakyk man, drauge, ar jauti tokią meilę?

Antrasis Šventosios Dvasios vaisius yra džiaugsmas. Kaip matote, džiaugsmas taip pat yra vienas iš vaisių, pagal kurį dažnai atpažįstami krikščionys. Draugai, ar jūmyse tikrai yra džiaugsmo? Dievo Žodis sako, kad turėtume „visada

džiaugtis“. Ar pas mus tikrai taip yra? Ar sugebame džiaugtis, kai būna labai sunku? O gal tokią akimirką pamirštame šį Šventosios Dvasios vaisių?

Be šių dviejų, Dievo Žodis išvardija ir kitus vaisius: ramybę, gailestingumą, gerumą, malonumą, kantrybę, tikėjimą, romumą ir susivaldymą, kas reiškia tyrumą ir skaistumą. Visi šie Šventosios Dvasios vaisiai matomi tik ten ir tik tarp tų, kur Dievas tikrai gyvena ir viešpatauja. Jei šių vaisių nėra mūsų gyvenime, kaip galime teigti, kad turime Šventąją Dvasią?

Turiu pasakyti, kad prasidėjus prabudimui žodis „krikščionis“ man įgavo visiškai naują prasmę, o Biblija tapo visiškai kitokia knyga. Prabudimo laikais Šventasis Raštas krikščionims tampa brangiausiu ir nepakeičiamu tikėjimo vedliu. Jie skaito Jį be perstojo – ir dieną, ir naktį. Jokie laikraščiai, žurnalai, knygos, brošiūros, juo labiau pornografija, netraukia krikščionių taip, kaip Biblija. Galima sakyti, kad jie yra persmelkti ir persisunkę Dievo Žodžiu, kuris saldesnis už medų. Todėl nenuostabu, kad Jėzus Kristus, kuris pats yra Žodis, tokiam žmogui tampa pirmąja ir didžiausia meile. Nieko kito ir niekas kitas – nei tėvas, nei motina, nei žmona, nei vaikai – jam nėra tokie vertingi, brangūs ir mylimi kaip Jėzus Kristus!

Laiške filipiečiams apaštalas Paulius apie save sako: „Man gyvenimas – tai Kristus“ (Fil 1, 21). Iš šių žodžių aišku, kad Kristus jam nebuvo tik kažkas, egzistuojantis sekmadienį, ar tai, ką jis prisimindavo pabudęs ar eidamas miegoti (kaip, deja, dažnai nutinka mums). Apaštalui Pauliui Kristus nebuvo vien tas, kuris gyveno jo mintyse ar prote! Ne! Kristus jam buvo viso jo gyvenimo centras, prasmė ir esmė. Visa kita jam buvo šalutiniai, antraeiliai ir nesvarbūs dalykai.

Būtent tai mes patyrėme Pietų Afrikoje **prieš dvidešimt metų** (*šį skaičių per pamokslą 1986 m. paminėjo Erlo Štegenas, o prabudimas prasidėjo 1966 metais – autoriaus pastaba*), ir nuo to laiko šis gyvasis srautas, liejęsis iš dangaus ir pritraukęs šimtus bei tūkstančius naujų sielų, vis stiprėja, plečiasi ir gilėja. Kristus visiškai pripildo savimi jaunų ir

senų žmonių – vyrų, moterų ir vaikų – gyvenimus. Taip išsipildo tai, kas parašyta: „Kaip Mozė dykumoje iškėlė gyvatę, taip turi būti iškeltas Žmogaus Sūnus... O Aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs“ (Jn 3, 14 ir 12, 32).

Kai Kristus iš tiesų tampa tikinčiųjų gyvenimo tikslu ir prasme, tai sukuria tokią stiprią traukos jėgą, kad žmonės atvyksta iš visur, nepaisydami jokių kliūčių. Prasidėjus prabudimui, susiduriame su nuolatine patalpų stygiaus problema. Nuolat trūksta vietos sutalpinti visus, norinčius atvykti į dvasinio prabudimo vietą, nes žmonių vis daugėja. Kartais net tenka jų prašyti: „Prašome dabar neatvykti. Galbūt dar turėsite galimybę atvykti vėliau!“ Tokį prašymą išsakome todėl, kad tiesiog nežinome, kaip priimti ir apgyvendinti tūkstančius atvykstančių žmonių. Pradėjus statyti naujas gyvenamąsias patalpas tikimės, kad jų pakaks, tačiau statyboms pasibaigus paaiškėja, jog ir jų jau nebeužtenka.

Tą pačią problemą patiriame ir dėl susirinkimų pastato. Šiuo metu turima aštuonių šimtų vietų salė vėl tapo per maža. Kai į mūsų misionierių stotį atvyksta tūkstančiai žmonių, pastatome didžiulę palapinę, talpinančią apie tris tūkstančius žmonių. Prieš kelerius metus planavome statyti salę penkiems tūkstančiams žmonių, tačiau netrukus supratome, kad ir ji bus per maža. Tuomet pradėjome planuoti salę, talpinančią septynis tūkstančius žmonių, tačiau ir to nepakako. Dabar statome didžiulę salę, kurioje telpa daugiau nei dešimt tūkstančių žmonių.

Misijoje trūksta pakankamai miegamųjų vietų. Turime tik tūkstantį lovų, o per vieną dieną dažnai sulaukiame dviejų ar trijų tūkstančių lankytojų. Norėdami apgyvendinti likusius, turime statyti dideles palapines. Būta atvejų, kai žmonės miegojo palapinėse, kurios neatlaikė smarkaus lietaus ir visiškai permirko. Jiems tekdavo stovėti vandenyje, nes visą naktį trukusi stipri audra buvo užliejusi visą aplinką. Tačiau žmonės nesutrinka, nepasipiktina ir nenusivilia, nepaisydami tokių sunkumų. Be to, į mūsų tarnavimus jie keliauja atviruose didelių sunkvežimių kėbuluose, visą kelionę stovėdami susispaudę vienas prie kito. Jų kelionė dažnai

trunka nuo penkių iki dvidešimties valandų po svilinančia Afrikos saule.

Ar galite įsivaizduoti, ką reiškia, kai du, trys ar net keturi šimtai žmonių dvidešimt valandų stovi viename sunkvežimyje, ankštose ir tvankiose sąlygose? Tačiau išlipę iš sunkvežimių ar vėl į juos įlipę, jie nesiskundžia ir neverkšlena. Jų vienintelis klausimas: „Kada bus kitas susirinkimas? Kada vėl galėsime atvykti?“

Kai kurie nueina tiek daug, kad jų kojos ištinsta. Kiti keliauja kelias dienas traukiniu, kad pasiektų mus. Iš kai kurių šalių ir žemynų žmonės atvyksta lėktuvais, skrenda nuo dešimties iki šešiolikos valandų ar net ilgiau. Prabudimas jau seniai peržengė zulų genties ribas ir apima ne tik kitas Pietų Afrikos tautas, bet ir kaimynines Afrikos valstybes bei žmones iš įvairių pasaulio kraštų.

Mus lanko grupės ir pavieniai svečiai iš Šveicarijos, Vokietijos, Prancūzijos, Austrijos, Nyderlandų, Anglijos, Australijos, Šiaurės ir Pietų Amerikos. Žmonės atvyksta iš tankių, sunkiai praeinamų džunglių, dykumų gyventojai – bušmenai, kurie nežino, ką reiškia gyventi namuose, nes visą gyvenimą praleidžia po atviru dangumi. Jie taip pat neturi supratimo, ką reiškia dirbti. Viena bušmenų grupė kartą gyveno pas mus Kwasizabantu šešias savaites. Jie įveikė mažiausiai tūkstantį du šimtus kilometrų, kad mus pasiektų, o jų vienintelis troškimas buvo sužinoti ir išgirsti apie Jėzų.

Žmonės atvyksta iš visur, nes juos traukia gyvoji Evangelija ir troškimas patirti tikrąjį gyvenimą Kristuje.

Ko tik pasaulis nedaro, kad nesiūlo, kad suteiktų malonumo ir pasitenkinimo! Vieni žmonės keliauja po visą pasaulį. Kiti bando pamatyti Jėzų gamtoje – traukia į miškus arba kopia į aukštus kalnus. Šiems ieškotojams norėčiau pasakyti: „Jei tikrai norite sutikti Jėzų, eikite į gyvą ir tikrą bažnyčią! Ten patirsite veikiančią Dievo jėgą! Pažvelkite į tikrus krikščionis – juose pamatysite Didžiojo ir Gyvojo Dievo šlovę!“

Mus lanko įvairių rasių ir tautybių žmonės. Jei suskaičiuotume, kiek skirtingų tautų ir kalbų atstovų dalyvauja eiliniame susirinkime, jų būtų dvylika ar net keturiolika.

Ar galite tai įsivaizduoti?! Keturiolika tautų susirenka drauge, vienijamos meilės Kristui! Tarnavimų metu pamokslai paprastai verčiami į keturias skirtingas kalbas. Kwasizabantu misijoje kasdien vyksta vidutiniškai du susirinkimai, o kartais net trys ar keturi.

Ir žmonės vis eina ir eina. Jų vienintelis troškimas – tikras susitikimas su Viešpačiu. Juk Bažnyčia yra pašaukta būti pasaulio šviesa ir druska! Neseniai mus aplankė du vyskupai ir Pietų Afrikos metodistų bažnyčios atstovas, taip pat žinomi religiniai lyderiai iš Mozambiko, Rodezijos, Namibijos, Botsvanos ir Svazilando. Į mūsų misionierių stotį atvyksta vadovai, politiniai lyderiai ir kiti aukšti pareigūnai ir sako: „Mes norime Jėzaus! Mes trokstame taikos su Dievu! Mes norime būti Jo šlovės indai – Jo naudojimui tinkami! Mes norime gyventi šventą gyvenimą, per kurį būtų šlovinamas Jo šventas vardas!“

Tokia padėtis yra visose mūsų bažnyčiose. Kwasizabantu misionierių stotis yra tik prabudimo centras. Turime dar apie 140 filialų. Tai bažnyčios ir bendruomenės, išsibarsčiusios po visą Pietų Afriką, su kuriomis palaikome glaudžius ryšius ir rūpinamės jų dvasiniu augimu. Be to, daugelis kitų bažnyčių dažnai kviečia mus atvykti, nes atgimimo ugnis plinta visoje šalyje – mokyklose, universitetuose, įvairiose švietimo įstaigose – skersai ir išilgai, net pasiekdama šalies vadovus.

Nuo 1978 m. reguliariai vykstame į grupines keliones po Europą. Jau daugelį metų misijos darbuotojai rengia įvairius dvasinius tarnavimus Vakarų Vokietijoje, Prancūzijoje, Belgijoje, Nyderlanduose ir Šveicarijoje. Tai tarnavimai šių šalių miestų bažnyčiose ir bendruomenėse, kasmetinės Evangelijos savaitės bei specialūs vaikų tarnavimai vasaros atostogų metu. Mūsų choras Europoje lankėsi tris kartus.

Be nuolat stiprėjančių ryšių su minėtų šalių bendruomenėmis ir bažnyčiomis, per pastaruosius kelerius metus gavome kvietimų iš Anglijos, JAV, Australijos ir netgi Izraelio. Pavyzdžiui, 1988 metų pabaigoje mūsų šešių darbuotojų grupė vyko į Australiją. Ten jų dažnai buvo prašoma surengti po keturis susirinkimus per dieną. Laikas, praleistas šiame

tolimame žemyne, atnešė daug džiaugsmo ir gausių dvasinių palaiminimų, o po to sulaukėme daugybės naujų kvietimų kitiems metams. Visur, kur tik nuvykstame, jaučiame didžiulį Dievo Žodžio troškimą, todėl džiaugiamės galėdami vesti šias ištroškusias sielas prie Gyvojo Šaltinio.

Žinoma, esame pasirengę pasinaudoti visomis galimybėmis skelbti Evangelijos šviesą visur, kur tik Viešpats mus siunčia ir kur mums atveriamos durys. Tačiau svarbiausia mums vis tiek išlieka ta vieta, kur šiuo metu esame, nes Viešpaties dovanotas prabudimas Pietų Afrikoje plečiasi vis labiau. Žmonės ateina su savo poreikiais ir ieško pagalbos. Mūsų misijos pavadinimas „Kwasizabantu“ pažodžiui reiškia „Vieta, kur padedama žmonėms“. Misijos simbolis – šakotas medis, teikiantis tankų pavėsį (žr. *šios knygos viršelį*. – *autorius pastaba*). Tai simbolinis paveikslas, kurį Viešpats mums parodė prabudimo pradžioje. Pietų Afrikoje, kur žmonės dažnai kenčia alinantį karštį, medžio pavėsis yra puiki prieglauda ir poilsio vieta. Kwasizabantu dvasiškai prilyginamas medžiui, kurio pavėsyje pavargę keliautojai gali pailsėti ir atgavę jėgas tęsti savo kelionę. Juk Jėzaus Kristaus Evangelija yra visų problemų sprendimas. Ji išlaisvina žmogų iš vidinių kančių, suteikdama jo širdžiai ramybę ir trokštamą poilsį. Visa tai sunku nusakyti žodžiais. Galiu tik pasakyti kiekvienam iš jūsų: „Atvykite ir patys tuo įsitikinkite!“

Kai žmonės atvyksta pas mus, mes juos vedame į krikščioniškas šeimas ir siūlome savo akimis pamatyti vaikų ir tėvų, žmonių ir vyrų santykius. Atvykusieji gali patys pamatyti, kaip atrodo krikščioniškas šeimos gyvenimas, kokie santykiai sieja krikščionis ir kaip misijos dvasinė atmosfera veikia jų sielas. Juk nepaprastai nuostabu matyti, kaip pergalę nešanti Evangelija persmelkia žmonių gyvenimus.

Tie, kurie atvyksta pas mus, jaučiasi tarsi vieni iš mūsų. Mes niekada neklausime, ar žmogus yra liuteronas, katalikas, baptistas, sekmininkas, metodistas, induistas, musulmonas ar budistas. Mes paprasčiausiai pamokslaujame apie tai, kad žmonės susitvarkytų savo gyvenimą ir santykius su Dievu bei artimaisiais. Mums rūpi tik tai.

Palaikome gerus santykius su įvairiomis kitomis bažnyčiomis. Žinoma, prabudimo pradžioje viskas atrodė kitaip. Žmonės buvo labai skeptiški, ir tik po septynerių metų pirmoji bažnyčia mums atvėrė duris, o dar po trejų metų tą padarė ir daugelis kitų. Tačiau tuo metu tai net buvo į naudą, nes jei daug žmonių būtų atėję iš karto, mums tai būtų buvę per sunku.

Vienos iš mūsų misionieriškų kelionių į Europą metu vienas vyras manęs paklausė, kokia yra mūsų tarnystės prasmė ir ko mes iš tikrųjų norime Vakaruose? Atsakydamas į tai, norėčiau pasakyti, kad mes vykstame į įvairias šalis. Ne veltui Viešpats sakė: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai“ (Mk 16, 15).

Antra – mūsų malda ir troškimas, kad ši tarnystė būtų paskata visai krikščionybei ir kad per ją žmonės būtų palaiminti bei įgytų naujų jėgų savo pašaukimui.

Trečia – mūsų šūkis: „Kiekvienas sugrįžk ten, iš kur atėjai“. Toks požiūris ne visiems patinka. Kai kurie žmonės, nustebę ar net pasipiktinę, klausia, kodėl taip elgiamės – juk daugelis žmonių yra atėję iš įvairių sektų ar judėjimų, aiškiai nukrypusių nuo tiesos, tad kokia prasmė ten sugrįžti? Į tai atsakome, kad negalime nurodinėti žmonėms, ką jiems daryti. Mes niekada nedarome to, ką daro kai kurie kiti – nepatariame žmonėms palikti savo bendruomenes, bažnyčias ar susirinkimus ir pereiti pas mus. Manome, kad svarbiausia – jog krikščionis būtų šviesa ten, kur jis yra. Aš nesu tam pašauktas, kad nurodinėčiau, ką žmonės turi daryti. Kiekvienas žmogus turi būti vedamas tik Viešpaties. Kalbant apie mus asmeniškai, mes nepritariame tikintiesiems, kurie pereina iš vienos bažnyčios į kitą, tarytum drugelis, skraidantis nuo vienos gėlės prie kitos.

Mes tikime, kad kiekvienas žmogus turi savo pašaukimą ir yra paskirtas Viešpaties konkrečiam darbui, kuriam turi likti ištikimas. Žinoma, jei kas nors sako, kad pats Dievas jam liepė tai daryti, aš negaliu prieštarauti, nes nesu Dievas. Tačiau mes stebime to žmogaus vaisius, kad suprastume, ar tikrai Dievas jį paskatino tai daryti, ar tai buvo jo paties sprendimas. Ne kartą matėme, kaip pas

mus apsilankiusio krikščionio širdyje prasidėjęs prabudimas davė gerų vaisių jo bažnyčioje.

Pas mus dažnai atvyksta pamokslininkai su savo bažnyčios narių grupėmis. Buvo atvejų, kai per vieną savaitę mus aplankė daugiau nei šešiasdešimt pastorių, nors jiems nebuvo rengiama jokia speciali konferencija ar susirinkimas. Tai buvo paprasta misijos savaitė.

Pamokslininkai, vyresnieji ir kiti bažnyčių vadovai atvykdavo iš visos Pietų Afrikos ir atsiveždavo savo bendruomenes. Jie norėdavo pas mus praleisti šeštadienį ir sekmadienį, o kartais net visą savaitę. Visada džiaugiamės tokiais apsilankymais, nes daug geriau savo akimis pamatyti, ką Viešpats daro žmonių gyvenime, kai jie tikrai gyvena dėl Jo. Tačiau didžiausias džiaugsmas mums – matyti, kaip šiose bendruomenėse po grįžimo namo prasideda dideli pokyčiai.

Be to, išnyksta problemos tarp juodaodžių ir baltaodžių, vokiečiai ir anglai susivienija, nebelieka priešiško, o skirtingų juodaodžių genčių žmonės suartėja. Taip Jėzaus Kristaus Kryžius atneša taiką ir vienybę. Griūva apartheido sienos tarp žmonių iš skirtingų tautų ir rasių. Tačiau dar svarbiau, kad baigiasi Bažnyčių apartheidas, kuris yra dar blogesnis nei tautinė ar rasinė nesantaika.

Mūsų misijoje dirba apie šimtas darbuotojų. Nuo prabudimo pradžios iki dabar žmonės atvyksta dieną ir naktį, šimtais ir tūkstančiais, nesvarbu, koks paros laikas. Todėl visada turime būti pasiruošę savo tarnystei. Vieni darbuotojai tarnauja dieną, kiti – naktį.

Kiekvienas iš mano keturių brolių taip pat aktyviai darbuojasi Viešpaties laukuose. Jų asmeniniai darbai ir veiklos tapo antraeiliais, o Evangelija – svarbiausia ne tik jiems, bet ir jų vaikams. Keturi mano vyresniojo brolio Frydelo vaikai dirba misionierių stotyje. Kitas pagal amžių brolis Heinas kas antrą savaitę vyksta į kaimyninius kaimus ir kasdien surengia po du ar tris susitikimus, nors yra ūkininkas. Stebėdamas, kaip auga septyni jo vaikai, jis džiaugėsi ir sakė: „Kaip bus gerai, kai vaikai užaugs ir taps mano pagalbininkais ūkyje! Tada galėsiu kasdien skelbti Evangeliją ir pasakoti žmonėms

apie Viešpatį!“ Kai pirmasis vaikas paaugo, jis atėjo pas tėvą ir pasakė: „Tėti, Viešpats kviečia mane tapti misionieriumi“. Tada antrasis užaugo ir taip pat pasakė: „Tėti, Dievas pašaukė mane dirbti Kwasizabantu“. Trečiasis, baigęs mokyklą, taip pat pasakė tėvui: „Tėti, Viešpats kviečia mane dirbti Jo karalystei“.

Galiausiai jų tėvas atėjo pas mane ir juokaudamas pasakė: „Erlo! Tai tavo „kaltė“, kad mano vaikai eina misionieriauti! Juk tikėjaisi, kad jie liks ūkyje ir aš galėsiu laisvai skelbti Evangeliją“ – „Ne, brangus broli! – atsakiau jam. – tai tu pats „kaltas“ dėl savo „blogo“ pavyzdžio! Vaikai panašūs į tave, todėl jie ir seka paskui tave!“

Štai taip viskas atrodo... Ir tai išties nuostabu! Jei tą patį daro ir anūkai, tai yra tik pasekmė to, kad jų širdyse buvo pasėta gera sėkla. Tuomet niekas nėra nei per jaunas, nei per senas. Kiekvienas tampa tikru Jėzaus liudytoju, laiminčiu Jam naujas sielas. Taip elgiasi ne vien pamokslininkai. Turime daugybę ūkininkų, įmonių savininkų ir vadovų, sekretorių, gydytojų, mokytojų ir kitų darbininkų bei tarnautojų, kurie kartais atveda pas Kristų daugiau žmonių nei daugelis pastorių ir pamokslininkų. Maži vaikai – mergaitės ir berniukai – tampa įrankiais Dievo rankose, per kuriuos Jis pašlovina Savo didį ir šventą vardą.

Noriu dar šiek tiek papasakoti apie kitą mūsų gyvenimo pusę. Prieš dvidešimt metų, praėjus maždaug trejiems metams po prabudimo pradžios, mes persikėlėme iš Mapumulo į vietą, kur dabar yra misionierių stotis. Tuo metu iš karto iškilo klausimas, kaip apgyvendinti sergančius žmones, kurie atėjo pas mus patys, arba kuriuos atvežė kiti. Taigi pirmasis pastatas, kurį tuomet pastatėme Kwasizabantu, buvo ligoninė. Ši ligoninė skiriasi nuo kitų tuo, kad joje nedirba gydytojai ar kitas medicinos personalas. Paprasta ligonių priežiūra rūpinasi keli krikščionys, gyvenantys mūsų misijoje, o sielą ir kūną gydo Viešpats – mūsų dangiškasis Gydytojas. Nesame nusistatę prieš mediciną ir dėkojame Dievui už gydytojus, kuriems Jis suteikia išminties ir žinių padėti žmonėms jų kūno negaliose. Mano namuose gyvena gydytojas su šeima, tačiau jis dirba įprastoje ligoninėje

netoliese esančiame miestelyje. Mūsų misijai priklausanti ligoninė turi kiek kitokią paskirtį. Sergantiems žmonėms, kaip ir visiems kitiems, kurie kreipiasi į mus, pirmiausia reikia dvasinio išgydymo. Jie klausosi Dievo Žodžio, kuris kalba jų širdims, ragindamas apsivalyti nuo nuodėmių ir sutvarkyti savo gyvenimą bei santykius su Dievu ir žmonėmis. Tuomet Viešpats paliečia tų žmonių kūnus, kuriuos nori išgydyti. Vieniems tai įvyksta staiga ir visiškai, o kitiems – kaip procesas, vedantis į pagerėjimą ar visišką išgyjimą. Čia negalime nurodyti Viešpačiui, kaip Jis turėtų veikti. Jis veikia taip, kaip pats nori.

Taip pat turime savo privačią mokyklą, kurioje mokosi apie keturi šimtai mokinių. Tai misijos darbuotojų ir kitų krikščionių vaikai. Visi šios mokyklos mokytojai yra nuosirdūs ir uolūs krikščionys. Šiame darbe matome didelę Dievo malonę. Mokymas apima ne tik bendrąją mokyklos programą, bet ir gilų vaikų dvasinį ugdymą. Mūsų mokykloje periodiškai, ypač per egzaminus, lankosi aukščiausių šalies švietimo ir mokslo institucijų atstovai, kurie labai gerai vertina tiek mokytojų, tiek mokinių darbą.

Mūsų misionierių stotis taip pat turi didelį pagalbinių ūkį. Auginame kukurūzus, bulves, įvairias daržoves ir kai kuriuos vaisius. Turime gyvulių, iš kurių gauname mėsos ir pieno misijos reikmėms. Taip pat laikome vištas, iš kurių gauname kiaušinių bei vištienos. „Misija“ turi nedidelę parduotuvę, kurioje galima įsigyti mūsų produktų, būtiniausių prekių ir kitų smulkių daiktų. Ja gali naudotis gretimų kaimų gyventojai ir visi norintys. Taip pat yra nedidelė mezgimo dirbtuvė ir skalbykla, didelė įrengta virtuvė su greta esančia šaldymo patalpa. Yra garažas, skirtas misijos transporto priemonėms ir autobusams. Visa tai reikalinga tam, kad galėtume deramai pasirūpinti ne tik savimi, bet ir visais, kurie atvyksta pas mus iš įvairių vietų. Juk apaštalas Paulius savo laiškuose mus moko: „Mes niekuo neduodame akstino pasipiktinti, kad mūsų tarnystė nebūtų peiktina“. (2 Kor 6, 3). Todėl ir mes savo misijoje dirbame savo rankomis, kad galėtume padėti tiems, kuriems to reikia. Nenorime būti našta kitiems ir niekada neprašome materialinės

pagalbos. Jei mums ko nors prireikia, kaip vaikai kreipiamės į savo dangiškąjį Tėvą, sudedame viską prie Jo kojų, ir Jis stebuklingai pasirūpina visais mūsų poreikiais. To mus išmokė Viešpats prabudimo pradžioje, ir taip norime elgtis visada.

Brangūs draugai, negaliu jums visko nei papasakoti, nei išsamiai aprašyti. Jei Viešpats leis, atvykite pas mus ir savo akimis pamatykite, ką Jis daro. Tada patys galėsite įsitikinti pranašo Izaio žodžių tikrumu, kad dykuma pavirs sodu; ten, kur gyveno šakalai ir lapės, ateis Dievo šlovė, o ten, kur buvo dykuma ir sausra, atsivers vandens šaltiniai.

Viešpaties Jėzaus Evangelija iš tiesų yra galingiausia jėga žemėje. Ne veltui Jėzus, siųsdamas savo mokinius, jiems pasakė: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje! Tad eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai!“ Pasaulyje nėra nieko, kas galėtų prilygti Jėzaus Kristaus Evangelijai, jei tik Jis iš tiesų tampa mūsų gyvenimo centru. Manęs dažnai klausia, ar tikiu, kad dvasinis prabudimas gali prasidėti ir Europoje? Atsakydamas į tokį klausimą, kartą paklausiau vieno žmogaus Vakarų Vokietijoje:

– Sakykite, ar jūsų Biblijoje nėra Dievo pažadų?

– Taip, žinoma, yra.

– Tai kodėl tada užduodate man klausimą, ar Europoje gali įvykti prabudimas? Juk, kaip suprantu, jūs meldžiatės dėl to? O jei Viešpats negirdi jūsų maldų, galbūt kažkas negerai jūsų gyvenime.

Kalbėdamas apie tai, prisimenu vieną Dievo vyrą, kuris kadaise gyveno Amerikoje. Tai buvo Čarlzas Finėjus (Charles Finney), advokatas, kuris juokėsi iš Dievo ir nenorėjo turėti nieko bendra su Evangelija. Vieną kartą jis atsidūrė maldos namuose, kur susirinkusieji meldėsi už prabudimą ir daugelį kitų dalykų. Kitą savaitę vyko toks pat maldos susirinkimas, ir šis bedievis vėl jame pasirodė. Ir šiame susirinkime žmonės toliau meldėsi už prabudimą. Po trečio tokio susirinkimo pastorius paklausė Čarlzo Finėjaus, ar jis nenorėtų, kad už jį pasimelstų.

„Ne! – ryžtingai atmetė pasiūlymą Finėjus. – Aš to nenoriu!“

„O! – visi tada pagalvojo. – Tik pats paskutinis bedievis gali taip drąsiai atsisakyti tokio pasiūlymo! Tik pagalvokit – jis net nenori, kad už jį būtų pasimelsta!“

Bet tada jie išgirdo iš jo dar kai ką: „Aš nenoriu, kad už mane melstumėtės būtent jūs! Tris kartus dalyvavau jūsų maldos susirinkimuose, ir kiekvieną kartą jūs meldėtės prabudimo, kuris iki šiol taip ir neįvyko! Tad kokia man nauda iš to, kad jūs melsitės už mane?!“

Po kurio laiko šis netikintis advokatas atsivertė į Viešpatį, ir per dešimt metų per jį atgailavo bei įtikėjo du šimtai tūkstančių žmonių! Tai buvo žmogus, kuris Dievo žodį suvokė pažodžiui, kaip jis parašytas, ir žiūrėjo į jį rimtai. Jis nesutiko paversti krikščionybę teatrališku pasirodymu ar pamaldžiu žaidimu, bet praktikavo Žodį taip, kaip jis parašytas. Šis vyras pradėjo nuo to, kad apvalė ir sutvarkė savo gyvenimą, ir tada Dievas suteikė jam gilią atgailą. Po to jis apkeliavo visą šalį, ragindamas žmones susitaikyti su Viešpačiu ir pašalinti iš savo gyvenimo viską, kas stovi tarp Jo ir jų.

Draugai, pagalvokite, kas būtų, jei vieną dieną mums tektų stoti prieš Didįjį Dievą, kuris pasakytų: „Pažiūrėkite, mano vaikai, tai ir tai Aš norėjau per jus padaryti, bet dėl nešvaros ir nuodėmių jūsų gyvenime Mano Šventoji Dvasia negalėjo veikti!“ Biblijoje sakoma: „Neliūdinkite Šventosios Dievo Dvasios ir negesinkite Jos.“ Vadinasi, tokia grėsmė – visiškai reali! Ir jei trokštame prabudimo, jei norime, kad Šventoji Dvasia galėtų veikti per mus, mūsų gyvenimas turi būti apvalytas!

O kaip tai atrodo jūsų gyvenime? Kada paskutinį kartą apvalėte savo gyvenimą? Įsivaizduokite, kaip atrodytų jūsų butas ar namai, jei jų nuolat nevalytumėte, netvarkytumėte ir nešluotumėte! O kaip atrodo jūsų dvasiniai namai – tie, kurie turėtų būti Dievo Šventovė? Kai kuriems žmonėms prireikia daugybės metų, kol juos išvalo! Ten pilna nuoskaudų, įtarinėjimų, neatleidimo, blogio, neapykantos, pavydo, kivirčių, priešiškumo! Ir visa tai yra mūsų širdyje – ten, kur turėtų būti vieta tik Viešpačiui! Tad kada pagaliau suprasime, kad visomis šiomis bjaurastimis liūdiname ir

gesiname Šventąją Dvasią? Juk ne mano brolio, artimo, pasaulio ar netikinčiųjų nuodėmės, bet mano pačio nuodėmės žeidžia ir išstumia Šventąją Dvasią bei trukdo Jai veikti.

Kažkada ir aš tuo įsitikinau! Ir aš kadaise meldžiausi už prabudimą! Bet ar Viešpats galėjo išklausti mano maldą, kai mano gyvenime buvo tiek daug šėtoniškų dalykų, žeidžiančių Šventąją Dievo Dvasią? Tik tada, kai tai suvokiau, atgailavau ir apvaliau savo gyvenimą – tuomet Dievas atvėrė dangų ir nužengė pas mus, ir tai tapo dvasinio prabudimo pradžia! Amerikiečių evangelistas Dvaitas Mudis (Dwight Moody) kartą pasakė: „Nėra nieko, kas galėtų būti kieta ir neprieinama dirva Viešpačiui, jei tavo paties gyvenimas yra sutvarkytas.“

Pats tai patyręs, giliai tikiu: jei Dievas galėjo atnešti prabudimą Pietų Afrikoje, Jis gali tai padaryti bet kurioje pasaulio vietoje! Jei Dievas tai padarė tautoje, persmelktoje spiritizmo ir raganavimo, kurios širdis buvo bejausmė ir žiauri, o žmonės garbino svetimus dievus, neabejoju – Jis gali tai padaryti ir pas jus! Pirmąją dieną po Šventosios Dvasios išsiliejimo aš pasakiau: „Dabar tikiu, kad dvasinis prabudimas gali prasidėti bet kurioje šalyje! Dievo Dvasiai nėra nieko neįmanomo – Jai neegzistuoja nei sienos, nei ribos!“

Štai ir pabaiga. Nežinau, ar dar kada nors susitiksime. Tačiau viena tikra – vieną dieną susitiksime prie Dievo sosto. Kas žino, galbūt mums tai bus teismo diena. Tuomet išaiškės, kaip gyvenome. Paaiškės, kaip nugyvenome savo jaunystę, kaip gyveno vieniši ir vedusieji, kaip našlės, jauni ir seni vaikščiojo Dievo akivaizdoje. Tada bus atverstos knygos! Galbūt tada galėsime skaityti ir apie tave, mielas drauge! Tą dieną Viešpats atvers tavo gyvenimą dangaus ir žemės akivaizdoje! Ar tuomet tau bus gėda, ar ta diena taps didelio džiaugsmo diena?

Evangelijos pagal Luką 12-ajame skyriuje Jėzus sako: „Nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma. Todėl ką kalbėjote tamsoje, skambės šviesoje, ir ką šnibždėjote į ausį kambariuose, bus skelbiama nuo stogų.“ (Lk 12, 2-3). Tegul Viešpats suteikia mums savo malonę, kad vieną dieną, susitikę su Juo akis į

akį, pamatytume Jo ranką, ištiestą į mus, ir išgirstume Jo žodžius: „Gerasis ir ištikimasis tarnas! Tu buvai ištikimas mažuose dalykuose, todėl patikėsiu tau didelius. Įženk į savo Viešpaties džiaugsmą!“

Melskimės:

Viešpatie Jėzau!

Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius! Pas ką gi eisime, jei nusigręšime nuo Tavęs?! Suteik, kad dėl Tavo didžiojo gailestingumo kiekvienas iš mūsų tai įsidėmėtų ir priimtų rimtai. Padėk kiekvienam sutvarkyti savo santykius su Tavimi, Viešpatie. Veik per savo Šventąją Dvasią – apšviesk mūsų mintis ir darbus. Atskleisk viską, kas paslėpta! Išstirk ir išbandyk mus! Parodyk, kas mūsų gyvenime dar yra netvarkoje! Suteik malonę, kad tai, kas nepriimtina ir nešvaru, būtų pašalinta iš mūsų širdžių. Ir, kad Tavo brangus kraujas viską nuplautų. Tegul Tavo Šventoji Dvasia šiuo metu ir šioje vietoje veikia peržengdama mūsų supratimo ribas. Tegul Jėzaus Kristaus kryžius vėl triumfuoja ir karaliauja žemėje. O Tu, Viešpatie, vėl būk nugalėtojas. Amen.

**Dešimtys Liudmilos Plett knygų rusų kalba ir jų
vertimų į lietuvių bei anglų kalbas sąrašas.**

1989 – Пробуждение начинается с меня

2025 – Prabudimas prasideda nuo manęs

2024 – The revival starts with me

1992 – Время начаться суду с дома Божьего

1994 – Глас вопиющего в пустыне

2004 – Путём исканий

2011 – By way of searching

2005 – Духовные болезни

2011 – Dvasinės ligos

2007 – Когда плачет душа

2009 – Хождение во свете

2013 – Vaikščiojimas šviesoje

2013 – Соединённые Богом

2017 – Откровенный разговор

2019 – Имеющие вид благочестия

Spausdino:
«BOOKS FACTORY Sp. z o.o.»
ul. Cukrowa 22
71-004 Szczecin
Poland